

OLE HASSELBALCH

OPGØRET

*med indvandringspolitikken
– en personlig beretning*

HOLKENFELDT

Af samme forfatter f.eks.:

Den offentlige mening (1990)

Viljen til modstand (1990)

Svig (1993)

Opinionskampen 1933-45 (1995)

Den stille krig (2001)

Forsidebillede: Rådhuspladsen i København 4. april 2003. Foto Claus Bjørn Larsen. Kvinderne er personerne i baggrunden. Det er ikke diskrimination. Men når mænd beder, må de ikke distraheres seksuelt.

Copyright © Ole Hasselbalch, 2003

Omslagsfoto af Claus Bjørn Larsen

Copyright © Politikens Pressefoto, 2003

(Fredagsbøn på Rådhuspladsen 4. april 2003)

Omslagsdesign af John Ovesen

Trykt hos BookPartner, København

Første oplag 2003

ISBN 87-90014-73-5

Ole Hasselbalch

Opgøret

*med indvandringspolitikken
– en personlig beretning*

Indhold

<i>Indgang</i>	9
<i>Kapitel 1. Ved Geneve-søens bred</i>	11
1.1 „Gæstearbejderne“	11
1.2 Flugten til Europa	13
1.3 Tamilsvindelen	16
1.4 Og presset fortsætter	19
1.5 „Den sorte præst“	20
<i>Kapitel 2. Børnebomben</i>	22
2.1 Prisvinderne	22
2.2 Befolkningsstatistik fra den store verden	24
2.3 Den hjemlige scene	25
<i>Kapitel 3. De rettroende</i>	28
3.1 „Jeg vidste det jo ikke“	28
3.2 De veltilpassede børn	28
3.3 Det specielle muslimske problem	30
<i>Kapitel 4. Kampen om territorier</i>	34
4.1 „Lebensraum“	34
4.2 Loyalitet kontra kriminalitet	34
<i>Kapitel 5. Økonomi</i>	38
<i>Kapitel 6. Arbejdet struktureres</i>	41
6.1 Mødefriheden er ukrænkelig	41
6.2 Rædselskabinettet	46
6.3 Reorganisering	48
6.4 En Uriaspost	50

<i>Kapitel 7. Døvet i propaganda ...</i>	53
7.1 Langsiden i Idrætsparken	53
7.2 Et uafhængigt undersøgelsesudvalg?	54
7.3 „Oplysning“ om indvandringen og „fri“ debat	55
7.4 Propagandaens kunst	61
7.5 Med løggen som våben	62
7.6 Giv en skærv	66
7.7 Klippereri og andet fiduseri	68
7.8 Fortielsen	70
7.9 I censurens tjeneste	71
7.10 Om at spille manden i stedet for bolden	73
7.11 Den forargelige sandhed	77
7.12 Den omsiggribende racisme – mm.	79
7.13 Myten om vore internationale forpligtelser	88
<i>Kapitel 8. „Eliten“</i>	92
8.1 Politikerne	93
8.2 Og hvad så med den lille mand?	101
8.3 Lobbyen	103
8.4 Et udsyn til verden	105
8.5 Haderne	107
<i>Kapitel 9. Pressen</i>	111
9.1 Opstand og opstandelse	111
9.2 Bag redaktionens nedrullede gardiner	113
9.3 Problemets kilde	115
9.4 Medieundergravende virksomhed	116
9.5 De elektroniske medier	121
9.6 Sværtningens kunst	127
9.7 Dagligdagen med pressen	137
9.8 Annoncensur	141
9.9 Pressenævnet	141
9.10 Vendepunktet	143
<i>Kapitel 10. De andre aktører</i>	146
10.1 Bibliotekerne	146
10.2 Skolerne	151
10.3 Arbejdsmarkedets parter	152
10.4 Menneskerettighederne og de fejlfarvede	156
10.5 EU	157

<i>Kapitel 11. Græsrodsarbejde</i>	170
11.1 Alternativ kommunikation	170
11.2 Medlemsakkvisition eller ej?	173
11.3 Aktivitetsgrupperne	174
11.4 Kurser	177
11.5 Bladet	177
<i>Kapitel 12. Med lov skal land bygges</i>	179
12.1 Politik eller jura?	179
12.2 En parade af retssager	181
<i>Kapitel 13. Den ekstreme venstrefløj & Co.</i>	196
13.1 Den menneskekærlige domprovst	196
13.2 Trykket fra rendestenen	198
13.3 Edderkoppespindet	199
13.4 Bag om Krystalnatten	206
13.5 Metoden	210
13.6 Mødefriheden og de venstreekstremer	211
13.7 Det gode i det dårlige	213
<i>Kapitel 14. Ringen sluttet</i>	216
14.1 Grundlovsdag i Hillerød	215
14.2 Nynazistisk akvisitionsstrategi	217
<i>Kapitel 15. De ønskede og de mindre ønskelige</i>	219
<i>Kapitel 16. Enden på historien</i>	223
16.1 „Succeskriterier“	223
16.2 Og hvad nu?	225
<i>Litteratur</i>	231
<i>Noter</i>	234
<i>Stikordsregister</i>	244

Indgang ...

En af de bedste spadsereture er den rundt om Kronborg-pynten ved Helsingør. Her er frisk luft, som suger vandreren ud af den daglige trummerum og – med lidt indlevelse – ind i Danmarkshistorien. Århundrederne er passeret forbi derude på Sundet. Langskibene strøg nordover i medbøren med skum under kølen og høj stemning om bord på vej til England, og de tyske Hanse-kogger rundede plump og besværligt „Øret“, huggende i søen. Herfra sigtedes også den hollandske hjælpeflåde, da vi kom i krig med Sverige i 1658. Lord Nelson sejlede igennem tæt ovre under den skånske kyst på vej til slaget på Reden. Her fra pynten er det også muligt at se op og ned ad kysten, hvorfra småbåde stod ud i skumringen med kurs mod det neutrale Sverige under 2. verdenskrig. Med fantasien i orden kan man næsten se konturerne på vej i skumringen.

En sådan frisk solskinsdag er der ofte mange mennesker på stedet. Lystfiskerne står på stranden og prøver at få noget på krogen, og længere oppe ligger grupper i græsset. Ser man nærmere efter, vil man opdage, at de som regel skiller sig i to ligesom vand og olie. Det er på den ene side „fremmede“, og på den anden mennesker, vi længe inden, de mælede et ord, ville være tilbøjelige til at identificere som danskere, selv om vi mødte dem på den anden side jordkloden.

Oftest holder de to grupper sig fra hinanden. De er hver især bedst tilpas i eget selskab. Den „integration“, der tales så meget om, praktiseres i al fald ikke med påfaldende iver i dette lille udsnit af virkelighedens verden.

Man kan ikke lade være med at spørge sig selv om, hvorledes dette vil udvikle sig på længere sigt. Medmindre der indtræder et mirakel, vil opdelingen jo vare ved. Hvor i verden er det gået anderledes? Selv i den såkaldte smeltekedel USA er det mere eller mindre gået som på Kronborg-pynten: De hvide og asiaterne bygger deres borge. „Hispanics“ fra Sydamerika deres. Og de sorte også deres. Måske vil det så småt blive anderledes om tusinde år – eller fem tusinde – hvem véd? Men lige her og nu er menneskene mest trygge ved deres egne, hvis de da ellers får lov at vælge.

I takt med at de fremmede i landet bliver flere og flere, ikke bare ved Kronborg, men i hele taget, vil de komme til at præge, måske endog dominere. De kan udmærket gå hen og blive en besværlig, måske endog ulidelig del af hverdagen. De kulturelle og holdningsmæssige forskelle mellem dem og os, som ifølge gældende politiske korrekthed blot udgør en „udfordring“, er jo store. Langt større for øvrigt end forskellene i smeltekedlen på den anden side Atlanten. Forskelligheden i alle former vil derfor trænge sig ind på os og skabe uro, hvor der før var ro.

Hvis det altså får lov til at gå på den måde.

Men *hvis* det nu går sådan, hvordan skal vi så forklare det til vore børn? Vil de tage for givet, at det ikke kunne have været anderledes?

Den, der ikke har tid til at sætte sig ind i tingene, holder sig i reglen til den „almindelige mening“. Men *meninger* er ikke tilstrækkelige, hvis man vil *vide*, hvad der foregår med Danmark i disse år. De unge har imidlertid travlt, og det er ganske meget, de ikke har fået at vide. Hvordan skal det manglende gøres begribeligt inden for et begrænset sidetal på tørt papir uden elektronisk glimmer eller anden af den flip flap-indpakning, de er vant til?

Men det er måske muligt at give et indtryk. Måske. Til gengæld forøges læserkaren så vel med nogen, der ikke er unge mere, men blot interesserede.

Dette er derfor fortællingen om, hvad der er sket igennem de sidste par årtier, hvorfor det er sket, hvorfor nogen af os har sagt fra, og hvordan vi har gjort det. Det er beretningen om vilkårene for den politiske kamp for de værdier, der blev skabt her, og for vore efterkommeres ret til at være her på egne præmisser.

Fortællingen burde derfor sådan set være ukontroversiel. Men det er den ikke. Djævelen kommer sjældent to gange i samme klædebon, og der var derfor ikke mange i samfundets toneangivende cirkler, der var i stand til at identificere ham, da han dukkede op igen. Kampen måtte derfor føres som en politisk guerillakrig mod den enorme overmagt, vor såkaldte „elite“ udgjorde i alliance med det forenede ekstreme venstre & højre, som ligefrem spekulerede i at gøre ukontroversielle ting betændte, så at ubelejlige folk kunne sørge for at holde sig fra dem.

Bogen rummer ingen ambition om at være en udtømmende rapport over begivenhederne. De mange konkrete eksempler på, hvad der er foregået, skal således alene tjene til at vise, at det, der er fortalt, er sandt. Bogen rummer i det hele taget også blot forfatterens personlige erindring. Da han imidlertid sad på en central udsigtsplatform til begivenhederne, kan selv en sådan erindring dog vel være af værdi.

Humblebæk i februar 2003,
Ole Hasselbalch

KAPITEL 1

Ved Geneve-søens bred

I 1971 var jeg som ung jurist sammen med min chef i Arbejdsgiverforeningen, Poul Schade-Poulsen, med til FN-organisationen ILO's årlige arbejdskongres i Geneve.

Ved en slags lejligheder er der tid til at snakke om så meget. Under et besøg på „Perle du Lac“ ved Geneve-søens bred faldt samtalen på et af datidens nye fænomener, nemlig de såkaldte „fremmedarbejdere“. Schade var professionel og havde ansvaret for dette område i foreningen. Han kendte det „politiske system“ ud og ind, og han kendte også sit eget bagland. Problemet sidstnævnte sted var dengang mangelen på arbejdskraft – især til de ikke helt så attraktive jobs, der fandtes i dele af industrien. Danskerne forbrugte kort sagt mere, end de producerede. En nærliggende løsning var derfor at importere nogen udefra til at udfylde gabet. Schade og Arbejdsgiverforeningen arbejdede følgelig på at få mere udenlandsk arbejdskraft ind.

En væsentlig hindring herfor var LO og skiftende socialdemokratiske arbejdsministre, der mildt sagt ikke var begejstrede for projektet. Man skulle jo ikke have læsebriller på for at se, at for mange fremmedarbejdere på sigt kunne gå hen og underminere det kollektive overenskomstsistem og dermed det velfærdsniveau, det havde taget fagbevægelsen et århundrede at skabe. LO-formanden, Thomas Nielsen, sagde det lige ud til *LO-bladet*: Vore problemer vil ikke blive løst ved at få fremmed arbejdskraft ind til at klare de uhumske jobs.¹

Heller ikke de økonomiske eksperter nærrede illusioner. I statens såkaldte *Perspektivplan II* fra 1973 siges således, at de samfundsmæssige omkostninger ved en fortsat import af udenlandsk arbejdskraft på længere sigt ville overstige den merproduktion, fremmedarbejderne skabte.

Ikke desto mindre sivede de ind.

1.1 „Gæstearbejderne“

Oprindeligt kom de som „turister“ og blev derefter, som en virksomhedsleder fortalte bladet *Arbejdsgiveren*, rekrutteret i „porten“.² Havde man først ansat én, kom resten af sig selv, berettede han. Arbejdsgiverne søgte naturligvis at bevare denne bekvemme mulighed for at løse arbejdskraftproblemet her og nu. Og Arbejdsgiverforeningen hjalp med. Schade fortalte i bladet *Arbejdsgiveren*, at vi ville gå nogle år i møde med „kolossal“ mangel på arbejdskraft.³ I øvrigt behøvede vi, mente han, ikke gøre så meget socialt for gruppen af helt unge „gæste“arbejdere – ordet blev opfundet for lettere at få projektet til at glide ned – idet de ville være lette at komme af med igen, hvis der skulle opstå arbejdsløshed.

Jeg husker samtalen med Schade ved søbredden. Schade og DA negligerede, at skulle problemet med det danske overforbrug løses gennem import af arbejdskraft, ville det jo logisk set have til forudsætning, at de importerede var villige til at leve på et så tilpas lavt blus, at det kunne kompensere for danskerens vellevned. Men herved ville vi få et socialt opsplittet samfund. Det sagde jeg ligeud. Tolerancen over for afvigende meninger i Arbejdsgiverforeningen under Schade var større, end de fleste forestiller sig.

Vor samtale førte ikke til noget. Men det lykkedes i det daglige at bugsere uden om opgaver, der havde med fremmedarbejderforhold at gøre. Jeg fandt foreningens politik på dette område uspiselig og ville derfor ikke kunne argumentere for den udadtil. Så jeg brugte kræfterne dér, hvor det var muligt at tro på det, man sagde i embeds medfør.

I 1973 kom så oliekrisen, og selv om Arbejdsgiverforeningen fortsat talte i optimistiske toner om behovet for at beholde gæstearbejderne, dikterede Folketinget „indvandringsstop“. Dette førte dog ikke til inddragelse af „gæstearbejdernes“ arbejdstilladelser. Formentlig har ingen villet påtage sig ubehagelighederne herved. Så de fik lov at blive. Ja, de fik oven i købet samme sociale- og arbejdsløsheds-mæssige rettigheder som danskere. I de følgende år gled flere og flere af dem derfor over på understøttelse.

Tilsyneladende var ingen opmærksom på, hvilket aktiv de danske socialsystemer er for mennesker fra den tredje verden. En plads i Danmark er for dem noget helt enestående. Hjemme i landsbyerne fortalte de heldige da også om Paradiset i nord. Derfor kom der flere og flere herop – nu dog fortrinsvis gennem „familiesammenføring“. Den foregik uden større hindringer. Familier skal jo ikke splittes – vel?

Herefter rullede så snebolden. Mennesker med opholdstilladelse i det danske velfærdssystem var – og er naturligvis fortsat – efterspurgte ægteskabspartnere for det modsatte køn hjemme. Udlændinge med opholdstilladelse giftede sig da også tilsyneladende i stor stil hjemme *udelukkende* for at kunne skaffe ægtefællen herop – og lod sig så skille igen, når den permanente opholdstilladelse efter nogle få år var i hus. Der var også danske piger, som mod betaling giftede sig med mænd fra den tredje verden. Når ægteskabet havde varet den nødvendige tid, ville ægtefællen – altså immigranten – kunne opnå varig opholdstilladelse her. Men en udlænding med behov for at slå sig ned her kunne jo da selvfølgelig også finde på at charmere sig til et ægteskab med en dansker for derefter at kaste pågældende over bord, når den krævede tid var gået.

Efterfølgende har det været let at se problemet. Statistikken viser det i tørre tal. I 1973 var her f.eks. kun 6.173 tyrkere, men ved udgangen af 1995 – hvor tingene var kørt så skævt, at det var meningsløst at føre nøjagtigt regnskab længere – over 40.000 (inkl. dem, der havde fået dansk statsborgerskab). Ved en videnskabelig undersøgelse i 1990 af tyrkernes udvikling i Ishøj viste det sig, at 145 oprindelige tyrkiske „gæstearbejdere“, der kom til Danmark i 1969-70, var vokset i antal til i alt 1.845 (med familier) – altså var tolvdoblet.⁴

1.2 Flugten til Europa

Op gennem 1970'erne fortrængte jeg mere eller mindre problemstillingen igen. Den var ikke mit anliggende, og der var så meget andet at se til. Især var arbejdet i DA præget af voksende vanskeligheder ved at håndtere de daglige sager inden for det dengang eksisterende arbejdsretlige system. Bøgerne på området var ikke blevet opdateret, så at man havde noget at slå op i, når et problem lå uden for det sædvanlige, hvilket jævnlig hændte. Fra at samle og systematisere det stof, der kom inden for rækkevidde, gik jeg derfor efterhånden over til helt at omarbejde materialet, hvilket tog sin tid, da jeg var uden andre hjælpemidler end egen arbejdskraft. Endvidere var det således, at omend arbejdet efterhånden gav basis for på Universitetet at køre et kursusfag for de jurastuderende, så var be-gejstringen for bestræbelserne til at overskue internt i DA. Desto længere nybearbejdelsen skred frem, desto mere citronfarvede blev mange af kollegerne i ansigterne. Det sled alt sammen. Schade var for så vidt åben. Men det var en daglig vanskelighed og irritation at leve med stemningen i de nære omgivelser. For øvrigt var der vel også i sidste ende hos ledelsen tendens til at måle medarbejdernes samarbejdsvilje ud fra deres evne til at skære juridiske sandheder over på halvvejen, så at alle kunne komme til at se glade ud. Så alt i alt var der mere end nok at se til.

I midten af 1980'erne genså jeg så på en mærkelig måde fremmedproblemet igen. Jeg fulgte på dette tidspunkt Warszawa-pagtens påvirkningsoperationer her i landet og havde i denne sammenhæng noteret den voksende indadgående trafik af „flygtninge“ via Østeuropa. Dette kunne uden for enhver tvivl kun ske, hvis de respektive regimer dér var impliceret. Temaet „racisme“ var også så småt begyndt at komme på dagsordenen. Det var latterligt, så vidt som at danskerne ingen tilbøjeligheder har i den retning. Men temaet havde stor lydhørhed på den ekstreme venstrefløj og i dennes talrige dækforetagender og varmestuer.

Tingene fremstod imidlertid endnu kun uklart, da jeg en dag på Tietgensbroen ved Københavns Hovedbanegård så et tog ankommende vestfra. Det viste sig at være fyldt med eksotisk udseende personer med al slags pik-pak, der bredte sig som en flod ned ad perronen.

Det, der havde åbnet for denne strøm, var en ny flygtningelovgivning, der ud fra såkaldt humanitære hensyn gav enhver retskrav på at melde sig her som asylsøger og få sin sag behandlet. De vise mænd og kvinder i Folketinget havde vanskeligt ved at forestille sig, hvad der foregik uden for den danske bondehusidyl. De kappedes derfor om at være „humanister“ og mente, at det ville være praktisk gørligt at efterprøve, om et asylkrav var berettiget. Denne prøvelse ville ganske vist kræve nøje kendskab til de ubehageligheder, asylsøgerne påstod at være udsat for i deres fjerne hjemlande. At tilforladeligt udseende dokumentation for både det ene og det andet dér kan købes i grøntbutikkerne, afficerede ikke lovens fædre. Ja, forfatterne til dette tankevækkende lovprodukt af blåøjet idealisme forestillede sig endog, at det efter behørig (langvarig) behandling af en asylsag ville være muligt at *udvise* de ansøgere igen, som måtte få deres ansøgninger afslået. „*Ingen flygter jo uden grund*“, som det hed sig. Det ansås følgelig

for indlysende, at hvis de behjertede danske myndigheder fandt ud af, at der ingen grund var til at flygte, ja så ville de afviste naturligvis komme til bedre klarhed over deres situation og tage hjem.

Det var det rene pjank. Formanden for det sagkyndige udvalg, der havde lavet det oprindelige udkast til den nye lov, nemlig højesteretspræsident Peter Christensen, havde da også med udvalgsflertallet i ryggen foreslået at indbygge en nødbremse, så at der kunne lukkes af, såfremt indstrømningen måtte blive „omfattende“.⁵ Her havde repræsentanterne for den gustne fornuft imidlertid gjort regning uden vært. I udvalget var nemlig også placeret den daværende formand for *Dansk Flygtningehjælp*, nuværende ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen. Og *Flygtningehjælpen*, som de fleste kun kendte vagt fra den fra alle sider påskønnede hjælpeaktion til fordel for de ungarere, der måtte flygte efter russernes invasion i 1956, havde i mellemtiden i al stilhed udviklet sig til et så effektivt pressionsapparat, at organisationen endog var i stand til at sætte den politiske dagsorden i Folketinget.

Da det kom til stykket, var der således ikke nogen af de gamle politiske partier, der havde indsigt endsige mandshjerte nok til at sætte sig imod det vidtløftige eksperiment, udvalgsmindretallet med Gammeltoft-Hansen i spidsen forlangte. Dette uagtet den nye lov ret beset var galemandsværk i en verden, der for en stor dels vedkommende var ved at eksplodere i sociale katastrofer, etniske konflikter galopperende børnefødselstal og almindelig mangel på organisation.

Jeg ved ikke hvor mange herhjemme, der havde øje for dette perspektiv. De fleste mente nok blot rutinemæssigt, at det altid er godt at hjælpe andre, og at *Flygtningehjælpen* og de andre veldædige foretagender, der gennem årene skød op som paddehatte, var ude i den „gode“ sags tjeneste.

Der havde imidlertid i højeste grad været behov for, at flere lukkede øjnene op:

Efter det formelle danske indvandringsstop i 1973 var der nemlig – bortset fra familiesammenføringsreglerne – stort set kun én måde, på hvilken mennesker fra de overbefolkede lande kunne skaffe sig adgang til Danmark. Det var at søge asyl efter flygtningereglerne. Karakteristisk nok boomede antallet af asylsøgere da også efter, at Gammeltoft-Hansens nye lovgivning i 1983 åbnede for sluserne.

Den oprindelige mening med det internationale flygtningesystem var naturligvis ikke at omplacere hele folkegrupper til geografiske områder, hvor de ikke passer ind i mentaliteten, med deraf følgende risiko for „etniske“ konflikter dér også. Men en sådan omplacering til Danmark var ikke desto mindre, hvad den nye danske lov lagde op til.

FN-konventionen om flygtninge fra 1951 bestemmer *dels* hvem, der overhovedet er flygtning i konventionens forstand, og *dels* hvilke rettigheder sådanne „konventions“flygtninge har. Konventionen giver ikke politisk forfulgte ret til at *rejse ind* i et land og få opholdstilladelse dér. Men den giver dem, der som følge af en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig socialgruppe eller politiske anskuelser *befinder sig* uden for deres land, ret til at forblive der. Det land, hvor sådanne flygtninge –

så kaldte „politiske flygtninge“ – er, må nemlig ifølge konventionen ikke sende dem et sted hen, hvor de risikerer forfølgelse.

Det store problem er at afgøre, hvornår det drejer sig om en ægte, politisk flygtning. Er den pågældendes frygt for forfølgelse f.eks. velbegundet? Har han nu også den politiske opfattelse, han hævder at have, og som fører til forfølgelse, eller forstiller han sig?

Derfor kom FN hurtigt ind på at hjælpe også andre end de politiske flygtninge, der var omfattet af konventionen. F.eks. tog man under sine vinger mennesker, der rent faktisk (*de facto*) flygtede i så stort tal, at en individuel efterprøvelse af hver enkelt sag ikke var mulig. De fik økonomisk hjælp, og FN søgte også om muligt at få dem genbosat andetsteds, f.eks. ved aftale med forskellige lande om, at disse skulle modtage et bestemt antal. Danmark fik på den måde en del vietnamesere som „kvoteflygtninge“.

Karakteristisk for den nye danske flygtningelov var, at den gik *videre*, end konventionen krævede. Ikke mindst indebar den, at de nævnte *de facto-flygtninge* – der førhen efter Justitsministeriets skøn kun i en vis udstrækning havde fået asyl – nu fik et *lovhjemlet* asylkrav. Ligeledes gav den asylsøgende, der havde haft held til at skaffe sig ind i Danmark på en eller anden måde, ret til at *forblive* her *under selve asylsagens behandling*. Der blev også indført ret til at indbringe afslag på asylansøgningen for et særligt flygtningenævnet.

FN's flygtningesystem stammer fra begyndelsen af 1950'erne, altså en periode, hvor der normalt ikke var andre grunde til at flygte hjemmefra end netop politisk forfølgelse, og hvor sådan forfølgelse trods alt hørte til undtagelserne. Siden har forholdene ude i verden ændret sig. Folketallet mange steder vokser dramatisk, og resultatet har været politisk og økonomiske kaos. Følgelig ser mængder af mennesker sig om efter nye levesteder, og netop her kommer Europa ind i billedet. Med radio, TV mv., som gør det umiddelbart synligt selv i den fjerneste afkrog, hvordan forholdene er her, og med de moderne samfærdselsmidler, som gør det let at rejse, er det ikke underligt, at „asyl“presset voksede.

Det var derfor meget forudsigeligt, at vi fik en helt overvældende tilstrømning af „flygtninge“, når sluserne blev åbnet. Lige så forudsigeligt var det, at det ikke lod sig gøre rent praktisk at kontrollere berettigelsen af de titusindvis af asylansøgninger, disse mennesker indgav. Sådan set kunne asylsøgeren ligefrem have gjort sig politisk upopulær hjemme med det formål at få adgang til at slå sig ned hos os. I konsekvens af det umulige i at vurdere den enkeltes baggrund lod man derfor under den nye lov tvivl komme asylsøgerne til gode. Det førte til, at hos os anerkendtes i 1990 ca. halvdelen af asylansøgningerne – mod i de store og mere realistisk tænkende europæiske lande dengang blot ca. 10%. Dette skete vel at mærke på et tidspunkt, hvor FN skønnede, at kun en endnu mindre procentdel af flygtningene til Vesteuropa var *politiske* flygtninge.

Derfor blev det hurtigt nødvendigt at stramme loven igen, så at asylsøgere kunne afvises ved *grænsen*, hvis de kunne tilbagevises til et land, hvor de var i en „faktisk trykthedssituation“ (jf. FN-konventionen). Men ulykken *var* sket. Der var hurtigt kommet så mange ind, og loven var i den grad slået ud af facon, at alle bestræbelser på at få hold på situationen gennem efterfølgende lovændringer,

der var helt famlende over for problemets egentlige natur, løb ud i sandet. Eller rettere sagt: De løb ud i evige diskussioner og bestandig utilstrækkelige kompromisser i et Folketing domineret af politikere, som levede i en verden, der fortrinsvis bestod af hinandens selskab samt vildledende oplysninger fra de humanitære organisationer eftersnakket af pressen.

Langt de fleste af de „flygtninge“, der kom, opfyldte – og opfylder – ikke FN-konventionens krav. En meget stor del af dem har formentlig end ikke haft anden anledning til at flygte end ønsket om en bedre tilværelse. Det kan man ikke bebrejde dem. Derimod kan man bebrejde politikere og pressen, at disse mennesker systematisk blev behandlet og betegnet som flygtninge. Danmark blev nemlig på den måde gjort til et paradys for asylmisbrugere. Samtidig lagdes grunden til, at vore egne kommende generationer berøves deres sociale og fysiske tryghed.

1.3 Tamilsvindelen

I begyndelsen af 1990'erne væltede både den tidligere justitsminister Ninn-Hansen og den borgerlige regering på, at førstnævnte blev dømt ved Rigsretten i anledning af en for stram administration af familiesammenføringerne med tamilske „flygtninge“ fra Sri Lanka. Få sager fik så megen omtale i pressen som denne „tamilsag“. Midt i balladen blev det imidlertid glemt, hvem tamilerne var, og hvad der bragte dem herop. Det er synd, for tamilerne er et glimrende eksempel på, hvad der gik i svang.

Til brug for et møde, *Det konservative Folkeparti* inviterede mig til på dette tidspunkt – men som Flygtningehjælpen da i øvrigt havde held til at hindre (se nedenfor under kapitel 7, 3) – undersøgte jeg *netop* tamilernes baggrund. Formålet var at levendegøre problemerne omkring den forfejlede flygtningepolitik gennem dette konkrete eksempel.⁶

Der var uro dengang som nu på te-øen Sri Lanka, og det har der i øvrigt været længe. Faktisk har der været krig på kniven mellem øens to befolkningsgrupper, nemlig tamiler og singalesere, igennem de sidste 1.800 år.

Begge er oprindeligt kommet fra det indiske fastland – tamilerne dog især i de seneste århundreder, hvor de engelske koloniherrer importerede dem som arbejdskraft. I dag udgør tamilerne ca. 20 % af befolkningen, singaleserne resten.

De to grupper har forskellig religion, forskelligt sprog og forskelligt næsten alting. Så der *måtte* blive ballade. Konflikterne blev imidlertid øget op gennem 1970'erne og 1980'erne, hvor singaleserne søgte at sikre deres egen magt på øen.

I kølvandet på etniske konflikter opstår flygtninge. Men hvor flygtningene fra stridighederne på Sri Lanka før i tiden måtte *blive* på øen og prøve at få det bedst mulige ud af det – eller tage over til folkefællerne på det indiske fastland – kunne de med den nye tids samfærdselsmidler og vestlige asyllovgivning rejse mod videre horisonter.

Sådanne rejser er ikke mulige for almindelige mennesker i et samfund, hvor en landarbejder tjener 10 kr. om dagen. Folk med økonomien i orden kunne

derimod udmærket tage af sted. Det gjorde de derfor i rigt mål. Især tog de til Europa og Canada under foregivende af at være flygtninge. En forhenværende srilankansk diplomat har til en privat markedsanalytiker, Erik Lund, berettet, at i alt ca. 50.000 tamiler rejste denne vej i dække af urolighederne på øen i 1980'ernes slutning. Tamiler i udlandet sendte på dette tidspunkt flere penge hjem, end landets traditionelt største erhverv, teeksporten, indbragte.⁷

Der var (er) da heller ingen grund til at undre sig over udlængslen hos srilankanerne. Deres udsigter er elendige. Øen, der i 1950 havde en befolkning på ca. 7,5 millioner, nåede i 2002 et folketal på ca. 19,6.⁸ En sådan vækst opæder al økonomisk fremgang og lidt til. I Indien, hvor de flygtende tamiler havde større anledning til at tage hen, er det lige så galt fat. Medens der her var 369,8 millioner indbyggere i 1950, nåede tallet i 2002 ca. 1 milliard – og der forventes i øvrigt at ville være 1,4 milliarder i år 2030.

Rundt om i Europa undrede man sig over en del uforklarlige forhold omkring de tamiler, der strømmede til i slutningen af firserne som „flygtninge“. I *Financial Times* 22/8 1989 fortælles f.eks. en karakteristisk historie om, hvordan hollænderne fik hjemsendt en gruppe af dem trods voldsomme protester og påstande om, at de ville blive arresterede straks ved ankomsten til Sri Lanka. Den hollandske ambassadør på stedet mødte derfor forklædt op i lufthavnen – og så, at de kørte uantastede bort i luftkonditionerede biler. De altid omhyggelige schweizere foranstaltede ligefrem en politimæssig efterforskning af 160 tilfældigt udvalgte tamilske asylsøgers baggrund. Det viste sig ved denne granskning, der var grundigere end en almindelig asylsagsbehandling, at kun to af dem opfyldte betingelserne for at kunne anses som flygtninge. Jeg spurgte selv i juli 1989 den schweiziske ambassade om, hvordan tingene nu stillede sig. Svaret var, at kun 5,6 % af immigranterne fra Sri Lanka blev accepteret som ægte flygtninge – og at dette tal i tidligere år havde været lavere. Herhjemme accepterede vi på samme tidspunkt 70-80 %.

Misbruget af asylordningen var også kendt hos os, men denne viden overskyggedes af rabalderet omkring den store „tamilsag“. Rejseruterne var således kendt. De professionelle bureauer, der formidlede asylrejserne, og disse bureauers fremgangsmåder var også kendt.

De 15 tamiler, der udtalte sig til Erik Lunds pilottest, var f.eks. kommet hertil med sådanne bureauer, der havde anbefalet Danmark på grund af de danske myndighedernes uvidenhed, den gode socialhjælp og retten til familiesammenføring. Bureauernes hjælp omfattede bl.a. udlevering af (falske) papirer og kostede 20-25.000 kr. pr. person. Politiet i Holstebro fandt på et tidspunkt ligefrem en af de flugt-instruktioner, der blev udleveret. Den indeholder praktiske anvisninger på, hvad der skulle siges og gøres: „Her skal du grædende fortælle om, hvad der sker på Sri Lanka“, hedder det ét sted. „Du vil blive spurgt om du har familie i landet. Her skal du opgive XX (navn, adresse mv. på en tamil i Danmark)“, oplyses det et andet sted. Og et tredje formaner: „Sig kun følgende sætning – I WANT ASYEL“.⁹

Ingen af tamilerne i Erik Lunds pilottest havde oplevet de rædsler, dansk presse berettede om, og alle kom fra gode sociale lag. Den artikel i tidsskriftet

Press, der var indledningen til hetzen mod Ninn-Hansen, byggede i øvrigt på forkerte oplysninger, fortalte de.

Men Ninn-Hansen satte altså sit politiske liv på spil for at få lidt fornuft ind i administrationen af „familiesammenføringerne“ med „flygtningene“.

Det skete gennem noget, hans kritikere kaldte „sylvning“ af sagerne. Denne skal have fundet sted i 1987-88, hvor forholdene på Sri Lanka ifølge kritikerne var så urolige, at det ville være alt, alt for farligt at bede de tamiler, der ønskede familiesammenføring, om venligst at rejse hjem til deres familie i stedet for at hente denne herop.

I det norske udenrigsministeriums arkiv ligger et notat om „*Situasjonen på Sri Lanka etter fredsavtalen*“. Det stammer fra 1987 og er resultatet af en norsk delegations undersøgelse af forholdene på øen. Delegationen blev ledet af den senere flygtningehøjkommissær, daværende udenrigsminister T. Stoltenbergs, personlige rådgiver T. Bakkevig og andre fremtrædende norske embedsmænd. Ifølge dette notat var tamilerne på Sri Lanka ikke udsat for specielle overgreb fra centralmyndighedernes side. Rapporten bygger på samtaler bl.a. med de tamilske ledere. Bakkevig udtaler i øvrigt, at der generelt ikke var nogen fare ved at tilhøre det tamilske mindretal på øen – heller ikke for tidligere medlemmer af den tamilske guerilla.

Efter at „tamilsagen“ opstod i Danmark, blev notatet desværre klassificeret fortroligt. Men jeg fik fra norske kilder at vide, hvad der stod i det.

Notatets konklusion burde i øvrigt ikke komme overraskende for nogen. I slutningen af august 1991 fik England således ved Den europæiske Menneskerettighedsdomstol medhold i, at det havde været berettiget i 1988 at sende nogle tamilske (påståede) flygtninge tilbage. Der var ingen vægtige grunde til at antage, at de ville blive forfulgt ved hjemkomsten, fastslår dommen.¹⁰

Medens tamilsagen i 1989 kørte på fulde omdrejninger, fortalte FN-bladet *Refugees*¹¹ også om, hvordan FN var i fuld gang med en gnidningsfri hjemsendelse af ægte tamilske flygtninge til Sri Lanka.

Nu er de her så ikke desto mindre i tusindvis – bl.a. gennem „familiesammenføring“.

Hvis man som tamil ville familiesammenføres med en eller anden hjemmefra, var det ikke svært at få bevis på, at man var gift med pågældende. Det var kun et spørgsmål om penge. 50 rupees. Det er nemlig ganske vist ikke muligt at kontrollere ægtheden af vielser foretaget i tamilområderne på Sri Lanka. Men regeringsmyndighederne på øen bekræftede da gerne, at et vielsesdokument fra disse områder så „ægte“ ud – og en sådan bekræftelse anså de danske myndigheder som tilstrækkelig.¹²

Tilsyneladende er tamilerne da også tilfredse med den modtagelse, de har fået hos os. De mandlige adspurgte i Erik Lunds pilotundersøgelse var således enten gift eller havde ægteskabsplaner. Med asylret her kunne de få en hvilken som helst pige hjemme, fortalte de.

Endvidere fortalte de, at de alle levede af socialhjælp. For en familie på fem drejede det sig dengang om 17.587 kr. månedligt efter skat.

Hertil kom så det regulære sikkerhedsproblem, tamilerne bragte med sig.

Udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen sagde under afhøringerne i Undersøgelsesretten om tamilsagen, at der var opstået et problem af denne art i kraft af den usorterede modtagelse af flygtninge fra områder med stærke terrororganisationer. Han fortalte herunder, at regeringen var bekendt med, at *De tamilske Tigre* havde placeret repræsentanter i Danmark.¹³

Disse var bl.a. beskæftiget med at samle penge ind hos herboende tamiler. En afpresningssag i denne forbindelse kom op til overfladen i sommeren 1989. Men det er mere end svært at få afpresserne dømt. Det kan nemlig gå meget ilde for den, der vidner mod dem i retten.

Ude i verden har man bemærket en tilsvarende trafik. I *Newsweek*, juli 1991,¹⁴ kunne f.eks. læses en beretning om, hvorledes en halv million tamiler uden for Sri Lanka sendte millioner af dollars til de *Tamilske Tigre* hvert år. Når nye tamiler fra Sri Lanka sluttede sig til de tamilske samfund rundt om, dukkede tigrenes repræsentanter op. De havde et grundigt kendskab til de nyetableredes økonomi hentet fra kilder i det srilankanske bankvæsen og kom på denne baggrund med „forslag“ til passende bidrag til organisationen. Pengene gik bl.a. til våbenindkøb. Under en retssag i Tyskland kom det frem, hvordan arme og ben blev brækket på dem, der ikke fik pengepungen hurtigt nok op af lommen.¹⁵

I øvrigt var tamiler i Danmark tilsyneladende også indblandet i anden organiseret kriminalitet – fra narkohandel til falsknervirksomhed, socialbedrageri (f.eks. falske forsørgelseskontrakter) og åger.

1.4 Og presset fortsætter ...

Der kan berettes tilsvarende historier om den ene efter den anden af de grupper, der er kommet til Danmark via flygtningereglerne igennem det sidste par årtier. Det er derfor sådan set heller ikke underligt, at de gør sig store anstrengelser for at undgå at blive sendt hjem, selv om forholdene dér ændrer sig til det bedre:

Uanset at NATO forjog det styre fra Afghanistan, som mange afghanere var flygtet fra, vil langt hovedparten af de flygtede ikke tilbage.¹⁶ Selv afghanske læger, der er hårdt brug for hjemme, påkalder sig pressen for at forklare, hvor hårdt deres tjenester behøves i det danske sundhedsvæsen. I begyndelsen af 2003 fik flere tusinde afghanere asyl, fordi de simpelt hen ikke var til at komme af med igen.¹⁷ De 17.000 somalierne vil heller ikke hjem til de områder, FN-interventionen dér sikrede.¹⁸ Jugoslaverne vil ikke hjem.¹⁹ De 20.000 bosniere vil ikke hjem til det land, danske soldater skaffede dem. Irakernes hjemve og lyst til at hjælpe med at befri deres eget land har været til at overskue²⁰ – hvori- mod nogen af dem rejste hjem for at kæmpe mod den koalition af lande, der sloges for at befri Irak.²¹ Og tamilerne, som omkring 1990 var ca. 5.000, nu må guderne vide hvor mange, vil for øvrigt *stadig* ikke hjem.²² Der er så godt som *ingen*, der vil hjem igen, og der er tusinder af påskud til ikke at ville det.

Det er naturligvis synd at sende folk hjem til et ødelagt land. Men sådan må jo nu engang vilkårene være, hvis ikke der skal opstå kaos i verden, fordi folkegrupper går i drift og slår sig ned steder, hvor de ikke passer ind i kulturen. Det

er ingen menneskeret at kunne bosætte sig hvor som helst på denne klode. Derimod er det et menneskes pligt at respektere andre menneskers integritet – og at deltage i genopbygningen af sit eget land, når der er brug for det.

1.5. „Den sorte præst“

En dag i 1986 blev jeg ringet op at „den sorte præst“ som mediernes kaldte ham, Søren Krarup i Seem. Baggrunden var, at jeg i et indlæg i *Politiken*²³ havde opfordret til at støtte hans underskriftindsamling mod Flygtningehjælpens pengeindsamling *Flygtning 86*, der i realiteten var en protest mod Gammeltoft-Hansens flygtningelov. Støt Søren Krarup „af rationelle grunde“, som jeg skrev. – Det var dengang, det endnu var muligt at komme til orde i *Politikens* spalter, hvilket hørte op, da jeg blev kendt som organiseret modstander af den religion, der dyrkes af præsteskabet i dette blads redaktionslokaler.

Krarup ville have mig med til at skrive et bidrag til en bog om forholdene på flygtningepolitikens område. Jeg sagde anstændigvis ja. Valget var enkelt: Danmarks kulturelle, økonomiske og sociale sammenhængskraft kastedes i grams af en forkælet generation, som nødvendigheden aldrig havde tvunget til at tænke i konsekvenser. Det var politik uden ansvarlighed og dybde, båret af en facadehumanitet, der endog tilsidesatte de hensyn, den selv hævdede at varetage. Det såkaldte internationale vidsyn hentede sit perspektiv fra det indre af en glas-klokke. Det var en *pligt* at sætte sig til modværge.

Forudsætningen for, at mennesker kan leve på en fornuftig måde, er jo, at de hænger nogenlunde sammen i mindre samfund, hvis medlemmer føler sig ansvarlige for hinanden. Og forudsætningen for en sådan sammenhængskraft er, at disse samfund har fælles værdier og vaner. Vel var det – og er det stadig – moderne at tale om, at vi lever i en global verden. Men dette ændrer ikke ved menneskets måde at fungere på. Hvis man undergraver solidariteten i de mange små menneskelige samfund og deres respektive fælles værdigrundlag, vil de holde op med at eksistere og deres medlemmer blive hjemløse. Hvor der før var ro, vil der blive uro og kamp. Der er ingen modsætning mellem denne erkendelse og en international orientering og villighed til at hjælpe andre. Tværtimod.

Jeg så derfor intet problem i at deltage i et bogprojekt, der tjente til at holde den politiske dagsorden herhjemme fast på, hvordan virkeligheden ser ud. Det ville være ødelæggende at få etableret en „multikultur“ her i landet med dertil hørende endeløst forbrug af åndelige og økonomiske ressourcer på ballade om alt muligt stort og småt: Det verdslige demokratis principper, retten til at mishandle småpiger under religiøse påskud, påklædning, kvinders ligestilling, spisevaner, helligdage, bedetider osv. osv. osv.

Jeg husker de møder, som fandt sted i forfatterkollegiet. Det var en ny erfaring for en retsvidenskabsmand, for hvem det er en dyd at se på hver detalje, at være i stue med præster, der fokuserede på de overordnede linjer. Hertil kom en direkte repræsenteret af den omkring projektet svævende jyske nedkastningschef fra besættelsestiden, Jens Toldstrup, som ikke ligefrem var standard i det juridiske miljø.

Bogen – *Hvad med Danmark?* kom den til at hedde – blev senere udgivet under alt det ståhej, „afstandtagen“ osv., som den slags initiativer var dømt til at forvolde. Det gav en forsmag på, hvad der var i vente. Man må huske, at de, der dengang skrev bøger, mestendels beskæftigede sig med politisk ukontroversielle ting, havde begravet sig i „fredskampen“ eller sværmede for det multietniske og humanitære.

Børnebomben

2.1 Prisvinderne

Den 11. marts 2002 havde Jørgen Schleimann en kronik i *Jyllands-Posten*. Anledningen var, at han havde fået hæderspris for „en meget høj grad af uafhængighed og integritet i formidling af egne, ofte kontroversielle synspunkter“. Det fejrede han nu ved i kronikken at sætte fokus på truslen, som befolkningsekspllosionen ude i verden udgør. Han afstod dog fra at foreslå den stramning af den danske udlændingelovgivning, som er nødvendig, hvis vi skal undgå at blive blæst omkuld af trykbølgen.

Prismodtageren var i en kort periode chefredaktør på bladet, som han dengang berigede med moraliserende indlæg. I 1992 fik læserne i en leder fra hans hånd endog besked på, at „den perverse idé om, at Danmark er for danskere, og at udlændinge er ugræs, som uafsladelig fyger over hegnet, er konstrueret af kalkunske haner ...“²⁴

Således illustrerer pristildelingen, hvor grænsen går mellem indlæg, der er kontroversielle på en sådan måde, at de er påskønnelsesværdige, og dem, der bare er kontroversielle.

Denne grænse er svær at sætte, så vidt som at den ikke engang er tidsmæssigt stabil. Men Schleimann var da ikke alene om at markere dens tilstedeværelse. I de bedre kredse herhjemme var der således i begyndelsen af 1990'erne ikke noget særligt kendskab til befolkningsekspllosionen ude i verden endsige til dens konsekvenser. Når talen faldt på disse anliggender, berusede opinionsdannerne sig derfor ligesom Schleimann i humanistiske tankegange, globalt favnende synsæt og demonstrativ afstandtagen til folk, der talte anderledes.

I slutningen af 1980'erne besøgte jeg FN's informationskontor på H.C. Andersens Boulevard for at se befolkningsprognoserne for de lande i den tredje verden, hvorfra indvandringspresset kom. Det var på dette tidspunkt ikke så let at få fat i den slags andre steder, og det var slet ikke noget, der lå fremme på de offentlige biblioteker. Her i FN-informationskontoret var der imidlertid ingen vanskeligheder.

Tallene var rystende, og man skulle være temmelig dum for ikke at komme på den tanke, at der måtte være en sammenhæng mellem dem og den tilvandring til Danmark, der allerede satte sig spor i gadebilledet. Jeg brugte derfor det, jeg fandt, hvor som helst lejlighed gaves – i foredrag, i bøger og i avisindlæg. I den nydannede *Den Danske Forenings* regi udgav vi også nogle oplysningsark med det væsentligste. For ikke at blive beskyldt for fusk blev disse ark i øvrigt korrekturlæst af en førende hjemlig ekspert i demografi.

Resultatet af anstrengelserne var lige så rystende som tallene selv: De, der

havde noget at sige – inklusive den samlede presse – nægtede at have noget med dem at gøre. Ikke et eneste sted i medierne eller blandt de gamle partier gav informationerne aflæselig anledning til efterprøvelse for slet ikke at tale om eftertanke. Derimod førte selve det, at vi bragte disse ting frem, til en tornado af beskyldninger mod os for „løgne“, „myter“, „hetz“ og „propaganda“. Alle gode kræfter samledes således om at give det udseende af, at det var det rene gas, og at vi var et sammenrend af skøre mennesker. Så vi måtte bogstavelig talt selv omdele tingene fysisk i folks brevkasser og efterlade dem på offentlige steder.

Nej, sandheden lå fast. Sandheden var de „facts“, der produceredes i de humanitære organisationers informationsafdelinger. Basta. Med belæg i dette „basta“ sivede falske eller i bedste fald manipulerede og groft misvisende „faktiske tal“ uden større problemer ind overalt i pressen, på skoler, biblioteker mv. – Naturligvis godt hjulpet af den menneskelige tilbøjelighed hos modtagerne til at undgå at anstrenge sig med at tænke over det, man glimtvis får at vide uden for det sædvanlige – i dette tilfælde fra os afvigere.

Den Danske Forening var således først til at bringe de vildtløbende fødselstal ude i verden op som del af indvandringsdebatten. Siden er der løbet meget vand i stranden. Fra midten af 1990'erne formelig piblede de frem alle vegne. En officer fra forsvaret fortalte f.eks. i august 1995 på et møde i Nymindegab for partiet Venstre om den „børnebombe“, der i 1992 havde ført til, at det efterretningsmæssige planlægningsgrundlag måtte nyskrives. Den største trussel mod Europas sikkerhed, berettede han, kom nu fra de tilgrænsende dele af den tredje verden. Han pegede især på den islamiske fundamentalisme, befolkningsekspllosionen og fattigdomskløften mellem Nord og Syd med deraf følgende immigrationspres mod vor verdensdel.

I dag er befolkningsekspllosionen så visse ingen hemmelighed længere. Derimod er det fortsat en hemmelighed, hvilke konklusioner, den nuværende viden om dens konsekvenser tilsiger. Men disse konklusioner er heller ikke behagelige, og det er endnu mindre behageligt for karrieren og indtjeningen at bringe dem på bane. Derfor er det fortsat klogest at undgå den slags konklusioner.

En sådan savnes da også fortsat på den politiske scene. Umiddelbart efter, at den borgerlige regering trådte til i 2001, skrev jeg f.eks. til det nye ministerium og gjorde opmærksom på, at prognoserne, som den gamle regerings „integrations“tænketaank havde offentliggjort over befolkningsudviklingen herhjemme, er kreativ bogføring, der blot tjener til at neddrose problemets omfang visuelt. Som svar kom imidlertid blot en fra tekstbehandlingssystemet kopieret lang snak gående ud på, at den nye regerings initiativer på området var fortræffelige.

Men første fase på vejen til en ny erkendelse er jo i al fald overstået, når en Jørgen Schleimann kan få pressepriser for at skrive om befolkningsekspllosionen.

Man mindes, hvordan *Politikens* Ninka i sin tid fik Ebbe Munck-prisen af Dronningen for at skrive bl.a. om Jens Toldstrups meritter under besættelsen.

Toldstrup selv var på daværende tidspunkt i kraft af sin deltagelse i oprøret mod indvandringspolitikken blevet for lidt stueren til, at Hendes Majestæt kunne tage ham i hånden.²⁵

2.2 Befolkningsstatistik fra den store verden

I dag er det let at komme til selve tallene. Men det er nok på sin plads at ridse et par hovedlinjer op som forankring for fremstillingen i det følgende:

Danmarks befolkning udgør under en tusindedel af klodens samlede befolkning. Samtidig vokser verdensbefolkningen på nu lidt over 6 milliarder med ca. 75 millioner årligt. Denne vækst alene svarer til henved 15 gange Danmarks folketal. Der bliver over 200.000 flere mennesker på jorden hver dag. Først i midten af århundredet forventes væksten at tage af.

For at tage nogle eksempler fra brændpunktet på tidspunktet for dette manuskripts færdiggørelse: Pakistan havde 39 millioner indbyggere i 1950, 141,5 i dag og forudser 268 millioner i 2050.²⁶ Altså knap en syvdobling på 100 år – svarende til, at det skulle være plads til små 30 millioner mennesker i Danmark om 50 år, hvis vi havde forvaltet vort land på samme måde. I terroristlederen Bin Ladens hjemland Saudi Arabien var folketallet i 1950 på 3,8 millioner, i dag er det 22 og i 2050 vil det forventeligt være 91,1. I Afghanistan er de samme tal henholdsvis 8,1, 25,8 og 67,2.

Befolkningsudviklingen er ganske særlig stærk i Nordafrika og Mellemøsten, hvor kvinderne får hver 6 børn. I Nordafrika alene fødes årligt flere børn end i alle EU-landene tilsammen. Ved den franske okkupation i 1830 havde Algeriet under 2 millioner indbyggere og ved frigørelsen fra Frankrig i 1962 10 millioner. I dag har landet 31 millioner indbyggere, og i 2050 forventes der at være 52 (altså ca. som antallet af indbyggere i England under 2. verdenskrig). Udviklingen er den samme andetsteds i Nordafrika og Mellemøsten: Det beregnes f.eks., at Tyrkiet i 2050 vil have 86 millioner indbyggere (flere end Tyskland under 2. verdenskrig), og Iran vil til den tid have 100 millioner indbyggere.

Men det er ikke blot i Mellemøsten, det er galt. I Afrika illustreres problemet af Rwanda, der er på størrelse med Jylland og Fyn med omliggende øer, men hvor der nu bor noget over 7 millioner mennesker. De bliver 100.000 flere hvert år – svarende til, at der hvert eneste år skulle bygges 3 nye byer af Helsingørs størrelse. Det har som bekendt også dér ført til masseflugt fra landet. Præsidenten opfordrede ligefrem borgerne til at udvandre til nabolandene – men disse står med et tilsvarende overbefolkningsproblem. Nigeria kalkulerer med at have over 300 millioner indbyggere i 2050 – svarende til mere end USA i dag.

Den brutale sandhed er derfor, at disse lande er i færd med at blive spist op. Ørkenen breder sig og samfundsinstitutionerne bryder sammen. Befolkningerne har ikke tilstrækkelig plads. F.eks. Pakistan gør derfor meget for at få sine borgere til at bosætte sig andre steder. Og Tyrkiet forsøger at få trykket landets 14 millioner kurdere væk, så at der kan blive plads til tyrkere i stedet – hvorefter kurderne søger til bl.a. Europa.

Samtidig vinder den islamiske fundamentalisme frem. Fanatisme opstår altid dér, hvor menneskene er under stort tryk. Der er derfor tale om en sprængfarlig cocktail. Libyens diktator, oberst Ghadaffi, taler da også om, at araberne vel ikke har en atombombe, men at de har en børnebombe i stedet, som kan bruges til at gøre verden islamisk.

Det er essentielt set denne bombe, der har affødt folkevandringen mod Vesteuropa: De bedst stillede og mest foretagsomme i de ramte områder søger naturligvis herop. Da de vesteuropæiske politikere ikke har erkendt problemstillingen i tide, er dette lykkedes til overmål. Når immigranterne så har fået fodfæste, er de fortsat med at vokse i antal som bobler i værtslandene.

Der er derfor en åbenlys risiko for, at Europa går til bunds i et islamisk hav. Konsekvensen heraf vil f.eks. være, at Islam får fingeren på atomaftrækkeren i Frankrig og England. Endvidere vil det med stor sandsynlighed føre til det samme som alle andre steder, hvor muslimerne er kommet til magten, nemlig chikane, undertrykkelse og sluttelig fortrængning af anderledes tænkende.²⁷

Klokken er således ved at falde i slag for den samfundsform, der er opbygget i vor verdensdel. Hvis ikke de europæiske regeringer vågner op, kommer de etniske europæere under dominans af en religion, der på afgørende punkter er helt uforenelig med vestlige samfundsværdier (se om den nedenfor under kapitel 3).

2.3 Den hjemlige scene

Hvad specielt forholdene i Danmark angår, konstaterede pressen i 2001, at hver ottende nyfødt herhjemme var af fremmed herkomst.²⁸ Hertil skal imidlertid lægges dem, der er forsvundet i statistikken på forskellig vis. I 1999 fremgik det således indirekte af en udgivelse fra Danmarks Statistik, *Indvandrere i Danmark*, at det faktisk er *hverv femte* af de børn, der på dette tidspunkt fødtes i Danmark, som havde mødre fra de mindre udviklede lande.²⁹

Udsigterne blev ikke mindre opløftende, da der op til jul 2002 råbtes alarm, fordi de *danske* kvinders fødselstal nu var nede på 1,7. Der skal nemlig 2,1 til for at opretholde folketallet. Advarslen var oven i køber underspillet: Tallet på 1,7 fremkommer nemlig *efter*, at *indvandrerkvindernes* fødselstal er *indregnet i fødselsgennemsnittet* herhjemme. Da disse kvinders fødselstal er meget højere end de etniske danskers, bliver sidstnævntes fødselstal nødvendigvis *lavere* end 1,7. Med nogen sandsynlighed er det højst 1,4.

I kommuneskolerne i landets hovedstad er over 1/3 af skolebørnene da også allerede fremmedsprogede. Hele gymnasier i området er i færd med at glide ud af vor kulturkreds. Eksempelvis var på Vestre Borgerdyd Gymnasium næsten alle eleverne i de fire 1.G klasser i 2001 fremmedsprogede.³⁰ Her kunne man møde en hel gymnasieklasse, der nægtede at tro på, at mennesker og aber har samme forfader, og blandt pigerne var der oprør over, at de ikke måtte have ankellange gevandter på i gymnastiktimerne. Undervisningsministeriets fortvivlede konsulent henviste omkring samme tidspunkt muslimske elever til at bruge heldragt under svømmeundervisningen.³¹ I den endnu hårdere ramte Ishøj kommune er 40 % af alle skoleelever tosprogede.³²

„Vi vil komme til at opleve forhold som dem i USA, Storbritannien og Frankrig, hvor bydele eller hele byer vil få flertal af indvandrere og efterkommere“, udtalte Henrik Zip Sane, leder af *Immigrationsmuseet for Danmark*, ud fra endnu en ny befolkningsstatistik, der viste, at om 100 år vil hver tredje person i Danmark

være indvandrere eller „efterkommer“.³³ Men det er værre fat endnu, for heller ikke denne statistik er retvisende. Indvandrerne efterkommere allerede i 3. led ophører nemlig med at figurere under *statistikens* rubrik for „efterkommere“. Indvandrerne børnebørn og alle følgende efterkommere regnes således i statistikken som danskere, uagtet intet tyder på, at de vil blive det på andet end papiret. Ydermere medtager statistikken af naturlige grunde ikke personer uden lovlig opholdstilladelse.

Her er med andre ord allerede *flere* end den officielle statistik aktuelt viser, og denne forskel vil *vokse* hen ad vejen. Med nogen sandsynlighed kan man regne med, at her vil være mellem 1,4 og 1,8 millioner i 2015, hvis det fortsætter som nu. På længere sigt vil det så blive ikke blot byer, men hele landet, der kommer under dominans af andre kulturer.

Er det da overhovedet muligt at spå om disse ting?

Allerede fra et tidligt tidspunkt var de, der havde fået øje på problemstillingen, interesseret *netop* i prognoserne for befolkningsudviklingen i Danmark. Men det var ikke let at få klarhed på dette punkt. Indvandringen blev nemlig først alt for sent belyst i den officielle statistik. Hertil kom, at da dette endelig skete, var statistikken ikke troværdig. Der er næppe i nyere tid på noget område bortforklaret og manipuleret så meget som her. De seriøse statistikere var under et enormt pres. Selv da der begyndte at komme tal på bordet, måtte man gang på gang læse dem med lup for at forstå, hvad der lå i dem – eller kommunikere med ophavsmændene under jorden.

For mit eget vedkommende søgte jeg tilflugt dels i nogle kontakter blandt demografer i København, og dels hos et par kolleger ved Handelshøjskolen i Århus, som beskæftigede sig med befolkningsstatistik. Vilkårene for deres arbejde var imidlertid ikke behagelige. Jeg husker f.eks., hvorledes det gik en af folkene i Århus, der også underviste i statistik på *Journalisthøjskolen*. Han havde uden at tænke på følgerne som led i forelæsningerne dér illustreret, hvordan statistik kan manipuleres, ved at henvise til en af de dengang meget anvendte publikationer – en bog af journalist Rune Bech. Denne viste i kurveform en prognose for udviklingen i antallet af udlændinge. Problemet var bare, at kurven var trukket ud i begge ender, så at man ikke hæftede sig ved dens stigning. Denne kurve havde min kollega så sammenstillet med demografen, professor P.C. Matthiessens kurve. Sammenligningen vakte et mægtigt postyr i salen. Ikke på grund af Rune Bechs behændighed med kurver, men fordi professorens kurve ikke stemte med journalistspirernes forudindtagethed, hvilke fik en del af dem til at udvandre fra timen.³⁴

Det er vanskeligt at regne ud, hvor meget vand der vil ende med at være i et kar, i hvilket der hældes mere og mere uden nogen udsigt til, at påfyldningen vil stoppe. Dette var imidlertid netop situationen. Folketinget hældte flere og flere indvandrere ind i Danmark, uden at der var nogen synlig grænse for indtaget inden for rækkevidde. Under disse omstændigheder var det meningsløst at lave sædvanlige demografiske prognoser. Men det var naturligvis muligt at regne på, hvor det hele ville ende, hvis udviklingen fortsatte i *samme takt*, som den da var inde i. På dette grundlag lavede vi ikke-stuerene i 1989 en fremskrivning, som

efterfølgende har vist sig at holde stik – i al fald målt efter de officielle opgørelser over, hvad der faktisk er sket siden: Vi forudsagde således i 1989 et tal på ca. 400.000 fremmede i år 2000.³⁵ Ifølge *Danmarks Statistik* var tallet pr. 1/1 2000 faktisk 378.165.³⁶ (Dette er i parentes bemærket et minimum, for den officielle opgørelse medregner ikke alle herværende fremmede).

En *sikker* egentlig prognose for antallet af immigranter fra den tredje verden må i princippet bygge på en optælling af *personantallet* i udstedte asyltilladelser + *personantallet* i udstedte familiesammenføringstilladelser (der udnyttes) + fødsler, medens genudvandring og dødsfald blandt de fremmede naturligvis må trækkes fra. De enkelte deltal i dette regnestykke lader sig imidlertid efter de for hånden værende statistikker *stadig væk* ikke opgøre – og slet ikke up to date. Endvidere kendes det nøjagtige antal *ulovlige* immigranter ikke. Man må altså nøjes med at skønne.

Dette forsøgte *Danmarks Statistik* sig med fra begyndelsen af 1990'erne. Beregningerne herfra skyder imidlertid nok *meget* i underkanten, bl.a. fordi de som sagt ikke tager højde for senere „efterkommere“ af fremmede, der har fået dansk statsborgerskab, end disses børn.

Andre har søgt at kompensere for manglerne i opgørelsen. Økonomen Ebbe Vig udførte f.eks. på et tidspunkt et korrigeret regnestykke.³⁷ Dette viser, at den samlede fremmedgruppe formentlig vil blive ca. dobbelt så stor som skønnet af *Danmarks Statistik*. Gang på gang har det været Vig og ikke de „officielle“ kilder, der fik ret. Så det må være tilladt at konstatere, at ifølge hans beregninger vil de etniske danskere i midten af dette århundrede være kommet i mindretal på dansk territorium. – Medmindre, naturligvis, der gøres noget for at ændre det.³⁸

KAPITEL 3

De rettroende

3.1 „Jeg vidste det jo ikke“

Den 11. september 2001 bragede to passagerfly ind i World Trade Center i New York. En af morgenerne efter var medarbejderne på min arbejdsplads samlet til den vanlige morgenkaffe. For en gang skyld gik samtalen ikke på puslingene, puddelhunden og parcelhuset. Der havde bredt sig den fornemmelse, som indfinder sig en vintermorgen, når man efter at have sovet i sin lune seng slår vinduet op, og den klare frost vælter ind.

For mig kom begivenheden ingenlunde som nogen overraskelse, så vidt som at den slags kun er, hvad man kan vente sig fra folk i en desperat situation styret af en religion, der retfærdiggør vanvittige handlinger i troens tjeneste. Derfor venter jeg mig sådan set også, at tilsvarende vil ske igen. Virkeligheden er, at der er krig, og at kun den omstændighed, at vestverdenen råder over altødelæggende militære magtmidler, forhindrer, at denne krig antager tilsvarende former som traditionelle krige. Det samme begyndte i hvert fald nok visse af kollegerne om morgenbordet at forestille sig.

Foreholdt, at en massakre som den i New York jo ifølge mine uovervejede, uansvarlige, menneskefjendske og ubegrundede advarsler gennem årevis havde været på enhver måde forudseelig, svarer en af de søde piger: „*Jamen jeg vidste det jo ikke!*“

Vidste det ikke????

Reaktionen er karakteristisk. Pigen „vidste“ det ikke. For hun interesserede sig ikke for at vide.

Det, der „vidstes“, var et glansbillede skabt med beredvillige menneskevenners og en ukritisk presses hjælp båret af den vildfarelse, at folk fra andre dele af verden tænker på samme måde, som vi selv gør, og at de har samme forudsætninger.

Dette er en livsfarlig fejltagelse – sådan som verdenshistorien igen og igen har vist. Det er den såkaldte „spejlbilled“ fejl, som diplomater for enhver pris må undgå at begå: Den fejl der består i, at man bedømmer andre ud fra ens egen og ikke ud fra *deres* tankegang.

3.2 De veltilpassede børn

I *Sunday Times* 4/11 2001 offentliggjordes nogle tankevækkende opinionsanalyser: 4 ud af 10 britiske muslimer mente, Bin Ladens krig mod USA var retfærdig. Konsekvenserne af denne understrøm i et stort vesteuropæisk samfund illustreres af en beretning i *The Independent* 21/9 2001 om, hvorledes på

overfladen veltilpassede unge med muslimsk baggrund havde ladet sig rekruttere til militærtræning i mellemøstlige terroristleje – i hemmelighed endog for deres forældre, der nemlig troede, at poderne var på ferie. Den 17/2 2002 kunne *The Observer* også offentliggøre historien om, hvordan der forgik skydetræning i en moské i London.

Tilsvarende oplysninger om det muslimske voldsberedskab er kommet frem i andre europæiske lande. I 1998 offentliggjordes f.eks. nogle tal fra en tysk undersøgelse.³⁹ Det fremgik heraf, at 49,1 % af de unge tyrkere dér afviste reform og modernisering af Islam, og at 56 % ikke mente, man skulle tilpasse sig for stærkt til den vestlige levevis. Videre var 35,7 % parat til at sætte fysisk magt ind mod vantro, hvis det tjente det islamiske fællesskab, og hele 28,5 % mente, at vold er retfærdig, når det drejer sig om at gennemtvinge den islamiske tro. Endelig mente 23,2 %, at hvis nogen kæmper mod den islamiske tro, skal de slås ihjel.

Dette er ikke noget, der kun forekommer hos naboerne. F.eks. huskes vel, hvorledes en tusindtallig arabisk skare samlet i Nørrebro-hallen krævede „hellig krig“ oven på 11. september. De historier, der udspiller sig bag kulisserne, er mindst lige så tankevækkende. En student berettede f.eks. til mig, hvorledes han under et forsøg på at skyde genvej havde forvildet sig ind på et moské-område i Århus og var havnet på noget, han karakteriserede som en militær handlingsbane. Politiet kendte udmærket stedet, viste det sig, men kunne intet stille op, da det jo ikke er forbudt at dyrke gymnastik i tilknytning til sin religion. Det er for øvrigt netop fra Århus, den unge stilfærdige muslim kom, velkendt i det lokale musikmiljø, som til alles overraskelse blev fanget af amerikanerne i Afghanistan og identificeret som Al Qaida-medlem.⁴⁰ En bekendt i politiet berettede også, hvorledes han i tjenstlig sammenhæng havde haft kontakt til en gruppe på overfladen velintegrerede unge indvandrere, der havde betroet ham, at de heldigvis ikke vidste, hvor Bin Laden befandt sig efter terrorangrebet i New York, men at de så sandelig ikke ville have fortalt myndighederne det, hvis de havde kendt stedet.

Fortællinger af denne art er næsten endeløse, og man skal være tåbe for at negligere dem. De viser de dybtliggende forskelle mellem de muslimske indvandreres og vort synssæt, som næppe kan bringes ud af verden inden for en overskuelig tidshorisont. Muslimer er *yderst* vanskelige at integrere, hvis man ved dette ord forstår at indpasse dem i vestlige samfund. Voldsparathed og den grundlæggende fjendtlighed over for vor kultur og måde at leve på er dybt forankret i dem. På samme måde i øvrigt som muslimens fjendtlighed over for også andre ikke-muslimer. Derfor de evige konflikter overalt langs denne verdensreligions grænser: Balkan, Mellemafrika, Indien, Indonesien, Filippinerne, Sydøstasien, Kina, Kaukasus ...

– Men hvem forestiller sig da også i ramme alvor, at de tilhyllede somaliske kvinder i vore gader kan gøres til velfungerende skolelærere, sygeplejersker og ministerielle kontorchefer?

Det er derfor, visse lande pure nægter at modtage flygtninge og immigranter med denne baggrund. Besøgende i f.eks. Japan kan konstatere ved selvsyn, hvor-

dan den slags praktiseres. Hvor mange tørklædeklædte muslimdamer var der i Tokyo? Selv medens FN's flygtningehøjkommissær var japaner, hørte dette land til i afvisergruppen – uden at der er blevet problemer med „konventionerne“ og det „internationale samfund“ af den grund. Japanerne vil *ikke* have stabiliteten ødelagt. I år 2000 tildelte Japan derfor kun egentlig flygtningestatus til 22 personer, 18 fik flygtningestatus i henhold til særligt FN-mandat og yderligere 31 fik midlertidig opholdstilladelse af humanitære grunde. Permanent opholdstilladelse gives overhovedet ikke førend efter 10 år og under forudsætning af, at pågældende har demonstreret vilje og evne til indlevelse i det japanske samfund samt har vist god opførsel. Ved udgangen af 2000 var der kun i alt knap 3.800 flygtninge og asylsøgere i hele Japan – størstedelen bådflygtninge fra Sydøstasien.⁴¹

3.3 Det specielle muslimske problem⁴²

Det gik først op for mig på et fremskredent tidspunkt, hvor alvorligt det muslimske problem er. Dets natur var jo i 1980'erne ikke synligt – ja, det var stort set end ikke til at finde regulært oplysningsmateriale om Islam. Min første kilde til viden var derfor en libanesisk bekendt af kristen baggrund, der var helt ude af sig selv over den letfærdighed, hvormed vi danskere omgikkes disse ting. Hans familie havde måttet forlade Libanon – den forhenværende kristne, forhenværende perle i Mellemøsten. Alt var nu ødelagt bag ham af de antalsmæssigt eksplosivt ekspanderende muslimer i området. Han havde endog ved tilfældets ugunst oplevet at komme ind i en butik her i landet, hvis indehaver, der var „flygtet“ hertil, med stolthed berettede om ødelæggelsen af netop min kildes landsby. Kilden gav en række henvisninger til engelsksproget materiale, der gjorde det muligt at sætte sig ind grundtrækkene i den islamiske religion – eller ideologi, kan man vel snarere kalde det.

Senere kom der også andre kontakter i stand. En dansker, der var konverteret til Islam, korrigerede f.eks. dele af vort oplysningsmateriale for fejl. Jeg blev også inviteret på besøg i en mindre muslimsk menighed her i landet, hvis imam vi i øvrigt fik på genbesøg til et foredrag. Kontakterne foregik i gensidig respekt – vore samtalepartnere opførte sig til forskel fra danske politikere og mediefolk altid høfligt og korrekt. Men det ændrede ikke noget i, at Islam som religion rummer helt uacceptable, totalitære træk. Modsætningen mellem Islam, der er skabt af en kriger, Muhammed, og de andre verdensreligioner, der er skabt af filosoffer, fremgik også klart. Hertil kommer, at én ting er religiøs omvendelse gennem overtalelse, noget ganske andet udbredelse af Islam gennem muslimsk immigration til andre samfund.

Problemetets kerne er, at den traditionelle islamiske opfattelse af, hvordan samfundet skal indrettes, er fjendtlig over for andre livsopfattelser. Dette islamiske grundsyn gennemsyrrer kulturen i de muslimske områder og præger dermed selv den moderne muslim.

Det synssæt, vort eget samfund hviler på, kommer til udtryk i vor grundlov. Denne bygger lige som de fleste andre vestlige forfatninger på idéen om, at

retten til at give regler for borgernes adfærd („den lovgivende magt“) skal ligge hos et folkevalgt organ (hos os Folketinget). Ansvar for at føre loven ud i livet i det daglige („den udøvende magt“) skal ligge hos en regering, som vælges af de folkevalgte. Og ansvar for at tolke loven i konkret opståede tvister („den dømmende magt“) skal ligge hos uafhængige domstole. Endvidere bør individet ifølge vor opfattelse have frihed til at udtrykke sig politisk og bestemme over sine personlige anliggender, hvilket Grundloven sikrer i en række bestemmelser om de „borgerlige rettigheder“.

Det tankesæt, der sædvanligvis kaldes det „fundamentalistiske“ Islam, og som er udgangspunktet for muslimernes tankesæt, er ganske anderledes. Det har således udgangspunkt i opfattelsen af, at al autoritet er hos Allah. Han er almægtig, allestedsnærværende og har også den øverste autoritet i jordiske anliggender. Muslimen skal altså ikke som efter den kristne trosopfattelse give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Han skal give Gud det hele.

Muslimen skal således følge Allahs vilje. Denne er, mener muslimerne, udtrykt i Koranen med dennes forskrifter om, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Disse forskrifter er overgivet til mennesket i form af åbenbaringer til profeterne, senest Muhammed, som fuldstændiggjorde trossætningerne og fik dem ført i pennen i samlet form.

Herigennem er der opstillet regler for langt mere, end der reguleres gennem den jordiske lovgivning hos os. Allah skal f.eks. lovprises både morgen, middag, midt på dagen, ved solnedgang og før, man går til ro. Ja, visse muslimer opfatter endog troens bud sådan, at de skal stå op midt om natten og bede. Ligeledes bestemmer trossætningerne, hvad muslimen må spise, hans personlige hygiejne mv. – kort sagt hele den jordiske tilværelse. Den troende har heller ikke noget privatliv i vor forstand. En lang række af de forhold, vi opfatter som hørende under den enkeltes egen bestemmelsesret, anser muslimen således for reguleret fra oven.

Endvidere erstatter religionen retssystemet, der derved i princippet bliver uforanderligt. Opstår der noget nyt, som påkalder sig en regel, skal muslimen således prøve at finde ud af, hvad Koranen forudsætter med henblik herpå. Menneskelig ræsonneren og overvejelse er derimod ikke afgørende.

Islamisk ideologi tilsiger også, at den højeste myndighed i samfundet hverken er hos et statsoverhoved eller hos folket. Allah står jo over alt andet, og følgelig må en islamisk stat nødvendigvis sikre, at Koranen bliver det øverste grundlag for menneskelivet. Statens leder – kaliffen – har således kun til opgave at føre de islamiske regler ud i livet. Han har derimod ingen lovgivende magt, men skal udelukkende forvalte Koranen og udfærdige regler i henhold hertil.

Lederens opgave er altså at udøve Allahs magt, og det er kun i kraft af lederens løfte om at regere samfundet efter Allahs love, at muslimen skylder ham lydighed. Opstår der uenighed om, hvorvidt han forvalter disse love korrekt, må striden afgøres af en islamisk dommer – en teolog – på grundlag af Koranen. Skulle lederen herefter ikke efterleve dommen, er enhver muslim berettiget til at gøre oprør mod ham.

Den rettroendes vigtigste pligt er således pligten over for Allah, dvs. Kora-

nen. Dernæst følger pligten til lydighed over for Muhammed – hvis gerninger nemlig blev skrevet ned for at kunne udgøre et forbillede. Først til sidst kommer pligten til lydighed over for verdslige myndigheder – og vel at mærke kun de myndigheder, der skal føre trossætningerne ud i livet.

Tilhængere af dette tanksæt *må* i princippet kun leve efter Koranen og islamisk lov. Men de *kan* jo altså kun leve på denne måde, såfremt de bor i samfund, som er indrettet i overensstemmelse hermed. Derfor påhviler det den troende at arbejde for at skabe deres egne stater eller lokalområder opbygget efter den islamiske model.

Lykkes det at etablere sådanne samfund, anser den rettroende dem for et „fredens land“. Hvor det ikke er lykkedes, består derimod „krigens land“. I dette mørkets rige har muslimer kun to muligheder, nemlig enten at kæmpe for at indføre den rette (islamiske) samfundsorden med de midler, som er til rådighed, eller at flytte til et sandt islamisk samfund.

Den rettroende har også som hellig pligt et udvide „fredens land“ mest muligt. Dette kan ske på forskellig vis: Overtalelse, propaganda, forstillelse og bedrag (hvis det er formålstjenligt), neutralisering af modvillige enkeltpersoner og om nødvendigt regulær „hellig krig“. Det er i denne forbindelse en selvfølge, at da muslimens loyalitet er knyttet til det religiøse ideal, må hensynet til mennesker med anden religiøs overbevisning vige.

Der er altså tale om en efter sin natur aggressiv, ekspansionistisk religion med alle en totalitær ideologis kendetegn – og som antagelig også var blevet betragtet som en sådan ideologi, hvis den var blevet grundlagt i nyere tid. Derfor er det uendelig vanskeligt at „integrere“ muslimer i Danmark. Deres loyalitetsfølelse har basalt set en anden indretning end vor, og det er logisk umuligt for dem *både* at bevare deres kultur – dvs. det islamiske synssæt – og at respektere danske værdier.

Af samme grund har de regeringer i de islamiske verdensdele, der prøver at opbygge moderne, tolerante samfund, store vanskeligheder. Selv Tyrkiet, der er blevet opfattet som eksempel på et moderat muslimsk styre, har tradition for forfølgelse af andre trosretninger. Helt op til 1920'erne var omkring 80 % af Istanbuls – altså det gamle Konstantinopels – befolkning kristne. I 1991 var der kun nogle få tusinde tilbage. Opførelsen af nye kirker blev forbudt i landet, det eneste tilbageværende kristne præsteseminarium blev lukket i 1971.⁴³ Det gamle kristne kirkesprog blev også forbudt.⁴⁴

Dette konfliktområde er nu i færd med at brede sig ud over Europa, hvor en flodbølge af mennesker med denne usympatiske baggrund vælter ind i disse år med religiøst begrundede krav om særbehandling og speciel hensyntagen. De forlanger skolerne indrettet efter deres behov, de forlanger særlige badetider for deres kvinder i svømmehallerne, de forlanger sygeplejerskeuniformen ændret, de kan ikke ligge på samme kirkegård som os andre, men vil have det offentlige til at betale for, at de kan få deres egen osv. osv. osv. Der er allerede så mange med muslimsk baggrund her i landet, at det er blevet en risikabel affære at sige lydeligt fra over for deres tankegang, hvis man ikke vil risikere at få anden-generationsbander på nakken. Regulær terror synes også at være inden for ræk-

kevidde: Hvis den islamiske bevægelse Hizb-ut-Tahrir, som på sin hjemmeside har opfordret til drab på jøder, forbydes i den anledning, kan det således meget vel fremprovokere sligt, får vi at vide fra kyndige i den slags.⁴⁵

Hartvig Frisch sammenlignede i 1930'erne datidens totalitære ideologier med en pest. Det er svært at undgå at få samme tanke om det, der foregår i dag.

Ikke desto mindre lader de dominerende politiske partier og alle andre gode kræfter herhjemme som om, det blot drejer sig om at få „integreret“ dette uvæsen. Hvad der mere koncist ligger i begrebet, får offentligheden dog af gode grunde ikke noget at vide om. Lige så lidt kan vi få at vide, hvorledes man tænker sig under danske himmelstrøg at løse de problemer i forholdet mellem muslimer og andre, som det ikke er lykkedes at løse noget andet sted på jorden.

Det er en forbrydelse at stikke disse problemstillinger under stolen, når man har ansvaret for et hidtil roligt og stabilt samfund som det danske.

KAPITEL 4

Kampen om territorier

4.1 „Lebensraum“

Når banaliteterne og de formildende omsvøb skæres fra, kan det, der foregår i vor verdensdel for øjeblikket, vanskeligt karakteriseres som andet end en territoriekamp. Det er andre folkeslags forsøg på at skaffe sig „Lebensraum“, som Hitler i sin tid kaldte det, da han rykkede mod øst for at åbne plads til tyskere i de slaviske områder. Denne gang foregår det blot ikke med traditionelle militære midler. Foreløbig bruges kun vor egen dumhed som brækjern.

De dominerende immigrantgrupper er så store og har en så afvigende kulturel baggrund, at der ikke er nogen realistisk udsigt til foreløbig – muligt nogen sinde – at få dem indpasset i en traditionel europæisk hverdag. I stor stil har de som lige nævnt ikke engang nogen vilje til det. Tendensen er da også gennemgående, at de i stedet har etableret sig i deres egne lokaliteter – ghettoer – hvor de så kan bevare deres hjemlige kultur. Det sker gennem gradvis indtrængning i bestemte byområder med påfølgende ubehagelig- eller måske endog ulideliggørelse af forholdene dér for andre, således at de oprindelige beboere efterhånden flytter bort.

Immigranterne bliver derved til noget ganske andet end indvandrere i traditionel og positiv forstand. De bliver til ingressorer (indtrængere).

Antallet af sådanne er som sagt allerede meget stort, og befolkningsprognoserne er som også fortalt (ovenfor under kapitel 2) ugunstige. I stedet for i denne situation at mobilisere de europæiske samfund til at stå imod – hvilket er i høj grad muligt – har regeringerne imidlertid nærmest skullet hales til at træffe selv de mest simple forholdsregler. Der er blevet gjort for lidt, og det lidt, der er gjort, er gjort for sent. Og som kompensation for manglen på handling har politikerne og den øvrige opinionsdannende elite søgt at omdefinere situationen, så at det bliver en dyd at give køb på de europæiske værdier dér, hvor indtrængerne sætter sig fast. Når f.eks. muslimerne stiller med deres evige krav om dit og dat, svares ikke, at så må de rejse til et sted, hvor omgivelserne passer dem bedre. Nej, det hedder sig, at *vi* må indrette de herværende forhold således, at disse „afspejler befolkningssammensætningen“ og det moderne, „multikulturelle“ samfund. Med dette påskud pumpes endog store beløb i foranstaltninger, som skal hjælpe til at *bevare* selv de mest umulige fremmede kulturer her.

4.2 Loyalitet kontra kriminalitet

Etableringen af store fremmede folkegrupper i Europa på denne vis har skabt en situation, hvor en tilsvarende del af indbyggerne i vor verdensdel ikke identi-

ficerer sig med de respektive værtslande og disses gamle stambefolkninger. De har derfor heller ikke nogen speciel loyalitetsfølelse over for dem. Denne „utilpas-sethed“, som det kan kaldes med et pænt ord, giver ikke blot gnidninger, den giver sig også udslag i en regulær overkriminalitet. Klimaet for denne overkriminalitet er ydermere gunstigt, eftersom de fremmede kan være vanskelige at påvirke med stafforanstaltninger efter europæisk model, som jo langt fra svarer til de hårdhændede sanktioner, de er vant til, hvis de skejer ud hjemme.

I starten hed det sig ganske vist, at indvandrerne og flygtningene ikke er mere kriminelle end danskerne. „Med den viden, vi har, er der ikke grundlag for at hævde, at flygtninge f.eks. skulle være mere kriminelle end befolkningen som helhed“, hedder det eksempelvis i *Flygtningehjælpens* pjece 25 spørgsmål og svar fra 1991. „Danskerne og indvandrerne er lige kriminelle“, hedder det i de forunderligt ligelydende overskrifter i *Jyllands-Posten* 26/6 1992 og *Politiken* 24/6 1992. „Udlændinge og indvandrere er ikke mere kriminelle end danskerne generelt“, forklarede en af fremmedkursens mest nidkære talerør, journalist Arne Notkin, i *Weekendavisen* 17/11 1989.

Længe stod alle gode kræfter således på hovedet for at lade som om, at de – trods alt – tilgængelige oplysninger om „nydanskernes“ overkriminalitet bare var „hetz“ og „propaganda“. En regulær kriminalitetsstatistik fra 1989, som viste realiteterne, hvis man ellers forstod at læse tal, blev skjult i årevis.⁴⁶ Den formelle begrundelse var, at den ikke tog hensyn til forskellige kategorier af udlændinge og disses sociale baggrund.

Gradvis krakelerede imidlertid også denne del af skønmaleriet. Folk, der bode omkring asylcentre, fik f.eks. virkelighedsbevis for, hvorledes det forholdt sig: Flere steder blev de nærmest plyndrede. Tricktyverier og gadeoverfald blev almindelige. Ethvert skolebarn vidste efterhånden, hvilke grupper der var indblandet i den slags, og hvem det er klogt at holde sig fra.

De virkelige tilstande blev imidlertid også stadig tydeligere aflæselige i de officielle undersøgelser. F.eks. kom der omkring det tidspunkt, hvor de øvrige glansbilleder begyndte at smuldre for alvor, også en rapport fra Rigspolicefens om udlændinges kriminalitet. Den blev offentliggjort den 11. oktober 1995 og viste, at udlændinge var rundt regnet tre og en halv gange så kriminelle som danskerne. Når det drejede sig om „vold med skade på legeme eller helbred“, var procenten særlig høj. Ved „kvalificeret vold med grov skade“ svarede den til en overkriminalitet på knap seks gange. Hvad „manddrab“ angik, var udlændinge tre en halv gange så ofte på gale veje, og ved „forsøg på manddrab“ var tallet syv gange. Helt galt var det fat med „voldtægt“ og „smugling af narkotika“. Her var udlændinge otte gange så kriminelle som danskerne. Og inden for gruppen „udlændinge“ var det således, at afrikanere, jugoslaver og statsløse palæstinensere var stærkt overrepræsenterede.

Tallene er sigende og når de læses, skal der ydermere tages højde for, at de mange, der i tidens løb har fået dansk statsborgerskab, tælles som „danskere“ i statistikken. Når selv kriminelle fremmede accepteres som danske statsborgere – således som det faktisk sker – reduceres naturligvis den statistiske forskel mellem på den ene side danskernes gennemsnitskriminalitet og på den anden side ud-

lændingenes. I det hele taget er det værd at læse det, der står med småt, også i disse statistikker. F.eks. var ulovligt indrejste udlændinge i den lige nævnte statistik blot rubriceret som „turister“. Der skal som regel også tages højde for, at tallene for udlændinge med vesteuropæisk baggrund og dermed et „normalt“ kriminalitetsniveau – svenskere, tyskere, nordmænd osv. – kan være indregnet i „udlændinge“kriminaliteten ifølge oversigterne, således at denne *samlet* viser et lavere niveau end det virkelige for de kritiske nationaliteter.

Beviserne for tingenes egentlige tilstand medførte efterhånden, at pressen så småt begyndte at vågne op. *Berlingske Tidende* skrev f.eks. på forsiden den 13. oktober 1995 med fede typer: „*Udlændinge er mest kriminelle*“. Til erstatning for de hidtidige ammestuehistorier pumpedes imidlertid nu en strøm af undskyldninger ud i omsætningen. F.eks. hed det sig, at politifolk har den fordom, at udlændinge er kriminelle, og at der derfor ikke skal så meget til, før de sigter indvandrere og flygtninge. Bjørn Elmquist og Birthe Rønn Hornbech mente også at se en forklaring i udlændingenes vanskeligere sociale baggrund – et synsæt der for øvrigt så sent som i 2003 blev trukket veksler på i en ny undersøgelse fra Justitsministeriet.⁴⁷ Og justitsminister Bjørn Westh mente da for øvrigt, at rapporten slet ikke kunne bruges til noget.

Denne evige hang til at sløre eller undskylde realiteterne har det været næsten umuligt at komme til livs. Et eksempel: I 1998 udarbejdede Det kriminalpræventive Råd en rapport med titlen: *Etniske Grupper – Kriminalitet og forebyggelse*. Her kan allerede i forordets 1. afsnit, 3. linie, læses, at „i Danmark er det omkring 100 unge, der sætter overskrifterne om udlændingekriminaliteten“. I 3. afsnit fastslås videre, at „disse 100 unge har skabt grobund for en udbredt vrangforestilling i den danske befolkning“.

Postulatet om de 100 gerningsmænd videreekkoedes massivt af medierne. Havde disse sammenholdt med Rigspolitechefens kriminalitetsopgørelser, ville de imidlertid have konstateret følgende antal forbrydelser begået af udlændinge i de da senest foreliggende anvendelige kriminalitetsstatistikker:

I 1993 10 manddrab, 44 forsøg på manddrab, 966 tilfælde af vold, 76 voldtægter, 90 blufærdighedskrænkelser 40 forsætlige brandstiftelser, 176 røverier, 895 indbrud, 7981 tyverier, 1708 tilfælde af dokumentfalsk og bedrageri, 1847 overtrædelser af lov om euforiserende stoffer, 748 overtrædelser af våbenloven. Man kunne fortsætte gennem alle hovedkategorierne af kriminelle gerninger. Og man kunne også angive tallene for 1994 i samme rækkefølge: 8, 49, 1013, 58, 70, 38, 176, 757, 6985, 926, 1549, 723.

Alt dette skulle være udført af blot 100 unge fremmedkriminelle? Godt ét tyveri i timen, suppleret med to voldelige overfald, 5 bedragerier og 5 hashandler om dagen samt diverse voldtægter, mord, brandstiftelser mv.?

Godt gået, ikke sandt?

En undersøgelse udført af en af privat undersøger byggende på materiale for året 1994 viste på tidspunktet for fremkomsten af den misvisende 1998-rapport følgende pålidelige overhyppigheder blandt de fremmede for hovedkategorierne af kriminelle gerninger: Forsøg på manddrab 4,6; vold i alt 2,3; blufærdighedskrænkelser 2,2; forsætlig brandstiftelse 1,5; røveri 2,8; vold o. lign. mod

offentligt ansat 2,3; indbrud i alt 1,0; tyveri i alt 2,0; butikstyveri 2,3; tyveri fra bil, restauration, hospitaler mv. 1,4; salg af narkotika 3,7; våbenloven 2,1; lov om euforiserende stoffer 2,4; toldloven 1,9; hæleri 2,4; spiritus- og promillekørsel 0,7.⁴⁸

Der synes ikke at være sket nogen forandring heri til det bedre siden. „Udlændinge topper krimi-listen“, som det hedder i *JP-København* 10/1 2003. Overskriften dækker over, at udlændinge nu (officielt) tegner sig for over halvdelen af bankrøverierne, volden og indbruddene i hovedstaden, til trods for at deres (officielle) befolkningsandel endnu kun er 17,6 %.

KAPITEL 5

Økonomi

Alt dette har naturligvis sin pris også i kroner og ører.

Det kom tidligt frem, der var tale om undertiden endog *meget* høje udgifter. Årsagen var ikke blot det voluminøse serviceringssystem, der efterhånden var blevet bygget op for indvandrere og flygtninge, og som havde en tendens til at vokse af sig selv. Det skyldtes også, at disse grupper i nogen grad kom hertil med meget store forventninger om, hvad de kunne forlange af det danske samfund, og hvad der skulle ydes til gengæld. Derfor presseses citronen ofte til det yderste – og med held, eftersom vort sociale system ikke var gearet til modstå trykket fra et klientel af denne art. Oven i kom så et vist mål af regulær svindel med ordningerne.

Der sivede spredte oplysninger om stort og småt i denne genre ud til os, og noget poppede også op i pressen. Det var ikke bare vinduerne i det lokale asylcenter, som jeg på mine daglige spadsereture konstaterede altid stod åbne selv i vinterens frost, så at varmeregnen voksede astronomisk. Jeg husker f.eks. også, hvorledes en rystet apoteker kom med en oversigt over lægemiddelsalget, som viste, at udgifterne til medicin nemt kunne være op til 100 gange større for en fremmed end for en dansker.⁴⁹ Rundt om fra kommunerne kom der også tankevækkende enkelttal. I Århus skulle skatteborgerne f.eks. tidligt servicere skolebørn af fremmed herkomst med modersmålsundervisning på over 30 forskellige sprog. Man tør slet ikke tænke på, hvad dette har kostet.⁵⁰ I 1988 dokumenterede borgmester Kjeld Rasmussen fra Brøndby offentligt, hvorledes en palæstinensisk flygtningefamilie kunne opnå ca. 20.000 kr. om måneden fra hans kommune.⁵¹

Eksemplerne er næsten endeløse, og de bliver i øvrigt ved med at vælte ind. F.eks. var ifølge Indenrigsministeriets seneste rapport fra tænketanken for integrationsindsatsen i Danmark⁵² beskæftigelsesgraden blandt indvandrere i 1999 kun 50 og 36 for hhv. mænd og kvinder. Blandt danskere var den derimod hhv. 81 og 72. Eftersom „ikke-beskæftigede“ nødvendigvis også skal leve, bliver det arbejdsløshedsunderstøttelsen, kontanthjælpen osv., der må holde for i relation til dem. Givetvis er vel i øvrigt også *denne* opgørelse mindre retvisende for problemets virkelige omfang – jeg ved det ikke og orker ikke at blive ved og ved og ved med at finde huller i „officielle“ tal. Allerede definitionen på, hvem der er „danskere“, og hvem der er „indvandrere“ i den slags kalkulationer, fortægger jo i øvrigt som allerede berørt billedet.

Enhver kan jo da også ved selvsyn konstatere dele af problemstillingen blot ved at være opmærksom på den og tænke sig om. I de københavnske nærtog annonceredes f.eks. i december 2002 på opslag: „*Are you going to send money? Quickly and safely to over 190 countries in a couple of minutes. Western Union,*

(telefonnr.). Tidligere hed det i en tilsvarende togannoncering „*Send money home*“, og der var billede af en glad (modtager)familie i Langtbortistan. Det er i sagen natur ikke erhvervsfolk, der fanges af en sådan plakat, og danske turister bruger kreditkort, kontanter eller rejsechecks. Så målgruppen må være byens multi-etniske element. Når det kan betale sig at annoncere på den måde, siger det også sig selv, at pengeoverførslerne til de omtalte 190 lande må have et ganske betydeligt omfang.

De talrige eksempler på kostbare „integrations“foranstaltninger, overudnyttelse af de sociale ordninger og regulært misbrug af samme skabte naturligvis tidligt diskussion om, hvad den fulde udgift egentlig var. Denne debat bølgede frem og tilbage gennem årene. I 1997 blev der lavet en undersøgelse i Økonomiministeriets regi, hvis i forvejen noget beskedne udgiftsangivelser blev droslet yderligere ned på den måde, at de påståede skatteindtægter af beløbet blev trukket fra samme.⁵³ På dette grundlag opgjordes netto-fremmedudgiften til noget over 11 milliarder årligt. – Man undrer sig over, hvorfor skatten, som forsvarrets personel betaler, ikke på samme måde trækkes fra, når forsvarsbudgettet præsenteres for vælgerne.

Udslip rundt om antyder helt andre tal. I 2002 kom det f.eks. frem, at hvis de 5.000 afghanske flygtninge sendes hjem, vil staten spare op mod 1 milliard.⁵⁴ Ganger man denne milliard op blot i forhold til det samlede antal af flygtninge, er det enhver beskåret at tænke sit.

Årsagen til usikkerheden om tallene er, at de konkrete udgifter til indvandrere og flygtninge langt fra alle er selvstændigt identificerbare endsige udskilt i de offentlige regnskaber på en måde, så at de lader sig aflæse.

Helt tilbage i 1987 havde vi gjort opmærksom på, at de da fremkomne „officielle“ oplysninger om disse udgifter umuligt kunne holde vand, eftersom de kun angav tilfældige poster. I midten af 1990'erne udførte en af vore sympatisører så en udregning, der med nogen sandsynlighed er mere retvisende.⁵⁵ Hans metode til at kompensere for de manglende tal var simpel:

En opgørelse over omkostningen ved et eller andet – f.eks. i en husholdning – vil normalt blive foretaget på den måde, at man gør de enkelte udgiftsposter op og dernæst lægger alle de fremkomne poster sammen. Når nu imidlertid kun få af fremmedudgifterne er oplyst særskilt i de offentlige budgetter, så at de kan gøres op, må der regnes baglæns:

Det samlede statslige og kommunale udgiftsbudget dengang var på ca. 600 milliarder, som vedrørte de ca. 5,2 millioner mennesker i Danmark. Ud fra *Danmarks Statistiks Undersøgelse nr. 43/1991* kunne det endvidere beregnes, at af disse var i al fald 190.000 fremmede – hvortil kom et sandsynligt skjult tal på ca. 95.000, der ikke fremgik af den officielle fremmedstatistik.

Spørgsmålet var herefter, hvorledes hhv. danskerne og de fremmede deltes om at bruge de ca. 600 milliarder.

Sagen er her, at en gennemsnitsdansker *forbrugte* andet end en gennemsnitsfremmed (f.eks. pga. uens træk på de sociale ordninger). Ud fra den kendte aldersfordeling hos de fremmede hhv. danskerne og ud fra de oplysninger, der var til rådighed inden for enkelte udgiftsområder om de to gruppers træk på de

respektive ordninger, kunne man herefter regne sig frem til, at de fremmede belastede budgetterne med ca. 56 milliarder kroner.

Det var 16 milliarder mere end hele budgettet til folkepension og tre gange mere, end børnecheck og børnepasning kostede dengang.⁵⁶

Og så var der vel at mærke kun tale om de *direkte* udgifter. De *indirekte* var ikke med – f.eks. dem, der udsprang af, at danske familier trængtes ud af de sociale boliger og måtte købe sig ind i dyre ejerlejligheder i stedet, de allesteds værende arbejdskraft- og vitaminopsugende gnidninger osv. osv.

Det er derfor indlysende, hvorfor der nu må opkræves særskilt arbejdsmarkedsbidrag over skattebilletten til at finansiere arbejdsløshedsunderstøttelse og aktiveringstilbud, og hvorfor privat tegnede helbredsforsikringer har fået en renæssance. Forklaringen er, at det sociale forsikringsselskab Danmark G/S ikke længere kan få økonomien til at hænge sammen. Politikerne har sluppet for mange ind i belastningsgrupperne. Når dette sker, må man selvsagt enten forhøje bidraget eller nedskære forsikringsdækningen.

Men naturligvis præsenteres det for offentligheden på en anden måde. Så folk med for lidt tid til at tænke over tingene tror, at der blot er tale om en uundgåelig konsekvens af den „almindelige samfundsudvikling“, af „den overdimensionerede offentlige sektor“, af „privatiseringsdillen, eller hvad figenbladet nu kaldes.

KAPITEL 6

Arbejdet struktureres

6.1 Mødefriheden er ukrænkelig

Det stod på et tidligt tidspunkt klart, at vilkårene for arbejdet på at få stoppet dette galimatias ikke ville være sædvanlige.

I 1987 mødtes en kreds af læserbrevsskribenter, der havde lært hinanden at kende gennem deres indlæg i pressen, på Hotel Admiral i København. Her blev de enige om at skabe et struktureret modspil til den officielle linje. De lod derfor jungletrommerne gå – pressen var jo ikke til rådighed – og indkaldte til et stiftelsesmøde for en forening med dette formål 18. marts. Det varslede mødested var Virumhallen nord for København. Her blev de fremmødte enige om at overlade til en snæver kreds at gennemføre det videre stiftelsesarbejde.

Jeg var ikke selv med i stifterkredsen, men myten om, at det, der skulle blive *Den Danske Forening*, skabtes af Søren Krarup, er altså uden hold i virkeligheden. Der var dog tidligt forbindelse til kredsen omkring ham. En ledende skikkelse i foreningen, fhv. landsarkivar, dr. phil. Sune Dalgård sad også i den *Komiteen mod Indvandringspolitikken*, som var dannet af Krarup i tilknytning til hans undsigelse af *Flygtningehjælpens* pengeindsamling i 1986.

Allerede det, der burde have været en sædvanlig stiftelse af en almindelig, politisk forening, viste, hvad der var i vente. Omstændighederne kan læses i politirapporten fra mødet. Heraf fremgår, at der blev kastet „sprængbomber“, „kanonslag“ og „en større bombe“ mod mødelokalet. Politiet fandt også bagefter „et større fragment“ af en „aluminiumsrørbombe“. Efter at have knust en af ruderne til lokalet forsøgte angriberne ligefrem „at smide en røggasbombe af den art man bruger til skadedyrsbekæmpelse ind gennem det opståede hul“. ⁵⁷ Sådanne bomber indeholder som bekendt giftgas. I øvrigt blev mødedeltagerne også forsøgt fysisk forhindret i overhovedet at komme ind i lokalet.

Foreningens daværende formand var dr. med. et h.c. Johs. Clemmesen, tidligere leder af Cancerregisteret. Han er en mand af den gamle skole, og i denne forgår slikt ikke. Han gjorde derfor justitsministeren – Ninn-Hansen – opmærksom på, hvad der var sket. ⁵⁸ Forventningen var naturligvis, at ministeren ville blive chokeret over disse tilstande og beordre politiet til at hindre gentagelser. Danmark er jo ikke et sted, hvor gamle mennesker overfaldes på gaden og forsøges slået ihjel med bomber og giftgas – vel?

Heri tog dr. Clemmesen imidlertid fejl. Han forstod sig nemlig ikke på politik og dermed heller ikke på det politisk uhensigtsmæssige i det, han var i gang med. Der blev intet gjort fra ministerens side, og overfald svarende til det i Virum fulgte derfor slag i slag ved efterfølgende møder. Det gik endog så vidt

ved et af de første af slagsen, at dr. Dalgård, der stod for arrangementet, blev skygget, hvorefter hans bil i et ubevogtet øjeblik blev totalødelagt ved hærværk.

Pressen var lige så passiv som myndighederne. Eller passiv er måske så meget sagt. Den nedtonede nemlig begivenhedernes egentlige natur eller hjalp med at opbygge det billede, som voldsmændene ønskede at få sat fast på offentlighedens nethinder. Eksempler på overskrifter stiftelsesmødet: „Forening stiftet i byge af sten og røgbomber. Folketingets formand Svend Jacobsen tager skarpt afstand fra ny forening, som vil arbejde for danskheden“.⁵⁹ „Krarup-venner mødt med røgbomber“.⁶⁰ „Krarup-parti fik på puklen“.⁶¹ „Og det var Danmark ové, ové, ové“.⁶² „Vold som uro da nyt parti blev stiftet. Aktivister protesterede mod fremmedhad“.⁶³ „Uro da nyt parti mod flygtninge holdt møde“.⁶⁴

Med enkelte hæderværdige undtagelser kørte politikerne fra de gamle partier endnu grovere frem. Deres gennemsnitlige attitude var således, at jo mere skidt, man hældte ud over foreningen – som de færreste kan have anet noget som helt om på dette tidlige tidspunkt – jo stærkere man tog afstand fra den, og jo mere sjofelt man behandlede den, desto mere humanistisk, ansvarlig, vidsynet og „antiracistisk“ var man.

Da myndighederne ikke stoppede overfaldene på de efterfølgende møder ved i det mindste at holde de såkaldte demonstranter på passende fysisk afstand og sætte de værste uromagere fast, tog foreningen et nyt initiativ over for ministeriet. Den konkrete anledning var en affære 7/9 1988, hvor en af frihedskampens veteraner var blevet søgt forhindret i at tale. Det drejede sig om en nordmand, Jan Høeg, der fra og med 9. april 1940, da han så tyskerne besætte Oslo, og til befrielsen 1945 deltog i kampen mod besættelsesmagten, senest som chef for nogle af modstandsgrupperne i bjergene nord for Oslo. Han måtte efter krigen førtidspensioneres med såkaldt krigspension i anledning af skader, han pådrog sig dengang. Hverken viljen eller hovedet fejler imidlertid noget, og han er et fantastisk menneske, kompromisløs over for totalitære tendenser i alle skikkelser. Han kunne finde på at møde op til vore sommerstævner med en sovepose, i hvilken han indlogerede sig ude i skoven i mangel af økonomi til bedre.

Mødet med ham skulle være foregået i Gentoft Hovedbibliotek. Men biblioteket blev lukket for ham på personalets foranledning trods tidligere tilsagn om lokalelån. Han var jo „racist og nazist“. Arrangementet holdtes herefter på plænen foran biblioteket, hvor Høeg tog til orde fra en trappestige. Det var en for Gentoft kommune og dets biblioteksvæsen dybt belastede forestilling. Borgmesteren, den konservative Birthe Philip, gad i øvrigt dårligt tale med foreningens daværende formand, Sune Dalgård – selv veteran fra frihedskampen og tidligere Gestapo-fange – om forholdene på biblioteket.⁶⁵

Myndighedernes adfærd og politiets tilbageholdenhed var så uanstændig, at hele serien af mødekrænkelser og overfald nu anmeldtes under ét til politidirektøren i København bilagt dokumentation for, hvad der var foregået.⁶⁶

Næste møde var sat til 26/9 1988 og skulle foregå i Østerbro Medborgerhus med mig som taler. Foredraget handlede – meget apropos – om ytringsfriheden. Også her måtte det imidlertid – på grund af trusler mod medborgerhuset, som af den grund ikke turde lægge lokaler til – holdes på gaden. Jeg var forinden

blevet truet med nedskydning, hvis jeg gennemførte. Da jeg alligevel tog til orde, blev jeg også søgt overdøvet med et hylekor af en større gruppe, som endvidere kastede mødedeltagerne til med brosten og malingsbomber. Politiet på stedet opfordrede os til at rømme stedet, da etaten ikke kunne garantere deltageres sikkerhed. De forsamlede nægtede imidlertid at bøje sig og blev. Medborgerhuset blev naturligvis trods sin retræte overmalet.

Ifølge *Jyllands-Posten*⁶⁷ var der imidlertid tale om et „fredeligt fortovsmøde“, medens B.T. dog kunne berette, at „100 betjente måtte beskytte foredrag“. Hvor de befandt sig, véd jeg ikke – jeg så i hvert fald ikke så mange. I *Politiken* kunne læses, at „BZ-ere blandede sig i demonstration“ (BZ var datidens *Autonome*). Noget sådan så jeg dog heller ikke, hvorimod jeg naturligvis bemærkede en del personer, der optrådte ganske åbenlyst voldeligt imod os. *Berlingske Tidende* skrev: „Til møde bag politiets skjolde“. Heller ikke disse skjolde så jeg noget til, men havde da gerne set dem, så at i al fald mit manuskript og det af foreningen medbragte dannebrogflag kunne være undgået malingsbomberne. *Ekstra Bladet* kunne fortælle om „tanter mod indvandrere“. Det tankevækkende i, at disse tanter – som i øvrigt omfattede en nuværende minister – havde mere civilcourag end gennemsnitspolitikere dengang, hæftede artiklen sig ikke ved.

Allerede da det blev klart, at „antiracister“ ville hindre mødet, tilsendtes der i øvrigt samtlige folketingsmedlemmer et brev⁶⁸ med en oplysning om de mødeovergreb, der havde fundet sted. Det slutter som følger: „Vi inviterer Dem herved til at overvære foredraget, for at De ved Deres personlige tilstedeværelse kan demonstrere en opbakning om ytringsfrihedens og møde- og foreningsfrihedens princip og derved bidrage til, at Grundlovens løfter om, at alle borgere skal kunne nyde godt af disse friheder, bliver respekteret“.

Ingen af adressaterne mødte op.

Jeg var godt harm. Men begivenheden viste, at der var hårdt brug for netop et foretagende som *Den Danske Forening*. Så mødet blev sådan set afgørende for, at jeg gik aktivt ind i arbejdet. Det gav sig rent umiddelbart det udslag, at jeg selv anmeldte de straffelovsovertrædelser, der var foregået omkring mødet, til politidirektøren.⁶⁹ De anmeldtes endvidere af en række mødedeltagere på egen hånd til politiet i Store Kongensgade.⁷⁰

Københavns politi afviste anmeldelsen.⁷¹ Så der var ikke andet at gøre end at klage videre til Statsadvokaten for København – herunder med henvisning til den ganske lange række af lovovertredelser, der efterhånden havde fundet sted i forbindelse med foreningens møder.⁷² Endvidere skrev en af mødedeltagerne til justitsministeren og gjorde opmærksom på uregelmæssigheder fra det lokale politis side i forbindelse med mødedeltageres forsøg på at aflevere anmeldelsen.⁷³ Samtidig rettede et styrelsesmedlem henvendelse til ministeren.

Denne henviste imidlertid blot til de underordnede politimyndigheder, nemlig det københavnske politi.⁷⁴ Og statsadvokaten afviste klagen for så vidt angik begivenhederne ved Østerbro Medborgerhus, medens han ikke tog stilling til de øvrige forhold.⁷⁵ Papircirkus fortsatte derfor: Sagen videreindbragtes v/ en af mødedeltagerne for Rigsadvokaten. Og jeg gjorde justitsministeren opmærksom på den helt utilfredsstillende sagsbehandling – herunder på fejl i afslagene

beskrivelse af faktum og på den omstændighed, at de forskellige klageinstanser ikke tog stilling til samme klagepunkter endside dem alle.⁷⁶

Lidet forstod jeg mig imidlertid på det politisk hensigtsmæssige i et effektivt bureaukrati: Ministeren afviste henvendelsen med begrundelse i, at den skulle færdigbehandles af klageinstanserne (Rigsadvokaten) først. Også klageren til Rigsadvokaten forelagde i øvrigt denne en række indsigelser vedr. sagsbehandlingen.⁷⁷

Nu var det imidlertid forudseeligt, hvad myndighedernes holdning var. Rigsadvokaten afviste naturligvis klagen⁷⁸ – igen kun for så vidt angik begivenhederne ved Østerbro Medborgerhus. I den anledning rettede jeg på ny⁷⁹ henvendelse til justitsministeren og gjorde opmærksom på, at Rigsadvokaten ikke havde taget stilling til alle de påklagede forhold. Han fik også at vide, at voldsmand, hvis identitet ikke var svær at konstatere, i øjensynlig tillid til politiets passivitet havde genoptaget overfaldene på møderne.⁸⁰

Så justitsministeren havde herefter⁸¹ lejlighed til at afvise klagen med begrundelse i, at omtalen i de tidligere klager af mødeoverfaldene ud over det ved Østerbro Medborgerhus alene er blevet opfattet som „baggrundsoplysninger“ i klagen, og at der ikke er indgivet „konkrete klager“ vedr. disse møder. Foreningen henvistes herefter til at rette sådanne konkrete klager til de pågældende politimestre.

Sådan kunne det formentlig være blevet ved med breve frem og tilbage til og med den dag i dag. Der var så åbenlyst intet ønske i de højere luftlag om at beskytte borgere, der udsattes for politisk motiveret vold fra „antiracistisk“ side. De ting, vi havde oplevet, skal efter reglerne ikke blot stoppes, men også retsforfølges på politiets eget initiativ. I øvrigt følger det af Danmarks tilslutning til Den europæiske Menneskerettighedskonvention, at myndighederne har en pligt til *aktivt* at sikre mødefriheden over for ekstremister, der vil de mødende til livs. I vort tilfælde var imidlertid end ikke gentagne klager alle vegne nok til blot at sætte noget i gang. Det lå derfor soleklart, hvad vi havde med at gøre: Ond vilje hos toppen.

Men det var naturligvis på sin plads at placere ansvaret af hensyn til eftertiden. Jeg skrev derfor til Justitsministeriet og gjorde bl.a. opmærksom på fortsatte voldelige overfald samt på, at der var tale om en koordineret kampagne imod foreningen, der derfor ikke med rimelighed kan henvises til at løbe fra politimester til politimester.⁸² Brevet slutter:

„Foreningsledelsen synes ikke, at det er morsomt at være vidne til myndighedernes passivitet over for de mangeartede kriminelle udskejelser, og overlader derfor med nærværende samtlige sagens aspekter til Deres velvillige behandling. Såfremt vi kan bidrage med yderligere, står vi naturligvis til rådighed. Såfremt ministeriet ikke foretager sig yderligere, betragter vi ansvaret for det, vi måtte blive udsat for, som liggende i ministeriet, idet vi føler at have gjort, hvad der er muligt for at opnå myndighedernes hjælp.“

Det var naturligvis som at slå vand på en gås. Ministeriet gentog blot, at klager skal indleveres til de lokale politimestre.⁸³

På dette tidspunkt havde foreningen besluttet selv at efterforske og imødegå

de „antiracistiske“ aktiviteter. Det er til at få kvalme af at læse dokumenterne fra disse grupper og at høre båndoptagelserne af deres lavtflydende vrøvl. Der var sådan set mere tale om et lægeligt psykiatrisk problem end om et politisk (se herom nedenfor under kapitel 13, 6). Men det var tydeligt, at politiet ikke havde lov til at gøre noget for at håndhæve mødefriheden over for disse grupper, når det var „racister“, der skulle mødes. En politimand var i øvrigt så frustreret over dette, at han sagde direkte til mig, at politiet ikke måtte gøre noget ved „politiske“ aktioner.

Som værn over for tilsidesættelsen af de almindelige sagsbehandlingsregler i klagesagerne var der herefter kun Ombudsmanden. Og det var Gammeltoft-Hansen.

Begivenhederne gav anledning til et par reaktioner i Folketinget. Affæren med Gentofte Bibliotek fik således Kofod-Svendsen (KRF) til i efteråret 1988 at spørge, om ministeren fandt det i overensstemmelse med forsamlings- og ytringsfriheden, at vi ikke fik lov til at holde møde dér.⁸⁴ Ministeren svarede, at den omstændighed, at en kommune på grund af personaleforhold, nemlig nægtelse af at arbejde under politibeskyttelse, ser sig nødsaget til at bryde en aftale om lokale lån, ikke i Grundlovens forstand er en krænkelse af møde- og ytringsfriheden. Også Pia Kjærsgaard (F) stillede spørgsmål: „Hvilke initiativer vil ministeren iværksætte for at sikre forsamlingsfriheden for borgere, der mødes i Den Danske Forening til informationsmøder?“⁸⁵ Ministeren svarede her med en rutinemæssig henvisning til, at det er politiets opgave at sørge for ro og orden. På et spørgsmål om, hvorvidt kulturministeren ville orientere Gentofte-borgmesteren om, at et kommunalt bibliotek er borgernes, og at benyttelsen af biblioteket ikke er afhængig af politisk holdning,⁸⁶ svarede ministeren, at kommunalbestyrelsen har den endelige afgørelse om udlån af lokalerne. Kulturudvalget i Gentofte havde drøftet sagen, fortalte ministeren videre, og hverken politikerne eller personalet ønskede, at bibliotekets lokaler blev brugt til et møde, der ville blive afholdt under politibeskyttelse.

Med andre ord: Politiet skulle sørge for ro og orden. Men når politiet gjorde det, havde de kommunale myndigheder fri adgang ret til at lukke de kommunale lokaler for de møder, der truedes af overfald. Hvis politiet ikke gjorde det, blev mødedeltagerne overfaldet og lokalerne ødelagt.

Samtidig snakkede landets højeste justitsmyndigheder uden om og lagde røgslør over, hvad der foregik. Selveste landets justitsminister følte sig efter begivenhederne foran Østerbro Medborgerhus foranlediget til at fortælle i *Jyllands-Posten*,⁸⁷ at Den Danske Forening ikke havde noget „martyrium“. „Jeg synes, det er værd at bemærke, at der ifølge politidirektøren direkte var involveret 90 politifolk i anledning af det udendørs møde, ligesom der var et ganske betydeligt antal politifolk i beredskab“, skriver han.

Justitsministeren talte imidlertid, som det vil kunne forstås, ikke sandt. Af et notat fra politiet ved Station 2⁸⁸ fremgår da også, at der på stedet i alt medvirkede 35 betjente (heraf 6 i civil) samt 13 i beredskab. Af disse så vi højst noget til en snes stykker. Havde det forholdt sig, som justitsministeren bildte *Jyllands-Postens* læsere ind, havde overfaldsmændene slet ikke kunnet komme på kaste-

hold af mødedeltagerne i det snævre gadeområde, der let havde kunnet spærres af.

Dette berettes ikke for at gentage noget, der allerede er sagt før, eller for at drukne læseren i detaljer. Men det er nødvendigt at dokumentere den blanding af impotens og ond vilje hos bærerne af de gyldne kæder, som udgjorde det ydre miljø, i hvilket ganske legitime indvendinger mod en forfejlet politik måtte føres frem. Hvis disse bærere overhovedet forstod demokratiets principper og ikke blot efterplaprede dem som papegøjer, holdt de således gennemgående denne forståelse for sig selv. De beviste ved deres adfærd på slående vis det, de gamle i foreningen, som havde oplevet det hele før, sagde:

De mennesker er intet værd under tryk. Intet som helst.

6.2 Rædselskabinettet

Der er en ydre ramme for alt, hvad der foregår i denne verden. Overskrider en privat virksomhed de økonomiske rammer for, hvad der kan lade sig gøre, går den konkurs. Og overskrider et samfund grænsen for, hvad dets sammenhængskraft kan bære, falder det fra hinanden. Kunsten består i at sikre, at de, der leder virksomheden eller samfundet, er klar over, hvad virkeligheden er, så at de kan handle derefter. Man må derefter forvente, at de også gør det.

I og omkring styrelsen fandtes der nogle af de lige omtalte illusionsløse folk med baggrund i modstandskampen 1940-45. De havde den grundlæggende opfattelse, at danske politikere til enhver tid flapper med hvad som helst, der ligger i tidsånden, og at samme politikere derfor næppe ville være inden for rækkevidde af rationelle argumenter endsige det dengang endnu kun rent abstrakte hensyn til danskerne. Begivenhederne omkring møderne turde siges at vise, at de havde ret. Men det var desuagtet i første omgang ikke dem, der satte dagsordenen i foreningen. Foreningens første styrelse kunne ikke få den forestilling ud af hovedet, at det hele blot drejede sig om at informere regeringen og politikerne om, hvorledes tingene forholdt sig, så ville udlændingepolitikken – naturligvis – blive ændret i en mere ansvarlig retning.

Foreningens første formand, dr. Johs. Clemmesen, havde således den opfattelse, at om det så var det sidste, han gjorde i denne verden, så ville han holde regeringen op på det, der gik i svang. Dette gjorde han i en serie af breve til de relevante ministre, hvori han tog det ene efter det andet af de påtrængende spørgsmål op. Jeg hjalp ham med at udforme skrivelserne på grundlag af materiale, foreningen lå inde med. De drejede sig om forhold, der alle uden undtagelse senere er blevet brændende emner i den offentlige debat: Antallet af indvandrere, disses valgret, den manglende repatriering, den ulovlige tilvandring, familiesammenføringerne, misbruget af asylreglerne, økonomien, udnyttelsen af socialordningerne, kriminaliteten, integrationsproblematikken mv.

Der kom imidlertid ingen fornuftsbetonede svar, men kun glat snakken uden om. Hele den begrædelige korrespondance, som Clemmesen derfor med nogen ret kaldte for „rædselskabinettet“, blev følgelig sammenfattet i et par særnumre af *Danskeren*,⁸⁹ hvor den stadig befinder sig som en slags monument over den

daværende (borgerlige) regerings fuldstændige ligegladhed.

Andre forsøgte sig tilsvarende både dengang og senere. F.eks. sendte Sune Dalgård daværende justitsminister H.P. Clausen en stabel af de dybt foruroligende oplysninger.⁹⁰ Det kom der ikke noget ud af. Og da Hans Engell indtrådte som justitsminister og oprettede endnu et af de talrige udlændingeudvalg gennem tiden, tilbød jeg ham at stille vort på det tidspunkt indsamlede materiale til rådighed. Det var igen uden resultat – Engell skrev blot tilbage, at han var glad for, at også jeg var med til at skabe debat omkring dette vigtige område.⁹¹ Det var på dette stadium af udviklingen det glade pip ikke at tage en sådan henvendelse højtideligt. Umiddelbart efter kunne jeg endog fortælle ham, at vi havde fået informationer om, hvorledes den humanitære lobby planlagde at køre hans fine udvalgsarbejde af sporet ved hjælp af (fup)henvisninger til Danmarks „internationale forpligtelser“. Der var derfor risiko for, at der opstod et fait accompli i udvalget, inden alle oplysninger var på bordet.⁹² Han svarede imidlertid, at han stolede fuldt ud på sine grundige, alsidige og objektive embedsmænd.⁹³ Trods disse glimrende folk gik det ikke desto mindre som forudsagt: De centrale ting kom ikke med i hans nye oplæg.⁹⁴

Forløbet af denne sag er i øvrigt karakteristisk. *Selvfølgelig* var regeringen ikke interesseret i at bruge vore oplysninger. De passede jo ikke ind i det politiske mønster, man havde siddet sig til rette i, og de ødelagde hyggen. Uanset at det senere viste sig, at oplysningerne var korrekte, var der af samme grund *naturligvis* heller ingen grund til i noget af de senere officielle udlændingeudvalg, komitéer mv. at tage højde for det, vi sagde. Langt mindre kunne der blive tale om at indsætte en repræsentation for os. I stedet indsattes igen og igen de gode gamle travere fra det humanitære og menneskerettighedsbærende bureaukrati – naturligvis med samme pauvre resultat.

Sandheden var således ikke velset. Den var tværtimod så politisk ukorrekt, at den diskvalificerede sig selv i officielle sammenhænge. Når dernæst de politisk ukorrekte spådomme gik i opfyldelse, så man bare bort fra det og fortsatte med at banke panden ind i muren.

Jeg kom som sagt først selv ind i *Den Danske Forenings* arbejde et stykke henne. Baggrunden var mit juridiske afsnit om udlændingeloven i bogen *Hvad med Danmark?* Med afsæt i dette blev jeg efterhånden brugt af foreningen som juridisk konsulent over et bredere felt. Det var nu ikke nogen kvalitetserklæring i sig selv at være jurist i det selskab. Som Jens Toldstrup bemærkede med et skarpt blik, så stod juristerne sædvanligvis ikke på tærerne for at hjælpe til i kontroversielle anliggender.

Det konsultative arbejde førte imidlertid til, at jeg blev direkte involveret i foreningsledelsens virksomhed. Efterhånden var jeg også blevet formelt indmeldt og havde i forlængelse heraf påtaget mig rollen som pressetalsmand. I den opladede atmosfære fandt styrelsen vistnok, at det var mest hensigtsmæssigt, at der var én og kun én, der stod for den slags, samt at den pågældende kendte de juridiske spilleregler. Jeg havde endvidere efter opfordring skrevet foreningens love og på ønske fra ledelsen givet disse en skikkelse, som ville gøre det muligt at fortsætte arbejdet, uanset om der ikke blev sædvanlige vilkår at virke under.

Foreningen blev på den måde styrelsesledet, således at den altså så at sige *var* den selvsupplerende styrelse. Hermed forhindredes, at fusentaster kunne kuppe en generalforsamling. Endvidere ville foreningen ikke mere være afhængig af, om der kunne skaffes lokaler til en sådan forsamling, hvilket jo allerede efter stiftelsesmødets forløb måtte formodes at ville blive noget problematisk. Pudsigt nok gav netop denne af omstændighederne påtvungne nødvendige juridiske konstruktion senere foreningens modstandere anledning til idelig pukken på, at vi ikke var „demokratiske“.

6.3 Reorganisering

Erfaringerne fra de første år førte i 1990 til en gennemgribende diskussion om strategien for fremtiden.

Det var indlysende, at afstanden mellem virkeligheden og de billeder af samme, politikerne på Christiansborg handlede efter, var enorm, og at der her og nu ikke var hjælp at hente andetsteds til at afkorte den. Udsigterne var derfor ikke opmuntrende.

På negativsiden talte således, at vi ikke kunne regne med at få plads til en offentlig informationsvirksomhed i sædvanlige former. Især kunne vi ikke håbe på at få noget frem hverken i den trykte presse eller i de elektroniske medier på en måde, som var loyal over for det, vi sagde. Vi kunne heller ikke regne med, at de mange demokratiske institutioner og funktioner, man lærer naive skoleelever om i samfundsfag, ville virke. På positivsiden talte til gengæld, at vi havde en god sag, og at det var vore modstandere, der måtte snyde med målebåndet. Vi havde også fornemmelse af, at det på langt sigt ikke helt betydningsløse såkaldt tavse flertal blandt vælgerne var på vor side. Og så havde vi et foreningsapparat, der var stærkere, end vore modstandere vistnok forestillede sig. Især havde vi øjne og øren allevegne. Og jeg mener *allevegne*.

Ganske vist var der en stadig mangel på penge. Det første nummer af foreningens blad måtte endog udsendes for Johs. Clemmesens private midler. Der var heller ingen udsigt til hjælp fra de offentlige kasser. Vi efterprøvede imidlertid, om der dog i det mindste var mulighed for at få foreningen godkendt skattemæssigt som „almennyttig“, således at frivillige bidrag og testamentariske gaver kunne blive skattefrie. Men det var umuligt. Formelt henholdt afslaget sig til, at det var fordi, foreningen var styrelses- og ikke generalforsamlingsledet. Det var der imidlertid også andre, der var, uden at dette havde hindret godkendelse. Afslaget blev derfor forelagt Ombudsmanden, men denne mente (naturligvis), at han ikke kunne anfægte skattemyndighedernes skønsmæssige beføjelse til at bestemme, hvilke organisationer der i ligningslovens forstand anvendte midlerne i „*almen velgørende eller på anden måde almennyttigt øjemed*“.⁹⁵

Også dette afslag viste, hvad vi var op imod. Alle de humanitære eller på anden måde vellydende foretagender var således godkendt – samt nogle mere usædvanlige. F.eks. *Komiteén Flygtninge under Jorden*, der ifølge egne angivelser arbejdede for at „*sabotere*“ stramningerne i flygtningepolitikken.⁹⁶ Selv *Samarbejdskomiteén for Fred og Sikkerhed*, der ifølge den afhoppede KGB-officer Oleg

Gordievsky modtog instruktioner fra Sovjets ambassade,⁹⁷ var minsandtten godkendt som almennyttig og donationer til den derfor som fradragsberettigede.

Vor økonomiske svaghed opvejedes imidlertid gradvis, og foreningen blev i kraft af privat offervilje med årene relativt velhavende. Hvad der var vigtigere end pengene i første omgang var imidlertid arbejdskraften.

I så henseende blev der i de første år trukket hårdt på overlevende fra frihedskampen. De var gode støtter, fordi de var højt motiverede, og fordi de som regel uden problemer arbejdede vedholdende med de opgaver, de påtog sig, uden hensyn til, hvor længe det var personligt underholdende for dem. Som de fleste, der har beskæftiget sig med frivilligt arbejde, véd, så er danskernes holdning ellers gennemgående den, at uanset hvor vigtig en sag er, så er den ikke vigtig længere, end den er morsom at beskæftige sig med. Og også hos os blev mange kræfter spildt på at sætte snart den ene og snart den anden fra starten umådeligt ilsomme og beredvillige sjæl i gang med ting, som pågældende så ikke fulgte op, når den første nyhedens interesse var væk. Endelig var der en sidste fordel ved de gamle modstandsfolk: Den, der med nød og næppe er sluppet ud af en tysk KZ-lejr, eller som er blevet gennembanket af Hipoer på Dagmarhus, er en ret usandsynlig infiltrator fra de kredse, der ønsker at genskabe det ariske tusindårsrige.

Desuden rådede foreningen over nogen af dem, der under den kolde krig havde været med til at modvirke de sovjetiske magtovertagelsesmanøvrer her i landet. Også her var der en vedholdende arbejdskraft at finde.

Et centralt emne i strategidiskussionen var, hvorledes der skulle manøvreres i et miljø, hvor sædvanlige demokratiske mekanismer var sat ud af funktion, og hvor politikerne optrådte som døde og blinde. Konklusionen blev den, som én af de gamle i kredsen formulerede: Når politikerne ikke ville lytte til høflige henvendelser, måtte vi erobre den politiske dagsorden ved at lave ballade blandt vælgerne.

Men hvordan laver en flok gamle akademikere, der er aldeles uerfarne med den slags, ballade? Hvordan skabe en sådan tummel, at politikerne ikke længere kunne undvige?

Efter nogen diskussion og følen sig frem blev strategien, at der via den opmærksomhed om os, som så beredvilligt skabtes gennem overgrebene mod os, skulle udsluses et sæt af centrale grundoplysninger og -holdninger (se også nedenfor under kapitel 13, 7). Gennem benhård fastholdelse af en sober oplysningslinje gennem fortrædelighederne skulle indvendingerne mod den herskende indvandringspolitik på den måde gøres til en sædvanlig del af det politiske billede, så at det blev legitimt at diskutere tingene åbent. Forventningen var i øvrigt også, at den mere tænsomme del af offentligheden nok efterhånden ville spørge sig selv, hvad der egentlig foregik, og på eget initiativ skaffe sig direkte adgang til vore mere detaljerede informationer.

Der måtte derfor skabes et trykt informationsmateriale i flere niveauer: For det første noget som i kortfattet, folkelig form forklarede tingene, og for det andet et mere udførligt dokumentarium, som kunne stå for eftersyn af selv den mest kritiske. „Det tavse flertal“ skulle med andre ord forsynes med en god sag

i form af en struktureret, velbegrundet, kort og ørefangende argumentation, som greb sjælene, samtidig med at de for den dybere forståelse nødvendige informationer blev tilgængeliggjort på en måde, som vore modstandere kun kunne komme uden om ved at snyde.

Som det vil kunne læses nedenfor (i kapitel 11), var dette da, hvad vi gik i gang med gennem de følgende år under ydre vilkår, der for så vidt ikke adskilte sig meget fra dem, der ville have hersket, hvis landet var blevet besat af en fjendtlig magt. – Lige bortset fra at de onde kræfter jo i al fald indtil videre ikke kunne sætte os i kachotten.

Situationen gav mig i øvrigt et mærkeligt „deja vu“ (det har du set før). På et tidspunkt i 1960'erne havde en af modstandskampens koryfæer således holdt et foredrag på Hjemmeværnsskolen i Nymindegab. Han sagde bl.a., at „i dag“ – altså i 1960'erne – „*har vi magten*“, men på et eller andet tidspunkt ligger I igen „*ude i buskene*“ og er forladt. Han opfordrede os til at forberede os på det.

Jeg troede, at han sigtede til en ny 9. april. Men måske sigtede han på dansk politisk tradition i det hele taget.

6.4 En Uriaspost

På dette tidspunkt havde jeg selv påtaget mig opgaven som formand for foreringen. Det var uden glæde.

Vi var oppe imod en centnertung politisk elite, som havde omdefinert den foruroligende situation, der var under udvikling, til at være uundgåelig eller ligefrem lykkelig – *hvis* de da overhovedet skænkede den nogen tanker. Det var mennesker, som var indstillet på at sætte kikkerten for det blinde øje. For dem måtte det tage sig ud som meget lettere at få os tampet ud af scenen end at gøre noget ved de problemer, vi pegede på. Der ville derfor gustent beset næppe være nogen grænser for, hvad vi kunne blive udsat for. For nogen hjælp var heller ikke at vente fra de institutioner, som gennem menneskealdre var bygget op for at sikre borgernes mulighed for at påvirke den politiske proces. De var jo besat af folk med politisk korrekthed som levebrød.

Der måtte med andre ord begyndes forfra. Og som landet lå, ville ikke engang et traditionelt organisatorisk arbejde være nok i denne forbindelse. Der måtte organiseres et netværk uden den synlighed, der ville gøre det sårbart, og som i al stilfærdighed kunne mave sig ind på tingene og få skabt grøde.

Ved at træde offentligt frem som nøglefigur i et struktureret arbejde af denne karakter kunne man godt vinke farvel til accept i det „gode selskab“, officielle udvalgsposter og meget andet rart. Det var heller ikke særligt sandsynligt, at der ville komme hjælp eller aflastning fra sympatiserende standsfæller. En indlysende risiko var derfor at ende med en så høj profil, at den allerede af den grund ville blive nedslidt. Måske ville kollegerne inden for fagområdet ligefrem udnytte situationen.

– Og skulle det trods alle odds lykkes at få sat det relevante på dagsordenen i en eller anden uvis fremtid, ville det ikke ændre noget. Det var således udeluk-

ket at prøve på at opnå nogen position som politisk parti – det var der hverken tid eller kræfter til. Derfor ville vi aldrig erobre en vinderposition, som ikke ville være til at komme uden om. Som kortene var lagt op, ville der vel endog være udsigt til, at de, der evt. til sin tid måtte føre diskussionen ind i folketinget, ville være nødt til at lægge afstand til os for at holde sig på talefod med det „gamle“ politiske miljø, der jo næppe ville kunne bringes til at indrømme sine fejl.

Der var med andre ord på det personlige plan alt at tage og intet at vinde, og det ville blive både fysisk og psykisk opslidende.

På den anden side var det ikke muligt at sige nej. *Organisation* måtte der nu engang til for at opgenerere de nødvendige pengemidler og få opgaverne sat i system. Enkeltpersoner eller private småkredse ville aldrig kunne mobilisere det tilstrækkelige. Der var dengang heller intet andet seriøst bud på en sådan organisation. Anliggendet lå ganske vist inden for, hvad Fremskridtspartiet beskæftigede sig med, men jeg opfattede dette parti som anarkistisk, medens det, der behøvedes, var et sejt, velstruktureret og målrettet arbejde. En personlig, forsigtig ageren på de bonede gulve ville heller aldrig være tilstrækkelig. For den lod sig til enhver tid opveje mangfold af en modstander, der rådede over langt flere og fermere aktører i de højere luftlag. Det, der skulle til, var et veltilrettelagt frontalangreb på de etablerede positioner, der skaffede luft til vælgerne, og den slags kan ikke udføres med laksko på.

Så jeg sagde ja, fordi det ikke var muligt at sige nej.

Herefter blev arbejdet lagt i faste rammer. F.eks. udarbejdede vi en manual, der beskrev, hvad hver enkelt skulle foretage sig. Alt for meget foreningsarbejde i dette land går i kage, fordi der ikke er styr på, hvem der laver hvad og hvornår. Planen justeredes og suppleredes så hen ad vejen ved hvert styrelsesmøde. I praksis foregik dette v/ mig, idet jeg dels forlangte, at deltagerne hver især skrev en personlig huskeseddel på de opgaver, de havde påtaget sig at løse, og dels derved at jeg selv lavede en samlet oversigt i så henseende til kontrol ved næste møde.

Vi lavede også et specielt arkivsystem. Dette vakte i øvrigt ikke glæde hos *Det kgl. Bibliotek*, som havde bedt os betænke en langsigtet opbevaring dér af foreningens udgåede arkivalier.⁹⁸ Sune Dalgård svarede, at foreningens „*arkivdannelse i høj grad (har) måttet ske med de samme hensyn, ikke mindst til dens menige medlemmer, som galdt for modstandsbevægelsen under den nazityske besættelse 1940-45*“.⁹⁹ Han overlod det videre til mig, og jeg kunne derfor supplerende oplyse,¹⁰⁰ som sandt var, at foreningen ud fra de noget usædvanlige arbejdsvilkår intet samlet arkiv havde, omend der var en del arkivalier i foreningens regi. Ordningen var således den, at de respektive funktionsansvarlige hver især svarede for arkivalierne på deres område, evt. ved opbevaring uden for hjemmet, og at almindelige foreningsarkivalier blev destrueret efter brugen. På dette grundlag lod de nødvendige informationer i det ene eller andet anliggende sig som regel samle fra de respektive foreningspersoner, når der var brug for det. Jeg måtte også fortælle, at vi hvad angik arkivaliernes langsigtede placering var skeptiske mht. sikkerheden omkring statens officielle arkivsystemer, eftersom de ansvarlige politikere var gledet ganske langt ud i opfattelser, som ikke var i

god harmoni med de tankegange, et demokrati hviler på. Vi kunne derfor ikke gøre os afhængig af disse systemer, men satsede på i givet fald at videreføre arkiverne på privat basis.

Med den nye organisation i ryggen lykkedes det i årene efter systematisk at få afsøgt alle kroge og muligheder.

I modsætning til det indtryk, der blev forsøgt skabt af vort virke, og hvorefter vi var et halvfordækt foretagende ledet af en lille gruppe fanatikere, som mødtes i hemmelighed, var selve ledelsesformen åben. Enhver, der havde noget på hjerte, kunne deltage i styrelsesmøderne og bidrage med forslag, råd eller dåd.

Det krævede en stram mødeledelse. Dels udviklede forholdene sig nemlig således, at der jævnt hen deltog op til en snes mennesker hver gang – ofte nye ansigter der ikke vidste, hvad der allerede var sat i gang eller havde været prøvet i forvejen. Og dels søgte vi rent praktisk at holde møderne således, at deltagerne kunne nå både frem og tilbage på én dag, hvad enten de kom fra Gedser eller Skagen. Der blev derfor i reglen kun til omkring 4 timers diskussion.

I det store og hele lykkedes det dog at komme dagsordenen inklusive det svulmende „eventuelt“ igennem hver gang. Årsagen var bl.a. en ordning, hvorefter det ikke var tilladt at stille et forslag uden, at det var ledsaget af en plan for, hvorledes det foreslåede skulle føres ud i livet i praksis, herunder for fremskaffelsen af de nødvendige ressourcer. Dette system virkede dæmpende på dem, der fortrinsvis kom for at underholde sig selv eller for at afreagere mere eller mindre fantasifulde projekter.

Det kunne være træls for Gud véd hvilken gang at høre genfremsat allerede efterprøvede idéer, der for længst havde vist sig ikke at være frugtbare, eller som måske end ikke var praktisk gennemførlige. Men ad vejen blev formen over for sådanne forslag derfor nok også mere brutalt afvisende, end godt var. Men ordningen havde den fordel, at styrelsen fik god indsigt i, hvad der rørte sig rundt om.

Det gik vistnok i øvrigt aldrig op for pressen, at der var denne mulighed for at få direkte indblik i ledelsens virksomhed. – Eller man har måske set sig bedst tjent med at fremstille os som en liga, der sad iført sorte halvmasker i en mørk cykelkælder og læste højt af Saxo Grammaticus.

Døvet i propaganda ...

7.1 Langsiden i Idrætsparken

Det, der helt overskyggede debatten i en lang periode, var den stereotype stempeling af alt, hvad der ikke passede ind i den såkaldt humanitære linje, som „urigtigt“, „absurd“, „racistisk“ osv. Alle optræk til overvejelser, der ledte i en anden retning end de vedtagne sandheder, blev nedgjort på den måde. Jeg husker et karakteristisk forløb:

I 1988 kørte *Berlingske Tidende* en serie, „*de nye danskere*“. Formålet var ifølge redaktionen at „gå ind bag de myter, der alt for ofte præger debatten“. Nu, mange år efter, har udviklingen vist, at myterne var sande, og at det var *Berlingske Tidende*, der satte myter i kendsgerningernes sted.

En af de store artikler i serien beroligede f.eks. læserne med, at der ikke var flere indvandrere i Danmark, end at de alle kunne være på langsiden i Idrætsparken – et billede som i øvrigt gik igen flere steder rundt om. Artikelserien kørte med den ene „populærsandhed“ af den art efter den anden. Det lå uden for redaktionens forestillingsevne, at det afgørende i problemstillingen ikke var, hvor meget indvandrerne fyldte i Idrætsparken i det Herrens år 1988, men derimod hvor mange de ville blive i det lange løb, og hvorvidt de til den tid kan ventes fortsat at optræde som selvstændige etniske grupper.

Jeg abonnerede på *Berlingske Tidende* og følte mig efterhånden provokeret til at sige fra. Det skete i et læserbrev, „*presse og propaganda*“, som oven i købet blev trykt.¹⁰¹ Her anholdt jeg bladet for enøjethed og mangel på perspektiv samt for misvisende og direkte urigtige oplysninger. „*Det er ikke et stort dagblads opgave at understøtte en sådan fantasiverden*“, sluttede jeg. Tværtimod er det „*et sådant blads opgave at tvinge også de tankedovne til at tænke på andet end det, de mener at vide i forvejen, eller som det er behageligst eller lettest at tro*“.

Reaktionen udeblev ikke. Allerede 5 dage efter¹⁰² trådte en af de meget aktive aktører for *Flygtningehjælpen*, Bent Østergaard, i karakter med et modindlæg. Budskabet heri var, at jeg havde undskyldt og forsvaret terror og trusler på livet udøvet mod ham og hans meningsfæller. Hvor dette er foregået, og hvad det vedkom mine indsigelser, vides den dag i dag ikke. Samtidig lagde han op til ansættelsesmæssige repressalier mod mig i min stilling.

Og dagen efter¹⁰³ trådte endnu en aktør af samme hartkorn op på scenen, nemlig Jørgen Hornemann. Hans indlæg drejede sig om, at det var nødvendigt at forbyde nazisterne. Dette læserbrev blev nu af *Berlingske Tidendes* redaktion illustreret med et klip fra læserbrevsdebatten med mig. Desuden omvikledes mit indlæg med det perlekæde af redaktionelle „misforståelser“, som alle var

karakteriseret af, at de bidrog til negativkoble mig og undergrave læsernes mulighed for at forstå mit budskab.¹⁰⁴

På den vis terroriseredes kravet om at få kendsgerningerne op på bordet ud af banen dengang. Så tingene gik deres skæve gang. På *Berlingske Tidendes* sportsider godt 11 år efter¹⁰⁵ kunne læses, at vort landshold dagen før havde spillet på *udebane* mod Iran i Idrætsparken. Parken havde nemlig her været fyldt med såkaldte nydanskere af iransk oprindelse, der heppede på „deres“ – altså det iranske – hold. Nu kunne *alene* iranerne optage ikke blot Idrætsparkens langside, men mere til.

7.2 Et uafhængigt undersøgelsesudvalg?

Mange hævdede på tilsvarende måde som *Berlingske Tidende*, at de ville aflive „myterne“ om indvandringen. Det var der også god brug for. For der *var* vitterlig meget vås ude i debatten.

Der var imidlertid ingen vilje hos de „officielle“ instanser til at få tingene bragt på det rene. Det viste sig allerede i forbindelse med den korrespondance, Johs. Clemmesen førte med den daværende borgerlige regering (se ovenfor kapitel 6, 2). Han resumerede nemlig her på et tidspunkt som følger over for justitsministeren:¹⁰⁶ *„Den Danske Forening har gennem de sidste måneder tilstillet hr. Justitsministeren en række spørgsmål vedrørende indvandrer- og flygtningepolitik. – Til trods for den uforstående holdning, delvis kampagne, som med urigtige oplysninger om vore mål og hensigter føres i forskellige medier, modtager vor forening en stadig strøm af henvendelser med spørgsmål til belysning af forholdene. ... Det overstiger vore kræfter at viderebringe blot væsentlige forespørgsler til regeringen, og vi befrygter derfor en følelsesladet meningsdannelse fulgt af en mistillid til myndighederne, som – må det befrygtes – vil tiltage, når konsekvenserne af den førte politik indtræffer med årene. – Vi skal derfor tillade os at foreslå, at der nedsættes et udvalg til fremskaffelse af oplysninger om indvandrer- og flygtningeproblemer og til udarbejdelse af det nødvendige informationsmateriale. Vi forudsætter selvsagt, at det vil være muligt, at udvalget får en sådan sammensætning, at alle – indbefattet vore medlemmer – kan føle sig sikre på objektivt og seriøst arbejde“.*

Trods rykker kom der ikke noget svar på henvendelsen. Det var da naturligvis også uden mening, at Clemmesen foreslog et uvildigt, officielt undersøgelses- og oplysningsudvalg – Ministeren mente jo i forvejen at vide det, han behøvede. Og det, han vidste, kom fra organisationer, der med professionelle midler søgte at undgå at få forstyrret arbejdsroen.

Lige så afvisende var den anden side i Folketinget. Direkte adspurgt på et debatmøde 2/3 1989 afviste formanden for *Socialdemokratiets* udlændingekomite, borgmester Ove Dalsgaard, således at gå ind for et oplysningsudvalg.

Det samme gjaldt af indlysende grunde *Flygtningehjælpen* selv. Denne organisation udbredte sig ganske vist igen og igen om, at debatten skulle foregå på et „reelt grundlag“, ud fra „kendsgerninger“ mv. I *Målsætninger for Dansk Flygtningehjælps Arbejde* fra 1991 hed det også, at organisationen „effektivt og medievarieret (vil) levere kendsgerninger og reel information om flygtningearbejdet internationalt

og nationalt for at bidrage til, at den danske debat kan foregå på et kvalificeret og oplyst grundlag.“ Også henvendelser til Flygtningehjælpen for at få et uvildigt oplysningsudvalg på banen blev imidlertid afvist.¹⁰⁷

I 1989, da Flygtningehjælpen fik en ny formand, Nils Foss, skrev jeg derfor et personligt brev til ham¹⁰⁸ om det ulykkeligt problematiske omdømme, organisationen havde pådraget sig til skade for flygtningesagen på grund af en informationsindsats, hvis indhold modsagdes af det, jævne mennesker kunne se med egne øjne ved at kigge ud af vinduerne. Jeg sagde bl.a.: „I mine øjne er et af de mest belastende elementer i den politik, organisationen har ført, mangelen på vilje til at få klarhed over konsekvenserne af det, organisationen foretager sig ... Mit direkte spørgsmål til Dem som ny formand er: Kan der nu ventes et klart og entydigt ønske fra DF om at få skaffet større klarhed over flygtningepolitikens sammenhænge og konsekvenser, tilvejebragt gennem uvildige, f.eks. et uvildigt udvalg af den art, Den Danske Forening har foreslået?“ Heller ikke denne appel førte imidlertid til noget – Nils Foss svarede, at han ikke havde tænkt sig at gå ind i den slags overvejelser.¹⁰⁹

„Myterne“ ville alle gode kræfter således gerne bekæmpe. Men de forbeholdt sig selv at definere, hvad der var myter, og hertil behøvedes ikke nogen sagkyndig bistand.

Det er i øvrigt karakteristisk, at centrale dele af det seriøse undersøgelsesarbejde, som siden er udført, og som der bygges på i dag, er tilvejebragt uden for rammerne af de offentlige institutioner, som har den slags til opgave. Vil man virkelig vide, hvordan tingene stiller sig, må man f.eks. gå til Rockwoolfondens materiale, til de private undersøgelser, Ishøj kommune lod foretage, osv.

For at forstå den nyere Danmarkshistorie er man nødt til at vide, hvad der hidførte denne ejendommelige tilstand og de deraf følgende fatale politiske fejlgreb i en kritisk periode, som vore efterkommere risikerer at skulle lide under i de næste nogle tusinde år.

7.3 „Oplysning“ om indvandringen og „fri“ debat

Årsagen til forvriddningen i informationerne om det, der faktisk foregik, var ikke blot almindelig forsømmelighed hos de involverede politikere, mediepersoner mv. Det var, at de indvandringsvenlige kredse (se nedenfor kapitel 8, 3) bearbejdede dem systematisk med professionelt udtænkte argumenter og omhyggeligt udvalgte og i en vis udstrækning ligefrem konstruerede „facts“. Ligeledes blev der skabt en ramme for, hvilken kommunikation, der måtte have lov til at foregå i offentligheden. De ting, der ikke var acceptable inden for dette „autoriserede“ billede, var pr. automatik „myter“, og argumenter, der byggede på disse „myter“, var selv sagt „yderliggående“.

Man kan naturligvis bebrejde politikerne, at de ikke satte sig ud over dette fiduseri, og at de ikke i det mindste lyttede til de trods alt velmeriterede mennesker, der advarede. Man kan også bebrejde journaliststanden, at den var mere interesseret i at klinke med glassene på de bonede gulve end i at få frem, hvad der faktisk foregik. Men disse bebrejdelser ændrer ikke noget ved, at begge grup-

per var ofre for en vel tilrettelagt markedsførings- og reklamekampagne, som efterhånden skabte et opinionsdannelsesklima, der gik mere eller mindre i selvsving.

Flygtningehjælpens ledelse var formentlig i starten af 1980'erne idealistisk nok – i gammeldags forstand. Jeg husker f.eks. så sent som i 1987 at have konfronteret organisationens daværende formand, Thor A. Bak, med beviser for det misbrug, der foregik blandt asylsøgerne under hans auspicer. Det skete på den måde, at jeg stillede mit hjem til rådighed for, at han kunne træffe en af sine egne socialrådgivere, der – anonymt over for Bak – satte ham ind i misbrugets teknik. Forholdene gik faktisk mange af de humanitære organisationers folk sådan på nerverne, at de følte at måtte gøre noget. Den pæne Bak – for ellers var han jo ikke kommet til mødet – skrev og skrev på sit papir. Men der kom ingen ting ud af det. Han løb vel ind i en mur af omsvøb, bortforklaring og fortielse hjemme.

Ad forskellige veje lykkedes det efterhånden at opnå et ganske godt indblik i de metoder, der anvendtes til at påvirke politikerne og den offentlige opinion. F.eks. fik vi fat i *Flygtningehjælpens* informationsstrategi, som forelå i skreven form internt i organisationens ledelse.¹¹⁰ Jeg var fra starten noget i tvivl om autenticiteten i den kopi, der ad dunkle kanaler tilflød os, men den bekræftedes uforvarende af organisationens informationschef (Klaus Rothstein) under en radioudsendelse, hvor jeg overraskende ham med materialet.

Dette gennemgår omhyggeligt, hvilke problemstillinger og holdninger, synspunkter og forslag, der skulle markedsføres. Disse rakte i øvrigt langt ud over den „integrationsperiode“, hvor *Flygtningehjælpen* stod for asylanterne og derfor sagligt set havde noget med deres anliggender at gøre. Som temaer, der skulle gødes, peges f.eks. på „Islam“ og „på vej til et multietnisk samfund“. Der lægges også op til en mere aktiv ageren i relation til større, samlede problemstillinger, f.eks. EU's flygtningepolitik.

Papiret gennemgår også, hvorledes menneskers holdningsdannelse foregår. På dette grundlag prioriterer det f.eks. udarbejdelse af materiale til folkeskolen og fremmøde her sammen med flygtninge, fremme af lokale initiativer og forsyning af personer, der nyder almen respekt, med materiale og synspunkter osv. Arbejdet med de landssækkende medier anses også for afgørende for den umiddelbare meningsdannelse – ved gentagelse og gentagelse af budskaberne her forventedes disse at kunne slå igennem i den almene holdningsdannelse. I denne forbindelse lægger papiret i øvrigt vægt på at finde og fremme såkaldte „positive symbolord“. Det opregnes endvidere, hvorledes *Flygtningehjælpens* såkaldt „bredspektrede“ indsats skulle udfolde sig, f.eks. op til kommunalvalget i 1997 samt i relation til den dengang løbende EU-kampagne mod racisme.

I øvrigt satsede organisationen på det, der kaldes den store midtergruppe af tvivlere i offentligheden. For at få gennemslagskraft over for denne gruppe ønskede man at profilere sig som „saglig, troværdig og ikke-polemisk“.

Der var således tale om en bred strategi for formning af den offentlige mening i spørgsmål, der for en god dels vedkommende lå helt uden for, hvad der ret beset var *Flygtningehjælpens* opgave. Man ville omkalfatre selve opfattelsen af, hvad nationen var og stod for.

Det kunne naturligvis have sine vanskeligheder at opfylde denne ambition over for personer, der lå inde med den viden om *Flygtningehjælpens* aktiviteter og metoder, som vi efterhånden havde skaffet os. Endnu mere umuligt ville det være at stille op over for folk med denne viden i åben debat. Også det var der imidlertid taget højde for. *Flygtningehjælpens* repræsentanter skulle således ifølge strategipapiret „så vidt muligt undgå deltagelse i arrangementer, programmer og debatter, der lægger op til en usaglig konfrontation mellem (Flygtningehjælpen) og repræsentanter fra organisationer med ekstremt flygtningefjendtlige holdninger“.

Sådan står der virkelig. Og det hele skulle ifølge papiret styres ovenfra: „Læserbrev, debatindlæg, forslag til kronikker o.l. til landsdækkende medier skal stemmes af med informationschefen for at undgå dobbeltdækning, 'overfodring' o.l. i forhold til den løbende deltagelse fra Dansk Flygtningehjælp“. Tilsvarende opfordres organisationens medarbejdere til at deltage i debatten som privatpersoner med en „saglig, vidensbaseret og ikke-polemisk tilgang“. Men „det vil ofte være en god idé at tale med eller orientere sin foresatte, når man overvejer eller er i gang med at gå ud i den offentlige debat“.

Flygtningehjælpen var således ikke meget for at debattere noget som helst andet end det, der tjente cementeringen af de billeder, organisationen selv havde udtænkt. Det var heller ikke svært at finde et plausibelt påskud til at nægte at diskutere på andre præmisser end organisationens egne. I et brev til os forklarede dens daværende informationschef Finn Slumstrup f.eks.:¹¹¹ „Dansk Flygtningehjælp mener, at der ikke må kunne sættes spørgsmålstegn ved, at organisationen er partipolitisk absolut uafhængig. Vi er derfor meget varsomme med at deltage i debatter, der vil kunne få et stærkt partipolitisk præg.“

Men *udadtil* stillede man sig naturligvis an som åbne for debat. Finn Slumstrup, kastede sig f.eks. uden tøven på banen med udsagn om, at „Dansk Flygtningehjælp utvetydigt går ind for den størst mulige ytringsfrihed“.¹¹² Og formanden, Nils Foss, fulgte op med udtalelser om, at der altid burde være „plads til en rig og facetteret debat“,¹¹³ og at ingen ønskede censur af samme.¹¹⁴

Meget apropos i øvrigt, for på selve datoen for sidstnævnte udsagn, nemlig 20/10 1989, skulle jeg have deltaget i et arrangement på *Det konservative Folkepartis* ejendom *Rolighed* sammen med en række nøglepolitikere og opinionsdannere. Jeg havde fået tilstået en halv time til at redegøre for Den Danske Forenings synspunkter, og Nils Foss fik så en anden halv time til at redegøre for *Flygtningehjælpens*. Aftalen bekræftedes ved brev fra *Rolighed*.¹¹⁵

En uge efter kom imidlertid et andet brev.¹¹⁶ „Det har været nødvendigt og ønskeligt at foretage en ændring i programmet“, hed det heri. Ændringen bestod i, at jeg var pillet af plakaten. Baggrunden var, at Nils Foss havde lagt pres på *Rolighed*.¹¹⁷

Et regeringsbærende parti, der følte behov for at få oplyst *alle* sider af sagen, måtte altså ikke tale med en tjenestemand i en betroet stilling. Jeg fik derfor ikke lejlighed til at udlevere f.eks. den ovenfor under kapitel 1, 3, nævnte beretning om tamilernes misbrug af asylordningen.

Det var slemt nok i sig selv, at skatteborgerpenge og frivillige bidrag fra godhjertede mennesker anvendtes på et foretagende, der lavede den slags numre.

Værre var det imidlertid, at pressen massivt lod sig rive med på non-informationslinjen.

Årsagen var en lamhed over for realiteterne, der bredte sig i mediemiljøet som en sej væske, der flød ud over alting og afbrød den selvstændige tankevirksomhed i redaktionslokalerne. Hvad hovedingrediensen i denne væske var, demonstreredes af journalist Arne Notkin, efter at han i *Weekendavisen*¹¹⁸ havde skrevet (endnu en) en artikel om de „faktiske tal“ ledsaget af rutinemæssige ringeagtsytringer over for folk af anden mening, i det konkrete tilfælde cand. oecon. Ebbe Vig. Notkins grovheder mod Vig førte nemlig til, at denne udfordrede Notkin til en offentlig diskussion om tallene. Men nej, Notkin ville ikke stille op. „Dels er jeg ikke ekspert, men reporter“, skrev han tilbage.¹¹⁹ „Og dels er fremmed-debatten når alt kommer til alt ikke et spørgsmål om matematik, men om holdning.“¹²⁰

Udtalelsen viser den i pressen udbredte, rent ud hårrejsende forkastelse af selve tankegrundlaget for en fri presses virke i et demokrati, hvis vælgere jo trods alt helst skulle tage stilling ud fra faktum og ikke ud fra de holdninger, der befinder sig inde i hovedet på en tilfældig tidsalders medieelite. Men udtalelsen rummer nok den bedste forklaring på, hvorfor det gik så galt for pressen, som tilfældet var: „Holdningerne“ overskyggede efterhånden ganske og aldeles behovet for at få kendsgerningerne frem i lyset.

At Notkin ligefrem selv troede på det gas, han viderebragte med sine holdninger som belæg, viste sig i øvrigt senere, efter at han var blevet chefredaktør på *B.T.* Her tog han nemlig – i øvrigt som en af de meget få på den side – en offentlig diskussion med mig. Det var selvfølgelig håbløst for ham at kaste sig ud fra 4. sal på den måde, og han kom da også galt af sted.¹²¹ Men alene det, at han troede at stå solidt, viste, hvilken bærekraft ammestuesnak båret at korrekte „holdninger“ havde i pressemiljøet.

Som det fremgik af Flygtningehjælpens informationspapir, var *netop* erstatning af kendsgerningerne med holdninger et *tilsigtet* mål for den opinionspåvirkning, det humanitære bureaukrati udfoldede. Kendsgerningerne kunne jo da heller aldrig have båret den politik, disse organisationer ønskede at fremme. Der måtte noget andet til. Og her lå „holdningerne“ jo lige for. Holdninger er meget lettere for den enkelte at skaffe sig end oplysning om kendsgerninger. Holdninger kan også bygges på følelser alene og kræver ingen besværlig eftertanke. De er således i det hele taget psykologisk nemmere håndterbare end den besværlige og komplekse virkelighed.

Undvigelserne såvel over for de reelle problemer som over for os overbringer af dårlige nyheder bredte sig derfor til politikerne. Blot et par eksempler på, hvordan disse lå under for Flygtningehjælpens strategi ved at definere andres meninger som så ekstreme, at der end ikke var grund til at diskutere dem: Den radikale Kirsten Lee begrundede f.eks. over for en vælger sin vægning ved at stille op til debat ansigt til ansigt med meningsmodstanderne som følger: „Jeg ser ingen grund til at bruge tid på at diskutere med mennesker, der står for fremmedhad og racisme, som det er tilfældet i Den Danske Forening“.¹²² Og borgmesteren i Århus (og senere indenrigsminister) Thorkild Simonsen slutter et afslag på en

invitation til at diskutere indvandringslovgivningens kommunaløkonomiske konsekvenser med at skrive: „I øvrigt har jeg intet ønske om at give Deres såkaldte Danske Forening den anerkendelse at være deltager i et af foreningens arrangementer.“¹²³

Den 9/2 2003 varslede *Jyllands-Posten* velfærdsstatens sammenbrud på grund af de omkostninger, indvandrerne har medført. Den selv samme Thorkild Simonsen kommenterer hertil blidt bebrejdende, at „det forstemmende billede af virkeligheden kunne være tegnet for længe siden“.

Det blev det altså også. Men dengang diskuterede han ikke med de folk, der tegnede det, for de var ifølge Simonsen ikke værd at tage sig af.

Ind imellem lykkedes det alligevel at tvinge den ene eller anden ind i noget, der lignede en debatposition. Erfaringen viste imidlertid, at den „humanitære“ politiks nyttige skubbegods, selv om de blev halet så langt, at man kunne se dem direkte i øjnene, som regel sikrede sig „debat“vilkår, hvor det kunne være svært at komme til sagens kerne. Et eksempel:

I vinteren 1991/92 var *Socialdemokratiet* kommet under pres, bl.a. fordi de unge DsU'ere ikke begreb de begrænsninger for den fri debat, moderpartiet søgte at praktisere. Anker Jørgensen måtte derfor stille op til en diskussion med mig 20/1 1992 på *Katedralskolen i Århus*. „Debatten“ mellem os blev imidlertid styret med så fast hånd, at der ikke levedes mulighed for at gå direkte på hans argumenter og oplysninger. Vi skulle nemlig hver især starte med et kort indlæg – for derefter at svare på spørgsmål fra salen. Disse spørgsmål afspejlede mestendels den afgrund af uvidenhed, som årtiers misinformation har avlet. Ifølge en efterfølgende henvendelse fra elever, der havde den kritiske sans i behold, havde disse endvidere af hensyn til, hvad deres lærere kunne finde på, ikke turdet bryde ind i Ankers tomsnak.

En debat under disse vilkår er en farce. Den giver jo ikke tilhørerne mulighed for at se, hvem af debattørerne, der har fastest jord under fødderne. Hvis man skal til bunds i sagerne, må de to kombattanter have mulighed for at efterprøve hinandens argumenter til bunds *over for* hinanden.

Mødet med Anker Jørgensen sluttede i øvrigt med, at denne tilkendegav som sit sidste, afgørende argument, at Europa nu må aflaste de overbefolkede lande ude i verden for de dérværende befolkningsmængder på samme måde, som Amerika i forrige århundrede aflastede Europa for de menneskemasser, der ikke kunne finde føden her. Dette interessante synspunkt, som indianerne sikkert ville have en kommentar til, blev dog desværre ikke gengivet i pressereferaterne fra mødet.

Folk fik således dengang *ikke* at vide, hvad der foregik. I stedet fik de en masse andet at vide. Det kaldtes oplysning, og denne oplysning fik økonomisk støtte fra de offentlige kasser.

Den 3/12 1991 sagde statsministeren i Folketinget:

„... Næres den folkelige debat alene af myter om, hvordan nogle få tror, tingene hænger sammen, er der for alvor risiko for, at racistiske holdninger får fodfæste, og en sådan udvikling kan vi ikke se passivt på ... Folketinget bevilgede i 1989 og 1990 10 millioner kr. til en øget oplysningsindsats om flygtninges og indvandreres baggrund og

vilkår. ... Regeringen vil indtrængende opfordre andre ... til at spille en aktiv rolle i udbredelsen af kendskabet til udlændinge i Danmark".

Det førte til et spørgsmål fra salen:

„Vil statsministeren sikre, at bevillingerne til oplysning om flygtninge og indvandrere i Danmark fordeles med halvdelen til hver af henholdsvis forkæmpere for flere fremmede i Danmark og forkæmpere for begrænsning af flere fremmede i Danmark“, spurgte folketingsmedlem Tom Behnke.¹²⁴

Nåh nej:

„Formålet med oplysningsindsatsen er at skabe større forståelse og åbenhed for folk fra udlandet, der bor i Danmark ... Det indgår ikke i formålet at propagandere for at give hverken flere eller færre fremmede adgang til landet“, svarede statsministeren.

De, der var kritiske over for de officielle sandheder, fik da heller ikke en øre. F.eks. var det tilgængelige befolkningsstatistiske talmateriale som allerede fortalt helt utilstrækkeligt (se også oven for under kapitel 2, 2 og 3). Vi søgte derfor om penge af netop den nævnte oplysningsbevilling til en bog om tallene eller tilsvarende materiale. Men det blev afslået. „Publikationerne skønnes at falde udenfor formålet med oplysningsindsatsen“, hedder det i afslaget fra Socialministeriet.¹²⁵

Vi søgte også om penge fra DANIDA til „udgivelse af en publikation om befolkningsudviklingen. Tænkt som en populær sammenskrivning af officielle rapporter: *The State of World Population fra UNFPA, World Demographic Trends and their Consequences for Europe fra Europarådet suppleret med rapporter fra ILO (Den internationale Arbejdsorganisation under FN, red.), Verdensbanken, OECD og andre relevante udgivelser*“, som det siges i ansøgningen.¹²⁶ Ud fra en afvejning af „emnevariation og den sandsynlige spredningseffekt af de planlagte oplysningsaktiviteter“ blev imidlertid også denne ansøgning afvist.¹²⁷

Andre var heldigere, når de søgte. Den 8/7 1991 oplystes f.eks. fra DANIDA på forespørgsel, at *Danmarks kommunistiske Ungdom* havde fået 21.000 kr. til et 3-dages seminar om problemstillinger og sammenhænge vedrørende regnskov og miljø. *Dansk Flygtningehjælp* havde fået 100.000 kr. til en lysbilledserie med tilhørende trykt informationsmateriale om genbosætningsprojekter i Uganda og 100.000 kr. til en ungdomsbog om unge mozambiquiske flygtninge. *Elektrikere for Fred* fik 22.000 kr. til et hæfte, der beskrev et hospitalsprojekt i Nicaragua. *Islamic Relief Agency* fik 20.000 kr. til en plancheudstilling. Osv. osv.

Efter 10 års pause søgte vi igen om offentligt tilskud. Den konkrete anledning var, at Indenrigsministeriet i begyndelsen af 2001 bevilgede penge til endnu en af de evige kampagner til bekæmpelse af fordomme og racisme. For vores vedkommende var det især de køns-racistiske fordomme, der stiller sig i vejen for, at gammeldanske drenge kan gå ud med nydanske piger, vi ville til livs. Men også det blev afslået.¹²⁸ Begrundelsen var, at en indsats mod indvandrerens fordomme og racisme ikke lå „inden for hovedområdet for formålet med bevillingen“. Andre var mere heldige: Det til de autonome relaterede *TV-Stop, SOS mod Racisme, Fair Play* (hvis besynderlige karakter beskrives nedenfor under kapitel 10, 5), *Vejle mod Racisme* (vedr. et krystalnatarrangement, se om disse

foreteelsers tvivlsomme bagland nedenfor under kapitel 13, 4) – samt naturligvis alle de officielle: *FN-forbundet* (i forskellige versioner), *Mellemfolkeligt Samvirke osv. osv.*

I hjælp-de-fremmede branchen var ansøgningerne ligefrem sat i system. Vi opsamlede således også en af de manualer, *Dansk Flygtningehjælp* kørte sine ansøgninger efter. Den kaldes et „projektkatalog“ og indeholder udførlige anvisninger på, hvor der var penge at hente, og hvordan en ansøgning mest hensigtsmæssigt skulle skrues sammen for at give kasse. Det er eksempelvis ikke ligeegyldigt, hvordan man formulerer, hvad man vil bruge pengene til. Til inspiration for håbefulde ansøgere fortæller Flygtningehjælpen således i kataloget om en række projekter. De drejer sig f.eks. om „flygtningeintegration uden klientgørelse“, „café-rådgivning“, „videregående integration med udgangspunkt i boligområdets nærmiljø“, etablering af „væresteder“, fritidsfiskergrupper mv. Det lykkedes til sådanne formål at dræne eksempelvis *Helsefonden*, menighedsråd, idrætsforeninger og *Dronning Margrethes og Prins Henriks Fond*.¹²⁹

Det hele var kort sagt skærende vanvittigt. Jeg blev derfor ikke spor overrasket over at høre, at nogle af vore lokale sympatisører i sædvanlig pengeforlegenhed på et tidspunkt havde klareret et akut publiceringsproblem ved at henvende sig til et foretagende i globaliserings- og multietniseringssektoren. De lokales påskud havde været, at de arbejdede med „mellemfolkelige“ anliggender – hvilket jo ud fra en vis synsvinkel var sandt nok. De fra alle sider ivrigt tilstrømmende professionelle hjælpe-hjælpepersoner havde herefter i begejstring over pludselig at møde nogle ægte græsrodder i den grad mistet evnen til at se klart – et hyppigt forekommende fænomen i dette miljø – at de ikke fik tænkt over, hvad det var, der blev kørt gennem deres skatteyderfinansierede, toptunede, hypermoderne kopieringsmaskiner. På den måde leveredes stabler af ting, som der ellers ikke havde været råd til.

Derfor kan vi sådan set heller ikke sige, at vi ikke fik nogen som helst del i de officielle oplysningspenge.

7.4 Propagandaens kunst

Flygtningehjælpens strategipapir talte – ligesom de tilsvarende papirer fra søsterorganisationerne – om „information“ og „oplysning“. Havde det været en erklæret kommerciel virksomhed, der skrev papiret, var det nok i stedet blevet kaldt markedsføring og reklame. Metoderne og midlerne til *politisk* påvirkning kaldes imidlertid traditionelt „propaganda“. Dette udtryk er bare i dag er så belastet, at det sædvanligvis ikke bruges mere. Propaganda var og er ikke desto mindre, hvad det drejer sig om.

Det er karakteristisk for den slags propaganda, at hvis ofret opdager, han eller hun søges påvirket i den ene eller anden retning, så er bestræbelsen mislykkedes. Det er derfor latterligt at tro, at propaganda afslører sig selv. God propaganda er tværtimod netop kendetegnet ved, at ofret godskrives sig budskaberne som sine egne uden at opdage, at han eller hun er blevet manipuleret.

Verdenshistorien udviser som bekendt talrige eksempler på, at der ikke har

været nogen grænser for, hvilke tåbeligheder, der med lidt behændighed kunne stoppes ind i hovederne på folk. Det er ikke nogen kunst at gøre den slags. Kunsten begrænses kun af moralen.

Denne tilsiger f.eks., at man ikke søger at sælge cigaretter under foregivende af, at de fremmer helbredet. På samme måde forbyder moralen, at man i sit eget snævre formåls interesse søger at sælge en politik, som er ødelæggende for samfundet på længere sigt. Moralens tilsiger vel tværtimod, at man ikke prøver at sælge vælgerne andre facts end dem, der virkelig *er* facts, og ikke prøver at tvinge deres politiske ledere til at indtage standpunkter, som er ude af trit med den konstaterbare virkeligheds krav.

Denne moral husedes imidlertid ikke i de talrige „informationskontorer“, „oplysningsafdelinger“ og andet, som var etableret i de humanitære interesseorganisationer. Tværtimod gjorde man disse steder sit bedste for at lægge „den frie debat“ i en jernring af politisk korrekthed konstrueret sammesteds.

Omfanget af disse bestræbelser taget i betragtning var det ikke underligt, politikerne efterhånden tillagde sig den dårlige vane at forlange den „frie“ debat bygget på ganske bestemte forudsætninger med hensyn til, hvad „faktum“ var, og hvad folk måtte have lov at mene. Det var måske heller ikke mærkeligt, at pressen lod sig føre omkring ved næsen. Befolkningen skulle oplyses. Men der var nogen, som på forhånd havde bestemt, hvad oplysningerne skulle gå ud på. Og de var dygtige til det. Så længere end til det, propagandaens bagmænd godkendte, måtte man ikke gå.

Der blev brugt talrige kneb og fiduser for at udvirke denne situation. Når det lykkedes at plante en løgn eller bluf, voksede planten som regel også frodigt, kastede frø og blev til en hel skov. I visse dele af pressen udviklede der sig på den måde hen ad vejen et – undskyld udtrykket – plattenslageri, som nærmest antog karakter af kunst.

7.5 Med løgnen som våben

Propagandaen havde mange varianter, og dele af den var sådan set ikke så sofistikeret endda. Meget langt var den direkte, frække løgn nemlig nok. Mennesker er jo nu engang indstillet på at tro hinanden, ellers kan intet menneskeligt samkvem fungere. Derfor tror vi normalt på det, andre siger til os, indtil det er *bevist*, at det er usandt. Naturligvis tror vi også i særlig grad på det, som kommer fra offentlige myndigheder og traditionelt anerkendte organisationer, som bekræftes massivt af alle andre autoriteter.

Derfor var foreningen tidligt i stand til at udgive et hæfte, som med citater viste, *dels* hvad befolkningen fik at vide fra disse „officielle“ kilder, og *dels* hvad de virkelige forhold var.¹³⁰ Blot et par enkelte eksempler:

Den 3/12 1991 udtalte CD-eren Peter Duetoft i Folketinget under en af de mangfoldige „racisme“ debatter følgende: „... jeg har noget imod det, hvis diskussionen skal foregå på et løgnagtigt grundlag. Hvis det er myter og fordrejelser, der skal være grundlag for debatten, har jeg noget imod det ...“.¹³¹ I samme debat siger han imidlertid f.eks.:¹³² „Men ganske klart er det da, at de mennesker, der i en periode

har gjort meget godt for det danske samfund – og er blevet bedt om det af det danske samfund – har vi naturligvis også en menneskelig forpligtelse over for bagefter“.

Det, Peter Duetoft gjorde her, var, at han karakteriserede de mængder af indvandrere, som var kommet hertil i årene efter indvandringsstoppet, som inviterede. Denne karakteristik blev repeteret også af andre til bevidstløshed over for den sagesløse offentlighed. Ikke desto mindre er det jo altså således, at ved indvandringsstoppet var her f.eks. ca. 6.000 tyrker, medens der på tidspunktet for Duetofts udtalelser var over 30.000.

Sandhed eller løgn?

Duetoft vidste givetvis udmærket, at hans udtalelse var i bedste fald groft misvisende. Men den *tidsånd*, propagandaen havde skabt, tilsagde, at udtalelsen var rigtig. Den *lød* rigtig. Og Duetoft vidste nok også, at der ikke var udsigt til, at nogen vil tage luften ud af hans ritualudsagn med en tilrettevisning på stedet. Det var for det første ikke sandsynligt, at der på bænkerne i folketingsalen sad nogen, der lige netop havde de korrekte tal parat. Og for det andet ville de dengang få indvandringsmodstanderes taletid i Tinget være opbrugt, længe inden de kunne nå at korrigere blot en beskedent del af det sludder, som Tingets medlemmer messede i tide og utide inden for dette felt.

Nyt eksempel: Journalisten Rune Bech udarbejdede på et tidspunkt en bog, *Kan det virkelig passe?* Den udsendtes med statsstøtte til landets troskyldige skolebørn og unge i et kæmpeoplæg. De ville derfor sandsynligvis tro på den, *netop* fordi den var statsstøttet. Hvad de ikke kunne vide, var imidlertid, at bogen ved udgivelsen blev udsat for en sønderlemmende og veldokumenteret kritik for fusk – og at socialministeren lovede kritikerne, at de famøse dele af værket ville blive justeret inden næste udgave. Ikke desto mindre blev en ny udgave sendt på markedet indeholdende *mere* af samme slags.

Det er en grov karakteristik af bogen. Derfor blot en enkelt af dens mange urigtige oplysninger til dokumentation:¹³³ 2. udgaven indeholder¹³⁴ en kurve (graf). Denne viser antallet af indvandrere i forhold til antallet af danskere – men kurven er kunstigt strakt, således at den nærmest viser, at antallet af herværende indvandrere *ikke* voksede noget særligt. Den graf, der rettelig burde være vist for børnene, var den, som eksperten på området, professor i demografi, P.C. Matthiessen viste i sin bog *Befolkningsudviklingen*.¹³⁵ Her illustreres tendensen i væksten i antallet af indvandrere med en kurve, som for de seneste år peger markant opad.

Hvor hentede sådanne bøger som Rune Bechs deres oplysninger?

Også det lader sig sandsynliggøre:

I 1. udgaven af Rune Bechs bog,¹³⁶ kan eksempelvis læses, at det var helt forkert, når nogen dengang hævdede, at her (på tidspunktet) var 70.000 fremmede, som ikke optrådte i statistikkerne, fordi de havde fået dansk statsborgerskab. „Statistikken viser, at Danmark i alt de sidste 13 år – altså siden 1976 – kun har bevilget dansk statsborgerskab til 10.500 udlændinge“, siger Rune Bech.

Hvor kommer det besynderligt runde tal 10.500 fra?

Slår man op i *Danmarks Statistiks* opgørelse fra 1989 over antallet af naturalisationer (altså tildeling af statsborgerskab) for årene 1980-88, viser det sig, at

der *alene* i denne periode *alene* til folk fra asiatiske lande blev givet statsborgerskab til 11.904 mennesker.

– Men slår man op i *Ekstra Bladet* 15/9 1989, finder man en artikel skrevet af journalist Ralf Andersson fra *Dansk Flygtningehjælp*. Heri markedsfører han *Flygtningehjælpens „faktiske tal“* som grundlag for tilbagevisning af Den Danske Forenings „*fantomt*“, som de kaldes i artiklen. I denne forbindelse siger Ralf Andersson bl.a.: „*Siden 1976 har i alt 10.500 udlændinge fra lande uden for EF, de nordiske lande og Nordamerika fået dansk statsborgerskab – og altså ikke 70.000.*“

Rune Bechs „kendsgerning“ er således klippet fra *Ekstra Bladet*. Og Andersson har heri end ikke gjort sig den ulejlighed at konstruere et *skævt* tal. Og Bech har end ikke gjort sig den ulejlighed at bemærke, at Andersson dog trods alt kun taler om udlændinge fra lande uden for Norden, EF og Nordamerika.

Men de „officielle“ anmeldere af Rune Bechs bog klappede, så det bragede. „*Der er lagt et imponerende arbejde i den lille bog, og tallene er ikke grebet ud af luften ... Det er flot og fornem journalistik, som har ført til en håndbog, man ikke i fremtiden kommer udenom,*“ skrev f.eks. Flemming Chr. Nielsen i *Jyllands-Posten*.¹³⁷ Politiken talte om, at „*ny bog tager fat på myter om flygtninge*“, og fortalte, at bogen var „*fyldt med facts*“. ¹³⁸ *Berlingske Tidende* – som gengav *Ritzaus Bureau* – talte om en „*bog om sandhed og myter om flygtninge*“. ¹³⁹ Og så fremdeles.

Rune Bechs bog er gennemsyret med tilsvarende eksempler på desinformation. Den „*flotte og fornemme journalistik*“ var i realiteten humbug, der ukritisk blev bragt videre.

Sagen blev derfor rejst i Folketinget: „*Med hvilken begrundelse ydes der gennem Socialministeriets bevilling til oplysning om flygtninge- og indvandringsforhold tilskud til udsendelsen af journalist Rune Bechs bog 'Kan det virkelig passe?', indeholdende tal om indvandringen, samtidig med at regeringen erkender, at det for øjeblikket foreliggende talmateriale er utilstrækkeligt, og derfor har iværksat et arbejde for at fremskaffe et bedre statistisk grundlag?*“ spurgte Pia Kjærsgaard.¹⁴⁰

„*Statistiske oplysninger om antallet af fremmede i Danmark udgør kun en lille del af bogens oplysninger,*“ svarede ministeren.

Materialet fra Rune Bechs egentlige kilde, nemlig *Flygtningehjælpen*, rummede i stor stil sådanne fordrejninger for ikke at sige forfalskninger. Så den 15/1 1992 kunne den nye informationschef Karen-Lis Svarre i *B.T.* under overskriften „*Ærlig snak – tak*“ markedsføre de gamle travere: „*Det, vi åbent og ærligt bør diskutere, er, hvad vi forventer af fremmede som ... lever blandt os, fordi de er kommet på et tidspunkt, da vi havde brug for deres arbejdskraft og blev inviteret herop ...*“.

Tja ...

Flygtningehjælpen korrigerede normalt heller ikke forkerede oplysninger, når deres fejlagtighed blev påvist. Eksempel: Efter at den radikale Kirsten Lee i 1990 havde oplyst, at her (dengang) kun var 30.000 flygtninge, redegjorde redaktør Bjørn Svensson i en kronik i *Jyllands-Posten*¹⁴¹ udførligt for, hvorfor dette tal var alt for lavt, og hvordan fejlene i opgørelsen i så henseende fremkom. Ikke desto mindre *fortsatte* afdelingsleder i *Flygtningehjælpen* Poul Brandrup¹⁴² (under overskriften „*Kendsgerningerne, hr. Krarup*“) med i samme blad at fortælle, at

der kun opholdt sig 30.000 flygtninge her i landet. Og endnu et år efter¹⁴³ markedsførte *Flygtningehjælpens* generalsekretær Arne Piel Christensen i *Politiken* det vedtagne tal på 30.000 flygtninge her i landet.

Når *Flygtningehjælpen* besluttede sig for et tal, stod dette med andre ord fast. Organisationen vædede sig ind i henvisninger til „kendsgerninger“, „facts“, „ærlighed“ mv. – og de, der kom i vejen, blev søgt fortrængt fra debatten: De brugte de fremmede som „syndebukke“. De kom med „ubegrundede påstande“ og var „med til at skabe grobund for fordomme og myter, skærpe modsætningerne og gøre det vanskeligt, at vi får den helt nødvendige og fremadrettede debat om, hvordan vi bedst indgår i dette samspil med den omgivende verden“, som Nils Foss udtrykte det.¹⁴⁴

De stadige, gedigne løgnehistorier var en pestilens, ikke mindst fordi det var som at slå i en dyne at forsøge at få de etablerede politikere til at tænke sig om og være kritiske over for det, de blev fodret med.

Et af påskuddene, *Flygtningehjælpen* brugte til ikke at støtte vort ovenfor under 2 nævnte forslag om et uafhængigt undersøgelsesudvalg, var, at organisationen ikke mente, der var „noget grundlag for at anfægte pålideligheden af den tilgængelige information fra de officielle systemer“.¹⁴⁵ Over for et sådant udsagn var det selvsagt svært at få offentligheden til at tro, at folkene bag disse „officielle systemer“ selv havde forsøgt at gøre opmærksom på, at deres muligheder for at få de rigtige tal frem begrænsedes af direktiver ovenfra, og at værdien af de „officielle“ informationer derfor var tilsvarende begrænset. I foråret 1990 kom det imidlertid alligevel frem, at de „officielle“ tal var mangelfulde. Da kunne B.T. bringe et notat, udarbejdet i *Danmarks Statistik*, hvoraf fremgår, at udlændingestatistikkerne var „summeriske“ og at „en ordentlig kulegravning af hele statistikområdet vedrørende udenlandske vandringer, fremmede statsborgere, flygtninge mv. er hårdt tiltrængt“.¹⁴⁶

Hvad gjorde *Flygtningehjælpen* så, da jorden begyndte at brænde, og en sådan artikel kunne forudses? Det ses i B.T. 28/6 1990: Man henholdt sig til sin vanlige tyrkertro på, at jævne folks hukommelse er kort. Vi har „i årevis tryglet regeringen om at lægge officielle tal frem“, skrev Finn Slumstrup.

Under hele dette forløb var det imidlertid *os andre*, der blev beskyldt for at fuske med kendsgerningerne. Det lykkedes aldrig at komme denne definitive løgn til livs. Den blev nemlig bare gentaget igen og igen, uanset at det aldrig er lykkedes vore modstandere at give den et belæg. Eksempel: Ole Espersen skrev på et tidspunkt i *Politiken*: „Den Danske Forening foretager en kynisk og energisk spredning af urigtige oplysninger“.¹⁴⁷ Foreningens daværende formand, Sune Dalgård, spurgte i den anledning sammesteds:¹⁴⁸ „Hvad er det for urigtige oplysninger, vi har spredt?“ Espersen svarede ikke. Finale.

Efterhånden som vi blev mere og mere ubekvemme, tiltog hetzen imod os, og den bredte sig til de bedre kredse. Det centrale element var også her løgnet. Det kunne være i det små, såsom når det drejede sig om kreative omskrivninger af foreningens formålsbestemmelse. Men det kunne også være den massive, saftdryppende løgn. Der var stort set ingen grænser for, hvad vi blev beskyldt for – og gang på gang fik vi heller ikke lov til at svare på angrebene.

At der var en større tilsvinningsaktion i gang fra det ekstreme venstre & højre – dvs. fra de afdankede Mao- eller Stalintilbedere på den ene side og til de mislykkede tilhængere af det germanske tusindårige på den anden – blev vi som allerede fortalt tidligt klar over. Men det var overraskende, hvor mange pæne mennesker der ikke holdt sig for gode til sligt.

Et enkelt eksempel: I *Folketinget* 3/12 1991 sagde Peter Duetoft:¹⁴⁹ „Jeg har bevis for, at aktive nynazister og aktive medlemmer af Den Danske Forening samarbejder ...“. Vi bad naturligvis Duetoft om at få at vide, hvem i foreningen det var, der deltog i det påståede samarbejde.¹⁵⁰ Hvis Duetoft havde haft god samvittighed, havde han sandsynligvis været ulykkelig over uforvarende at være kommet med sådan noget. Brevet til ham blev imidlertid ikke besvaret – og det blev et tilsvarende spørgsmål til ham stillet i *Jyllands-Posten*¹⁵¹ heller ikke.

Eftersom beskyldningerne imidlertid var populære i de rette meningers klub, rullede de som regel raskt videre gennem denne. Eksempel: I januar 1992 lykkedes det gennem TV at bibringe folk en opfattelse af, at domstolene nu havde godkendt, at Den Danske Forening kunne kaldes racistisk. Det var urigtigt. Men når en sådan oplysning først kommer ud over TV, er den næsten ustoppelig. Curt Lindstrøm, forfatter til bogen *Fremmedhad i Danmark?* (1992) garderede sig imod fejl ved at lade de interviewede heri, herunder os, gennemgå referatet af, hvad de havde sagt, inden trykningen. Men han glemte at forelægge dem bogens *illustrationer*, som forlaget herefter bestemte selv. På s. 47 kan man derfor ved et billede af et eksemplar af *Danskeren* læse følgende tekst: „Retten har bl.a. på baggrund af indholdet i Den Danske Forenings blad fastslået, at det er på sin plads at benævne foreningen som racistisk“.

Vor redaktør var som allerede nævnt veteran fra frihedskampen. Men hvordan skal de, der læser bogen, vide bedre, end at han er racist?

Ofte placeredes det løgnagtige eftersnakkeri om os for øvrigt i bisætninger, således at det i særlig grad tog sig ud som selvindlysende, ubestridelige sandheder. Et eksempel kunne læses i *Jyllands-Postens* leder 17/2 1992, hvori det bl.a. hedder, at modstanden mod EF-unionen skyldes „*nationalegoistiske strømninger med udspring i Den Danske Forening, som inkorporerer sine fremmedfjendske holdninger i unionsmodstanden*“.

På det tidspunkt havde foreningen overhovedet ikke taget stilling til denne sag, og bladet havde bragt indlæg både for og imod EF.

7.6 Giv en skærv ...

Propagandaoffensiven kostede mange penge. Men det lykkedes meget langt at få de bedragne til selv at betale for det blå, de fik stukket i øjnene. Folketinget bevilgede således som nævnt midler til „oplysningsvirksomhed“ med den rette indretning. Men også den private godgørelse måtte holde for. I dag er misbruget af denne velkendt. Eksempel: Det store indsamlingsshow, som nødhjælpsorganisationerne og Røde Kors foranstaltede for at imødegå den påståede „humanitære katastrofe“ efter Irak-krigen i 2003, viste sig at være overflødig, så vidt som at der ingen katastrofe var. Det gav anledning til mere end hævede

øjebryn i pressen.¹⁵² Men dengang i 80'erne var der rigeligt med blåøjet offervilje at øse af.

Flygtningehjælpen foranstaltede for sit vedkommende periodevis folkeindsamlinger. Disse fandt sted under påberåbelse af, at det indsamlede gik til flygtninge ude i verden. Ved indsamlingen *Flygtning 86* blev det imidlertid for første gang betvivlet, at det nu også forholdt sig sådan.

I indsamlingstilladelsen dette år henvistes til tidligere tilsvarende indsamlinger, der var blevet godkendt ud fra en forudsætning, at overskuddet gik „ubeskåret til internationalt flygtningearbejde“. Så da Søren Krarup rejste tvivlen, kom der et ramaskrig. *Politiken* siger i en leder på selve indsamlingsdagen 5/10 1986 under overskriften „*glem grotesk kampagne*“, at det jo var for at hjælpe lejr-flygtningene, der samledes ind. *Ekstra Bladet* havde allerede 25/9 1986 fortalt, at indsamlingen „*har intet med de flygtninge, der kommer til Danmark at gøre. Pengene, der kommer ind, går alle til flygtninge i den tredje verden.*“ Flygtningehjælpens daværende formand, Thor A. Bak, sagde direkte¹⁵³ „*At genere de flygtninge ude i verden, som skal have de penge, vi vil samle ind, ved at fratage dem pengene på forhånd, det forekommer mig helt absurd.*“ Og organisationens generalsekretær, Arne Piel Christensen, skrev i *Politiken*¹⁵⁴ at det drejede sig om indsamling til „*en effektiv, konstruktiv hjælp i de lande, flygtningene først er nået til på deres flugt fra hjemlandet, nogle gange – hvor det er politisk muligt – en hjælp til at vende tilbage og genoptage tilværelsen i hjemlandet.*“

Det gik imidlertid ikke, som man bildte de glade givere ind.¹⁵⁵ I *Jyllands-Posten* nogle år efter måtte den daværende formand, Nils Foss, gå til beken-delse.¹⁵⁶ Baggrunden var, at det efter kulegravning af indsamlingsregnskaberne lykkedes os at påvise, at noget måtte være galt. Foss anslår her, at 25 % af de indsamlede penge *ikke* var gået som lovet til flygtninge ude i verden. I stedet var de brugt til „*oplysningsarbejde om det internationale flygtningearbejde og til international retsbeskyttelse for flygtninge samt til den nødvendige samlende administration*“. Mærk ordenes rummelighed og det mærkværdigt runde tal.

Flygtningehjælpens apparat her i landet kom da også i økonomiske vanskeligheder umiddelbart efter et dårligt indsamlingsresultat samme år.¹⁵⁷

Vi anmeldte *Flygtningehjælpen* til politiet for underslæb i anledning af misbruget af de indsamlede midler fra *Flygtning 86*. Efter straffelovens § 278 er det strafbart selv at bruge penge, man har fået betroet, til et andet formål. Politiet afviste imidlertid at efterforske sagen.¹⁵⁸ Jeg husker, hvordan to slukørede betjente fra Helsingør politi på selve dagen for den næste indsamling kom i patruljevogn til min bopæl med en brun kuvert indeholdende afvisningen. De har næppe forstået, hvorfor de skulle være postbude. Men naturligvis kunne politiet ikke ligge inde med en varm kartoffel af den art på den nye indsamlingsdag. Og i humanitære sager *kunne* der jo pr. definition ikke være tale om underslæb.

Det var derfor også umuligt for godhedens mange våbendragere rundt om at give os ret i, at der var noget galt med disse indsamlinger. På grund af de særegne forhold omkring indsamlingen i 1986 opfordrede vi følgelig ved indsamlingen i 1990 offentligheden til at sende pengene direkte til FN's flygtningehjælpskommissariat i stedet for at lade dem gå via *Flygtningehjælpens* kasse.

Det var sådan set ikke uden betænkelighed. FN er en organisation, hvis medlemmer for langt hovedpartens vedkommende hverken praktiserer eller respekterer demokratiet og andre centrale, vestlige værdier. Det er et foretagende, hvis menneskeretskomité i 2002 fik Libyen med den gale oberst Ghadaffi som formand. Og flygtningehøjkommissariatet er den grænseløse idealismes højborg – som det f.eks. viste sig senest efter Irak-krigen i foråret 2003, hvor kommissariatet frarådede, at herværende irakiske flygtninge sendtes hjem. Forholdene var for usikre i Irak, fik vi at vide.¹⁵⁹ Der var således ikke tale om at holde „flygtningene“ op på deres forpligtelse til at hjælpe med – også under en vis risiko – at sikre ordenen i eget hus. Langt mindre var – og er – de problemer, som vrimlen af mellemøstlige immigranter er i færd med at skabe i Europa, på kommissariatets dagsorden.

Men jo færre, der er til at skære deres del af kagen fra, inden resten går til de egentligt nødlidende, desto bedre må det jo trods alt være. Så man skulle tro, at vor opfordring til at sende 1990-bidragene direkte til FN måtte være tilladelig. Ikke desto udfoldedes en vældig akrobatik for at få den til at se mistænkelig ud. I *Kristeligt Dagblads* leder hedder det f.eks.: „Trods ihærdig søgen er det ikke lykkedes i en eneste af de opfordringer, som Den Danske Forening og enkeltpersoner har udsendt, at finde blot antydningen af en adresse (i FN, red.), hvortil pengene kunne sendes“.¹⁶⁰ Dette uagtet adressen fremgik både af foreningens annoncer og af det nummer af *Danskeren*, hvori opfordringen fremkom.¹⁶¹

Efterhånden gled *Flygtningehjælpen* så over på statsstøtte bl.a. gennem *DANIDA*. Og vi blev for øvrigt nægtet indsigt i revisionsberetningerne.¹⁶² Vi fik dog ad andre kanaler fat i de relevante oplysninger. De afslørede fortsatte betydelige uregelmæssigheder omkring organisationens økonomi.¹⁶³

7.7 Klipper i og andet fiduseri

Manipulationen med den „offentlige mening“ gik så langt, at det nok er svært for uindviede at forestille sig, at den slags overhovedet kunne foregå i Danmark. I det humanitære oplysningsbureaukratis informationskontorer sad imidlertid professionelle folk og udtænkte den slags. I den forbindelse ledte man også efter ting, der kunne beklippes til at bære de ønskede budskaber. Et karakteristisk eksempel:

I *Flygtningehjælpens* årsskrift 1989 ses en tegneserie, der tager Grundtvig til indtægt for ordene: „Til et folk de alle høre, som sig regner selv dertil“. Hvad der ikke fortælles er, at Grundtvig fortsætter:

*„har for modersmålet øre,
har for fædrelandet ild;
resten selv som dragedukker
sig fra folket udelukker,
lyse selv sig ud af øt,
nægte sig selv indfødsret.“*

Det turde jo siges at være noget andet.

Tilpasningerne af sandheden til det ønskede havde imidlertid også andre former end rent fysisk klipperi. Helt ind i de nye Danmarkshistorier trængte sligt. I 15. bind af *Gyldendals og Politikens Danmarkshistorie 1970-1990* ses f.eks. på s. 135 et billede af en gæstearbejder med maling i ansigt og øjenvipper. Billedteksten lyder: „*Gæstearbejder på Dannebrog værft i Århus, der i 1977 sprøjtelakerede i et skib uden ansigtsmaske – med tillidsmandens og sikkerhedsrepræsentantens godkendelse*“. Budskabet er naturligvis, at så må vi selvsagt også tage os ordentligt af ham og hans familie nu. Billedet er ægte nok, men sammenhængen konstrueret. Billedet er således hentet fra en bog, som blev udsendt af *Pressefotograf forbundet* i 1986, og her bringes det med teksten: „*Under en rundvisning på Dannebrog værft i Århus af tillidsmand og sikkerhedsrepræsentant mødte Hans Otto en gæstearbejder i færd med at sprøjtelakere i et skib. 'Jeg bad ham tage masken af, idet jeg kunne se, at den ikke dækkede hele ansigtet'. Hans Otto 1977*“.¹⁶⁴

Efter et beslægtet koncept blev opinionsanalyser forvredet. Eksempel:

Eurobarometer nr. 30 nåede frem til, at hele 16 % af danskerne var racister. Hvordan fremkommer et så højt tal? Jo, såmænd. Deltagerne i undersøgelsen fik følgende spørgsmål: „*Der er bevægelser som har et specielt syn på fremmed immigration. Hvad er deres opfattelse af hver af følgende?*“ De adspurgte kunne så vælge mellem „*bevægelser for racisme*“ og „*bevægelser imod racisme*“. Der sattes med andre ord *lighedstegn* imellem bevægelser, der var imod indvandring, og racisme, og dette fik så den for undersøgelsens overordnede tendens bejlelige konsekvens, at der var færre, som turde bekende sig imod indvandring. Samtidig bliver der trods alt en del flere end de antagelig meget få egentlige racister, som markerede sig som modstandere af indvandringen og derved medtaltes som „*racister*“. På den måde kan disse så hævdes at være så mange, at de udgør et problem.

I 1993 havde vi selv samlet penge til en opinionsundersøgelse. Den indeholdt følgende spørgsmål:

„*Jeg vil gerne spørge om Deres personlige mening om de fremmede. Mener de, at her er plads til flere fremmede end i dag, mener De at der er for mange fremmede, eller mener De at antallet af fremmede er passende:*

Svarmuligheder:

- a. Plads til flere*
- b. Her er for mange*
- c. Antallet er passende*
- d. Ved ikke*“

Intet opinionsundersøgelsesinstitut turde imidlertid lægge navn til en sådan undersøgelse. Et enkelt gennemførte den, men turde så ikke offentliggøre resultatet. Årsagen er indlysende: Spørgsmålet er klart og det mest centrale. Men lige så klart er det, at et stort flertal vil svare, at her er for mange fremmede. Dermed ville de møjsommeligt opbyggede skinbilleder af det folkelige grundlag for fremmedpolitikken falde sammen.

7.8 Fortielsen

Man siger, at fortielsen er løgnens søster. Netop fortielser var da også et vigtigt redskab i vildledningens tjeneste.

Jeg oplevede det gang på gang. Et tilfælde fra 1990 viser, hvor smart det kunne gøres:

Den 12/7 dette år deltog jeg i en diskussion i TV-aktuelt med *Flygtningehjælpens* næstformand og henviste her til, at FN's flygtningekoordinator for Vest-europa, Jonas Widgren, havde vurderet, at 95 % af asylsøgerne slet ikke var ægte politiske flygtninge.¹⁶⁵ Det var noget forfærdeligt noget for TV-folkene at få ud på skærmen, så den 23/7 forsøgte de at reparere på det skete. Det foregik på den måde, at man bragte mit udsagn på ny, og dernæst sagde speakeren, at „*det tal afviser FN's flygtningehøjkommissær over for TV-avisen*“. Derpå fulgte en sekvens med højkommissæren, T. Stoltenberg, hvor denne blev spurgt: „*Er det korrekt, at 95 % af flygtningene slet ikke er flygtninge?*“ Stoltenberg, der tydeligvis ikke var informeret om, hvilke tal, det drejede sig om, svarede: „*Det er, de tal, jeg har fået oplyst, så ligger det nu på omtrent halvdelen, dvs. 50/50. Altså 50 % bliver erklæret flygtninge, og den anden halvpart bliver da erklæret ikke-flygtninge*“.

Dette måtte naturligvis hos seerne efterlade det indtryk, at jeg var fuld af løgn. Men det, Stoltenberg svarede på, var, hvor mange der på udtalelsens tidspunkt faktisk fik en asylgodkendelse – ikke hvor mange af disse, der faktisk var politiske flygtninge omfattet af FN-flygtningekonventionen, sådan som Widgren havde givet et bud på. Stoltenbergs udtalelse afkræftede ingenting – den blev bare klippet ind i en sådan sammenhæng, at det så ud, som om den gjorde det, samtidig med at originaloplysningerne blev holdt ude.

Den slags „ufuldstændigheder“ eller „dårlig journalistik“ afslørede sin egentlige natur derved, at den altid gik i samme retning. Skulle man imidlertid være i tvivl om, hvad der forgik, fjernedes denne gennem de scribevis af eksempler på fortielser, som ikke var til at bortforklare. Et skoleeksempel:

I foråret 1988 blev daværende styrelsesmedlem i foreningen, fhv. dommer Ellen Larsen, indbudt til i *Politiken* at redegøre for sit syn på indvandringspolitikken. Hun skrev til formålet en kronik.¹⁶⁶ Det var imidlertid en „haj ind i bassinet“ operation fra *Politikens* side. Der tryktes således efterfølgende en scribe nedgørende reaktioner (inklusive en beskyldning om, at hun var en „racistisk personage“).¹⁶⁷ Dernæst¹⁶⁸ fik *Flygtningehjælpens* generalsekretær, Arne Piel Christensen spalteplads til at fortælle, at dommer Larsen led af „*forkrampet menneskeforagt*“. „*Derimod har vi sat os for at afsløre de mange verserende falske myter og bevidste fordrejninger i debatten, så den kan finde sted på så afklaret og værdigt et grundlag som muligt*“, fortsatte han. Og så imødegik han i øvrigt Ellen Larsen med henvisning til de af *Flygtningehjælpen* autoriserede facts. Eksempelvis skriver han: „*Ellen Larsen ved også udmærket godt, at alle de undersøgelser, der har været gennemført om indvandreres kriminalitet, ikke påviser noget som helst om, at de generelt skulle have en højere kriminalitet end danskere – tværtimod*“. Som belæg henviste han til en konkret undersøgelse (Juhler og Schwartz). Naturligvis kørte han også den gamle travet med, at indvandrere og flygtninge kun udgjorde

en forsvindende lille del af befolkningen.

Indlæggene mod Ellen Larsen påkaldte sig mildt sagt modsigelse og tilrettevisning. Den omtalte kriminalitetsundersøgelse siger f.eks. ordret: „*Når man sammenholder de fastboende udlændinge (både mænd og kvinder) med den danske befolkning, har de fastboende udlændinge relativt flere kriminelle enkeltpersoner i de fleste aldersgrupper*“.¹⁶⁹ Og hvor få udlændingene var dengang, var underordnet, så vidt som at Ellen Larsens bekymring i kronikken gik på det antal, de ville *blive* til, hvis ikke deres antalsmæssige vækst blev stoppet. Hele to gange bad Ellen Larsen derfor om at få plads til at svare. Men det fik hun ikke.¹⁷⁰

7.9 I censurens tjeneste

Der var her så åbenlyst tale om censur. Jeg oplevede selv sådant på *Politiken*. Alene i perioden 26/10 1986 til 20/2 1990 afviste bladet 9 kronikforslag fra mig.¹⁷¹ Det skete undertiden uden begrundelse, men ellers med angivelse af, at manuskripterne enten var for korte eller for lange, at deres konklusioner og „påstande“ var forkerte, at der var et omfattende pres på debatsiderne, at jeg manglede kvalitet, aktualitet, original pointe, overordnet tanke, velskrevethed, mv., at de „*tekniske forudsætninger*“ for trykningen ikke var til stede, eller at indholdet ikke kunne bære mere end et læserbrev. Det hændte endog, at manuskripter, som siden blev trykt andetsteds med redaktionel anerkendelse af, at kronikken var „*omhyggelig*“, „*veldokumenteret*“, „*stilistisk udmærket*“ og „*præcis*“, blev afvist fra *Politiken* på grund af manglende kvalitet.¹⁷² Det kom derfor ikke som nogen overraskelse, da *Weekendavisen*¹⁷³ kunne fortælle, at 71 % af *Politikens* læserindlæg var indvandrings„positive“ og kun 21 % negative.

Forholdene på *Politiken* var ekstreme, men det stod ikke for godt til nogetsteds. Ved visse læserbrevsredaktioner udgjorde indlæg om indvandrings- og flygtningeforhold således – når store begivenheder ikke opsugede opmærksomheden – omkring 90 % af brevbunken. Vi havde rapportører de fleste steder, som berettede om forholdene. I overvejende grad kom læserbrevene fra folk, der var gale over, at politikerne ikke stoppede tilstrømningen og pengesølet på dette felt. Enhver kan ved eftersyn i aviserne dengang se, at denne fordeling af læsernes interesser ikke afspejlede sig i mængden af læserindlæg, der udvalgte til trykning.

Der anvendtes imidlertid også censur mange andre steder. Det gik endog så vidt, at forfatteren Povl Nøragers bog *Stemmer fra Fortiden* om nutidens nazisme blev bortcensureret inden for fagbevægelsen.¹⁷⁴ Povl Nørager er medstifter af *Folkebevægelsen mod Nazisme*, men hans påpegninger i bogen faldt ikke ind i det ønskede billede af, hvordan nazisterne arbejder i dag.

Også vore muligheder for at komme til orde på offentlige møder søgtes ramt. I mangel af andet foregik det normalt på den måde, at de få, der søgte at arrangere møder med os, udsattes for trusler fra yderliggående „antiracister“, hvorefter man aflyste arrangementet af frygt for ballade. Selv DsU, som ellers var ret standhaftig, aflyste et møde med mig i Odense af den grund. Den slags foregik i øvrigt i relation til alle, der var i opposition til fremmedpolitikken. Nogen vil

f.eks. huske, hvorledes Pia Kjærsgaard i 2001 aflystes som båltaler ved en Sct. Hans-fest i Dronninglund. „Vi er simpelt hen bange for, at udefra kommende ... kunne finde på at blive voldsomme ...“, som borgerforeningens formand Bent Baumann Jensen sagde.¹⁷⁵ Hun måtte heller ikke signere bøger i Illum og Magasin.¹⁷⁶

Endvidere søgtes enkeltpersoner, der sagde uønskede ting, ramt på brødet. For at tage et par af de kendte eksempler: Eyvind Vesselbo blev presset ud først af samarbejdsudvalget på sin arbejdsplads, *Danmarks Statistik*, på grund af sin kritiske holdning¹⁷⁷ og senere af institutionen som sådan.¹⁷⁸ Og projektlederen bag et opsigtsvækkende forskningsresultat i en undersøgelse af muslimske unges sexopfattelse blev fyret.¹⁷⁹ Den slags repressalier ramte endog personer, der kun indirekte var på den „forkerte“ side: Pladeudgiveren, som stod for Richard Ragnvalds udgivelser, truede f.eks. sangeren til at droppe forbindelsen til *Dansk Folkeparti*, efter at han havde sunget for Pia Kjærsgaard.¹⁸⁰ Og en bokseformand i Esbjerg blev smidt ud i anledning af medlemskab af *Dansk Folkeparti*.¹⁸¹ Der var endog eksempler på, at studerende søgtes forjaget fra deres studier.¹⁸² Hertil kommer kilovis af sager i denne genre, som ikke blev kendt i en bredere kreds, fordi de ramte så sig bedst tjent med, at affæren gled ud i glemslen.

Det åndehul, Internettets udbredelse efterhånden gav, blev naturligvis en torn i øjet på den humanitære elite. Også det var der dog råd for: Man fik således kik på mulighederne for at censurere gennem internetdistributøren (det firma, der sørger for at formidle tingene ind på interettet). Som Lone Dybkjær udtrykte det: „Når en (internet)udbyder bliver gjort opmærksom på ulovligt indhold på sider, som de distribuerer, skal de omgående reagere. De skal fjerne ulovlighederne og udlevere alle de oplysninger som politiet behøver for at retsforfølge synderne. Gør de ikke det, skal de selvfølgelig gøres juridisk ansvarlige.“¹⁸³

Kort sagt: Når der skal ellers gribes ind i de borgerlige frihedsrettigheder, kræver det efter Grundloven særdeles gode grunde samt en tur over dommervagten. På lige netop dette område mener Dybkjær imidlertid, at den private internetdistributør skal være dommervagt. Hvordan vil det mon fungere?

Jo: Som det vil forstås, bedrives censur i dag ikke gennem trusler om fængsling af personer, der siger det forkerte. Den gennemføres derimod ved hjælp af organiseret hetz og hysterisering – som kan købes for markedsføringskroner – dels mod de uønskede standpunkter og faktaoplysninger, dels mod de personer, der fremfører disse offentligt. Såfremt hetzen ikke virker, vil private voldsgrupper (i sammenhængen kaldet „antiracister“) chikanere og om muligt fysisk overfalde censurofferet.

Efter Dybkjærs koncept skal også internetdistributøren gøres juridisk ansvarlig, nemlig for videreformidlingen af oplysningerne. Det sandsynlige scenarium ville efter en sådan ordnings indførelse derfor være, at denne pæne forretningsdrivende først får nogle venlige henstillinger fra noble personer, der véd bedre, om at overholde loven ved at afstå fra at offentliggøre ting, der er fy-fy. Hvis han ikke følger disse henstillinger, vil han selv blive udskreget som „ekstremist“. Han vil på dette og andet grundlag blive påført alvorlige vanskeligheder i sit erhverv. Hvis heller ikke dette hjælper, vil han med begrundelse i ekstremismeanklagene

opleve „antiracistisk“ hærværk på sin forretning og personlige ejendele. Ja, han risikerer endog at blive overfaldet korporligt. Underligt nok vil politiet ikke være i stand til at stille noget op heroverfor.

Det vil herunder være komplet ligegyldigt, om de oplysninger, den arme distributør formidler, *faktisk* er ulovlige eller ej. Hvis de, der står bag hetzen, finder oplysningerne *uhensigtsmæssige*, vil det nemlig blive krævet af distributøren, at han behandler oplysningerne *som om* de var *ulovlige*.

7.10 Om at spille manden i stedet for bolden

En meget anvendt metode til at få en oplysning til at forsvinde eller i al fald undgå, at den blev taget alvorligt, var således at gå løs på dem, der bragte den til torvs. Det skete undertiden gennem fysisk fjernelse af de pågældende fra positioner, hvor de kunne være besværlige. Men hvis dette ikke var muligt, organiseredes hetz mod og utroværdiggørelse af pågældende over for offentligheden. Neutralisering i en af disse to former blev anvendt i rigt mål – ikke blot over for os, der gik ind i et organiseret arbejde, men mod enhver, der satte sig op imod de autoriserede meninger.

Et klassisk eksempel herpå var, da Socialdemokratiets udlændingeudvalg med Vibeke Storm Rasmussen som formand barslede med et rapportudkast, som i februar 1987 kom frem i *B.T.* Af dette fremgik, at udvalget regnede med den mulighed, at Danmark ved år 2000 kunne komme til at stå med helt op til 400.000 immigranter fra den tredje verden – hvilket i øvrigt nu har vist sig ikke at være meget skudt ved siden af. Denne konklusion brød partiets ledelse sig imidlertid ikke om at høre dengang, så udvalgsformanden blev simpelt hen udskiftet.¹⁸⁴ I stedet for Vibeke Storm Rasmussen indsattes Ove Dalsgaard, der ikke kan skelnes fra tapetet i det rum, han sidder i. Dennes udlændingekomité barslede herefter som ønsket i august 1988 med en i bedste fald intetsigende rapport indbundet i et tåreperseromslag visende et lille flygtningebarn, der kiggede ud gennem et gitter, samt bare, lænkede fødder på noget, der ligner et hagekors, og ledsaget af et digt af en „*anonym flygtning – irakisk torturoffer i Danmark*“. Med denne garnering serverede rapporten så den af partiet ønskede statistik fra „officielle“ kilder, som ikke viste det fjerneste om, hvor det bar hen.

Et andet og grovere eksempel på neutralisering af en person drejede sig om en jysk bankdirektør, som var først til at fortælle om „flygtninges“ mærkværdige ferierejser til de lande, de var flygtet fra. Heller ikke denne trafik er nogen hemmelighed længere, men det var den dengang. Bankmanden gik derfor til Søren Krarup med sin viden, og Krarup gik til daværende socialminister Mimi Stilling Jacobsen, der lovede bankdirektøren anonymitet mod at få hans oplysninger, så der kunne gøres noget ved problemet. Der blev imidlertid ikke gjort noget ved ferierejserne. Derimod blev der gjort noget ved bankdirektøren. Mimi Jacobsen udleverede således – i øvrigt i strid med forvaltningsloven – dennes navn til pressen.¹⁸⁵ Kun lokalbefolkningens helhjertede opbakning bag ham gjorde, at han ikke mistede sit job.

Når det ikke lykkedes at skræmme en formastelig væk fra scenen, og fysisk

fjernelse ikke var mulig, plejede så karaktermordet at komme. Vi oplevede en forløber allerede i *Flygtningehjælpens* årsberetning 1987. Her omtales Den Danske Forening oven over en Hitlersoldats i strækmarch fremstrakte støve (propagandateknisk kaldes det „koblings“knebet). – Jeg går ud fra, at tryksagen er en af dem, der er blevet finansieret af indsamlingspengene fra folkeindsamlingen i 1986 under rubrikken „oplysningsarbejde om det internationale flygtningearbejde“ (jf. ovenfor under 6).

Et andet eksempel fra de første år: I *Ekstra Bladet* 20/8 1990 kunne man læse en overskrift: „Politiker: De vil myrde mig“, og underoverskrift: „Den Danske Forening politianmeldt efter trusler mod amtsrådsmedlem, som skrev læserbrev“. Det viste sig, at den pågældende politiker havde fået et brev med nogle uhyrlige bemærkninger påført et udklip fra et af foreningens informationsark. Nu siger det sig selv, at foreningen jo hverken kunne vide, hvor de millioner af informationsark blev af, endsige svare for, hvad tilfældige modtagere af dem måtte finde på. Efter samme recept blev vi imidlertid hen ad vejen tillagt planer om overfald på indvandrere, guerillakrig, raketattentater på kendte politikere, bombesprængninger og meget andet.

Sligt spiller kun på dumheden hos læserne. Men man gik videre end som så og manipulerede også ved hjælp af overfladisk beset autoritative tekster for at opnå den ønskede virkning. Eksempel: Efter debatmødet mellem Anker Jørgensen og mig 20/1 1992 lød *Århus Stiftstidendes* mellemoverskrift f.eks. således: „25 millioner udlændinge i år 2050. Racisme. Rotteynge. Jo. Ingen blev snydt for overdrevninger og skældsord ...“. Læseren måtte på denne baggrund naturligvis tro, at det var mig, der talte om rotteynge. Men det var faktisk Anker Jørgensen, der gjorde det. En væsentlig del af hans indlæg havde således form af et referat af de meninger, vi efter hans opfattelse havde. På den måde var det visselig også lettere at kritisere dem.

Metoden med at gengive hysteriske synspunkter, som anstændige mennesker nødvendigvis må tage afstand fra, og som tillagdes (naturligvis unavngivne) indvandringsmodstandere, var i øvrigt uhyre udbredt.

Det karakteristiske for disse og tilsvarende smørerier var, at de bare fortsatte og fortsatte i det uendelige, åbenbart ud fra opfattelsen af, at efterhånden ville læserne, lytterne og seerne nok tro på dem. Gennemgående var det derfor umuligt for vore folk at leve en normal tilværelse med det, de blev udsat for. Gang på gang måtte jeg følgelig instruere almindelige, anstændige mennesker på vor side, som humanitetens forkæmpere søgte at komme til livs på arbejdspladsen, uddannelsesstedet eller endog i private, sociale sammenhænge, om, hvorledes de praktisk kunne klare sig.

Mønsteret i disse sager var ofte det samme: En af de hellige demonstrerede sin renfærdighed ved at falde over den, der tilkendegav sig på vor side, og resten i pågældende kreds var for skræmte til at sige fra heroverfor. Den eneste løsning på den slags var ofte at bringe den ramte ud af skudlinjen ved at tilpasse pågældendes profil. Evt. blev han eller hun hjulpet til at kunne arbejde videre for os under iagttagelse af samme security, som ville være blevet anvendt under en fjendtlig, militær besættelse af landet.

Jeg oplevede naturligvis også selv denne stigmatisering. Ud fra kontakter til gode venner rundt om i det arbejdsretlige miljø, hvor vægten i min forskningssindsats lå, vidste jeg f.eks., at jeg var sortlistet på grund af mine synspunkter mht. indvandringspolitikken. F.eks. nedsatte den socialdemokratiske arbejdsminister på et tidspunkt et udvalg til sanering af den efterhånden helt uoverskuelige ansættelseslovgivning – det såkaldte „ansættelsesretsudvalg“. Det var mig, der i 1970'erne opdyrkede denne disciplin og endog opfandt betegnelsen for den, og det er næppe nogen hemmelighed, at ingen andre har tilsvarende arkiver over dette felt. Men der var ikke plads til denne ekspertise i udvalget – der trods behjertede forsøg fra de i øvrigt udmærkede udvalgsmedlemmer da heller ikke nåede noget resultat. En endnu mere besynderlig affære opstod, efter at jeg havde lavet den juridiske konstruktion til fusionen mellem det gamle *Industriråd* og *Industriens Arbejdsgivere*, som blev til det nuværende *Dansk Industri* (også dette navn var det i øvrigt mig, der fandt på): Efter Hans Skov Christensens tiltræden som administrerende direktør i den nye organisation var der pludselig ikke brug for mig til at gøre arbejdet færdigt.

Som tjenestemand i en videnskabelig slutstilling uden andre ambitioner og i øvrigt fagligt placeret således, at det altid var muligt at søge refugium hos kolleger i udlandet, kunne man være ligeglad. Men det var de færreste andre uden for pensionisternes rækker, der havde råd til at se tilsvarende på det. For mange var det naturligvis også utåleligt i sig selv at blive sat uden for det „gode“ selskab og få sin indsats negligeret på et usagligt grundlag.

Vanskeligere er det at gennemføre en neutralisering, når det ikke er personer eller en organisation, der kan belastes gennem langvarig sværtning, det drejer sig om at få ryddet af vejen, men en *information*, som uheldigvis er sluppet ud af sækken. En sådan situation opstod i efteråret 1990, da Ishøj kommune udsendte en rapport om indvandrerne i Ishøj med urovækkende eksempler på, hvad der var sket i kommunen, og bud på, hvad der i konsekvens heraf formentlig ville ske i fremtiden, medmindre der blev grebet ind:

Rapporten blev ved udgivelsen 17/10 1990 først modtaget med korrekte referater og loyal reportage. Den blev således beskrevet som en „*videnskabelig undersøgelse*“, og det blev – korrekt – fremhævet, at vor største ekspert i befolknings spørgsmål, prof. P.C. Matthiessen, havde medvirket. Indvandringslobbyen havde kort og godt ikke nået at køre kanonerne i stilling. Men det varede ikke længe.

„*Ishøj-rapport afvises af indvandrerkomite*“, skrev *Berlingske Tidende* 18/10. Henvisningen gik på en vis skolelærer Erik Mikkelsen fra det såkaldte *Ishøj-komiteen mod fremmedhad*. Dette var en venstrefløjs facade, som på denne måde pludselig fik uventet blåstempling, men det kunne folk jo ikke vide. For at lægge yderligere tryk på refererede bladet også indvandrerpolitikeren Lubna Elahi for et udsagn om, at rapporten var aldeles urealistisk. Hun vides at være utroværdig – men heller ikke det, kan folk naturligvis vide.¹⁸⁶ *Politiken*, som 17/10 kun brugte 120 spaltmillimeter på at fortælle om rapporten, fik efterhånden også samlet sig sammen og bragte 18/10 over 400 spaltmillimeter en artikel om de „*usikre tal om tyrkerne*“. I *Information* fortalte journalist Lene Frøslev (for øvrigt medforfatter til bogen *Racisme på dansk*) om „*Per Madsens tyrkerproblem*“. Som be-

læg for, at rapporten var uden betydning, trak hun på udtalelser fra Birte Weiss og Ebba Strange om, at rapporten – som de to damer umuligt kunne have læst endnu – ikke ville få dem til at ville stramme loven. Ligeledes lykkedes det at få en psykolog – der i øvrigt viste sig at være fra Tyrkiet – til at fortælle, hvordan rapporten kunne misbruges til at „skabe myter og underbygge fordomme“. Aktuelt haledede 18/10 under overskriften „kritik af indvanderrapport“ en indvandrer-konsulent fra *Mellemfolkeligt Samvirke* frem af gemmerne. Denne karakteriserede ikke overraskende rapporten som demagogi, ligesom han anførte, at den havde et falsk udgangspunkt og indeholdt forkerte fremskrivninger. Tilfældigvis fandt *Jyllands-Posten* i øvrigt samme dag selv samme „indvandrerexpert“ og følte derudfra anledning til en leder, hvoraf fremgik, at rapporten intet havde med flygtningeproblemet at gøre, lige som avisen red den gamle uopslidelige travet om, at indvanderne inviterede vi jo selv, da vi manglede arbejdskraft. Således bragt på rette spor kunne *Berlingske Tidende* derefter hente en afdelingschef frem fra *Danmarks Statistik*, som skyndte sig at sige, at denne institution intet havde med rapporten at gøre, og at rapporten var „partsforskning“ og „bestilt arbejde“ – uagtet afdelingslederen indrømmede ikke at have haft tid til at læse den. Opslutningsvis refererede *Berlingske Tidende* en seniorforsker fra *Socialforskningsinstituttet* for at mene, at rapporten byggede på „rent gæsteri“. Og *Søndagsavisen* kunne 21/10 bringe en udtalelse fra en lektor i matematisk statistik fra *Københavns Universitet*, som kunne fastslå, at „tyrkertal holder ikke“.

I hele dette forløb lykkedes det ikke at komme til klarhed over, hvad der helt konkret var galt med rapportens tal, der da også ud fra den udvikling, som har fundet sted siden, viser sig at være realistiske. Den massive kritik af dem har karakter af påstande, og rapportens forfatter, Eyvind Vesselbo, fik ikke lov til at komme med en supplerende kommentar til de kritiske indlæg. Hovedparten af dem, der toges til indtægt for, at rapporten var ubrugelig, kunne umuligt have nået at læse den, men måtte bygge på interviewerens referat af den. Det er også karakteristisk, at den objektivt set højeste ekspertise på befolkningsområdet tilsidesattes ved hjælp af „eksperter“, der udtalte sig mere ønskeligt. P.C. Matthiessen tilsidesattes f.eks. ikke blot i forhold til en afdelingsleder ved *Danmarks Statistik*, hvis sagkyndige rådgiver han var i det daglige, men endog til fordel for en lektor ved hans eget fakultet.

Neutraliseringens kunst havde således mange veje. Praksis viste, at endog et påtvunget dementi af en løgnehistorie lod sig neutralisere. Eksempel: I et indslag i *DR's Regnbuen* 17/3 1989, optrådte en person med nogle udladninger om, at Den Danske Forening var „Søren Krarups racistiske blad, Den Danske Forenings blad“. Foreningens forlangte en beklagelse, og den 23/4 bragte redaktionen af *Regnbuen* så et dementi, ifølge hvilken „redaktøren ikke havde noget grundlag for at viderebringe denne bemærkning“. Omkring dementiet bragtes imidlertid opringninger fra lyttere, som udslyngede de værste grovheder mod indvandrere og flygtninge. „De er fyldt med løgn“, „nasserøve“, „det forbandede lort skal ud“, „det eneste, de har i hovedet, er knive og piger og penge“, „mange af dem er dyr“ osv. osv. Med denne placering kunne disse ting selvfølgelig ikke undgå at farve indtrykket af os.

7.11 Den forargelige sandhed

En særlig metode til neutralisering var forargeliggørelse – som ydermere har den fordel, at den ikke behøver at have noget som helst andet grundlag end den forargedes egen skræk for *ikke* at være forarget. Sligt blev drevet ud i det helt latterlige.

Ekstra Bladet fandt f.eks. 8/10 1989 anledning til en firspaltet artikel under overskriften „*særpræget form for propaganda. Reaktionær forening udbreder sine synspunkter på undersiden af toiletbrætter i tog*“. Man undrer sig over, hvorvidt bladet fremover tænker sig at bringe firspaltede artikler, hver gang ukendte personer sætter klistermærker op på offentlige toiletter.

Og 28/9 1989 bragte *Fyens Stiftstidende* en trespaltet artikel i stor opsætning under overskriften: „*Ulovlig omdeling af propaganda. Placeres på køretøjer på privat område*“. Det drejede sig om foreningens løbesedler sat under vinduesviskerne på bilerne på en offentligt tilgængelig parkeringsplads, som ejedes af private.

I *Politiken* 16/8 1989 var den også gal. „*DSB-blad misbrugt. Propaganda for forening indlagt i bladet*“, hedder det. Indlæggelsen forårsagede oven i købet en skriftlig henvendelse fra DSB til os. „*Dette finder vi særdeles uheldigt*“ hedder det i brevet til foreningen – som jo sandt at sige havde svært ved at vide, hvem af DSB's rejsende, der havde begået den afskyelige forbrydelse, det var at efterlade det uautoriserede informationsmateriale i DSB's publikationer. – I øvrigt havde DSB normalt ingen indvendinger imod, at der fremlagdes private „propaganda-skrifter“ det sted, hvor klagen kom fra, nemlig på en færge. Umiddelbart efter¹⁸⁷ var der således – endog i informationen – på selv samme færge fremlagt lister til en underskriftsindsamling „*Stop Broen*“.

Den 29/11 1988 bragte *Aktuelt* i fire spalter og stor opsætning den skrækindjagende nyhed om, at nogen havde sendt Den Danske Forenings materiale gennem den interne postfordeling på flere københavnske hospitaler. „*Propaganda i posten*“ hedder det.

Som et sidste grotesk eksempel kan nævnes, at *Radio Syd* 5/1 1990 fandt anledning til at bringe et indslag om den skrækkelige situation, der var opstået i Bov bibliotek, derved at ukendte personer havde indlagt vort materiale i de dyrebare samlinger. Den dybt bekymrede bibliotekar berettede om, hvordan man gennem det sidste halve år havde fundet den slags stukket ind i bøger og blade. Det var noget lusk, mente bibliotekaren. Hvordan det i lyset af bibliotekslovens krav om alsidighed kan blive forargeligt, at borgerne forsyner et bibliotek med de skrifter, biblioteket mangler, blev der ikke sagt noget om.

Det siger sig selv, at det var selve *fremlæggelsen* af (uønsket) materiale, der søgtes forargeliggjort, hvorimod publikum normalt ikke fik meget at vide om, *hvorfor* selve materialet var forargeligt. Det er også karakteristisk, at det, der søgtes forargeliggjort, var fordelingsmetoder, som er almindeligt anerkendt, og som bruges af en lang række interessegrupper. Når det drejede sig om os, var det imidlertid en nyhed af forargelige dimensioner, når der sattes klistermærker på et toiletsæde, lagdes materiale på en offentlig parkeringsplads, anvendtes almin-

delige postfordelingssystemer eller efterlodes oplysninger på et offentligt bibliotek.

Forargeliggørelsens teknik var dog naturligvis kun anvendelig, såfremt nogen kunne bringes til at synes, at det var forargeligt at meddele sig til andre på de måder og de steder, der var tale om. Det var tilsyneladende ikke altid ligetil at finde forargede de rigtige steder. En sådan forarget person var imidlertid f.eks. en vis hr. S. Astrup/4y-DSR, der tilbagesendte noget informationsmateriale, som i 1990 blev lagt frem i *Danmarks Journalisthøjskole*. På denne måtte nemlig kun forefindes godkendte oplysninger. På *Fysiologisk Institut* ved *Aarhus Universitet* måtte der ifølge institutbestyrer Jens Anker Andersen heller ikke omdeles noget uden forudgående aftale med ham.¹⁸⁸ Man må håbe, at afgørende videnskabelige nyheder vil blive godkendt til omdeling. En dame med ulæseligt navn meddelte endvidere på „tillidsmandskollegiets“ vegne 2/1 1989, at *Århus Kommunehospitals* postfordelingssystem ikke måtte bruges til vore skrifter. Åbenbart har hun ikke hørt om, at postsystemer er til post, og at en tillidsmand ingen kompetence har til at bestemme, hvad der må forsendes pr. post. Tilsvarende mente driftsdirektør Jørn Groule på *Rigshospitalet* i København 28/10 1988, at henvendelser til de ansatte overhovedet ikke måtte rettes gennem det interne postsystem, men kun på privatadressen. Direktøren havde med andre ord beføjelse til at give den slags pålæg til os, der ikke stod i tjenesteforhold til ham, og som heller ikke anede noget om, hvem der puttede vore forbudte skrifter i hans følsomme postfordelingssystem. Og kontorchef Jacob Vase i Kommunernes Landsforening ville ikke have tilsendt den racistiske, intolerante, racediskriminerende skamlet af et blad *Danskeren* (hvilken kommunikationsform dog indbragte ham en næse fra organisationens formand, Anker Boye).¹⁸⁹

Forargeliggørelshistorierne var ret udbredte i pressen. Metoden var som regel, at journalisten klippede i det, som var sagt eller gjort af den, der belastede ordenen i journalistens indre univers. Derefter henvendte journalisten sig med dyb forargelse i stemmen til en person med en offentlig profil, der kunne bruges som sandhedsvidne. Over for denne gengav journalisten så det passende tillempe uddrag af, hvad synderen havde udtalt eller foretaget sig. Journalisten bad herefter om en kommentar.

Erfaringen viste, at selv store stærke mænd kunne bringes til at efterlade lugtende ting i deres underbukser, når de udsattes for en sådan henvendelse fra en af åndsfrihedens forkæmpere i pressen. Normalt var reaktionen hos den adspurgte således den, at han blev nervøs for selv at blive rodet ind i „noget“. Han ville derfor i reglen søge at smøge sig ud af denne risiko ved forarget at lægge „afstand“ til de (påstået) forargelige ting.

Selv folk, der fik løn for at være modige, kunne bibringes nervøs mave på den måde: I 12/6 1992 sendte TV 1 f.eks. en udsendelse, „*Med Våben i Hånd*“, om *Hjemmeværnet*. Udsendelsen var – meget forudsigeligt – indrettet på at give befolkningen indtryk af, at der her var tale om en samling bevæbnede „racister“. For at skabe dette billede henvendte TV sig bl.a. til en menig i Værnet, nemlig den med et bramfrit sprog udrustede (nu afdøde) Elisabeth Bardino. Hun havde siddet i Folketingets indfødsretsudvalg, og i konsekvens af sine erfaringer dér

med det løst grundlag for uddeling af dansk statsborgerskab til højre og venstre, havde hun dannet sig den for TV-holdet overordentlig brugbare mening, at muslimer ikke burde kunne optages i Hjemmeværnet. Hendes udtalelse desangående klippedes derfor ud af sin sammenhæng og indlagdes i udsendelsen.

Man har jo altså lov til at mene som Bardino, uden at der er noget underligt ved det. Men den ønskede reaktion udeblev ikke: En fremtrædende officer i *Hjemmeværnets* stab udtalte f.eks. på journalistisk forespørgsel, at han var ked af, at man ikke kunne „*slippe af med*“ Bardino.¹⁹⁰ Selveste chefen, general Rud Gottlieb, mente, at det var „*uacceptabelt*“, at deltagere i *Hjemmeværnet* i uniform gav „*udtryk for synspunkter, der kan udlægges som racistiske*“.¹⁹¹ Ja, det gik så vidt, at *Hjemmeværnets* blad lod trykke et indlæg, der på tværs af injurielovgivningen karakteriserede Bardinøs bemærkninger som „*racistiske*“ og hånede hende for hendes „*sigøjner*“navn.¹⁹² Derimod afvistes et forsvar for Bardino mod denne injurie med henvisning til, at det protesterende hjemmевærnsmedlems indlæg ikke var „*væsentligt*“.

Også Bardino var i parentes bemærket veteran fra Danmarks frihedskamp, under hvilken hun udførte højrisikopgaver for modstandsbevægelsen.

7.12 Den omsiggribende racisme – mm.

Noget af det, der blev brugt mange vitaminer på i de humanitære oplysningsafdelinger med filialer rundt om i pressen, var at finde slogans og „symbolord“, som det kaldtes i Flygtningehjælpens strategipapir (se ovenfor under 3), der kunne injiceres i debatten.

7.12.1 Slogans

Mange af de smarte udsagn, der lagde debatten i jernlænker gennem flere år, kan med nogen sandsynlighed tilskrives netop til *Flygtningehjælpen*. Men også *Mellemfolkeligt Samvirke* og organisationerne på den ekstreme venstrefløj var på banen.

Blandt de ørefangende slogans herfra var f.eks. påstanden om, at „*vi jo inviterede dem selv*“. Den udgør et karakteristisk eksempel på, hvordan rent nonsens lod sig sætte i kendsgerningernes sted, så vidt som at vi jo altså *højst* kan have inviteret dem, der kom indtil det formelle indvandringsstop i 1973. Men argumentet *lyder* tilforladeligt.

Mange vil også huske den tankelette sætning om, at „*ingen forlader sit hjemland uden grund*“ – hvorved det overses, at netop børnebomben i visse lande får talrige mennesker til at forlade den hjemlige arne. Eller tænk på påstanden om, at „*vi er alle indvandrere*“. Også den ligger snublende let på tungen, uanset den er komplet misvisende: Der er aldrig nogen sinde kommet så mange fremmede og med en så anderledes baggrund som gennem de sidste 30 år. En undersøgelse over indvandringsbølgerne gennem tiden foretaget af Alice Furnival¹⁹³ viser således, at det samlede antal, der med rimelighed kan hævde at have en ind-

vandringsmæssig baggrund i sædvanlig forstand op til nyere tid, er uhyre beskedent: Jødisk ca. 5.000; polsk ca. 5.000; hollandsk så få, at det er uopgørligt; fransk/huguenot 500; tater og sigøjnere vanskeligt opgørligt, men antagelig omkring 500.

Tilsvarende blev der i en periode brugt meget tid på at bilde befolkningen ind, at vi havde et reelt indvandringsstop. *„Indvandrere får vi ingen af, da vi har haft indvandringsstop siden begyndelsen af 70-erne. Nu er det kun flygtninge og familiesammenførte, der kan komme hertil“*, sagde f.eks. Nils Foss.¹⁹⁴ – Men hans holdninger lå jo da også klart: *„Vi skal ikke tro, at vi i al evighed kan bevare Skandinavien for skandinaverne. Andre lande har deres Chinatown – jeg kan udmærket forestille mig, at Danmark en dag har sit Little Turkey“*.¹⁹⁵

Der blev også skabt et sæt fraser, ifølge hvilke at indvandrerne og flygtningene ikke var noget økonomisk problem: *„Sammenlignet med samtlige danske familier modtager indvandrerne mindre“*, fortæller Bent Østergaard, mangeårigt medlem af *Flygtningehjælpens* repræsentantskab og af Flytningenævnet, f.eks. i organisationens pjece *Det passer ikke*, 1988. Og samme sammesteds: *„Der er ingen sammenhæng mellem det relativt beskedne antal arbejdstagere af udenlandsk herkomst og de meget store arbejdsløshedstal“*.

Tilsvarende forvrøvlet er udsagnet om, at vi ikke skal *„gøre indvandrere og flygtninge til syndebukke“* for en fejlslagen økonomisk politik, og påstandene om den omsiggribende *„racisme“*. Er det på sin plads at gøre dem, der slår sig ned her, til „syndebukke“, blot fordi vi beder dem rejse hjem igen? Og hvordan forholder det sig egentlig med den ekstremt fortærskede *„racisme“*?

7.12.2 „Racismen“

Der var – og er stadig – et voldsomt pres for at få gjort selve det at modsætte sig masseindvandringen til *„racisme“* og dermed i sidste ende få strafbelagt sådan modstand.¹⁹⁶ Følgen har været en udbredt forvirring om, hvad ordet egentlig betyder.

„Racisme“ er ifølge UNESCO – i overensstemmelse med den traditionelle danske ordbogsdefinition – *„antisociale overbevisninger og handlinger, der er baseret på den fejlagtige antagelse, at diskrimination grupper imellem er berettiget af biologiske årsager“*. Det er kombinationen af ordene *„diskrimination“* og *„biologisk“*, man skal være opmærksom på. Diskrimination, altså forskelsbehandling, på grund af *race* kan da også med rimelighed kaldes racisme. Derimod er der ingen mening i at tale om racisme, når der forskelsbehandles af anden grund. F.eks. er det nødvendigt at forskelsbehandle mænd på den måde, at de hindres i at besøge deres nødtørft på dametoilettet. Det er også nødvendigt at forskelsbehandle folk, der ikke er gamle nok, på den måde, at de ikke får alderspension. Den, der savner dansk statsborgerskab, kan ligeledes forskelsbehandles med henvisning hertil, uden at det bliver racisme. Tilsvarende har en modstand mod indvandring, der begrundes i de fremmedes uheldige vaner, store antal eller andet ikke-biologisk, intet med racisme at gøre.

Særdeles mange kan imidlertid ikke mere finde ud af, hvad der er racisme, og

hvad der ikke er. De tror, at *al* forskelsbehandling af fremmede er racisme, og at *selve det* at modsætte sig indvandring er racisme. Men sligt omfattes altså ikke af definitionen – og rammes i øvrigt heller ikke af straffelovens „racisme“paragraf.

Forsøgene på at få ændret forståelsen af begrebet startede på den ekstreme venstrefløj. Her slyngede man således tidligt om sig med racismebeskyldninger til alle sider. Der var jo – ikke mindst efter Murens fald – brug for at have noget at „kæmpe“ mod. Som Mehmet Ümit Necef, der selv er tyrkisk indvandrer, sagde i *Weekendavisen* 13/3 1992: „*Bekæmpelse af racisme er efterhånden blevet arbejdsløse venstrefløjspolitikers beskæftigelsesterapi. De bruger begrebet terroristisk til at tyrannisere politiske modstandere med. Den rendyrkede racisme findes så godt som ikke i Danmark. Men jagten efter den er blevet en hel besættelse. – Hvis der dukker nogle få eksempler op på uforfalsket racisme, opleves det nærmest som en lettelse. Så er der igen noget at bekæmpe og beskyldte andre for, samtidig med at ens eget selv-værd kan vokse*“.

Forfladigelsen af ordet fremmedes imidlertid af, at politikere langt ind på den borgerlige fløj løb med. Racisteriet blev vel af de gamle partier nærmest opfattet som et belejligt redskab til at lukke munden på en politisk opposition, der var bedre opdateret med hensyn til den nye folkevandringstids realiteter. Ved at deltage i skrigeriet bidrog disse partiets politikere imidlertid til at øge forvirringen. Hertil kom, at de blev bløde mål for afpresning af bevillinger til „antiracistiske“ formål. Som en anden indvandrer, Behice Gökdemir, har udtrykt det:¹⁹⁷ „*De, der siger, at danskerne er racister, er de mænd, som laver foreninger og kritiserer for at få penge og kontorer. Vi skammer os over dem. Danskerne er ikke racister.*“

Racismehysteriet bredte sig på den måde som ringe i vandet. Derfor er det i dag et hit at forhindre danskerne i at være „racister“. Og derfor er de organisationer, grupper, aktioner og enkeltpersoner, der deltager i jagten på „racismen“, efterhånden talrige som himlens stjerner.

Forrest i denne jagt befandt sig lige fra starten de figurer, der altid har svagheit for vellydende slogans. I *Danskeren*¹⁹⁸ kunne vi f.eks. i 1997 trykke den tragikomiske historie om, hvorledes Anker Jørgensen så – og vel stadig ser – på fænomenet. Han var på daværende tidspunkt knyttet til EU's *rådgivende Kommission for Bekæmpelse af Racisme og Fremmedhad* og var ankermand for et i 1996 udgivet *Arbejdsrapport om bekæmpelse af Racisme og Fremmedhad*. En kvik dame spurgte ham:

„Jo mere jeg læser, jo mere forvirret bliver jeg: Hvad er racisme?“

Anker: „*Det kunne jeg godt gi dig et svar på, men hvad formål har det, for selvfølgelig ved du det,*“ svarer Anker.

„Jamen det ved jeg da ikke ...“

Anker: „*Jo selvfølgelig*“

„Jamen véd jeg ikke bedst selv, hvad jeg ved?“

Anker: „*Jaeh, det er jeg ikke sikker på. Jeg tror nemlig at du har mange undskyldninger for racismen. Det kan jeg allerede høre på dig.*“

„Hvordan det?“

Anker: „*Jaeh, alene at spørge om det der, det viser, at man vil ikke indse de*

soleklare argumenter, der er imod racisme, og den risiko, der er for det. Jeg bliver nødt til at sige, at det her er for dig et samvittighedsspørgsmål, og det er det også for mig. Det er ikke noget vi to faktisk får noget ud af at diskutere. Undskyld jeg siger det, men det kan jeg høre allerede nu."

Ifølge Anker Jørgensen var folk, der stillede dette spørgsmål, *"meget indskrænkede"*. Damen var imidlertid ikke tilfreds med at være indskrænket, så hun fortsatte. Anker svarede derefter:

"Jeg forstår ikke de mennesker, der kan blive ved med at sige: 'Hvad er egentlig racisme'".

"Jamen altså ..."

Anker: *"Jamen det er hvis man ikke er tilstrækkeligt og rimeligt åben over for de fremmede, og især selvfølgelig dem, som er kommet i vanskeligheder"*

"Jamen altså ... åbne over for der fremmede???"

Anker: *"Ja, men du kan jo høre, at du bliver ved med at stille spørgsmålet, og det er kun fordi, du vil have mig til at sige en hel masse ting, som jeg ikke har tid til at sidde og snakke med dig om."*

Fortsættelsen af damens bestræbelser for at få klarhed viser meget godt, hvad der lå bag det hele. Hun gik nemlig videre til Uffe Stormgaard, formand for Dansk Flygtningehjælp, som havde skrevet ordrige artikler i anledning af EU-racismeåret 1997.¹⁹⁹

Damen spørger ham: *"Hvad mener man egentlig, når man taler om racisme?"*

Stormgaard: *"Ja altså, der kan man jo tale rent juridisk, hvis De er så interesseret i problemet, så har vi jo en antiracismelov her i Danmark. Men jeg tror godt, De ved hvad racisme er. Det er når man på grund af hudfarve, religion eller på nogen måde behandler andre forskelligt. Man kan såmænd næsten også tale om racisme, hvis man skiller mellem kønnene."*

Ifølge denne logik må man altså heller ikke skelne mellem sig selv og sin ægtefælle uden at være racist?

Men Stormgaard mente dog ikke, at det er racisme at mene, at vort samfund bliver ødelagt, hvis der kommer nogen fremmede hertil. Det er ikke racisme, sagde han til damen. – Åbenbart har han ikke konsulteret Anker, inden han udtalte sig.

Herefter gik hun til Morten Kjærum fra Menneskerettighedscenteret. Hun tog her udgangspunkt i EU's rådgivende forsamlings 1995-rapport om "racisme og fremmedhad". Morten Kjærum var godt klar over, hvad det var for en rapport.

Damen: *"Der står ikke et eneste sted en formulering af, hvad er racisme, og der står heller ikke spor om, hvordan den manifesterer sig. Og det er det, jeg gerne vil spørge dig om. Hvad er racisme? Og hvordan finder man ud af, at den eksisterer?"*

Kjærum: *"Det er et godt spørgsmål"*. Kjærums følgende forklaring var lang. Men det fremgår, at man fra dansk side faktisk hellere ville have haft et år mod racediskrimination. Der er nemlig en væsentlig forskel på racisme og racediskrimination, mente han. Og diskrimination var et problem i Danmark, men det er racisme ikke.

Denne justering af racismeårets målsætning kom Danmark imidlertid ikke igennem med. *"Men du skal lægge mærke til, at i løbet af året her, at vi kun i meget*

begrænset omfang, kun hvor vi bliver tvunget til det, kører under det fælles slogan, vil bruge ordet racisme. Og ellers vil vi køre udelukkende og alt det vi laver i forbindelse med året er forbundet med diskrimination. Som til gengæld er et problem ... Hvis vi ser sådan noget som på arbejdsmarkedet, så er der jo en masse diskrimination, hvor arbejdsgivere siger: Jamen, vi vil ikke have, vi kan ikke tage folk ind med et andet navn eller en anden hudfarve.“

Det virkelige problem er således ifølge Kjærum, at vi stod med en masse andengenerationsindvandrere, som ikke kunne få et job.

Hvad vi skulle med et EU-racismeår i Danmark, når der ingen racisme var, fremgik ikke af hans forklaring. Men det fremgik altså, at *Menneskerettighedscenteret* fandt det belejligt, at der kom et EU-racismeår. Dette kunne nemlig bruges som brækjern til få de fremmede presset ind i danske jobs.

For at resumere: Racisme er ifølge racismebekæmperen Anker Jørgensen, hvis man ikke er tilstrækkeligt og rimeligt åben over for de fremmede. Ifølge hovedaktør i racismeåret Uffe Stormgaard er det derimod racisme, hvis man behandler andre forskelligt. Og ifølge menneskeretsekspert Kjærum var der er faktisk slet ingen næneværdig racisme at bekæmpe i Danmark, men man kunne bruge racismeåret til at forhindre danskerne i at holde de fremmede ude fra arbejdspladserne.

Med på dette vås løb som sagt også de borgerlige. *„Der er brug for, at vi alle her i samfundet ... tager klar afstand fra racisme ... Vi må alle, regering og Folketing, sige fra over for dem, der vil opildne til racisme ... En bred folkelig modstand mod racisme og en imødekommende holdning over for mennesker, der ikke er danske, er nu engang det, som bedst nytter noget.“* Ordene er daværende statsminister Poul Schlüters og de blev sagt i Folketinget.²⁰⁰ Selv en borgerlig statsminister kunne således ikke holde sig uden for tidens „trend“. Det samme gjaldt hans justitsminister, Hans Engell, i et af de talrige oplæg til en „ny“ udlændingepolitik, som alle gode kræfter strøede om sig med uden at komme ud af stedet: *„På det seneste har vi også set en uheldig udvikling i flere europæiske lande med tendenser til fremmedhad og racisme. ... Vi ønsker ikke at være vidner til den samme udvikling i Danmark. ... Vi bør være rede til at bekæmpe racismen, når vi møder den ...“*²⁰¹

Der står tingene så. Uagtet hele grundlaget er skævt, kører racisteriet videre i samme spor den dag i dag. Et nyere eksempel på, hvad der foregår:

7.12.3 *En bagmand*

Den 13/2 2002 var det ifølge *Jyllands-Posten* galt igen med racismen hos danskerne. Et nyt samarbejdsorgan mellem ikke mindre end 600 europæiske foreninger, *ENAR*, ville nu til at overvåge dansk udlændingepolitik. I givet fald vil organet – evt. gennem EU – skaffe os sanktioner på halsen. I *ENAR* deltager angiveligt fra Danmark – ikke overraskende – *Mellemfolkeligt Samvirke*, *Dansk Flygtningehjælp* og et tvivlsomt foretagende, *POEM*. Præsident for *ENAR* var en vis Basha Quarishy, der i oktober 2002 også blev formand for *POEM*.

Det hele lyder seriøst. Det eneste seriøse er imidlertid eksemplet på, hvordan danskerne bliver fuppet, så vandet driver af dem. Læsere med gode nerver

vil jeg foreslå at sammenholde det følgende med omtalen af *POEM* nedenfor under kapitel 13, 3.1. Derefter kan de så læse videre her om præsident Quarishy. Læsere uden gode nerver – eller i det mindste en udpræget humoristisk sans – bør derimod springe det hele over:

Quarishy påkaldte sig allerede i slutningen af 1980'erne vor opmærksomhed, og vi tegnede derfor en profil af ham. Denne ser – alene ud fra hans aktiviteter i de første år – således ud:

Han er indvandret fra Pakistan og har siden været klisteret til medierne og den „antiracistiske“ sag. I denne forbindelse har han skrevet i snart sagt alting lige fra de landsdækkende aviser og til fagbladet *Sporvognen*. Hans indlæg var på forunderlig vis forfattet i et udmærket dansk, endnu medens hans *talte* dansk var så elendigt, at han måtte diskutere på engelsk.²⁰² Han tænker økologisk, så vidt som at han ofte genbrugte de samme indlæg til flere blade.²⁰³ Han stillede også uden anfægtelse sine modstandere de selv samme spørgsmål flere steder, selv om de allerede var besvaret, hvis det da ellers var egnet til at give læserne indtryk af, at modstanderen var „racistisk“.

Quarishy har udadtil præsenteret sig som formand for *Pakistan People Society*, repræsentant for *Landskoordineringen for Flygtninges og Indvandreres Rettigheder*, repræsentant for SF, leder af *Fællesinitiativet mod Racisme* (se om dette nedenfor under kapitel 9, 6.2), kioskejer, selvstændig erhvervsdrivende, civilingeniør, freelance-journalist og meget andet, alt efter den konkrete situation. Han har – ifølge eget udsagn – studeret i London²⁰⁴ og tilfredsstiller sit åndelige behov ved at læse mere end en snes danske og udenlandske aviser og tidsskrifter dagligt.²⁰⁵

Denne omfattende viden har han omsat i evige formaninger til danskerne om, hvad de må og ikke må, hvis de vil undgå at blive „racister“. Emnerne i så henseende strækker sig lige fra indholdet af skolebørnenes madpakker²⁰⁶ og til fortolkninger af indviklede FN-konventioner. I *Aktuelt* 12/10 1989 belærer han ligefrem justitsministeren om, at FN's menneskerettighedserklæring og Helsingfors-aftalen forpligter Danmark til at tage mod Quarishys mange landsmænd fra Pakistan som led i familiesammenføring. Hvad vi så skal med et helt menneskerettighedscenter for at finde ud af den slags, er uvist. De uhyggelige oplysninger, demograferne bringer om børnebomben i Quarishys hjemland, er blot „skræmmetaktik og negativ propaganda“.²⁰⁷ Vi skal derfor, siger han, ophæve restriktionerne på indvandringen og sikre herboende 3.-verdensborgere samme sociale rettigheder som danskerne.²⁰⁸

Quarishy er desuden alt dækkende og alt favnende. Han forsvarer således Islam, men er „ikke religiøs overhovedet“²⁰⁹ og lader samtidig forstå, at han er kristen.²¹⁰ Han påstår også, at han „ikke udøver ... Islam“.²¹¹ Hans muslimske del har dog nok overtaget. Han glæder sig således over, at de vedholdende trusler mod Rushdies liv til sidst fik forfatteren til at give op og „angre smerten, han har forvoldt muslimerne“. Som han udtrykte det i denne forbindelse: „Den vestlige verden må forstå, at Islam som en tro og en politisk bevægelse er for magtfuld og for stærk en kraft til at kunne blive dårligt behandlet“.²¹² Derfor bliver han også rasende, når bladet *Cupido* skriver om muhamedanernes sexliv – „Vi er ikke intolerante, men vi kan ikke lide, at nogen skider på vores religion“, som han siger.²¹³

Men han førte i øvrigt selv i sin kiosktid et righoldigt sortiment af sex-blade, som vi dog vel på denne baggrund må gå ud fra ikke handlede om sex blandt muslimer.

Som led i sine kampagner markedsfører Quarishy med stor ihærdighed påstandene om, at de, der ikke vil som han, er „racister“. Dette gælder f.eks. borgmester Per Madsen, Vibeke Storm Rasmussen, Pia Kjærsgaard, Den Danske Forening og *Komiteén mod Indvandringspolitikken*.²¹⁴ Han har endog lanceret den tanke, at det var udenlandske, „racistiske“ organisationer, der finansierede Den Danske Forening.²¹⁵ I et læserindlæg²¹⁶ har han også gengivet uddrag af de ikke særlig venlige breve, han modtager. Men han afslutter dog beroligende: „*Trods disse udtalelser mener jeg, at højst 70 pct. af danskerne er racistiske*“. På et debatmøde 23/6 1992 vurderede han også 75 % af de danske aviser som racistiske.²¹⁷

Quarishy optræder gerne som den pæne mand, når han ønsker at gøre indtryk. I *Berlingske Tidende*²¹⁸ har han ligefrem fortalt, at han vil kæmpe på danskernes side, hvis muslimer skulle forsøge at overtage landet. I samme organ²¹⁹ har han også beklaget, at „*Den Danske Forening ikke tror på seriøse, frugtbare og dannede diskussioner*“. I *Jyllands-Posten*²²⁰ skriver han i overensstemmelse hermed, at foreningen også skal have lov til at ytre sig.

I praksis stillede det sig dog noget anderledes. I *Ekstra Bladet*,²²¹ siger han i september 1988 lige ud sammen med nogle af frontfigurerne fra det ekstreme venstre på vegne *Fællesinitiativet mod Racisme*, at han ikke nærer „*fine følelser*“ for vore grundlovssikrede frihedsrettigheder. Ved mødet foran Østerbro Medborgerhus 26/9 1988, prøvede han da også sammen med de øvrige „*antiracister*“ at overdøve mig ved at hyle, som havde han ondt i tænderne. Af skrigreriet fremgik, at mine tilhørere var „*racister*“, der skulle „*hakkes til medister*“. Umiddelbart efter fortalte han ikke desto mindre i *Aktuelt*,²²² at „*der er ingen, der hindrer Den Danske Forening i at ytre sig frit*“. I *Jyllands-Posten* et par måneder efter²²³ ombestemte han sig dog (igen). Her opfordrede han således til at gennemføre „*blokader*“ mod organisationer, der „*opfordrer til fremmedhad*“.

Han hævder ikke at have haft nogen forbindelse til de BZ-kredse, som voldeligt forsøgte at stoppe påståede „*racistiske*“ møder,²²⁴ og lagde 21/5 1990 ligefrem luft til dem i *Ekstra Bladet*. Ikke desto mindre var der tætte forbindelser mellem *Fællesinitiativet*, som han tegnede i 1988, og BZ-miljøet – se nedenfor under kapitel 8, 6.2.

Quarishys verden er således i bestandig forandring, alt efter behov. I *Berlingske Tidende* fralægger han sig f.eks. året efter²²⁵ forbindelsen til *Fællesinitiativet*, som han tegnede i *Ekstra Bladet* i 1988. Og han gør opmærksom på, at han allerede 23/4 1987 rettede udtalelsen om, at højst 70% af danskerne er racister, idet det efter hans mening er de 70%, der ikke er det. Årsagen til misforståelsen, fortæller han i *Berlingske Tidende*,²²⁶ er, at det famøse indlæg i *Ekstra Bladet* om de 70% danske racister i virkeligheden kun er et interview, bladet udformede som et indlæg. I det dementi, han bragte 23/4 1987, omtaler han det imidlertid selv som en „*artikel/læserbrev*“.

I 1991 anlagde han i øvrigt sag an mod en af Den Danske Forenings tillidsmænd for ordret at have refereret hans indlæg i *Ekstra Bladet* om sine mang-

lende finfølelse for frihedsrettighederne, idet han nu hævdede ikke at have skrevet det heller. Han påstod under denne sag end ikke at kende skolelærer Erik Mikkelsen fra *Ishøjkomiteén mod Fremmedhad*, der var hans medforfatter – og som han for øvrigt f.eks. i et indlæg i *Aktuelt* fra 1990 ikke blot kendte, men også roste.²²⁷

Det er i det hele taget svært at finde ud af, hvad Quarishy er, står for, hvor, hvordan, hvornår og hvor længe. Han er en fudentast. Men nu er han altså også præsident for et nyt EU-overvågningsforetagende, som vi alle sammen bør rette os efter. Og pressen spørger ikke efter mandens baggrund, man tager ham tværtimod alvorligt. Man må tage sig til hovedet.

7.12.4 På kollisionskurs med demokratiet

Racismehalløjet satte sig også spor i straffeloven. Dennes § 266 b straffer således i dag den, der „offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering“. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en skærpende omstændighed, hvis forholdet har karakter af „propagandavirksomhed“.

Reglen kaldes populært „racismeparagraffen“, uagtet den altså også rammer andet end racisme. Den har været brugt i en del sager, men det er vanskeligt at få overblik over dommene, idet Rigsadvokaten har afvist at stille dem til rådighed for en undersøgelse.²²⁸ Peter Buhl har imidlertid samlet det, der lader sig hente frem fra forskellige kilder, i sin bog *Menneskerettigheder i konflikt*.²²⁹

Bestemmelsen er ikke let at fortolke ud fra ordlyden. Men Højesteret tog i 2000 stilling til dens anvendelse i en sag rejst mod Mogens Glistrup.²³⁰

Baggrunden var, at denne i en TV-diskussion i februar 1997 havde sagt følgende:

„Nå, ja, men altså muhamedanerne har hele den store del af verden fra Marokko i vest til Filippinerne i øst, der er så mange steder, hvor de kan være, hvor de hører til, og hvor i alverden skal vi så udsætte os for, at den invasion og kastrering og drab, som den danske befolkning kommer ud for.“

„ ... og sværdets områder det er, hvor der er nogle vantrø som os, der ikke er muhamedanere, og de skal udryddes, det er det som muhamedanismens kerne er i ...“

„ ... altså muhamedanerne, det er jo verdensforbrydere par excellence ...“

„ ... man har slet ikke fortalt, hvad muhamedanismen er for en verdensforbrydelse ...“

„ ... om hvem enhver, der har studeret muhamedanismen, ved, at de kun er her for at indsmigre sig, indtil de er stærke nok til at henrette os. De skal ud, fordi det er i den grad en fare, at f.eks. hende, der ringede, hendes børnebørn vil ganske givet blive dræbt af muhamedanerne, hvis vi ikke udrydder muhamedanerne i Danmark.“

Glistrup er ikke racist. Han er tværtimod kendt for under sin studentertid i

USA aktivt at have saboteret den raceadskillelse, der fandt sted dengang. Men han kammer ofte over, og han udtrykker sig så populært og slagkraftigt, at han er svær at tage højtideligt i akademiske kredse. Han har imidlertid studeret Islam grundigere end de fleste og skrevet et digert værk bl.a. om resultatet heraf.²³¹ Hans materiale blev forsøgt fremlagt af forsvarret under sagen mod ham som dokumentation for holdbarheden af de vurderinger, han havde givet udtryk for på TV. Men retten nægtede at lade det indgå i sagen. Han strafdømtes herefter.

Højesterets begrundelse var, at udtalelserne lagde en befolkningsgruppe for had på grund af dens tro og oprindelse, og at det sagte ikke kunne legitimeres under påberåbelse af videnskabelighed eller saglig debat. Det ansås også uden betydning for strafbarheden, hvorledes Islam bogstaveligt skal forstås, eller hvilke samfundsmæssige konsekvenser en virkeliggørelse af fundamentalistiske muslimers program har afstedkommet. Ytringsfriheden må efter Højesterets opfattelse udøves med fornøden respekt for andre menneskerettigheder, herunder retten til beskyttelse mod trodiskriminerende forhånelser og nedværdigelse. Henvisninger som led i en politisk argumentation til Islams skriftsteder eller til samfundsmæssige konsekvenser af fundamentalistiske muslimers program er vel ikke i sig selv strafbare, mente retten, men sådanne henvisninger kan ikke retfærdiggøre forhånelser og nedværdigelse som den, Glistrups udsagn var udtryk for. Højesteret fandt i øvrigt ikke, at en debat om Glistrups politiske mål ville blive afskåret gennem kriminalisering af sådanne udtalelser. Derfor kunne hensynet til den særligt vidtgående ytringsfrihed for politikere i kontroversielle anliggender ikke begrunde straffrihed.

Vi har i Danmark grinet en del af svenskernes racismehysteri. Det gjaldt f.eks., da en svensk avis i sommeren 2002 bortskar dele af en kronik, redaktionen selv havde bedt om at få fra *Dansk Folkeparti*, fordi manuskriptet hævdedes at rumme „*hetz mod folkegrupper*“ efter den svenske lovgivnings tilsvarende „racisme“regel. Morskaben skyldtes her, at der blandt det bortskårne også var et uddrag af den svenske nationalsang, der altså i farten var kommet på den forkerte side af „racisme“grænsen.

Der er imidlertid ikke så meget at grine af. For stillingen i Danmark efter højesteretsdommen er den, at opfattelser, vurderinger, ja selv oplysninger om fakta, som udtrykkes i den af medierne foretrukne hurtige, komprimerede og unuancerede form uden begrundelser og nuancer, er i farezonen i relation til § 266 b, såfremt de kan siges at krænke fremmede folkegrupper. Det gælder, selv om den korte, bastante form måske er en politikers eneste mulighed for at komme til orde med sit budskab.

Man tør dog vel formode, at krænkende udtalelser af denne art ikke vil blive straffet, hvis Højesteret måtte finde dem dækkende for realiteterne. Det er jo trods alt selve demokratiets forudsætning, at også ting, der krænker nogen, kan omtales og diskuteres uanset formen, såfremt de er samfundsrelevante, og det sagte udtrykker en sammenfatning af kendsgerninger eller en dækkende vurdering af sådanne. Såfremt f.eks. en menneskeæderkultur engang måtte slå sig ned her, vil man næppe blive straffet for kort og godt at kalde dens deltagere for menneskeædere endsige for at advare imod dem.

Danske dommere bliver på den måde smagsdommere over, hvordan det er god tone at udtrykke sig. Og området for § 266 b kommer i øvrigt til at afhænge af, hvad dommerne rent øjeblikkeligt er i stand til at forestille sig som en gyldig sandhed.

Men dommeres smag og forestillinger om, hvorledes tingene forholder sig på områder, de ikke normalt beskæftiger sig med, kan let halte bagefter både den folkelige udtryksform og eksisterende viden. Det gælder ikke mindst, hvis udviklingen går stærkt, og emnet er blevet tabubelagt.

Dette indebærer, at de politikere, der er hurtigst til at se opkommende ubehageligheder i horisonten, som ikke er flatterende for dem, der er beskyttet af § 266 b, let *afskæres* fra at advare herimod i samme populære form som de politikere anvender, der ser sig bedst tjent med at dysse det hele ned.

Meget apropos, så viste det sig allerede i begyndelsen af 1990'erne, at anklagemyndigheden ikke rejser straffesag over for personer, der omtaler den *danske* (stam)befolkning krænkende. I *Ekstra Bladet* 1/12 1991 kaldte psykolog Carsten Nagel således danskerne for „*knoldsparkere*“, og talte om „*de maddikefarvede danskere*“. Han mente derfor, at vi skulle have nogle flere mørke mennesker hertil, så det sarte blod bliver fortyndet „*og den rette kulør opnås*“. Han blev politianmeldt herfor, men anmeldelsen afvist. Det samme skete med en anmeldelse fra Kaj Villadsen, Struer, af en vis Jamahir F. Abdallah, formand for *Islamic Student Organization*. Denne havde kaldt danskerne for slaver af druk og narko, ligesom han mente, at vi kun kan takke os selv for, at muslimerne får flere børn end os, og at vort sociale system udnyttes, idet „*den kloge narrer den mindre kloge*“. ²³² Formelt skete afvisningen her med henvisning til, at majoritetsgruppen i et demokratisk samfund ikke er beskyttet af straffelovens § 266 b. ²³³

Villadsen var i øvrigt en plage for politiet. Han blev f.eks. på et tidspunkt selv anklaget for overtrædelse af racismeparagraffen i anledning af et skarpt avisindlæg om tamilerne. Han reagerede ved at anmelde *Salomonsens Konversationsleksikon* for racisme, idet det nemlig var heri, han havde fundet belægget for sit læserbrev. Det fremgik således af leksikonet, at tamilerne er „*af et livligt, religiøst temperament, men dog med en vis træg ro i det ydre parret med mindre tiltalende moralske egenskaber (løgnagtighed og usædelighed)*“.

Begge sager løb så vidt vides ud i sandet. De illustrerer imidlertid, hvor vanvittigt det hele kan blive, hvis § 266 b føres ud i sine konsekvenser.

7.13 Myten om vore internationale forpligtelser

På samme måde, som racisme-halløjet falder fra hinanden ved nærmere eftersyn, går også en anden af de evigt fremført påstande i stumper. Det er den om, at vi af hensyn til vore „internationale forpligtelser“ er tvunget til både det ene og det andet, hvis mest centrale virkning synes at være, at det tjener til underhold af fede katte og ødelæggelse af det hidtil stabile danske samfund. ²³⁴ De stadige udsagn om, at vore internationale pligter påbyder os at have en liberal udlændingelovgivning, er således uden bund i realiteterne.

Det er på sin plads at citere lidt fra konventionerne:

„1. Alle folk har selvbestemmelsesret. I kraft af denne kan de frit bestemme deres politiske stilling og frit varetage deres egen økonomiske, sociale og kulturelle udvikling.

2. Alle folk kan til deres egne formål disponere frit over deres naturgivne rigdomskilder og ressourcer ... Et folk må aldrig berøves sine eksistensmuligheder.“

Sådan hedder det i Den internationale Konvention om borgerlige og politiske Rettigheder og Den internationale Konvention om sociale og kulturelle Rettigheder, Artikel 1. Med andre ord: Vi har *ret* til at værne os mod en massiv immigration, vi ikke ønsker.

Og i Den internationale Konvention om Afskaffelse af alle Former for Race-diskrimination, artikel 1, hedder det:

„1. I denne konvention betyder udtrykket 'racediskrimination' enhver forskel, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling på grundlag af race, hudfarve, afstamning eller national eller etnisk oprindelse, hvis formål eller virkning er at ophæve eller svække den ligelige anerkendelse, nydelse eller udøvelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på det politiske, økonomiske, sociale, kulturelle eller et hvilket som helst andet område af arbejdslivet.

2. Denne konvention finder ikke anvendelse på sådan forskelsbehandling, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling, som en i denne konvention delta-gende stat foretager mellem sine egne statsborgere og udlændinge.“

Forskelsbehandling, der begrundes i statsborgerskab, er altså i konventionerne udtrykkeligt erklæret *lovlig*. Denne lovlighed er et generelt grundprincip i den internationale (menneske)ret.²³⁵ Det er altså i lodret strid med konventionens tekst, når den gang på gang tages til indtægt for, at udlændinge skal ligestilles med danskere.

Det er karakteristisk, at vildledningen mht. konventionens indhold foregår under medvirken fra eksperter, der får deres løn for at vide, hvorledes det forholder sig. Vi fik selv en af disse ind på livet:

I begyndelsen af 1990'erne blev der gjort et stort nummer ud af, at Den Danske Forening ikke måtte låne mødelokaler i Hillerød kommune, sådan som folkeoplysningsloven gav lokale interessegrupper ret til. Der blev lavet de utroligste hundekunster for at udvirke en udelukkelse – og de lokale politikere til og med borgmesteren løb troskyldigt med dem alle.²³⁶

Som led i akrobatikken var Hillerød kommunes sagsbehandler i lokalesagen den 3/11 1992 blevet ringet op fra *Retsvidenskabeligt Institut* ved Københavns Universitet, repræsenteret af en vis hr. Henning Kock – dengang såkaldt „politiforsker“. Han gjorde – behjælpelig som altid i en god sags tjeneste – kommunen opmærksom på et „*argument*“, byrådet måske kunne „*bruge*“ mod os.

I FN's racediskriminationskonvention står der således, fortalte hr. Kock, at „*enhver forskel, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling på grundlag af race, hudfarve, afstamning eller national eller etnisk oprindelse, hvis formål eller virkning*

er at ophæve eller svække den ligelige anerkendelse, nydelse eller udøvelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på det politiske, økonomiske, sociale, kulturelle eller et hvilket som helst andet område i samfundslivet“, er omfattet af begrebet „racediskrimination“.

Selv jurister skal læse den lange sætning flere gange for at forstå, hvad den går ud på. Den er hentet fra den ovennævnte konventions artikel 1. Prøv at læse den igen: Konventionen har ikke et suk med foreningens virksomhed at gøre – hvis man da ellers véd, hvad denne går ud på. Konventionen taler om „forskelse, udelukkelse, begrænsning eller fortrinsstilling på grundlag af race, hudfarve, afstamning eller national eller etnisk oprindelse“. Men det arbejdede vi ikke for – bortset fra, at vi ønskede, at udlændinge fra fjerne lande ikke bare skulle have lov til at flytte til Danmark. Vort formål var heller ikke at „ophæve eller svække den ligelige anerkendelse, nydelse eller udøvelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder“. Og såfremt „virkningen“ af vor virksomhed måtte være, at de mister disse rettigheder, var det imod foreningens ønsker og hensigter.

Skal man til at udelukke organisationer fra kommunale lokaler i konsekvens af løse formodninger om, hvad *virkningen* af organisationens aktivitet er, ville det for øvrigt lige så vel kunne hævdes, at *Flygtningehjælpens* virksomhed stred mod racediskriminationskonventionen. Er virkningen af denne virksomhed måske ikke netop, at der i udbredte dele af befolkningen er opstået lede ved alt, hvad der har med flygtninge og indvandrere at gøre? Dette kan selvsagt ikke undgå at få den virkning, at respekten for disse gruppers menneskerettigheder forringes.

Men så „glemte“ Koch da i øvrigt at omtale det *centrale*, nemlig at konventionsartiklens punkt 2 tillader forskelsbehandling på grund af statsborgerskab, og at det altså er fuldt legitimt at ville sætte *danske statsborgere* forud for *fremmede statsborgere*.

Henvisningen til konventionen var altså bluff. Men man forstår hensigten med den hjælpende hånd til Hillerød kommune: FN-konventionen er så tilpas uoverskuelig, at det med lidt „retsvidenskabelig“ autoritet som pynt kan lade sig gøre at få folk til at *tro*, at ubelejlige kredse overtræder den. Ikke mindst journalister opdraget i den moderne skole vil kunne forventes at være bløde over for sligt.

Naturligvis nævnte Koch heller ikke over for kommunen, at menneskerettighedskonventionerne sikrer bl.a. mødefriheden.

Men han kom godt nok heller ikke fra *Retsvidenskabeligt Institut*. Han kom fra *Retsvidenskabeligt Institut B*. Det er stedet, hvor marxisterne under anførsel af professor Ole Krarup holdt til og ydede aktiv dødsbistand til det af senkapitalismens fortrædeligheder ramte danske samfund.

Statsrettens og frihedsrettighedernes uforsagte forkæmper Henning Koch var i det hele taget meget hjælpsom over for lokalpolitikkerne i Hillerød. Før det afgørende byrådsmøde i sagen skrev han således også et papir til dem, som de kunne læse i for ikke at tage fejl. Heri opfandt han noget nyt: Han påstod nemlig nu, at vi virkede for „*kollektiv mistænkeliggørelse*“ af fremmede, hvilket skulle diskvalificere os fra lokale lån.

Ifølge *Københavns Universitets* statsretsteori mister man således sine rettigheder efter folkeoplysningslovgivningen, såfremt man fortæller om bagsiden af

medaljen med de fremmede. Hvilken „folkeoplysning“ om dette anliggende bliver så tilbage i de kommunale lokaler? Hvis man er afskåret fra i disse at give sande oplysninger om fremmede kulturer, såfremt sandheden er belastende for disse kulturer, hvor er vi så henne? Må de kommunale lokaler kun bruges til at informere om positive ting ved fremmedtilstrømningen?

Henning Koch var i det hele taget fuld af hurtige håndgreb. Han hævdede endog i det lærde papir til Hillerød kommune, at det var i strid med grundlæggende menneskerettigheder, når foreningen ville have den kollektive indvandring fra overbefolkede lande stoppet.

Hr. Kochs betragtninger savnede belæg i den menneskerettighedskonvention, han henviste til, og de byggede på selvopfundne antagelser om, hvad vi stod for. Han lavede plad på os og på konventionerne og satte sig på den måde ud over de principper, det danske demokrati hviler på.

Det var på denne baggrund forunderligt allerede dengang, hvordan Koch kunne være „*fagleder i statsret*“, således som han for at opnå imponatorvirkning oplyste i en skrivelse til kommunen. Endnu mere forunderligt – eller ubetryggende for almenheden tør man sige – er det, at han senere er blevet professor i faget.

Men det kan selvfølgelig være en anden statsordning end den herhjemme gældende, han er ekspert i.

Vi fik i øvrigt fat i Kochs papirer til kommunen, fordi han havde betjent sig af en kanal, hvor en behjertet sjæl fik øje på dem og syntes, at de måtte interessere os. Det var heldigt. De antiracistiske, fremmedhadsbekæmpende og menneskerettighedsfremmende aktiviteter har som regel form af klatluskeri bag om ryggen på ofrene.

KAPITEL 8

„Eliten“

Det var stort set hele det etablerede Danmark, vi var oppe imod. „Eliten“, som min libanesiske bekendt kaldte det.

Udtrykket er en udmærket samlebetegnelse for disse mennesker, og der var netop brug for gode ord til at karakterisere fænomenerne. Fjendens våben måtte vendes mod ham selv. Vi udtænkte derfor – eller opsamlede – betegnelser for positive og negative fænomener. Ting må have en sproglig betegnelse for at blive konkrete i bevidstheden. Det var derfor væsentligt at finde eller evt. selv lave de rette ord og få dem sat i cirkulation.

At det var muligt at skabe ekko i offentligheden, viste sig bl.a. derigennem, at slagkraftige synspunkter, der fremkom i foreningsbladet, ofte bredte sig som ringe i vandet gennem bl.a. avisernes debatspalter. Nogen har ment, at der var tale om egentlige læserbrevskampagner, hvor nogle af os sad og skrev på samle-bånd ligesom i visse af de politiske partier og herefter indsendte tingene med lånte navne. Sådan fungerede det imidlertid ikke.

En god del af de udtryk, der er blevet almeneje gennem de senere år, var gennem dette forløb. „Godhedsindustrien“, „mediemafiaen“, „meningsmafiaen“, „politisk korrekthed“, „pladderhumanisme“ – sidstnævnte for øvrigt opfundet af *Ekstra Bladets* tidligere chefredaktør Victor Andreasen på et af vore landsmøder – var blandt dem, der fik liv eller et ekstra løft på den måde. En af de betegnelser, der blev fanget i flugten, var netop udtrykket „eliten“.

Der er siden blevet gjort ophævelser over rimeligheden i at anvende dette ord som sammenfatning for de som kollektivitet vanskeligt identificerbare personer på den politiske og kulturelle scene, der havde tiltaget sig retten til at bestemme, hvad jævne mennesker måtte mene. Denne kritik er berettiget i den forstand, at det langt fra var alle kulturpersonligheder og politikere, der savnede evnen til at holde tungen lige i munden. Ikke desto mindre er udtrykket udmærket til at dække den udprægede tendens i disse kredse til at gøre „humanistiske“, virkelighedsfjerne abstraktioner og romantiseringer til enestående moralske sandheder. Begrebet var dermed også velegnet til at beskrive det besynderlige fænomen, at selv mange traditionelt solide borgerlige kræfter tog hovedet under armen. De savnede åbenbart i virkeligheden den orienteringsevne, som var nødvendig for at se forskel på godt og ondt, efter at den klare markering heraf faldt væk ved Murens fald.

Foreningen samlede lige fra starten dokumentation om denne såkaldte elite, herunder for, hvem, der mente hvad, og hvorfor. Formålet var at skaffe ammunition til den offentlige debat og at forhindre, at dennes deltagere bare kunne flappe rundt efter behov og forstille sig alt efter arten af den konkrete tilhørerkreds. Fra

at være til huse i nogle bæreposer udviklede dette sig hen ad vejen til et formeligt arkiv over menneskelig dårskab. Nogle klip vil vise, hvad der tænkes på.

8.1 Politikerne

Danskerne regnes som regel for at være dygtige og jordbundne. Ikke desto mindre er det ikke disse egenskaber, der har domineret dansk politisk ledelse igennem de sidste århundreder.

Problemet med politikerne var enormt. De færreste af dem havde nogen klar fornemmelse af, hvad der foregik på indvandrer- og flygtningeområdet. Og ikke nok med det: Det store flertal af dem satte også i en sådan grad deres mangel på viden og den humanitære lobbys fraser i faktums sted, at de ligefrem så en dyd i at holde sig for ørerne og smide møg på dem, der forsøgte at råbe dem op, frem for at lytte til det, der blev sagt.

Dette gjorde det til en umulig opgave at kommunikere med dem. Det blev ikke lettere af, at nogen af dem ikke veg tilbage fra at stikke en plade, når de kom i klemme. Jeg husker et af de første grelle eksempler. Det var Ole Espersen (professor, dr. jur., fhv. minister), der optrådte på et fagforeningsmøde i Aalborg 21/3 1990, hvor han blev stillet over for et kritisk fagforeningsmedlem. Pågældende henviste således til den allerede ovenfor (under kapitel 7, 10) omtalte forudsigelse fra formanden for *Socialdemokratiets* indvandringspolitiske udvalg, Vibeke Storm Rasmussen, om at vi risikerede at stå med 400.000 fremmede i år 2000.

Prognosen må have været velkendt for Espersen, så vidt som at sagen havde givet anledning til omfattende omtale i medierne. Men den passede naturligvis ikke ind i hans planer med mødet. Så hvad gør han? Han benægter, at noget sådant overhovedet er fremkommet i Socialdemokratiets regi. Ja, han latterliggør endog spørgeren over for den øvrige – villigt medløbende – forsamling.²³⁷

Problemet var især midterpartierne *Centrumdemokraterne* (CD) og *Det radikale Venstre*, der i kraft af deres daværende placering som tungen på vægtskålen kunne eksistere ene og alene i kraft af denne position uden at skyldte den virkelige verdens kendsgerninger nogen tribut. Begge sider i Folketinget var nødt til at have dem som venner. Hos disse to partier dominerede følgelig den ansvarsløshed, der oftest følger i kølvandet på virkelighedsfjernhed. Det førte til, at de lagde sig fast på en argumentation så dum, at man dårligt troede sine egne øren.

Dette havde vel ikke betydet noget, hvis de store partier til hver side havde forstået alvoren. Men det gjorde de ikke. De *ville* ikke. Deres vægring ved at tænke tingene igennem var nærmest demonstrativ. Det virkede som om, de husede en så dyb skræk for, hvad folkedybet kunne rumme, at det var uoverkommeligt for dem at acceptere for slet ikke at tale om lytte til politiske bevægelser uden for dem selv. Måske var det Glistrup-oprøret, der ved valget i 1973 fra den ene dag til den anden satte en massiv del af Tingets medlemmer ud i den kolde sne, som endnu trak sine spor. Måske lå der også en dunkel erindring om begivenhederne under sidste verdenskrig, hvor vælgerne så sent som i februar

1943 stemte i flok på de gamle partier, for dernæst allerede i august samme år at gå på gaden og gøre Danmark uregerligt.

Nogle klip fra citatbunken:

De borgerliges manglende vilje til at tage problemerne alvorligt gav sig udslag ved flere lejligheder. De begreb simpelt hen ikke, at de var i færd med at skabe et helt andet samfund. Som udtrykt af fhv. udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen (Venstre) i 1994:²³⁸ *„Jeg tror ikke, at der er mange – om nogen overhovedet – som kunne tænke sig at omdanne Danmark til et multietnisk samfund. Jeg ønsker det ikke. Men ved at oppiske et kunstigt og overdrevent skræmmebillede kan man medvirke til at oppiske en frygt og lukkethed over for andre, som dybest set rummer en større trussel mod danskheden end påvirkninger udefra“.*

Lirum larum og katten gjorde æg. I tillæg til denne æggekage afslørede han, der ellers virkede velinformeret, sine besynderlige antagelser mht. tingenes tilstand: *„180 årlige familiesammenføringer er ikke noget problem sammenlignet med, at der er 350.000 arbejdsløse“* sagde han således f.eks. i *Jyllands-Posten* året før.²³⁹

Den daværende borgerlige statsminister Poul Schlüter (Konservative) havde allerede i 1985 demonstreret sin sorgløse uvidenhed: *„Jeg ved godt, at mange danskere er ængstelige for at åbne grænser kunne føre til, at Danmark bogstaveligt talt blev oversvømmet af f.eks. en halv eller en hel million mennesker udefra. Det ville skræmme folk, men sådan går det jo ikke. I øjeblikket udgør flygtningene 0,3 procent af befolkningen“.*²⁴⁰ Sådan gik det jo imidlertid alligevel – og det var let at forudsæ. Men dengang var de borgerlige ude af stand til at se ud af de duggede palærunder på Christiansborg. Som Peter Brixtofte (Venstre) udtrykte det i *Radio Falcon*:²⁴¹ *„Vi har indvandrerstop“.*

At de borgerliges tankebilleder savnede forbindelse til den situation, der var ved at udvikle sig, viste sig i øvrigt fra talrige kanter. Den senere udenrigsminister Per Stig Møller (Konservative) anende f.eks. så sent som i 1988²⁴² intet om tilvandringsens baggrund og vilkår: *„Naturligvis må vi gå ud fra, at en flygtning kun opholder sig hos os midlertidigt. Derfor får en sådan kun midlertidig opholdstilladelse. Når den udløber, tager vi stilling til, om forholdene er forandret så meget, at man kan ophæve opholdstilladelsen og bede vedkommende rejse tilbage“.* Og Peter Brixtofte kunne i 1996²⁴³ fastslå, at *„det er fuldkommen fornuftsstridigt at påstå, at de cirka 35.000 tyrkiske indvandrere – hvoraf kun cirka 14.000 er uden arbejde – kan udgøre et problem, når 1,1 million danskere i den arbejdsdygtige alder lever af overførselsindkomst.“* For slet ikke at tale om den minister, der nu er sat til at løse problemerne, nemlig Bertel Haarder (Venstre), der så sent som i 1997 kunne fortælle *Politiken*: *„Indvandrerne kommer til os med alt det, vi har brug for: Solide familieværdier, sunde indstillinger i retning af, at man skal yde, før man kan nyde – samt en stærk trang til at etablere selvstændige virksomheder.“* Hvad har denne minister egentlig forstået, og hvad har han ikke forstået?

Efterhånden begyndte fremtrædende repræsentanter for de borgerlige også at finde påskud i borgerlig ideologi til videreførelse af den afsindige udlændingepolitik. Daværende formand for *Venstres* ungdomsorganisation og nuværende MF Peter Christensen reklamerede f.eks. i årene før folketingsvalget 2001 sin chef, Anders Fogh Rasmussen, for at have sagt, at de fremmede skal være vel-

komne, når bare de kan klare sig selv.²⁴⁴ Vi skal med andre ord lade hvem som helst flytte til i massevis, når blot de kan „klare sig selv“? Samme Peter Christensen kom i øvrigt også ind på, at stat og kirke skulle adskilles, ligesom han imødeså tørklæder som en naturlig del af billedet i landets forretninger. Men han og kollegerne i den konservative ungdomsorganisation *KU* finder det da også helt naturligt, at Danmark bliver et multietnisk samfund.²⁴⁵

Løberen blev således virkelig rullet ud for at gøre tilvandringen bekvem. I harmoni hermed mente venstreløve nr. 1 i København, Søren Pind, omkring samme tidspunkt at „*det tåbeligste, Danmark nogensinde har gjort, var at indføre indvandrerstopet*“.²⁴⁶

En tilsvarende blindhed herskede hos *Socialdemokratiet*. I modsætning til Ellemann-Jensen mente Birte Weiss (fhv. indenrigsminister) dog i 1994 nok, at vi ville blive multietniske: „*Det er forkert at spørge, om Danmark bliver et multi-etnisk samfund. Der er ingen grund til at tale i gådefuld fremtid. Danmark er allerede nu i miniformat et multietnisk samfund, og den udvikling vil fortsætte*“.²⁴⁷ Ifølge Mette Frederiksen, medlem af *Socialdemokratiets* integrationsudvalg, er det da også nu ligefrem en „*national løgn, at vi kan standse udviklingen mod et multi-etnisk samfund*“.²⁴⁸

Men socialdemokraterne forstod ikke, hvad dette ville implicere, og gik derfor trallende rundt: „*Vi må forberede os på, at Danmark er ved at ændre sig til et multikulturelt samfund. Derfor vil det være en kvalitet at se folk med en anden etnisk baggrund i en aktiv rolle på TV-skærmen*“, sagde således Jytte Hilden (også fhv. minister for partiet) omkring samme tidspunkt som Uffe Ellemanns lorum-larum.²⁴⁹ Og „*Den islamiske verden er blevet en mangfoldig del af vores hverdag med spændende butikker og smilende folk. Uden denne påvirkning ville Danmark være farveløs*“.²⁵⁰ For slet ikke at tale om partiets nestor, fhv. statsminister Anker Jørgensen: „*De små to procent, som flygtninge og indvandrere udgør af den danske befolkning, kan jo da kun være en brøkdel af årsagen til den store arbejdsløshed. Folk her i landet ser spøgelser ved højlys dag, hvis de mener, at de fremmede – rent national-økonomisk – er et af de største problemer*“.²⁵¹

Det hele var således ikke noget at tale om. Så også partiet med den historiske placering som varetager af de svages interesser og garant for balancen i de sociale budgetter slingrede lykkeligt derudaf. Som Anker Jørgensen sagde i 1985: „*Indvandrerproblemet er i virkeligheden ikke noget, der bør kaldes et problem. Hvad er 2.700 mennesker i forhold til hele den danske befolkning? Ingenting! Men der er nogen som tænker: 'Det har vi ikke råd til.' Men det har vi*“.²⁵² Og „*jeg er meget ked af, at der har været tendens til, at mennesker i Danmark – måske halvdelen af menneskene i Danmark – giver de fremmede skylden for Danmarks problemer. Jeg kan forstå, at folkepensionister, der har svært ved at få pengene til at slå til, kan komme med lette svar. Men det er forkert. For disse fremmede er mere uskyldige end nogen andre. Og de betyder minimalt for de problemer Danmark har*“.²⁵³ Ole Espersen sekunderede i Folketinget:²⁵⁴ „*Skal man have en generøs flygtningepolitik, som Det radikale Venstre ... gør sig til talsmand for, tror jeg, man må være villig til ikke blot at lukke grænserne op – det er hurtigt, det er nemt, og det er i sig selv billigt, det kræver bare en lovændring – men man må også være villig til at yde de økonomiske*

bevillinger, der bliver nødvendige. I den henseende har initiativerne hos Det radikale Venstre været utrolig små ...“.

Nej, der var ingen ko på isen: „Jeg forbløffes over den mistillid til det at være dansk, som S. K. (Søren Krarup, red.) giver udtryk for, når han mener, at dansk kultur og kristendom er i fare for at blive væltet omkuld, fordi vi i vort land har nogle få procent indbyggere med en anden kulturel og religiøs baggrund“, som Dorte M. Bennedsen (ligeledes fhv. minister for partiet) udtrykte det.²⁵⁵

De radikale lå naturligvis fast forankret på denne linje. „Efter min mening er flygtningene hverken nogen samfundsøkonomisk eller kulturel trussel“, sagde en af partiets magtfulde „trendsættere“ på Christiansborg Kirsten Lee i 1990.²⁵⁶ I Aalborg Stiftstidende²⁵⁷ forklarede hun på samme tidspunkt, at „reglerne i vor udlændingelov udelukker effektivt mennesker, der flygter f.eks. på grund af fattigdom, fra at få opholdstilladelse hos os“.

Dér befinder de radikale sig som bekendt den dag i dag. De er fortrøstningsfuldt i gang med at pille et samfund, som giver selv radikale dagdrømmere mulighed for at leve og have det godt, fra hinanden til fordel for tagede, globalt-humanistiske visioner. Som Bjarke Larsen, hovedbestyrelsesmedlem hos dem har sagt: „Det er ikke diffuse og omskiftelige danske værdier, der skal være de fælles spilleregler og normer i det offentlige rum ...“ i det (påstået) uundgåelige multi-etniske Danmark.²⁵⁸

Det var således ifølge midterpartierne nærmest en dyd at køre den vej, det gik. „Det har aldrig været meningen, at vi skulle have færre flygtninge“, fortalte Peter Duetoft (Centrumdemokraterne) i 1993.²⁵⁹ Og den fhv. vicesstatsminister Mimi Stilling Jakobsen (Centrumdemokraterne):²⁶⁰ „Den danske andel af dem kan efter min opfattelse ikke komme under de ca. 4000, vi modtager om året. Det magter vi, og hvis jeg yderligere skal udfordre, vil jeg tilføje, at jeg også tror, at denne tilgang af fremmed kultur ikke vil være nogen fare, men tværtimod berige vort danske særpræg.“

Ejendommeligt var det også at opleve den argumentation, politikerne fra disse kredse præsterede, når de undtagelsesvis tog en direkte diskussion med os. Jeg husker f.eks., hvorledes Arne Melchior (CD – i øvrigt en af de få politikere, der respekterede de demokratiske spilleregler) – på et debatmøde slog på, at jeg var helt galt afmarcheret. Kronprinsen havde nemlig brune øjne, sagde han(!) Men hans opfattelse lå jo da også klart allerede i Folketingets åbningsdebat 8/10 1987: „Man kan ikke leve, og slet ikke som lille nation, af indavl!“²⁶¹ Og „jeg forudsagde (i 1978) ..., at den sidste folkevandring på vor klode ikke har fundet sted endnu. Nu er der gået 13-14 år, og desværre synes min spådom at være blevet bekræftet i ganske uhyggelig grad, og jeg giver ret i ..., at der formentlig er begivenheder i vente, som vil stille os over for denne art problemer i meget større omfang, end vi kender i dag, og også derfor er det rart, at vi kommer i gang med at øve os på at være imødekommende og hjælpsomme over for dem, der virkelig trænger.“²⁶²

Jan Sjusen (Kristeligt Folkeparti) nøjes dog med at mene, at det ikke løser problemet at forsøge at lukke Danmark af.²⁶³

Og, og, og ...

Baggrunden for disse tåbeligheder var tilsyneladende, at der i den lukkede

diskussion inden for Christiansborg-miljøet havde fæstnet sig et sæt forkerte, men bekvemme og „moderne“ antagelser om, hvad de „faktiske forhold“ var. Hvad siger læseren f.eks. i dag til følgende udsagn: „Nogen ... hævder, at der ligger rene proformaægteskaber bag en række familiesammenføringer. Det er der overhovedet ikke dokumentation for“. Sagt af Kirsten Lee i 1990.²⁶⁴ Eller Elisabeth Arnold (også *Det radikale Venstre*) i 1993: „Kan et par hundrede familiesammenførte indvandrere om året true det danske samfund? Nej, selvfølgelig ikke! Så sårbart er det danske velfærdssamfund ikke!“²⁶⁵

Som led i skønmalieriet havde de fleste politikere naturligvis også på det økonomiske område ophævet tyngdeloven: „Den danske Forening ... har lavet et helt urealistisk regnestykke, der hævder, at flygtninge koster Danmark 10-12 milliarder kr. om året. Vores tal viser, at det tal er alt for højt“, forklarede Birthe Rønn Hornbech (*Venstre*) i 1989.²⁶⁶ Ja, i 1990 var det ifølge hende ligefrem moralsk anstødeligt overhovedet at lave den sags regnestykker: „Den gang, vi startede med at lave oplægget i Venstres udlændingeuvalg, da gav vi hinanden håndslag på, at vi ville lave en oversigt over, hvad udlændingene koster. Vi fandt ud af, at det var umuligt, og nøjedes med at anføre nogle af de tal, der findes i finansloven. De tal, som Den Danske Forening kører frem med, er helt uansvarlige og uetiske. Det er også utiltalende at gøre befolkningsgrupper op i penge. Det vil jeg ikke være med til.“²⁶⁷ Hospitaler, ældrepleje og forsvar kan man altså regne på, men ikke fremmedudgifterne? Og Økonomiministeriets opgørelse af disse udgifter nogle år efter (nemlig i 1997) var altså „uansvarlig“ – eller hvordan?

De radikale fulgte begejstret trop i antagelserne med hensyn denne nye form for pengeløst samfund: „Der er intet belæg for at snakke om, hvor meget flygtningene koster det danske samfund“, sagde Kirsten Lee i 1989.²⁶⁸ Og Marianne Jelved udtalte i et privat brev til en bekymret så sent som i 1997, da ministeriet dog var begyndt at regne på tallene, at „Danmark har råd til den gældende indvandringspolitik og de dermed forbundne sociale udgifter“, idet „en vis indvandring er en rigdom for landet“.²⁶⁹

Det siger endvidere sig selv, at Anker Jørgensen også på det økonomiske område var frit forankret i den blå luft: „Jeg er også ked af den tendens til, at mange danskere tror, at Danmarks økonomiske problemer er udlændingenes skyld. De fremmede har reelt ingen som helst indflydelse på Danmarks økonomi“.²⁷⁰ Og: „Hjælpen til flygtninge udgør en minimal del af vort nationalbudget. Vi har råd.“²⁷¹

I bund og grund fattede politikerne således ikke, hvad der foregik lige for næsen af dem. De tænkte ikke i facts, men i slogans.

En af klassikerne i denne genre var som allerede berettet postulatet om, at „vi inviterede dem jo selv“. Denne fejlidentifikation af selve problemets natur dukkede således op gang på gang i talrige varianter på den politiske scene. „Vi har nogle indvandrere i Danmark, som vi har bedt om at komme herop helt frem til 1971“, sagde borgmester Peter Brixtofte f.eks. i *Radio Falcon* i 1991.²⁷² Og som allerede tidligere nævnt Peter Duetoft i 1991: „Men ganske klart er det da, at de mennesker, der i en periode har gjort meget godt for det danske samfund – og er blevet bedt om det af det danske samfund – har vi naturligvis også en menneskelig forpligtelse over for bagefter“.²⁷³

En anden klassiker i miljøet var tanken om den såkaldte berigelse, vi ville opnå. „Flygtninge vil blive en berigelse for disse lokalsamfund. Man kunne forestille sig, at det ville blive nødvendigt med sprogundervisning på den skole, der ellers enten er lukket eller ved at lukke“, forklarede Mimi Stilling Jakobsen f.eks. i 1991.²⁷⁴ Og i samme genre samme år Ritt Bjerregaard (tidligere minister for Socialdemokratiet):²⁷⁵ „Men faktum er jo, at indvandrere og flygtninge er med til at berige den danske kultur, og ikke, som nogle mener, dominere den og sætte sig på den.“²⁷⁶

Ak ja.

Troen på, at „nydanskernes“ forudsætninger og forestillinger er de samme som vore, var også urokkelig. Eksempler: Birte Weiss 1993: „Danmark er ikke den magnet på alverdens folkeslag, som mange tror. Uanset hvor glade vi er for velfærdssamfundet, føler fremmede sig måske ikke specielt godt behandlet“.²⁷⁷ Eller som Kirsten Lee fastslog i 1990: „Det er overvurderet, hvor attraktivt Danmark er for flygtninge. Vores sprog og klima afholder mange fra at søge hertil“.²⁷⁸

Oven i kom så efterhånden et righoldigt sæt af undskyldninger og omskrivninger for den trods alt stadig mere synlige bagside af medaljen. Eksempler: „Det jeg først lægger mærke til i rapporten (om udlændinges kriminalitet, red.) er, at kriminaliteten blandt udlændinge er mærkbart højere end blandt danskere. Men man skal tænke på, at der er tale om mennesker, hvis tilværelse er rykket op med rode. Da jeg var flygtning i Sverige, var kriminaliteten også højere blandt danske flygtninge end blandt svenskere.“ Sagt af Erling Olsen (fhv. minister, Socialdemokratiet) i 1994.²⁷⁹ Og „når folk først har fået asyl, er det ... billigere at integrere dem end at have dem i en lejr, så alene af den grund kan vi ligefrem spare penge ved vores forslag“, mente Birte Weiss i 1994.²⁸⁰

Også selve naturen i de problemer, vi stod over for, affærdigedes med fraser. Leveringsdygtig i karakteristiske eksempler er her f.eks. Bjørn Elmquist (Det radikale Venstre, tidligere formand for Folketingets Retsudvalg) i 1994: „Jeg mener ikke at beregninger, der forudser 55.000 flere børn af indvandrere og flygtninge, er realistiske – men selv om de holder, er der ikke noget at frygte. Børnene bliver jo født som danskere“.²⁸¹ Tilsvarende Birte Weiss i 1996: „Hvis man er dansk statsborger, hører man automatisk med til den danske befolkning“.²⁸² Eller som Arne Melchior sagde allerede i 1990: „Der findes i Danmark én muslim pr. 99 ikke-muslimer. Hvad er det for nogle sløve padder de 99, hvis de er bange for den ene muslim“.²⁸³

Således stod vejen åben for en nærmest religiøs hengivelse til blåøjede idealer:

„Uanset hvad vor flygtningepolitik koster, så skal retsprincipperne fastholdes“ (Kirsten Lee).²⁸⁴ Og „Danmark bør aktivt tage initiativ til at hente f.eks. 10.000 flygtninge fra det tidligere Jugoslavien herop“ (Elisabeth Arnold).²⁸⁵ Eller hvad med denne: „Hvor er Schlüters kristne næstekærlighed blevet af? Hvad er der for en moral at sige, at fordi vi har gode forhold, så skal vi have sat ekstra grænsepæle ned for at andre ikke kan få del. Jeg kunne måske forstå det, hvis vi var meget fattige“ (Arne Melchior).²⁸⁶

Den omstændighed, at de gamle partier gradvis blev suget ind i og dermed blev prestigemæssigt bundet til „multietniseringslinjen“, førte med sig, at de

gennem årene blev mere og mere ihærdige til at finde på noget, der kunne understøtte den fortsatte udvikling i den retning. Eksempler: Dorte M. Benned- sen mente i 1993 at: „Pensionskasser og andre storejere af etagebyggerier bør brin- ges ind i den ordning, hvor de forpligtes til at tage et vist antal flygtninge ind“.²⁸⁷ Og Jytte Andersen (fhv. arbejdsminister, Socialdemokratiet) i 1995: „Jeg vil have ind- ført den såkaldte omvendte bevisførelse også for racediskrimination, således at det bliver op til arbejdsgiveren at bevise og dokumentere at der ikke er diskrimineret i forbindelse med en given ansættelse ... Det ville være et kolossalt fremskridt. Tænk bare hvis der sad en udenlandsk udseende nyhedsoplæser i en af TV-kanalerne. Det vil straks have en effekt. Mange seere vil sige, at de kan jo godt“.²⁸⁸ Eller hvad med Elisabeth Arnold i 1993: „Vi vil ikke tvangsrepatriere. Det skal ske frivilligt.“²⁸⁹

Udskridningen blandt politikerne i opfattelsen af, hvad man kunne tillade sig i det ædle formåls interesse, omfattede efterhånden endog selve der statsretlige system:

I januar 1992 gav Folketinget således ved lov asyl til nogle hundrede palæstini- sensere, der havde fået afslået deres ansøgninger herom af *Flygtningævnet*. De afviste skaffede sig denne begunstigeelse på den måde, at de – med hjælp fra grupper på den ekstreme venstrefløj og deres egne mellemstlige organisationer – besatte *Blågårds Kirke* i København og derefter holdt et veritabelt medie- cirkus gående (se nedenfor under kapitel 13, 1).

Loven var en lov om asyl for netop *disse* „flygtninge“, vedtaget af oppositions- partier i Folketinget – og for øvrigt teknisk udformet af disse partier med bi- stand af forhenværende medarbejder i Flygtningehjælpen, Morten Kjærum fra *Menneskerettighedscenteret*.²⁹⁰ Særloven kostede 250 millioner kr. (senere udgif- ter til disse personers arbejdsløshedsunderstøttelse og bistandshjælp mv. samt påfølgende familiesammenførte ikke medregnet). Højesteretsdommer Per Sø- rensen (der bagefter trak sig fra Nævnet i utilfredshed) siger spydigt:²⁹¹ „I 1983 ønskede man netop et uafhængigt organ (altså *Flygtningævnet* som sidste instans i asylspørgsmål, red.). Men denne sag har tydelig vist, at det ved en mindretalsrege- ring ender med ikke engang at være justitsministeren, men derimod Folketinget, nogle politikere eller pressionsgrupper, der skal bestemme.“

Særlove efter den model, der anvendtes, er, som Højesterets dom om „Tvind- loven“ viser, grundlovsstridige – selv om Folketingets formand, H. P. Clausen, søgte at afskære Tingets medlemmer fra at tage denne side af sagen op under behandlingen af loven. Grundlovens ordning er let at forklare: Allerede i det gamle Grækenland opdagede man, at hvis folkeforsamlinger skal afgøre kon- krete enkeltsager, bliver det let følelser og tilfældige stemninger, der gør udslaget, og ikke ret og rimelighed. I Frankrig fandt man senere ud af, at magten bør fordeles på flere organer, som kan holde hinanden i skak og dermed sikre mod magtmisbrug: Lovgiver skal derfor give *generelle* love, efter hvilke de *konkrete* enkeltsager kan afgøres. Regeringen skal forvalte disse love i det daglige. Og uaf- hængige domstole skal afgøre, om de sager, der er opstået, nu også er forvaltet kor- rekt efter loven.

Denne ordning hviler vor grundlov herefter på. Men palæstinenserloven in- debar *netop*, at et folketingsflertal begyndte via lovgivning at administrere en

enkeltsag. Loven udsprang af en tilfældig – oven i købet fremmanipuleret – stemning hos lovgiver. Lovens formål var at sikre fortrinsbehandling af en bestemt gruppe asylsøgere til forskel fra andre – selv om kravet om lighed er et grundlæggende princip på vore breddegrader. Ja, formålet med loven var endog at ændre afgørelser truffet af det retsorgan, der med en højesteretsdommer i spidsen var udpeget til at sikre lovens overholdelse, nemlig Flygtningenævnet.

Pudsigt nok var der kun én eneste retslærd, som gik i aktion imod det skete. Det var professor dr. jur. Stig Jørgensen, *Institut for Retslære* ved *Århus Universitet*. Men han havde vistnok heller ikke ret mange indtægtsgivende udvalgsposter at varetage og responsumkroner at sætte over styr ved at protestere.

Det var i øvrigt meget betegnende, at partiernes ungdomsorganisationer stort set blev banket på plads i den linje, moderpartierne anlagde. Fra starten blev vi oppositionelle således inviteret til debattmøder hos de unge. Men disse møder blev saboteret – i et par tilfælde ligefrem forbudt – oppefra. Længst holdt DsU ud, med hvem jeg havde en stribe møder landet over. KU gled hurtigt på plads i tidens trend. *Danskeren* hånedes derfor organisationen for sine evige fjelighed over for enhver tidsalders strømninger ved at gengive et billede af KU'ere fra 1930'erne i strækmarch med blanke støvler og skråremme.²⁹² Også VU gled på plads i den almindelige linje. Med både KU og VU gik det på et tidspunkt så vidt, at de endog nægtede at modtage deres hidtidige gratisseksemplar af *Danskeren*. Den sidste afvisning i denne genre, nemlig fra VU's daværende landssekretær Karsten Toksvig, besvarede jeg som følger:

*„Ved brev af 28. ds. oplyser De, at Deres organisation af 'uransagelige årsager' modtager vort blad *Danskeren*, hvilket De gerne vil have Dem frabedt. I modsat fald meddeler De at ville tage „fornødne skridt“.*

I den anledning skal oplyses, at bladet fremsendes efter anmodning fra VU ved en lejlighed for mange år siden, hvor jeg var inviteret som foredragsholder, hvilket affødte, at VU anmodede om at komme på vor mailingliste.

Siden har Den Danske Forening et par gange fra personer i VU fået en henvendelse efter samme koncept som Deres. Efter korrespondance i det toneleje, sådant afføder, er det hver gang endt med, at VU alligevel ønskede fortsat at få bladet af den grund, at man ville være orienteret om, hvad der foregår i samfundet, hvad enten man er enig i det eller ej.

*Sådanne kommunikationer tager naturligvis tid, som kunne være brugt bedre. Jeg vil derfor foreslå, at VU's valgte ledelse nu udarbejder en stående instruks om, hvad VU ønsker at være orienteret om, og hvad man helst ikke vil vide, og som så kan gå i arv til kommende landssekretærer. Skulle det vise sig, at det nuværende VU vil afskære både sig selv og kommende VU'ere fra at orientere sig om, hvad der skrives i *Danskeren*, er VU velkommen til at meddele mig det. Jeg skal så informere vore distributionsfolk om, at VU har besluttet sig for at indsnævre sit synsfelt på denne vis.*

*En journalist fra et af de større dagblade, som interviewede mig for nogle dage siden, bemærkede for øvrigt, at det, *Danskeren* trykte i 80'erne, i bemærkelsesværdig grad har vist sig at holde stik. – Det samme kan som bekendt*

ikke siges at være tilfældet med de daværende folketingspolitikeres mere optimistiske syn på fremtiden. Jeg har tilladt mig at sende pågældende journalist kopi af nærværende korrespondance til illustration af, hvilke mekanismer der undertiden blokerer for politikeres indsigt i informationer, som senere kan gå hen og vise sig at være af væsentlig betydning.“

Der kom ikke mere fra Toksvig.

8.2 Og hvad så med den lille mand?

Under dette forløb spillede den jævne mands fremtid og bekymringer for samme tilsyneladende ikke den store rolle i den politiske proces på Christiansborg. Der var et markant behov for et nyt socialdemokrati. Det gamle gjorde nærmest en dyd ud af at sætte hensynet til de fremmede forud for hensynet til almindelige danskere.

Vi prøvede gang på gang at få sat fokus på dette misforhold. I begyndelsen af 1990'erne bragte *Danskeren* f.eks. et billede fra Københavns Sydhavn, hvor hjemløse begyndte at bygge en pakkasseby for at få tag over hovedet. Lige ved siden af lå et asylskib, hvor de var blevet tilbudt logi med sekunders varsel, hvis de var kommet fra et fjernt land og havde krævet asyl.

Sådanne billeder ønskede de ansvarlige lokalpolitikere imidlertid ikke at se, så de satte simpelt hen en bulldozer på hytterne. På den måde kan man jo også løse et problem, man ikke bryder sig om at vide af.

I midten af 1990'erne var den gal igen, og eksemplet er illustrativt:

Den daværende socialdemokratiske regering havde sat sig i hovedet, at det var en god idé at putte de fremmede ind på arbejdspladserne forud for danskere.²⁹³ Situationen for disse var ellers alvorlig nok: Vi havde dengang (officielt) ca. 300.000 arbejdsløse. Men meningen med operationen var nok at få de fremmedes uhyggelige overrepræsentation i ledighedsstatistikkerne til at forsvinde.

Den 10/11 1995 rapporterede *Jyllands-Posten* under overskriften „*Arbejdsformidlingen skal bekæmpe racisme*“ om første led i regeringens nye offensiv. Ifølge arbejdsministeren måtte en arbejdsgiver, der foretrak danske statsborgere til ledige jobs, således ikke mere få anvist arbejdskraft fra den offentlige arbejdsformidling. Begrundelsen hævdedes at være, at dette var nødvendigt for at leve op til de internationale racediskriminationskonventioner. Ministeren (Jytte Andersen) forberedte også en lov, som udtrykkeligt forbød arbejdsgivere at foretrække danske statsborgere på grund af deres danske indfødsret.

Fagbevægelsen, som opkræver store bidrag for at værne de små i samfundet, støttede initiativet,²⁹⁴ ligesom *Arbejdsgiverforeningen* var med på vognen. DA udtrykte det på den måde, at erhvervslivet naturligvis har et socialt medansvar og må hjælpe med at „bearbejde“ befolkningens holdninger (sic!).²⁹⁵

Da ingen af den opsøgende presses kritiske journalister satte spørgsmålstegn ved arrangementet, blev det for den offentlige bevidsthed en mur- og nagelfast sandhed, at det strider mod de internationale konventioner at varetage danske statsborgeres interesser forud for fremmedes. Dette til trods for at enhver ved

at slå op i Racediskriminationskonventionens artikel 1 ville have kunnet konstatere, at det – som omtalt ovenfor under kapitel 7, 13 – *udtrykkeligt* understreges (i punkt 2), at fortrinsbehandling af egne statsborgere *ikke* er diskriminering.

Affæren er en karakteristisk illustration af, hvorledes private lobbykredse var i stand til at modellere beslutningstagernes hjerner. I det konkrete tilfælde var kilden til mistolkningen af konventionen det såkaldte *Dokumentations- og Rådgivningscenter om Racediskrimination*.

Det bevillingstiltrækkende navn dækker over et privat pressionsforetagende, der længe fungerede fra et skrivebord i indvandrerorganisationen *INDSAM*.²⁹⁶ Her var centerskrivebordet placeret sammen med racisme-akrobaten Bashy Quarishys (se om denne figur ovenfor under kapitel 7, 12.3). Opfinderen og den oprindelige leder af centeret var en vis Eric Tinor-Centi, der var bedrageridømt for fusk med norske skattekroner. Det vidste man imidlertid ikke dengang i Danmark, idet medieerne lod sig i en sådan grad beruse af mandens honningtale, at de glemte at undersøge hans baggrund.²⁹⁷

I begyndelsen af 1990'erne startede „centeret“ en storm af jammerklager over, at de fremmede ikke blev tilbudt job. Klagerne sendtes også til Ombudsmanden med den besked, at der var tale om ulovlig diskriminering. Ombudsmanden skrev i den anledning til ministeren,²⁹⁸ at der var belæg for at overveje en lovgivning.²⁹⁹

Den smarte gradbøjning af de internationale konventioner på bekostning af danske statsborgere gled herefter igennem arbejdsministerens hoved som en kniv i smør. *Ingen* gjorde noget væsen ud af, at fortrinsbehandling af statsborgere er lovlig. Den embedsmand, der udfærdigede ministerens imødekommende svar,³⁰⁰ var dog tilsyneladende ikke blind for, at der kunne komme et efterspil. Embedsmanden pantede derfor i svarskrivelsen en bemærkning ind om, at de nævnte internationale konventioner „*ikke indeholder noget forbud mod diskrimination på grundlag af nationalitet/statsborgerskab*“. Men „*i praksis (vil det) være uhyre vanskeligt at skelne*“ mellem diskriminering pga. statsborgerskab og diskriminering pga. national oprindelse. På den måde fik arbejdsministeren – formelt – sit alibi i orden.

Hun skrev herefter til arbejdsformidlingskontorerne,³⁰¹ at en arbejdsgiver ikke mere pr. standard måtte kræve, at de ledige, der anvistes til ham, havde dansk statsborgerskab. Cirkulæret gik uden om, at en arbejdsgiver i det mindste så længe, ministerens nye lov ikke var vedtaget, var i sin lovlige ret til at fortrinsbehandle danske borgere med begrundelse *netop* i, at de var danske borgere. Ringede man til Arbejdsmarkedsstyrelsen, fik man tværtimod i dette tidsrum at vide, *at* en arbejdsgiver ikke over for formidlingen måtte angive, at han kun ville have danske statsborgere, *at* det ikke var tilladt at hjælpe sine egne først, *at* dette fulgte af de internationale konventioner, samt *at* der også var lovhjælp for det (uagtet sådan hjemmel altså endnu ikke fandtes).

Det bør i parentes tilføjes, at loven blev vedtaget, men at det i kraft af en forespørgsel i Folketinget fra Pia Kjærsgaard (fremprovokeret af behjertede kredse) lykkedes at få fastslået, hvad konventionerne egentlig tilsagde. Dette kan så være fortolkningsbidrag til loven i dag – hvis nogen ellers husker det.

8.3 Lobbyen

Eksemplet er karakteristisk for samspillet mellem politikerne og det, der kan kaldes „den humanitære lobby“.

Der var således gradvis opstået et formelt og uformelt netværk, som havde koblet sig på idealistisk arbejde af den art, der traditionelt nyder stor anerkendelse i et land som Danmark.

Netværket bestod først og fremmest af de „gamle“, private velgørende organisationer: *Flygtningehjælpen*, *Dansk Røde Kors*, *Mellempfolkeligt Samvirke*, *Folketkirkens Nødhjælp*, *Amnesty International* og andre. Disse foretagender var i årenes løb blevet i stigende grad domineret – for ikke at sige overtaget – af professionelle idealister. Fra at have virket på uegennyttens grund udviklede de derfor efterhånden deres egen dagsorden, hvor de oprindelige formål mere eller mindre blev facader for behård commercialisering.

Hertil kom en del nyere foretagender i samme genre, som opererede med det specifikke formål at hjælpe flygtninge og indvandrere – *FACTS*, *POEM*, *Landsforeningen af danske Flygtningevenner*, *SOS-Racisme*, *Flygtninge under Jorden*, *Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination*, *Ægteskab uden Grænser* m.fl. – plus naturligvis de rene indvandrerforeninger.

Omkalfatringen af den private veldædighed var i mange tilfælde meget omfattende, og der kom højeffektive og økonomisk velkonsoliderede, professionelle magtorganer ud af det med hundredvis af ansatte, herunder ofte højtuddannede specialister. Disse sikrede sig på den måde et „godt liv“ samt økonomisk udkomme langt ud over, hvad de havde kunnet håbe at opnå ad anden vej.

I sammenhæng med disse organisationer opererede endvidere en stribe hel- og halvofficielle institutioner: *Menneskerettighedscenteret*, *Nævnet for etnisk Ligestilling* osv.

Og så var der jo da hen ad vejen et utal af enkeltmanifestationer og -aktioner, komitéer, støttegrupper, improviserede foretagender osv., som ligeledes tiltrak opmærksomhed og økonomiske bidrag. De kunne være udløbere af de allerede nævnte foretagender, men det kunne også dreje sig om enkeltsagsprojekter med kort levetid. Ofte viste den organisatoriske kraft sig i øvrigt at komme fra den ekstreme venstrefløj, der har rigelig erfaring med sligt. Nævnes kan f.eks. *De flove Danskere*,³⁰² *Folkebevægelsen mod Fremmedhad* og foreningen *Nydansker – foreningen til integration af Nydanskere på Arbejdsmarkedet*. Sidstnævnte initieredes af bl.a. Morten Kjærum fra *Menneskerettighedscenteret*, og den bragte vennen Bjørn Elmquist i hus som direktør, efter at han var blevet vraget af vælgerne ved et folketingsvalg. Han måtte dog allerede inden tiltrædelsen opgive stillingen igen i kraft af for mange andre gøremål.³⁰³ Foreningen kom i øvrigt hurtigt i bekneb for støtte i erhvervslivet.³⁰⁴ Det lykkedes gennem sådanne konkrete initiativer hente penge til et stort antal mere eller mindre vidtløftige tiltag: 30.000 kr. til en bog *Til grin mod Racisme*, 60.000 kr. til en verdensmusikfestival, 5.200 til arrangementet *chilensk hverdag i Roskilde* osv. osv.³⁰⁵

Antallet af medarbejdere i det, der kan kaldes den egentlige godhedsindustri,

blev beregnet til 16.875 i midten af 1990'erne – hvilket bragte denne erhvervs-
gren på linje med landet største virksomheder.³⁰⁶

Omkring og mellem disse organisationer, initiativer, centre mv. svævede en
ret fast kreds af ofte magtfulde privatpersoner. Efter den måde, disse agerede
på, må man nok opfatte en del af dem som romantikere, der var ude af stand til
at styre deres følelsesliv og relatere det til den virkelige verdens vilkår. For andre
var det nok snarere behovet for at pirre egoet, der drev værket. I kredsen var der
imidlertid også en del, der nok simpelt hen øjnede den gode forretning – sådan
som det f.eks. ser ud til at være tilfældet med flere af de allestedsnærværende
menneskerettighedsadvokater.

Pengestrømmen til og i miljøet var svær at holde styr på. Som allerede beret-
tet (oven for under kapitel 7, 6) havde end ikke den engang så ærværdige
Flygtningehjælp orden på finanserne. Men der foregik mærkelige ting mange ste-
der.

Dette var muligt, fordi den kritiske sans ofte trådte i baggrunden hos do-
natorerne, når der søgtes om penge til velklingende formål. Eksempel: Så sent
som i april 2002 kom det frem, at indvandrerorganisationen *INDSAM* med et
formelt medlemstal på 3.181 var i stand til at tiltrække 4 millioner kr. i offent-
lige tilskud.³⁰⁷ Organisationen havde i øvrigt ikke engang den nævnte medlem-
stilslutning – for længst nedlagte eller udmeldte medlemsorganisationer taltes
med.

De enkelte led i denne struktur af organisationer, personer og enkeltsager var
til enhver tid i stand til at samvirke med de øvrige ud fra et sæt af fælles meto-
der og forudsætninger. Der er derfor rimelighed i at tale om en lobby.³⁰⁸ Dette
så meget mere som at der var et vidtgående personsammenfald i ledelser og
medlemmer, som kompenserede for manglen på bred græsrodsbasering. I det
hele taget sørgede de rette mennesker for at placere hinanden de rette steder.
De gik derfor ustandselig igen hos hinanden og i hinandens selskab. Person-
genbruget var så omfattende, at det undertiden førte til groteske resultater. I
1994 kunne en gammel modstandsmand, Niels Ebbe Lundholt, f.eks. harcelere
til indenrigsministeren over, at hun havde gjort en tidligere nazikollaboratør,
nemlig forfatteren Peter Seeberg, der under krigen var medarbejder i de nazisti-
ske propagandafilmstudier UFA i Berlin, til formand for *Nævnet for etnisk Lige-
stilling*. Begrundelsen for udnævnelsen lå antagelig i, at han efter krigen gik over
på den modsatte fløj.³⁰⁹

Det lykkedes netværket/lobbyen stort set at monopolisere opfattelsen af, hvad
moral og anstændighed tilsagde. Denne omstændighed gav Eyvind Vesselbo an-
ledning til at kalde deltagerne „de feudale meningsdannere“.³¹⁰ Vi talte derimod
om „meningsmafiaen“.

Begge betegnelser rammer i plet. Den consensus, der skabtes i miljøet, blev
nemlig meget langt afgørende for, hvad „man“ havde lov til at mene, ligesom det
stort set altid var personer fra lobbyen, der tillagdes de „rigtige“ opfattelser i TV-
aviserne, talkshows, radioprogrammer, avisinterviews osv. Andre meninger havde
det derimod med at forsvinde, enten fordi de slet ikke fik plads, eller fordi den
debat, de lagde op til, blev kvalt i fødslen. Det kunne have den form, at afvi-

gerne simpelt hen blev tiet ihjel. Men det kunne evt. også foregå på den oven for under kapitel 7, 10, omtalte måde, nemlig derved at de pågældende blev udsat for personlige angreb og forfølgelse, der ramte deres erhvervsindtjening og mulighed for at fungere på normale vilkår i almindelige samfundsmæssige sammenhænge. Sligt førte jævnlig til, at de trak sig – i al fald ud af synsfeltet. Men ellers blev de jo da gjort utroværdige.

Netværket arbejdede på den måde efterhånden – massivt finansieret af offentlige midler – topprofessionelt i retning af sine egne mål.³¹¹ Groft set var systemet det, at dets deltagere skabte billedet af „facts“ og af uimodsigelige moralske sætninger med tilhørende argumenter. Med disse påvirkede man så politikerne, fagforeningsledere m.fl., der ikke havde tid, kræfter eller civilcourage til at sætte sig til modværge. Herfra bevilgedes dernæst pengemidler, ligesom der ydedes politisk og moralsk støtte til yderligere „information“, som tjente til at blænde giveren selv og til bekræftelse af lobbyens „officielle“ sandheder. Da medierne endvidere gennemgående blot fungerede som statister eller ligefrem med liv og lyst deltog i mistænkeliggørelsen af dem, der forsøgte at få det ondartede bluff pillet fra hinanden, kan det ikke undre, at hovedparten af offentligheden lod sig snyde.

I ly af de gode formål, der er så svære at modsige, knuste lobbyen på den måde alt under sig i en bestræbelse, som ikke tog smålige hensyn til det danske samfunds situation og behov. I lyset af den „multikulturelle“ ambition, som efterhånden blev til et „must“ i miljøet, udviklede holdningerne sig endog undertiden i en retning, som kunne være aktivt fjendtlige over for det danske (se nedenfor under 5). Da lobbyens magt endvidere ikke modsvarede af et ansvar som det, der gælder for tilsvarende offentlige organer, og dermed heller ikke var underkastet sædvanlige hæmninger, konsolideredes i virkeligheden en alternativ magtstruktur helt uden for demokratisk indsyn, kontrol og fornyelse.

8.4 Et udsyn til verden

Fænomenet er sådan set globalt og har antagelig udspring i den omstændighed, at verden i disse år forandrer sig hurtigere, end folk kan følge med. Når den slags sker, bliver der plads til lyssky foretagsomhed. Jeg erindrer tilsvarende problemer fra ture over hele kloden. Særligt husker jeg en rejse i Kenya.

Dér kørte i 1995 en chauffør rundt på de hullede veje. Okuno hedder han – eller noget i den retning. Så for at undgå lidelsen ved at skulle høre sit navn brækket i itu af europæerne kaldte han sig helst James. Skal man rundt i Kenya, tager man ikke bussen. „James“ er en af dem, der har fået job med at køre europæiske besøgende derhen, hvor de gerne vil. Det gør han så uanset stadige malariaanfald, som han har lært sig at skjule. Ellers bliver det bare den næste i arbejdsløsheds køen, der får hans job. I Nairobi vandrer hærskarer rundt uden mål og med og job. Er de heldige at få en dags løsarbejde, er daglønnen i kenyashillings, hvad der dengang svarede til 15 danske kroner.

Så James hørte til de privilegerede. Havde tre børn på kostskole – der var ikke andre steder at have dem, for hans kone var død. Derfor kørte James rundt

og rundt og rundt og rundt – uanset hvad – og kunne regne med, at det må han blive ved med i 10 år efter, at det sidste barn havde forladt skolen og var kommet ud i arbejdsløsheden. Så længe ville det nemlig tage ham at betale skolepengene tilbage. Hvis han altså holdt så længe. Det har han næppe gjort, hvis man skulle dømme efter hans udseende dengang. Så antagelig er han død eller ude i arbejdsløsheden nu.

I Nairobi Airport oplevede jeg på hjemrejsen et dansk ægtepar i klemme. Manden var ansat i *Røde Kors*, medens konen havde problemer. De skulle hjem til Danmark, og manden havde hentet sig en flybillet på første klasse (pris retur dengang 25.000-40.000 kr. alt efter flyselskab). Sådan gør man, fortalte konen, når man er Røde Kors-ansat. Konens problem var, at hun *ikke* havde fået billet til første klasse. Medmindre der blev gjort noget ved det, må ægtefællerne altså vente med at ses til om aftenen, og de måtte nyde deres drinks i hver sin afdeling af flyet. Hun bad derfor om engelsksproget hjælp til at gøre sig forståelig over for Kenya Airways med hensyn til sit alvorlige problem. Det afhjalp selskabet dog naturligvis gerne. Alt for de gode kunder. Alt for humaniteten. Hun blev puttet ind til manden.

Uden for lufthavnsvinduerne stod et privat Røde Kors-jetfly, som ifølge kilder på stedet var parkeret dér, så at godhedsadministratorerne straks kunne komme på inspektion hvor som helst, de måtte ønske. Inden for var placeret overdimensionerede sparebøsser, i hvilke de rejsende kunne lægge deres sidste skillinger til hjælp for landets talløse døve, blinde og hvad de nu er. Foran i køen stod en tydeligt velsitueret dame, som trods sine somaliske træk påstod at være kenyaner med ret til at komme ind i Danmark. Lykkeligvis tog den vakse pas-kontrol hende ud af køen trods rasende protester fra hendes ledsager – en mørklødet herre med guldringe helt op til albuerne. Ifølge rutinen ville hun efter al sandsynlighed om bord være blevet forvandlet til en ukendt, forfulgt flygtning, som dårligt selv vidste, hvor hun kom fra. De nyrige somaliere i Nairobi dengang var som regel dem, der var løbet med den somaliske statskasse eller med andre somalieres penge. Derefter installerede de sig på *Nairobi Hilton* eller *Hotel Ambassadeur*, medens de ventede på en mulighed for at „flygte“ til Europa. Her stod bl.a. *Det radikale Venstre* på spring for at kunne finde et påskud til at tro på deres løgnehistorier, medens det danske samfund kunne imødesee endeløst smadder i kraft af de „nye danskeres“ uheldige vaner med at beklippe deres småpiger og andet underligt.

Der skulle op til ca. 2.666 kenyanske daglønninger til at betale for bare én 1. klasse-rejse København-Nairobi. Det svarede til en kenyanners samlede indsats dag ud og dag ind i over 7 år. I et københavnsk supermarked tilbød man for nogen tid siden „Røde Kors-brød“, som var almindelige brød, kunderne kunne købe mod at betale et tillæg på nogle øre. Den salvesfulde Jørgen Poulsen, informationschef i organisationen, tjente i begyndelsen af 1990'erne 70.000 kr. om måneden. Vi undersøgte i midten af 1990'erne hans organisation, der dengang lige var blevet overtaget af de professionelle – ikke noget med frivilligsamaritter her mere, tak. Resultatet var kvalmende.³¹²

Jovist, man kan let komme på „eternal holiday“ – evig ferie som kenyannerne

kaldte det – i Kenya. Man skal bare hengive sig til humanismen og idealismen og tage et skattefordelagtigt job i den humanitære industri. På den måde kan selv en middelmådighed, som i Danmark knap er i stand til at tjene det tørre brød ved sine kvalifikationskraft, blive opgraderet til en nettoløn over en dansk højesteretsdommers og oven i købet få chauffør, tjenere og flybilletter på første klasse.

Ca. 60 milliarder dollars brugte den rige verden på ulandshjælp hvert år på tidspunktet for nævnte oplevelser. Men kun en brøkdel nåede frem til de fattige. Resten blev opsugt af svulmende humanitære systemer og disses korrupte lokale regeringsstøtter på vejen.

Mere end 50 afrikanske børn kan sikres et års skolegang, mad og medicin og dermed et håb i tilværelsen for det samme beløb, som det årligt koster at have en „flygtning“ indlogeret i Danmark. Flere gange så mange kan sikres for det samme beløb, som det koster at holde blot en enkelt medarbejder i de humanitære organisationer.

8.5 Haderne

Forudsætningen for, at misbruget af danskernes gode hjerter kan finde sted, er et åndeligt miljø, hvor det er blevet legitimt at opgive, sælge, fornægte, tage afstand fra, ja ligefrem hade Danmark som fænomen og de traditionelle danske værdier. Det hævdes, at en befolkningsstørrelse på ca. 5 millioner – altså netop svarende til vor – er passende for menneskelige enheder, hvis de skal fungere tilfredsstillende. Den er overskuelig, tilsiger dermed indbyrdes ansvar og muliggør opbygning af et nærværende, fælles værdigrundlag samt af den samfundsmæssige infrastruktur, som er nødvendig for at få et moderne land til at fungere. Ikke desto mindre har der hos vor opinionsdannende elite gennem en årrække været tendens til at nedgøre, kaste vrage på – ja endog aktivt undergrave netop muligheden for at bevare vor folkelige enhed på dette niveau.

Fornægtelsen af det grundlag, der er skabt herhjemme, er i årenes løb kommet til udtryk overalt i udtalelser fra fremtrædende og/eller højt uddannede skikkelser. Nogle smagsprøver:

Harald Engberg-Pedersen, fhv. højskoleforstander og programchef i *Danmarks Radio*, repræsentant for *Dansk Flygtningehjælp* i *Flygtningenævnet*, forklarer, at Danmark hverken kan eller skal være nationalstat i den betydning, vi hidtil har kendt. „På længere sigt er det utænkeligt, at de fremmede ikke vil brede sig over de relativt mennesketomme områder i USA, Vesteuropa og såmænd også Østeuropa. Der er, set pr. kvadratmeter, stadigvæk utrolig mennesketomt.“³¹³

For at begrunde, at dette sker, hedder det sig også, at Danmark blot er et nyere fænomen. I et interview fortæller den såkaldte historiker Uffe Østergaard f.eks., at „det eksisterende Danmark med Jylland, Fyn og øerne beboet af lyshårede danskere er en relativt ny foreteelse“.³¹⁴ – Synd for dem, der sled neglene af hænderne for tusinde år siden på at bygge Dannevirke. Ifølge Lars von Trier³¹⁵ er Dannebrog i øvrigt „det danske svastika. Det burde samles ind og afbrændes“.

På linje hermed står skuespillerinden Paprika Steen, når hun som led i smæde-

kampagnen mod Dansk Folkeparti op til Folketingsvalget 20/11 2001 siger: „Ordet danskhed, det nye begreb, som er blevet indført efter, at Dansk Folkeparti har fået så meget indflydelse, er for mig et af de grimme ord, jeg nogensinde har hørt. For det første fordi ordet er uæstetisk og ikke findes – jeg ved ikke engang, om det findes i ordbogen, jeg tror, det er et selvopfundet ord – for det andet fordi, hvad er danskhed? Er det noget, jeg er? I øvrigt så er jeg halvt dansker, min mor var amerikaner, men danskhed må være noget med at se ned på andre, at være ugenerøs og nærig med sine penge, være bange for at nogen kommer og tager noget, som er ens, at der er andre, som også skal have en bid af kagen. Dét er danskhed i mine øjne, det er de mennesker, der går i alt for små sko, de mennesker, som ikke ved, at jo mere man giver, jo mere får man tilbage, et godt gammelt buddhistisk princip, som jeg synes er det eneste, man kan leve ud fra. Men det er som om danskerne er kommet til det sted, hvor mere skal have mere, og vi må hellere sørge for, at det vi har, ikke bliver taget fra os, for lige om lidt kommer alle de uhyggelige muslimer og spiser alle vores børn og alle vores kvinder, og så er der kun mændene tilbage, og de skal bare arbejde, for muslimerne, de er så strenge – sådan er det jo blevet, det er jo hvad det vil sige at være dansker, et lille menneske, som ikke vil give noget som helst fra sig. Jeg synes, danskhed er det grimme ord, der overhovedet findes.“

Fra scenens verden kunne også citeres Erik Wedersøe, skuespiller og forfatter, fhv. formand for Socialdemokratiets kulturudvalg: „Idiotiske danskere ... de helt store, blafrende tåber og idioter ... et grænseland, hvortil kloge, dygtige mennesker kom rejsende fra syd for at udvikle og hjælpe de primitive nordboere ... selv vort nationalsprog er et mixmask af påvirkning fra plattysk, hollandsk og en masse europæiske sprog. Hvad er en dansker? Og hvad er det dog, vi bilder os ind? – Hva' faen er det for et land, mit skib er fortøjet til?“³¹⁶

Tilsvarende Morten Sabroe: „Den aften var jeg af den overbevisning, at Danmark ville være et dejligt land uden danskere. Jeg ville elske det, hvis det var fuldt af tyskere, arabere, italienere, englændere, amerikanere, afrikanere, kinesere, japanere, polynesere, grønlandere og lapper. Jeg tror også de ville synes Danmark var et dejligt land uden danskere. Man kunne flytte danskerne op til Grønland, der ville være masser af plads og alt for koldt til at trække bukserne ned og vise den store hvide røv frem.“³¹⁷

Eller Hanne Smyrner, fhv. fotomodel og spaniendansker: „Det er simpelthen en krænkelse af menneskerettighederne at forlange, at de (indvandrerne) skal afstå bare en tøddel af deres ideologiske, moralske, familiære og religiøse identitet ... Hvad i alverden bilder vi os ind ved at ville diktere dem vores – på talrige måder – kuldsejlede og fallerede samfunds- og samlivsmodel?“³¹⁸

Eller hvad med Johannes Sløk, professor og ligefrem idéhistoriker: „Hvad er den danske traditionsrige kultur ... andet end selvbedrag ... selvglad i sin egen usselhed, fedladen ... pylret? ... Indbyd alle og hvemsomhelst ... lad os se, hvor langt vor vidunderlige kultur i grunden holder“.³¹⁹ Og samme: „Der findes ikke nogen dansk identitet. Vore rødder ligger i det gamle Hellas, i Rom og Frankrig ... Den danske identitet er rugbrød, kogte kartofler og opbagt sovs.“³²⁰

Jo, den formodede åndselite havde styr på verden og dennes samt deres egen vidtfavnende overlegenhed: „Og det er ganske vist, at kan vi ikke hamle op med

invasionen, er det såmænd nok fordi, vi ikke er bedre værd. Vi burde med entusiasme tage imod tilskuddet på et tidspunkt, hvor vi – ærlig talt – ikke har så forfærdelig meget at byde på selv.“ Sagt af kransekagen over alle kransekager på det kulturelle parnas Klaus Rifbjerg, forfatter og forlagsdirektør.³²¹ Denne bevægede sig i øvrigt ud i regulær racetænkning: „Jeg vil overhovedet ikke sætte nogen grænse overhovedet (for hvor mange flygtninge og indvandrere, vi kan tage imod, red.) ...“ ... „ikke bare integration men samgifteri – blanding af racer – er racens overlevelse ... Er der noget smukkere end mulatter? Der kommer fantastisk flotte fyre buldrende fra Tyrkiet og Pakistan og alle mulige andre steder fra, og sikke nogle herlige børn, der kunne komme ud af det ...“.³²² Og videre: „Se dog de fantastiske og flotte mennesker, der kommer ud af blandingsforhold i f.eks. de tidligere franske kolonier i Nordafrika. Tilførsel af nyt blod er et sundhedstegn. Hvis vi kun dyrkede hinanden, havnede vi i indavl og incest med en farlig degeneration med deformiteter som hareskår, misvækst, skæve hoveder og korte arme til følge ... For mig eksisterer der principielt ingen grænser ... det har gennem historien vist sig, at de fremmede stille og roligt har assimileret sig ...“.³²³

Eller hvad med forfatterinden Suzanne Brøgger: „Uanset hvor mange stramninger, vi laver for at bremse strømmen, så kan ingen modificere folkevandringsrealitet ... Jeg tillader mig at sætte spørgsmålstejn ved, om det (Danmark) overhovedet er vores ... Man kan ikke eje et land, og slet ikke Danmark ...“.³²⁴ Med denne opgivenhed som ballast kan det heller ikke undre, at damen i 2002 stillet over for spørgsmålet om, hvorledes Vestens intellektuelle kan påvirke den ekstremistiske muslimske tankegang, der skabte 11. september, svarer med et modspørgsmål: „Hvordan kan vi i Vesten imødekomme islam? Det kan vi kun ved at prøve at forstå den verden, muslimerne kommer fra, for vi kan næppe vende deres tankegang angående f.eks. kvinder.“³²⁵

Man forstår hvor åndeligt vidtfavnende tænkerne bag disse udtalelser er i forhold til jævne folk. Deres forestillingsverden bredte sig derfor inden for „eliten“:

„Man kunne have en vision, der gik på, at man besluttede, at det danske samfund kunne og burde absorbere 100.000 udlændinge om året ... Det vil måske ud fra en verdenspolitisk synsvinkel være rimeligt at konkludere, at der om 50 år i Danmark bør bo 15 millioner mennesker. Og ikke over halvdelen behøver at være født her! ... Verden kan ikke absorbere sin egen befolkningsvækst, hvis ikke Danmark ... er med til at løse dette problem.“ Sagt af professor, ekon.dr. Flemming Hansen.³²⁶

„Mennesker må selvfølgelig have lov at krydse menneskeskabte grænser i en moderne verden. Hvad er overhovedet en grænse andet end en abstraktion? ... Flere jugoer, tyrkere og perkere, tak! Flere sorte, gule og tværstribede, tak! Flere kvinder med og uden slør på gaden, tak! ... Flere kurdiske bjergbønder! ... Flere tamiler ... Mere sort, tak! ... Se på for eksempel New York og Rio de Janeiro! ... De maddikefarvede danskere kan ikke tåle lyset og solen, de får kræft af den ... Hvad med at få nogle flere fremmede hertil, nogle mørke mennesker, så det sarte blot bliver fortyndet, og den rette kulør opnås? ... Ud med solarierne! Ind med de fremmede!“ Sagt af Carsten Nagel, forfatter, cand. psych.³²⁷

„Vi er en gammel kristen kultur, siger vi. Ja tak, min gamle hat. Snarere er vi en bornert, middelmådig, småborgerlig kultur, selvglad i egen usselhed, fedladen og med stor færdighed i at trille tommelfingre. Dertil Pylret, permanent småfornærmet og med skæv mistro til dem fra den anden gade.“ Sagt af lektor Jørgen Würtz Sørensen.³²⁸

„For det er jo en naturlov, at forbundne kar har samme vandstand og forbundne rum samme lufttryk. Så det må da forudses, at mange unionsborgere fra syd og senere fra øst vil søge op til Eldorado eller Utopia, og at Danmark kort efter årtusindskiftet måske har 10 millioner indbyggere. Og fordi en åbning mod syd må ses som en naturlig europæisk forpligtelse, bør vi allerede nu igangsætte en omfattende landsplanlægning med placering af en række nye byer – ikke for store – 12-15.000 personer – ved vore fjorde – nye havnebyer – andre på højlandet, skovomplantede, som kommende skovbyer – vi har masser af plads.“ Sagt af professor Viggo Møller-Jensen.³²⁹

Så det kan ikke undre, at man i forordet til en af Dansklærerforeningens nyeste udgivelser, *Danskfagets danskhed* (af Peter Heller Lützen, 2002) kan læse – uden overdreven brug af kommaer – at: „*Danskfaget er i den forstand ved at nedlægge sig selv som dansk fag. Det er ved at blive et internationalt kulturfag. Og det er godt. Kun ved at underminere forestillingen om at der findes en fælles kultur for indbyggerne i Danmark, kan man åbne og efterhånden afskaffe begrebet danskhed som pædagogisk og dannelsesmæssigt ideal. – Det mest hensigtsmæssige og hensynsfulde over for skolens og danskfagets brugere er at svække forestillingen om at der findes en dansk læsemåde. Det gør der heldigvis ikke længere. Dan skfagets formål er derfor at undergrave danskheden. Selv om det er en anelse forvirrende at der stadigvæk står 'dansk' på skoleskemaet, og selv om det formål aldrig er blevet formuleret, så er det det formål danskfaget med tiltagende begejstring har virket efter de seneste 40 år.*“

Som universitetslærer under man sig herefter ikke længere over de vanskeligheder, der ikke sjældent er forbundet med at forstå, hvad det overhovedet er, de af gymnasierne leverede studerende forsøger at fortælle i deres skriftlige opgavebesvarelser.

KAPITEL 9

Pressen

9.1 Opstand og opstandelse

I påsken 2002 var der opstandelse i pressen. Anledningen var en kendelse fra det såkaldte Pressenævn, der efter medieansvarsloven afgør klager over mediernes tilsidesættelse af de presseetiske regler – altså retningslinjerne for, hvad „god presseskik“ tilsiger.

Jyllands-Posten havde således i omtalen af en voldtægtssag oplyst, at de to gerningsmænd var af *udenlandsk* herkomst. Overkriminaliteten i denne gruppe er som allerede berettet (ovenfor under kapitel 4, 2) en kendsgerning. Der må naturligvis være ret til i et frit samfund både at fortælle om denne overkriminalitets eksistens og at rapportere dens konkrete fremtrædelsesformer. Pressenævnet var imidlertid i kendelsen nået frem til, at *Jyllands-Posten* havde overtrådt etikken ved at fortælle, hvor de to forbrydere kom fra.

Ømskindethed var, som jeg vil vende tilbage til nedenfor (under 9), ikke lige det, der karakteriserede Pressenævnets virksomhed, når medierne skulle holdes på dydens smalle vej i forhold til os andre op gennem den kritiske periode. Men Nævnets omsorg for vore udenlandske gæster havde et andet niveau.

Balladen om nævnskendelsen satte pressens hidtidige dækning af udlændingestoffet i relief. Det fremmer næppe den positive omtale af denne bog at sige det. Men politikernes ulyksalige mangel på stillingtagen til de alvorlige problemer på udlændingeområdet, der bare voksede og voksede op gennem 1980'erne og 1990'erne, skyldtes i høj grad, at såvel den trykte som den elektroniske presse svigtede sin opgave og ikke rapporterede, hvad der foregik, på begribelig vis.

I et demokrati skal pressen ubarmhjertigt opsøge og fremholde virkeligheden og afkræve de ansvarlige en stillingtagen til samme. Dette er ikke mindst nødvendigt, når samfundet forandrer sig så hurtigt, at det er svært at følge med, og *hurtige* politiske beslutninger er nødvendige. Den danske presse fulgte imidlertid *ikke* med, men modarbejdede tværtimod de forsøg, der fra anden side blev gjort på at få politikerne til at interessere sig for det, der skete. Det er senere blevet betegnet som „journalistisk berøringsangst“, „politisk korrekthed“ og „den massive konsensus“.³³⁰ Hvad man imidlertid nu end kalder fænomenet, er realiteten, at de, der havde som professionel opgave at pirke til politikerne og afkræve dem stillingtagen til det, der oprullede sig uden for vinduerne i et forrygende tempo, sad klæbet til hinandens misforståede humanisme, til romantisering over de ædle fremmede og til selvskabte idiosynkrasier om os andre.

Lige fra jeg begyndte at beskæftige mig mere omfattende med udlændingeforhold, var medierne således i større eller mindre grad upålidelige inden for

dette emnefelt. Og vel er det blevet bedre med årene, men der er den dag i dag stadig et stykke vej tilbage.

Fra starten – vi taler her om perioden fra midten af 1980'erne og frem – var det rent galt. Ikke blot foregik der næsten ingen opsøgende journalistik, hvorved de problemstillinger, der ved årtusindskiftet kogte over hos vælgerne, kunne have været trukket frem i tide og belyst på en kvalificeret måde. Pressen besværliggjorde også de forsøg, der gjordes fra anden side på at opnå klarhed, og lagde låg over oplysninger, der belastede det officielle glansbillede af forholdene.

Den groteske måde at håndtere tingene på afspejles f.eks. i holdningen hos *Journalistforbundet*, når dette så sent som i 1996 tog de udslip, som begyndte at komme rundt om i medierne, til indtægt for, at disse fremstillede et skævt og negativt billede af de etniske mindretal. Flygtninge og indvandrere præsenteredes således som oftest i forbindelse med problemhistorier, indvendte forbundet.³³¹ Dette ville i øvrigt ikke være så mærkeligt – netop problemer af den art, der ikke lod sig gradbøje endsige bortdefinere, var jo selve kernen i sagen. Men forbundet ønskede ikke desto mindre at få præsentationen ændret og arrangerede derfor en konference for at kæntre mediedækningen i positiv retning.

Noget objektivt, virkelighedsdækkende billede gav pressen næppe på det tidspunkt, hvor *Journalistforbundet* gik på banen. Vi på vor side konstaterede således gennem simpel iagttagelse, at medierne ret systematisk forvanskede eller undlod at oplyse selv om ting, der lå lige for næsen, hvis kendskabet til disse kunne skade de billede, den humanitære elite ønskede at sætte på nethinderne. Men problemernes omfang taget i betragtning kunne det naturligvis ikke undre, at der desuagtet efterhånden slap så meget ud til offentligheden, at de professionelle formidlere af korrekte meninger fik ondt i deres ædlere dele.

I forlængelse heraf blev de, der oplyste anderledes, end den „politiske korrekthed“ tilsagde, latterliggjort, mistænkeliggjort, ja direkte beløjet. Når dette skete, var det normalt også umuligt eller dog meget vanskeligt at få adgang til at forsvare sig. Noget af det mest pinagtige var faktisk gang på gang at stå med en god sag, med korrekte og veldokumenterede informationer og med afgørende argumenter, men være afskåret fra at få dem frem.

– Og noget at det mest pinagtige er sådan set stadig væk at opleve, at når der er behov for en sagkyndig kommentar til dit eller dat på feltet, så går medierne fortsat helst uden om dem, der har bevist deres kildeværdi ved dengang at levere de oplysninger, der senere viste sig at være korrekte. I stedet holder man sig så vidt muligt til ansigter, om hvem det ligger klart, at de dengang ikke *ville* og fortsat næppe *vil* vide noget – eller i al fald vide for *meget* – eller som dog er gode til at krybe uden om sagens kerne.

En gennemgang af arkivet over kontakterne til redaktionerne gennem tiden er deprimerende læsning. Det er billedet af hovne, arrogante redaktører og journalister, der er gået i selvsving med hinanden i en sådan grad, at det som regel var umuligt blot at komme i en fornuftsbetonet kommunikation med dem. Det er historien om evige afvisninger både af højrelevant stof og af svar på redaktionel tilsvining af os, som simpel anstændighed havde tilsagt, der var blevet givet plads til. Det er billedet af et miljø, hvis aktører var mere interesseret i at være

med i et indbyrdes spil med kollegerne om, hvor smart man kunne være til at opretholde illusionerne, end i hvordan tingene faktisk stilede sig.

Pressen løste kort sagt *ikke* den opgave, der er den frie presses i et oplyst informationssamfund. Den sikrede nemlig *ikke* forudsætningerne for, at demokratiet kan virke, så vidt som at hverken vælgerne eller politikerne kan tage stilling på en meningsfyldt måde uden at kende til de faktiske forhold i den verden, der omgiver dem.

9.2 Bag redaktionernes nedrullede gardiner

En samlet karakteristik af de „officielle“ mediers rolle kan således koges ned til to konstateringer:

For det første var det vanskeligt at få selv væsentlige, veldokumenterede kendsgerninger ud til offentligheden ad denne vej. Læserne af dette kan f.eks. sammenholde de informationer, der blev trykt i fakthanumrene af *Danskeren* i begyndelsen af 1990'erne, med mediedækningen omkring samme tidspunkt og dernæst relatere de ting, vi dengang fremholdt, med det, som er blevet nutidens nøgleemner og almenviden.

For det andet *kunne* medierne sædvanligvis ikke tage sig sammen til at skildre os, der arbejdede på at få kendsgerningerne frem i lyset, for det, vi var og faktisk lavede, men benyttede i stedet en skabelonagtig, negativ fremstilling som grundlag for maleriske historier, som måske nok havde høj underholdningsværdi, men som satte substansen i vore advarsler i en skygge, hvorfra de først på det seneste er kommet frem.

Det stod allerede tidligt klart for os, at forholdene på redaktionerne ikke var sådan, som folk mestendels forestiller sig. Der var tværtimod pres på medarbejderne dér for at opretholde skønmaleriet af, hvad der foregik, og forfølgelse af kolleger, der ønskede at informere frem for at missionere. Disse tilstande, som på visse redaktioner udviklede sig ud i det absurde, gik også nogen af de mere gammeldags orienterede journalister og redaktører stærkt på, hvilket i en række tilfælde førte til, at de tog kontakt til os.

Et enkelt sted er tilstandene af den grund blevet belyst offentligt af den implicerede selv, hvorfor det kan refereres. Fra *B.T.* kom der således på et tidspunkt en beretning, som vi trykte i bladet, og som udmærket illustrerer forholdene bag de nedrullede redaktionelle gardiner.³³² Citater herfra:

„Efter et redaktørskifte begyndte bladet pludselig at se fjender over alt. Dvs. medlemmer af Den Danske Forening. Navnlig blandt læserbrevsskribenterne. Blot redaktionen hørte navnet Den Danske Forening, blev hanen på revolveren omgående spændt. Som Göring, eller hvem det nu var, når han hørte ordet kultur.

B.T.'s redaktør sagde ellers om sig selv, at han havde et 'hjertevarmt menneskesyn', som også skulle være bladets, men nu blev en hvilken som helst pensioneret fru Jensen, der hverken var medlem af det ene eller det andet, pludselig farlig og kom under mistanke og skulle bekæmpes. Det var ikke, hvad hun skrev og mente, der var afgørende. Det guddommelige kriterium var medlemskabet.

Da redaktionen ikke var i stand til selv at afgøre, om den pågældende var med-

lem af Den Danske Forening, var man nødt til at spørge sig frem, også hos læserne selv. Når de ringede, blev de forhørt om deres medlemskab. Det var jo en ren inkvisitions-domstol, og mange læsere blev selvfølgelig dødfornærmede. Jeg ved det, for mange af dem ringede til mig og spurgte, hvad i al verden der dog var på færde, og ville opsige deres abonnement.

Mindst to læsere blev anset for at være specielt lumske ved at optræde i avisen under falsk adresse. Den ene i København, den anden i Kolding. Men der var intet som helst i vejen med de to. Heller ikke med deres adresse. Da de ikke kunne få fat i redaktøren, ringede de til mig. De var fortørnede, for at sige det elskværdigt, og ville ud med deres utilfredshed. Deres ære var gået for nær, sagde de. Ikke på grund af mistanken for medlemskab af Den Danske Forening. Det kunne de såmænd godt bære, selv om de ikke var medlem. Men de kunne ikke leve med, sagde de, at man på redaktionen gik rundt i den vildfarelse, at de var så store krystere, at de ikke turde stå ved deres synspunkter, men gemte sig bag falsk adresse.

De havde i mange år skrevet læserbreve til B.T. og i øvrigt også i andre blade og mente derfor, at B.T. burde kende dem. Det mente jeg også. Jeg kendte både personer og deres adresser, og vidste, de skam var ægte nok. Og i øvrigt hæderlige mennesker.

Jeg spurgte en kollega, hvordan en så fatal og krænkende misforståelse kunne opstå. Det viste sig, at 'det var nogen udefra', som det hed, der havde ringet og 'oplyst' redaktionen om de to 'falske' skribenter. Øjentjenere 'udefra', hvem de så var, kunne altså styre B.T. og blot ved en opringning bestemme, hvem der skulle have et læserbrev i eller ej. Bladet havde slet ikke tanke for, eller var simpelt hen ligeglad med, at den trafik kunne misbruges groft, og at der var mennesker, der blev ofre i den sammenhæng.

Ved en anden lejlighed gjorde en redaktionssekretær opmærksom på, at en tredje flittig og særdeles kendt læserbrevsskribent var næstformand for Den Danske Forening. Redaktionssekretæren havde selv hørt det 'udefra', sagde han, for ligesom at understrege, at der var livslang garanti for ordene.

Men den pågældende var ikke næstformand i Den Danske Forening og har aldrig været det. Jeg tvivler endda på, at han overhovedet var eller har været medlem, men jeg ved det ikke og interesserer mig heller ikke for det. Nu burde en journalist og redaktionssekretær strengt taget vide, hvad næstformanden for Den Danske Forening hedder. Navnlig når man viser netop den forening så stor interesse. Om ikke for andet, så for ikke at dumme sig. Han burde også kende den pågældende læserbrevsskribent, der oven i købet havde optrådt som hovedperson, med billede og det hele, i mange artikler i B.T., artikler der handlede om noget helt, helt andet end den Danske Forening. Der var så indlysende tale om to forskellige personer, at selv en redaktionssekretær på B.T. faktisk ikke burde kunne undgå at få øje på det.

Det var i alle henseender noget jammerlig klamp med den undersøgelse, og da jeg gjorde opmærksom på det og på, at næstformanden for Den Danske Forening i øvrigt aldrig skrev læserbreve til B.T., så han meget opvakt ud og spurgte mistroisk, hvorfra jeg vidste det.

Herregud, man kunne følge lidt med i medierne og interessere sig for det samfund, man lever i, så ville man vide det. Så enkelt var det. Men ikke nok med det. Den

Danske Forenings medlemsblad, Danskeren, kom til hver enkelt journalist på B.T. hver gang, det udkom. Deri kunne man finde alle oplysninger om, hvem der tegnede foreningen plus alt det andet. Også hvem næstformanden var. Det stod sort på hvidt og ikke engang med småt, endsige i kode som i et gækkebrev.“

9.3 Problemets kilde

Man kan undre sig over, at det udviklede sig til en sådan parodi. Mange undrer sig formentlig også over, at vi fortsat skal høre de pågående, missionerende stemmer fra højtalerne, når der stilles ind på *Danmarks Radio*. Hvorfor i alverden prøver disse mennesker fortsat at bilde os ind, at der ikke er de problemer, som ethvert skolebarn efterhånden kender til? Hvorfor disse stadige bortforklaringer, som bliver mere og mere anstrengte? Hvorfor skal vi hele tiden prakkes disse menneskers personlige holdninger på?

Alt har imidlertid en forklaring: Journalisternes mål og metoder ændrede sig i midten af 1970'erne. En holdningsbearbejdende journalistisk form vandt således dengang frem på bekostning af den gammeldags neutralt rapporterende. Baggrunden var en udvikling på *Journalisthøjskolen*, hvor de traditionelle journalistiske dyder kom under tryk fra ungdomsoprørets marxistisk orienterede tankeverden.³³³

Den nye journalistiske form døbt med positivordet „kritisk journalistik“. Det skulle skjule, at det i virkeligheden drejede sig om en *manipulerende* journalistik, der udøvedes i en *politisk* sags tjeneste. Denne journalistiske skole sivede herefter sammen med de journalister, der gennemgik uddannelsen, ind i medierne, hvor den efterhånden gennemsyrede og forgiftede arbejdet.

Målet for disse journalister var *ikke* at være objektive i reportage og referat. I stedet var målet at være holdnings- og handlingsvisende til opnåelse af politiske mål – dengang „samfundsforandringen“. Det blev legitimt at arbejde med skjult dagsorden. Journalisten havde nu pludselig ret til at være på én gang udredende, anklagende og dømmende myndighed. Det skulle ikke overlades til offentligheden (vælgerne) *selv* at træffe beslutning på grundlag af en så vidt muligt neutral beskrivelse af, hvad der foregår i denne verden. Nej, journalisten skulle tage *stilling* på læsernes, lytternes og seernes vegne og forme sin beskrivelse, så at publikum blev sluset derhen, journalistens ideologi tilsagde.

Konsekvensen var, at offentligheden i den kritiske periode ikke fik den vare, de fleste ventede sig, nemlig et i al fald *tilstræbt* neutralt gengivet billede af, hvad der foregik i denne verden, som gav mulighed for selvstændig stillingtagen. I stedet præsenteredes nyhederne på en måde, som så at sige bar konklusionen i sig selv – nemlig den konklusion, journalisten ønskede. Derfor kunne Journalistforbundet ligefrem finde på at holde conference om, at de fremmede *skulle* skildres positivt.

I kølvandet på denne udvikling gik pressens gammeldags kritiske sans i stor stil tabt, og medierne blev sårbare netop over for markedsføring og lobbyvirksomhed til fordel for skabelsen af det „multietniske“ Danmark.

9.4 Medieundergravende virksomhed

Vi besluttede fra første færd at prioritere bearbejdelsen af pressen højt.

Det hørte til de yderste sjældenheder, at journalisterne på eget initiativ kontaktede os om noget som helst relevant. Til trods for, at det hen ad vejen må være gået op for de fleste af dem, at det ikke var „myter“, vi leverede, og til trods for, at der efterhånden var et helt overskyggende behov for at få faktisk viden på bordet, så var „officielle“ henvendelser til mig personligt fra redaktionerne om kilder til sådanne facts – for slet ikke at tale om regulære kommentarer – igennem de første mange år så få, at de nærmest er gledet helt ud af erindringer. Derimod var der ingen mangel på henvendelser om kommentarer, der kunne bruges som led i sensationshistorier. Det var næsten ikke til at holde ud at skulle blive ved med at optræde forekommende og høfligt i sådanne sammenhænge.

Vi måtte derfor selv tage initiativ til at få tingene frem gennem medierne. I denne forbindelse forsøgte vi os med pressemeddelelser om de vigtigste nyheder. Disse meddelelser blev dog normalt aldrig brugt – lige så lidt som faktastof i *Danskeren* blev refereret direkte, medmindre noget herfra da kunne benyttes som påskud til en eller anden belastende historie om os. Der var heller ingen interesse for pressemeddelelsernes kommentarer til begivenhederne. Alt dette uagtet de ting, vi berettede om, hen ad vejen viste sig at blive brændende aktualitetsspørgsmål, og uagtet udviklingen efterhånden i påfaldende grad bekræftede relevansen af vore vurderinger. Skulle vi have noget ud ad denne vej, måtte det følgelig sluses ind i medierne på anden vis.

Denne virksomhed tog flere retninger. Vi havde således en manual, der udleveredes til særligt aktive medlemmer og sympatisører med anvisninger på, hvordan de kunne gribe tingene an. Heri indarbejdedes en vejledning i, hvorledes de bedst håndterede journalisterne. I supplement hertil udsendtes allerede i 1989 i kopieret form et hæfte med gennemgang af en stribe eksempler på de mest anvendte journalistiske tricks.³³⁴ Desuden opsamlede og videreekkoede vi de udslip, som selv den mest rettroende redaktion ikke undgik. Endelig registrerede vi de journalister, der beskæftigede sig med udlændingeforhold, hvorefter de fik overbragt *Danskeren* på navn.

9.4.1 Omgang med pressen

Retningslinjerne til medlemmer og sympatisører angående omgangen med pressen skabtes gradvis, efterhånden som erfaringerne indhøstedes.

Vi gav således bl.a. det råd, at når man konstaterede en hårrejsende fortællelse – for slet ikke at tale om regulært manipulerende reportage – burde man skrive til pågældende redaktion og gøre vrøvl. Det er trods alt i det lange løb besværligt for en redaktør at blive ved med at krybe uden om slige henvendelser fra læserne – det udvikler sig let til ukontrollerbar, negativ reklame for bladet. Men endvidere ødelagde protester fra læserne jo muligheden for at opretholde en urigtig forestilling om, hvad den herskende „offentlige mening“ mening gik ud

på, som redaktionerne kunne søge tilflugt i. I stedet afsløredes *modsætningen* mellem redaktion og læsere.

Jeg fulgte selv fremgangsmåden, når anledning gaves. F.eks. tabte jeg tålmodigheden med *Jyllands-Posten* engang i begyndelsen af 1990'erne og gennemgik i et brev til bladets chefredaktør Jørgen Ejbøl³³⁵ dets omtale af foreningen gennem det sidste 1½ år. Denne avis var vel den mindst ringe, men de 6 artikler, jeg tog fat om, var ikke flatterende.

Blandt dem var f.eks. en af de sædvanlige historier, som søgte at koble foreningen til *Fremskridtspartiet*, skinheads, tyske jernkors osv. Artiklen oplyste i denne forbindelse også, at Hillerød byråd havde vægret sig ved at låne foreningen lokaler „*med henvisning til, at den demokratiske ytringsfrihed næppe kan gælde foreninger, hvis mål og metoder kan være i strid med den demokratiske grundidé*“. Man „glemte“ bare at fortælle, at denne begrundelse var en konstruktion, samt at byrådet var blevet underkendt af ministeriet og i øvrigt havde været ude af stand til at fremvise det ringeste belæg for sin påstand. Jeg havde oven i købet i anledning af artiklen i sin tid skrevet en protest til *Jyllands-Postens* læserbrevspalte, som imidlertid af uopklarede årsager(!) bortkom på redaktionen, inden debatredaktøren fik den i hænde.

Blandt de andre fremhævede artikler var en reportage fra 24/2 1993 skrevet af bladets journalist Simon Andersen – igen om et forsøg på at hindre et foreningsmøde, men nu i Århus: „*300 sagde nej til racisme*“, stod der at læse, uagtet det kun drejede sig om 170 (et stort antal fremmede medregnet). Simon Andersen havde her bl.a. rapporteret begivenheder, som slet ikke fandt sted, ligesom han styrkede det billede, han ønskede at fremme, ved at fortælle, at der blandt medlemmerne var „*knægte i læderjakke*“. – Det var klædningsstykker af samme art, som foredragsholderen, pastor Langballe, havde fået af sin kone til jul.³³⁶ Derimod fik læserne som vanligt intet at vide om, at det var velkendte venstre-revolutionære grupper, der stod bag, lige så lidt som læserne fik noget af vide om disse grupperes metoder til mødeødelæggelse. At Simon Andersen ikke ønskede at informere om de virkelige forhold, men i stedet søgte at fremstille de skøre venstre-revolutionære som stuerene personer, der udtrykte en bredere holdning blandt århusianerne, fremgik i øvrigt af, at han forsætligt holdt sig i uvidenhed om, hvad vi stod for: Han nægtede (på bladets brevpapir) at modtage materiale fra os.

En tredje af JP-artiklerne var fra 23/2 1993. Her afskrev bladet ukritisk en „*antiracistisk*“ presseinformation om, at der nu var dom for, at foreningen kunne „*forbindes med racisme*“. Dette til trods for at dommen alene lod injurianten slippe, fordi ordet blev brugt i en sammenhæng, hvor det fremstod blot som et skældsord og ikke som en sigtelse. Samtidig fortav bladet – indtil 26/2 hvor vor redaktør havde gjort forestillinger – at landsretten fandt det bevist, at den påstået vindende „*antiracist*“ havde udtalt, at han kynisk manipulerede pressen og ville bruge vold for at opnå sine formål. Ja, manden havde ifølge retten endog vedkendt sig at bruge nazipropagandametoder(!)

Jeg sluttede brevet til Ejbøl: „*Det har ingenlunde været nemt at rejse indvandringsproblemerne som politisk problem på et tidspunkt, hvor de kun skimtedes uklart.*

Når man kaster sig ud i sådant, må man selvfølgelig også regne med at blive udsat for lidt af hvert. Men når vi, der trådte frem på et tidligt tidspunkt, efterhånden har fået ret i vores uglesete 'løse påstande' – tænk blot senest på kriminalitetsstatistikken, socialministeriets bistandsrapport og Danmarks Statistiks seneste opgørelser over fremmedtallet – forventede vi vel også efterhånden at få en mere fair behandling i det mindste i den seriøse del af pressen. Dette venter vi fortsat på."

Ak ja. Allerede 15/6 1994 kunne jeg fortsætte korrespondancen. Den 12/6 rapporterede avisen nemlig, at foreningen havde haft et „vagtkorps“ af „skinheads“ ved sit grundlovmøde i Hillerød. Hvad belægget var for dette vrøvl, oplystes ikke. Derimod oplystes det 13/6, at disse „skinheads“vakter nu også deltog i et nazi-møde i Gladsaxe, på hvilket foreningen ifølge artiklen reklamerede sit budskab. Vi anede intet om noget sådant arrangement. Men allerede 15/6 var ikke desto mindre „foreningens nye vagtkorps af skinheads og nynazister“ blevet til en mur- og nagelfast realitet i en firspaltet artikel om et møde, vi påstodes at have holdt i Helsingør, uagtet det drejede sig om en helt anden arrangør.

Jeg kendte fremgangsmåden fra *Ekstra Bladet*, hvorfra journalisten bag *Jyllands-Postens* nye kampagne mod os, Anders-Peter Mathiasen, da også var hentet. Det må vel have glædet ham oven på det ikke-eksisterende slag mellem de autonome og det ikke eksisterende „vagtkorps“ ved det møde, der ikke var vort, at en yngre, aldeles fredelig deltager i pågældende møde (manden havde en brækket arm i gips) blev slået ned med køller af autonome på Østerport Station bagefter.

Jeg sluttede dette brev til Ejbøl: „Jeg afventer fortsat spændt Deres kommentarer. Er dette *Jyllands-Postens* nye linie?“

Noget meningsfuldt svar kunne man naturligvis ikke vente sig at få på den slags henvendelser. Jeg erindrer i det hele taget ikke nogen sinde at være stødt på en redaktion, der viste tegn på anger over at have bragt en fuphistorie. Derimod er der kommet mange henvendelser fra folk, der var rystede, når de konstaterede, hvordan tingene i virkeligheden stillede sig med det, pressen havde fortalt.

Det viste sig i øvrigt, at selv om det redaktionelle stof som regel var blokeret, kunne det eventuelt lade sig gøre at smugle faktaoplysninger om indvandringsforhold ind i læserbrevsform. Tilsyneladende var det vanskeligere at afvise læserbreve med facts end med meninger. På samme måde var det undertiden muligt i læserbreve at få trykt korrektioner til urigtige faktaoplysninger i det redaktionelle stof. Undertiden var det endog muligt i en sådan sammenhæng at få trykt sin egen eller foreningens kontaktadresse eller telefonnummer i teksten, så at læserne kunne rekvirere dokumentationen.

Mange havde dog bitre erfaringer med afvisning af manuskripter. En del af disse afslag skyldtes givetvis redaktionens ønske om at holde uønskede ting ude. Ofte var afvisninger dog nok også en konsekvens af, at der rent faktisk kom umådeligt mange manuskripter til de fleste redaktioner, eller at indlægget var uegnet til trykning på grund af dårligt sprog, uartigheder, åbenlyse urimeligheder el. lign. Eller det indeholdt simpelt hen ikke noget nyt, men kun beklagelser til personlig tilfredsstillelse for forfatteren.

Vi lavede derfor også en vejledning i, hvordan man skriver læserindlæg: Husk,

at et indlæg skal tilpasses pågældende blads almene profil, at meningsindlæg uden nyhedsværdi lettere kan bortcensureres som overflødig fyld, at man ikke skal sende samme læserindlæg til flere blade, at korrektioner til trykte urigtige oplysninger er vanskeligere at afvise end andet, at tænke på, hvem læseren er og bruge hans eget sprog, at bruge eksempler som hvilepunkt for tanken, at dokumentere det sagte, at undgå at blande forskellige ting samme i samme indlæg, at systematisere det skrevne og sortere unødvendigheder fra, at bruge korte, enkle sætninger, at bruge dagligdags, almindeligt kendte ord. Recepten var ikke ny – den fandtes bl.a. i nogle af de håndbøger for den slags, venstrefløjen havde cirkuleret i mange år.

Endelig mindede vi vore proselytter om, at hvis de fik et indlæg trykt, skulle det kunne stå alene. Offentliggørelsen af det kunne nemlig meget vel vise sig at være en „haj ind i bassinet“-operation fra bladets side, som ville blive opfulgt af strømme af modsigelse, „dementier“ og kritik, der ikke blev adgang til at svare på.

I modsætning til, hvad der er blevet hævdet om os, organiserede vi imidlertid som sagt (ovenfor i indledningen til kapitel 8) ikke regulære læserbrevskampagner ensidige læserbreve under falske navne. Det gjorde andre derimod tydeligvis: Når vi fulgte op på læserindlæg fra anden side – f.eks. for at komme i kontakt med en formodet sympatisør eller for at retlede en i formodet god tro vildfaren – var det ikke altid, at den angivne skribent overhovedet eksisterede. Især *Ekstra Bladet* og *B.T.* var belastet af læserbreve med ikke-eksisterende afsendere.

Hertil kom så muligheden for at gå direkte til journalisterne. En journalist skal jo – i al fald principielt – altid vide, hvad der foregår. Det var derfor muligt at indsluse en del stof som private (for Guds skyld *helt* private) „tips“ – ikke mindst hvis materialet var veldokumenteret og vel præsenteret, så at det grundliggende arbejde allerede var gjort. I særlige tilfælde kunne man evt. sørge for, at redaktionen på passende anden måde fik materialet i hænde.

Der viste sig også at være afsætning på stof fra (formodede) menneskevenner, som gjorde vrøvl over det, vi andre gik og foretog os. Den slags forargelse kunne være nyttig. En journalist kan jo nemlig vanskeligt udtrykke forargelse over et eller andet uden at fortælle, hvad dette går ud på. Og så kan publikum bekvemt selv danne sig en mening om, hvorvidt de skal deltage i forargelsen eller sympatisere med dens anstifter. Undertiden sørgede vi følgelig selv for forargede henvendelser til passende tumpe-journalister. Foretagsomme folk kunne i en sådan sammenhæng blive så ivrige i rollen, at det lykkedes dem at dokumentere journalistens metoder. En enkelt gang trykte vi med belæg hos en sådan kilde beretningen om, hvordan en journalistisk hulkehistorie blev skabt.³³⁷

Efterhånden lykkedes det at trænge ind bag facaden. Dette gav et sådant indblik i, hvorledes tingene fungerede dér, at det pø om pø også blev muligt at forrette sabotage på selve „noninformation“-slinjen.

I *Danmarks Radio* vidstes f.eks., at en konkret medarbejder på bestemte tidspunkter havde mulighed for at sende stof, som ellers var bandlyst. I *Politikens Hus* førte et par oppositionelle ansatte i en periode nervekrig mod de hellige på bladet ved anonymt at ombære uønsket stof og anbringe det dér, hvor det tilsy-

neladende manglede mest. Det førte i øvrigt til, fortalte de, at der blev iværksat en intern undersøgelse, hvorfor de pågældende forsigtigvis gik over til at lægge de forbudte sandheder i husets egen postkasse uden for indgangen adresseret til målpersonerne. Fra et af de store nyhedsbureauer blev jeg også på et tidspunkt ringet op af en medarbejder, der meddelte, at han ikke længere kunne udholde den måde, hans arbejdsplads manipulerede stoffet på. Af forskellige grunde kontrollerede han nyhedsstrømmen fra bureauet den følgende dag, berettede han, hvorfor han netop denne dag ville sikre, at oplysninger om de faktiske forhold blev rapporteret. Dette forsæt gav jeg ham så lejlighed til at føre ud i livet. Bureauet var tydeligvis registeret af lobbyen som pålideligt og dets stof følgelig egnet til sanseløs offentliggørelse. Det viste sig i al fald, at historierne fra netop *denne* dag gled uzensureret ind i en stor del af pressen – meget langt endog med det samme ordvalg som kildens.

9.4.2 Videreformidling af udslip

Konsekvensen af, at pressen gjorde så lidt, som tilfældet var, for at komme den grove desinformation til livs – ja endog deltog i den – var som nævnt også, at vi satte et systematisk arbejde i gang for at opsamle de uundgåelige udslip af relevant stof hist og pist, verificere autenticiteten og dernæst formidle det videre til andre medier. På den måde synliggjorde vi hen ad vejen med de „autoriserede“ medier selv som kilde, at „myterne“ om indvandringens årsager og konsekvenser ikke var så meget myter endda.

Denne del af arbejdet var enormt. Dels var opledningen af disse informationer meget arbejdskrævende, fordi det ofte var tilfældigt, hvor tingene dukkede op. Og dels blev arbejdet i stor stil udført af frivillige uden forudsætninger for et dokumentationsarbejde, der måtte overholde nærmest videnskabelige krav, fordi det skulle kunne holde vand over for selv den hårdeste efterprøvelse. Mange af dem forstod formentlig end ikke perspektiverne i det, de foretog sig.

9.4.3 „Mailing“listen

Formålet med at videregive *Danskeren* til relevante journalister var at vække interesse hos de af dem, hvor der var noget som helst at vække, og at svække nervesystemet på resten ved at gøre det tydeligt for dem, hvor ringe de løste deres opgave, og hvor godt vi var orienteret om elendigheden.

Den mand, der fra første færd løste denne opgave med utrættelig flid, var en veteran fra frihedskampen (mere konkret *Studenternes Efterretningstjeneste*). Han havnede under besættelsen i en KZ-lejr for sin åbenbart permanente mangel på forståelse for enhver tids tidsånd. Det var ikke småting, han kunne berette om de uforskammetheder, han blev mødt med, når han afleverede sine forsendelser i bladhusene og andetsteds. Det skal jo nemlig huskes, at man disse steder besad en højere moral end hans, og det mente man i særlig grad at kunne understrege ved senere den stiltfærdige lille gæst. Besynderligt nok lod han sig ikke gå på af det, men fortsatte ufortrødent år efter år, indtil den moderne teknologi overflødig-

gjorde ham. Men pyramiderne lader sig som bekendt heller ikke gå på af, at hyænerne pisser ved deres fod.

I øvrigt bekræftedes hans beretninger om fortrædelighederne af tilbage-meldinger fremkommet ad anden vej: Hvis *Danskeren* afleveredes i kuverter med afsender, udsattes de modtagere, der faktisk var interesseret i at få det, for kollegernes massive fordømmelse. Ja, behjertede menneskevenner pågældende sted kunne endog finde på at „hjælpe“ ved at samle alle kuverterne sammen og returnere dem eller smide dem væk. Sligt foregik f.eks. i *Danmarks Radio* og på *Berlingske Tidende*. Hvis *Danskeren* imidlertid lagdes i kuvert *uden* afsender, var det fordi, vi var „kujoner“ (Georg Metz' udtryk). Hvis det sendtes på *privat*-adressen, var det et utilbørligt brud på privatlivets fred. Hvis det derimod sendtes på *arbejdet*, var det et misbrug af arbejdspladsens faciliteter. Det var i det hele taget ikke let at gøre de retmenende tilpas.

Det var derfor godt at konstatere, at der også var en del, som i al stilfærdighed var glade for at få disse ting, og som gjorde ophævelser, hvis leverancerne svigtede. Selv i samfundets allerhøjeste lag, som efterhånden også var repræsenteret på mailinglisten, kunne lejlighedsvis registreres aktiv tilfredshed med at blive holdt ajour.

9.5 De elektroniske medier

De store elektroniske medier – frem for alt TV – er langt mere gennemslagskraftige end den trykte presse. De viste sig imidlertid også at være endnu vanskeligere at have med at gøre.

9.5.1 DR

På *Danmarks Radio* (DR) var den helt gal. „Hvis *Danmarks Radio* skal tage sit idegrundlag alvorligt, så bør vi bevidst i den samlede sendeflade forsøge at dæmme op over for den højrebølge i indvandrerspørgsmålet, der strømmer gennem landet“ sagde DR's generaldirektør Christian S. Nissen ganske ligeud.³³⁸ Og videre: DR skulle tage særlige hensyn til flygtninge og indvandrere og „ikke bare stå som neutrale iagttagere“.³³⁹ Tilsvarende kunne i personalebladet læses, at „massemedi-erne ... har en afgørende indflydelse på vor menings- og holdningsdannelse. Ergo må publicstationerne mobiliseres i kampen mod fremmed-angst“.³⁴⁰

Sammesteds berettes i øvrigt, hvorledes medarbejderne på *Radioavisen*, der ellers pløjede sig gennem mængder af uopfordret tilsendt stof af enhver art, var dybt rystede over at modtage den „mest ækle form for tilsmudsning af mennesker uden dansk herkomst“, dette „smædeskrift“ *Danskeren*, som „lusket“ var tilstillet dem af anonyme personer internt.³⁴¹ Tilsyneladende skilte man sig også af med de eksemplarer af *Danskeren*, der tilsendtes DR som institution. En journalist fortalte mig i al fald for et par år siden, at han ikke havde kunnet finde andet end spredte eksemplarer, da han eftersøgte bladet i husets bibliotek i forbindelse med research til en udsendelse.³⁴²

DR var kort sagt besat af lobbyens og den ekstreme venstrefløjs tankeunivers.³⁴³

Mikrofonerne her stod endog åbne for diskussioner mellem de venstreradikale om, hvorledes vi bedst kunne komme til livs. Direkte adspurgt ville DR (Egon Clausen) naturligvis ikke lade os selv komme til orde i sådan forbindelse.³⁴⁴ Jeg erindrer i det hele taget kun i ét tilfælde at være blevet inviteret til en udsendelse fra Rosenørns Alle under værdige former, så at det var muligt tale om det, sagen drejede sig om. Den konkrete anledning var – meget karakteristisk – at en tyvebande af udenlandsk herkomst havde plyndret i huset, hvilket for en stund have bragt medarbejderne ned på jorden.

Vi rejste en stribe formelle klagesager over for DR om dokumenteret manipulation og om skævheder i programprofilen i form af forfordeling af de synspunkter, vi repræsenterede.³⁴⁵ Disse henvendelser førte ikke til noget.

Endvidere bad vi om at få at vide, gennem hvilke konkrete udsendelser DR mente at opfylde sin forpligtelse til alsidighed ved også at lade de kritiske synspunkter i relation til indvandringspolitikken komme til orde.³⁴⁶ Det ønskede man imidlertid ikke at oplyse.

Endelig foreslog vi, at DR foranstaltede en høring, hvor eksperter kunne blive adspurgt af et panel med repræsentanter for alle interesserede parter.³⁴⁷ Også det blev afvist.³⁴⁸

Et eksempel kan illustrere, hvad der foregik:

Den 11/5 1989 bragte TV-avisen en stærkt forvanskende beskrivelse af forholdene i Norge. Denne karakteristik af indslaget retfærdiggøres i parentes bemærket af de oplysninger, vi fik, da vi ved hjælp af norske kilder så at sige gik i det danske TV-holds fodspor. En af de interviewede nordmænd berettede i øvrigt bl.a., at der opstod „tekniske vanskeligheder“ med kameraet, hver gang han sagde noget, der var u hensigtsmæssigt for indslagets tydeligvis forhåndsplanlagte tendens.³⁴⁹

Vi påtalte ukorrekthederne over for DR's ledelse, og i denne sammenhæng spurgte vi generaldirektøren, *hvad* institutionen agtede at gøre for at rette op på det faktuelte forkerte indtryk af forholdene, seerne havde fået gennem indslaget, om de involverede journalister havde fået en irettesættelse, og *hvad* DR's ledelse havde gjort for at sikre sig mod gentagelser.³⁵⁰ Spørgsmålene blev blankt afvist med henvisning til overskridelse af en klagefrist på fire uger efter udsendelsen – inden for hvilken undersøgelsen af, hvad der var foregået, ikke kunne afsluttes. I øvrigt er falsk i udsendelserne, som der i realiteten var tale om, naturligvis ikke underkastet nogen forældelse – det er tværtimod DR-ledelsens pligt at se til, at sligt ikke foregår.

Det daværende *Radionævnet* var ikke til nogen hjælp. Et eksempel: Den 1/5 1990 gødede TV-avisen det billede, redaktionen ønskede at vise, ved at fortælle, at Den Danske Forening holdt 1.-majmøde sammen med Glistrup i Fælledparken. Der vistes endog billeder fra dette påståede møde. Foreningen havde imidlertid ikke deltaget i mødet, og jeg anmodede derfor allerede *under* selve udsendelsen om en berigtigelse. Det blev afslået. Sagen indbragtes herefter for *Radionævnet*, der blot lakonisk meddelte, at der ikke var grundlag for at pålægge DR at berigtige den usande oplysning.³⁵¹

Kort sagt: DR kunne rapportere, som man fandt for godt. Der var ikke noget,

der bandt institutionens medarbejdere til sandheden. Dette førte meget forudsigeligt til, at grænsen mellem sandhed og løgn gik i opløsning for dem.

Eksempel: Klaus Laursen (fra *TV-Fakta*) berettede 7/11 1992 i *B.T.* i en firspaltet artikel om en fest mellem danskere, indvandrere og flygtninge, som han havde deltaget i et par dage før i en „større dansk provinsby“. „Borgmesteren, byrådder, politifolk, skolefolk, handlende og andre nysgerrige – også mange helt unge“ var med, skriver han. Der blev spillet guitar og harmonika og spist eksotisk mad. „Det var sgu det sjoveste byrådsarrangement, jeg har været til de 15 år, jeg har været her i byen“, citerer han socialudvalgsformanden for at have sagt. Og der vises et fotografi af de dansende. Meningen er selvfølgelig at dokumentere, hvor godt det „multietniske“ samkvem kan fungere.

Jeg troede ikke et øjeblik på historien og skrev det til en kontakt på en af aviserne. Men Klaus Laursen fastholdt over for denne historiens ægthed. Et af vore medlemmer i Holstebro havde imidlertid fundet Laursens artikel så opmuntrende, at hun havde opfordret det lokale politi til at kontakte ham for at finde ud af, hvordan det kunne lade sig gøre at lave et så vellykket arrangement. Man stod nemlig over for at skulle have et møde med flygtninge i Holstebro, så der var behov for gode idéer til undgåelse af den vanlige ballade. Holstebro politi havde allerede fået samme tanke og havde kontakten Klaus Laursen for at høre nærmere om den fest, han rapporterede til *B.T.* Og han havde over for politiet indrømmet, at den aldrig havde fundet sted.³⁵²

Der var selvfølgelig heller ingen grænser, når det drejede sig om at hælde mæg ud over os. Blot nogle enkelte eksempler for at vise variationerne:

I april 1995 kom den københavnske borgerrepræsentant Elahi galt afsted, idet hendes bildæk blev skåret i stykker og hjemmet overklisteret med mærkater fra Den Danske Forening. Dette skete interessant nok *umiddelbart* før hun skulle i TV 1's *Profilen*, hvor hun derfor meget belejligt kunne fortælle, at hun helt bestemt troede, at vi stod bag hærværket. Foreningen tog godt nok afstand fra nazistiske metoder, fortalte hun – men sådan noget var jo lige netop nazimetoder, føjede hun til. Og som endegyldigt bevis stillede hun spørgsmålet: Hvorfor trykker Den Danske Forening måske ellers klistermærker, hvis det ikke er for, at de skal sættes op?

Det kunne jo altså være af andre årsager end for at få hærværksmænd – muligvis endog af „antiracistisk“ observans – til at hænge dem på Elahis opskårne bil. Men dette naturlige svar kom studieværten ikke ind på. Og vi fik selvfølgelig ikke lov til at udtale os til sagen, hvilket i øvrigt ville have givet mulighed for at berette, hvordan damen før havde fuppet offentligheden.³⁵³

Et andet eksempel: Venstreekstremer „antiracister“ kuppede – trods forudgående advarsler fra os – på et tidspunkt hele TV-programmet *Bytinget*, hvor de herefter uimodsagt over for tilhørerne som led i programmet fik markedsført en løgnehistorie om, at vi var dømt som racister. Dette til trods for, at vi havde givet TV-folkene den dom i hånden, som viste, at sagens udfald var det stik modsatte.³⁵⁴

Over for den slags var der som regel intet værn. Det lykkedes dog i 1994 at få afsløret en af *DR*'s medarbejdere, Cavlingpris-modtageren Claus Theilgaard, der

havde opdigtet en hætteklædt attentatgruppe, som vi skulle være indblandet i. Afsløringen tiltrak sig omtale i den øvrige presse, hvorved den blev så pinlig for DR, at manden blev fyret,³⁵⁵ ligesom vor lokalrepræsentant fik en beklagelse.³⁵⁶

Vi forsøgte også 2 gange at få noget af det faktastof, der pressede sig på, igennem på DR's *Båndværkstedet*. Det blev afslået hver gang.³⁵⁷ I bagklogskabens skærende klare lys for nogen kan det måske nu have interesse at få at vide, hvad det var, DR ved denne lejlighed ikke ville lægge programflade til. Et af de afviste programoplæg fra os lyder som følger:

„En økologisk katastrofe truer jordens befolkning. Siden 1950 er verdens folketal næsten tredoblet fra 2 milliarder til 5,3 milliarder. Ifølge FN's seneste prognose vil det om bare 35 år atter være næsten tredoblet til 14 milliarder, hvis der ikke forinden tages forholdsregler. Hvor skal dog alle disse mennesker være. Hvordan skal de brødfødes? Hvad bliver der tilbage af naturen? Hvad bliver der tilbage af Grundtvigs Danmark? I Europa har vi udviklet andre værdier end blot at forøge folketallet. Tjener det noget formål at lade de demokratiske samfund drukne i en menneskestrøm fra de overbefolkede lande? Den Danske Forening har stillet disse spørgsmål, men er stødt på en mur af fordømmelse og fortielse – bl.a. i DR. En stærk lobby kæmper indædt for at forhindre, at befolkningen får kendskab til befolkningsekspllosionen og dens konsekvenser for Danmark. En film kan tage udgangspunkt i befolkningsekspllosionen i den tredje verden – eller i Den Danske Forening og dens arbejde, f.eks. interviews med forskellige typer medlemmer, arkivklip fra de overbefolkede, konfliktfyldte multietniske samfund, og fra de fredelige homogene samfund, f.eks. Japan og ikke mindst Danmark, som vi gerne vil overlade vore børn i en lidt bedre stand, end vi overtog det“.

9.5.2 TV 2

Det stod heller ikke for godt til på TV 2. Også her manipuleredes stoffet. Et tilsvarende forslag som det til DR om en høring blev afvist i 1989³⁵⁸ – men i 1995 foranstaltede TV 2 dog på eget initiativ en sådan (se nedenfor under 10).

Det første klokkerene, dokumenterbare eksempel på svindel på TV 2 fik vi i en udsendelse, *Eleva2oren*, i 1990. Her forsynede studieværten, *Michael Meyerheim*, således publikum med falske oplysninger om, hvad *Danmarks Statistik* mente om fødselstallene hos de fremmede. Det, han refererede denne institution for, var oven i købet i direkte modstrid med de oplysninger, han konkret havde fået fra den til lejligheden. Det lader sig sige, idet jeg fik fat i det materiale, man havde givet ham – det forelå i brevform. Jeg fandt også ud af, at *Danmarks Statistik* bagefter klagede over ham. Men det fik seerne naturligvis ikke noget at vide om.³⁵⁹

Over for os ukorrekte var der end mindre nogen grænser.

Det kunne dreje sig om almindelige „smartherder“. Eksempel: I et indslag på TV 2 nyhederne 12/12 1997 – karakteristisk nok bragt umiddelbart efter en omtale af det nynazistiske terrorforetagende *Combat 18* – bragtes en foromtale af et af vore møder i Århus. Speakeren meddelte, at „borgerne“ og „fagforeningerne“ i byen demonstrerede mod arrangementet, og derefter blev mikrofonen

overladt til en „demonstrant“, der fortalte, at man ville forhindre udbredelsen af vore forfærdelige meninger. Vi fik som vanligt ikke lejlighed til at imødegå påstandene, og det oplystes heller ikke, at mødet var programsat til et foredrag af mig „*Under demokratiets dække*“. De omtalte såkaldte „*borgere*“ – ca. 100 i alt – var det sædvanlige galleri af personer fra den ekstreme venstrefløj, uagtet de på *TV 2, Østjylland*, betegnedes som „*politiske ungdomsorganisationer og græsrodsbevægelser*“.

Den slags var nærmest rutine. Der kunne imidlertid også være tale om særdeles grove ting. Jeg husker f.eks. et foreningsmøde i Hillerød, hvor vi havde afvist en flok nynazister i sorte kravledragter, der herefter styrtede skrigende rundt ude i byen med deres hagekorsflag. Fotografer fra det såkaldte *TV-Stop* var også mødt op. Dette var i parentes bemærket et lokal-TV fra det såkaldte „alternativ“ miljø i København, grundlagt af BZ-ere og folk fra Christiania,³⁶⁰ der levede af massive tilskud fra EF's socialfond og danske midler til langtidsledige mv.

Vi afviste derfor også TV-holdet, der herefter i mangel af bedre fulgte med nazisterne rundt i byen, hvor holdet fik nogle fine klip af blafrende hagekors og det hele. *TV-Stop* afsatte herefter disse klip til *TV 2*, hvor de bragtes i et indslag i nyhederne. Dette var bygget op som en diskussion mellem den retmenende journalist Leif Blædel og den retmenende rådkvinde Lone Hindø fra *SF*, Århus. De to drøftede med alvorstunge miner, hvor forfærdelige *vi* var. Der lagdes en dyne af påstande om – ikke nærmere konkretiserede – dårligdomme hos os ind i seernes hjerner, og vi fik som sædvanlig ikke lejlighed til selv at sige noget. Undervejs i samtalen klippedes så småglimt fra nazihyleriet i Hillerød ind (såkaldt sublimt påvirkning, altså påvirkning af underbevidstheden). Ved at stoppe videooptagelsen af indslaget kunne vi se, at *TV-Stops* mærke stadig sad i billedets hjørne.

Ved hjælp af *TV-Stops* optagelse var det med andre ord lykkedes *TV 2* at nå samme højder, som den nazistiske propagandatjeneste et halvt århundrede tidligere. Her fup-fremstillede den tyske ugerevy således besættelsen af København 9. april 1940. Det skete på den måde, at man klippede billeder af jublende københavnere ved Kongens fødselsdag ind i billederne fra besættelsesmagtens indtog i byen. Sådan fik tyskerne besked om folkestemningen i København på morgenen for besættelsen. *TV 2* klippede glimt af larmende nazister ind i en diskussion, som drejede sig om foreningen. Sådan fik danskerne besked om os.

En anden affære i den grovere ende fortjener også at blive genopfrisket: I efteråret 1992 brugte pressen megen tid op til kommunevalget på at fremstille de forkølede nazister som en væsentlig trussel mod demokratiet. En af de tungere udsendelser i genren kom i *TV 2's Fak2ren* 8/9 1993 under titlen „*De skjulte bånd*“.

For at få os syltet ind i naziuvæsenet klippedes i udsendelsen f.eks. noget ind fra en tale af foreningens daværende næstformand, Poul Vinther Jensen, så at det lød som om, han opfordrede til vold. Jeg selv fik samme behandling. Her brugte *TV 2* et brev fra mig, som kommenterer nogle politiske planer fostret i EF-miljøet om at sætte indvandringsmodstanderne fast og berøve dem deres

borgerlige rettigheder.³⁶¹ Samtidig fortalte *Fak2ren*, at Søren Krarups indsamlede underskrifter fra aktionen mod flygtningeloven i 1986, som han havde lovet at holde fortrolige, var blevet overgivet til Den Danske Forening, hvorved de skulle være kommet i hænderne på en nazist, som hævdedes at arbejde i foreningens sekretariat. Dette passede heller ikke – Krarup videregav ikke indsamlingsunderskrifterne, men derimod en række henvendelser, han havde fået, med sympatitilkendegivelser og opfordringer til at sætte noget mere i gang. De blev overladt til dem, der – bl.a. med hjælp fra nogle af brevskriverne – stiftede foreningen. I denne startfase var der overhovedet ikke formaliseret noget sekretariat. Langt mindre kunne nogen vide, om der var en nazist iblandt de arbejdsvillige. Foreningen har i øvrigt siden hverken hørt eller set noget til den person, der i udsendelsen (uden dokumentation) udnævntes til nazist.

Det indtryk, seerne måtte sidde tilbage med, var naturligvis, at vi på en eller anden måde var i ledtog med nazisterne. Dette var vel også udsendelsens egentlige ærinde – til trods for, at producenten af udsendelsen i et brev til mig³⁶² havde skrevet: „*Der hersker for os ingen tvivl om, at Den Danske Forening har gjort meget for at lægge afstand til det yderste højre. Det er et uomgængeligt faktum ...*“.

Formålet med det smigrende brev var vel at få os til at medvirke i udsendelsen, hvor vi så kunne klippes, så at dens konstruktioner blev så meget desto mere troværdige. Jeg krævede imidlertid som betingelse for en medvirken, at jeg ikke blev klippet ind i nazihyleri, og at der i øvrigt ikke blev klippet i interviewet med mig, hvis varighed journalisten så i øvrigt selv kunne bestemme. Det ville *Fak2ren* selvsagt ikke imødekomme. Et tilbud om at stille alle oplysninger til rådighed for TV2 til kontrolformål blev heller ikke udnyttet. – Man bruger naturligvis ikke først en masse penge på at lave en udsendelse, for dernæst at kontrollere dens oplysninger med det forudsigelige resultat, at det hele må skrottes igen.

Offentligheden måtte med andre ord være forberedt på hvad som helst i det elektroniske mediemiljø, hvor forskellen på sandhed og løgn fortonede sig i æteren på samme måde som radiobølgerne, og hvor „holdninger“ til enhver tid kunne erstatte dokumentation. Men det kunne samme offentlighed naturligvis ikke vide.

9.5.3 *Selvforsvar*

Eftersom selv de groveste løgnagtigheder som regel aldrig blev fulgt op af dementier – for slet ikke at tale om dementier, der havde udsigt til at fæstne sig hos lytterne og seerne – nåede jeg efterhånden til den overbevisning, at der helt bevidst spekuleredes i den slags. Et menneske mener jo nu engang, at virkeligheden er det, han umiddelbart ser. Hvis en løgn derfor får lov at blive hængende, vil den for ham antage karakter af sandhed. Kun hvis journalisterne så som deres opgave at få ting til at blive hængende, snarere end at afklare, hvad der var sandt eller falsk, var deres uvilje ved at dementere jo begribelig.

Over for dette var der imidlertid intet andet at stille op end at blive *ved* med at fortælle gennem vore egne kanaler, hvad der faktisk foregik. Vi instruerede

dog også vore sympatisører om, at hvis de overhovedet fik adgang til kameraerne eller mikrofonen i de store elektroniske medier, måtte de være forberedt på, at journalisternes formål ikke var at informere loyalt. Vi advarede i denne forbindelse om, at man disse steder var helt overordentlig opfindsom, når det drejede sig om at kompromittere indvandringsmodstandere og misinformere om eller tilsløre de faktiske forhold. Derfor skulle den inviterede være forberedt på at blive sammenklippet, forvredet og beløjet. Bare én eneste sætning sagt i et usympatisk tonefald, og det ville være *den*, der blev brugt. Hvad som helst, der ville kunne klippes ud af sammenhængen og bruges til journalistens eget formål, kunne ventes klippet og brugt på denne måde.

Vi opfordrede derfor f.eks. til at nøjes med at tale i små brudstykker, der hver for sig kun vanskeligt lod sig beklippe på en måde, så at de fik en anden mening. Og vi opfordrede til altid at forudse, at der ville blive lagt en dyne af forudsætninger ind i udsendelsen, som gav seerne og lytterne et tendentiøst indtryk af, hvem den interviewede var, og hvad han eller hun stod for – hvilket pågældende ikke ville få at vide førend bagefter.

I øvrigt opfordrede vi til, at seerne og lytterne i givet fald reagerede på udsendelserne, idet sådanne henvendelser registreredes efter antal og indhold. Ligeledes opfordrede vi til at være til stede med – korte – markeringer, når der skulle være optagelse til en udsendelse af den art, hvor offentligheden fik lejlighed til at ytre sig (diskussioner, talkshows med publikum på, møder osv.).

Endelig gjorde vi opmærksom på, at friheden var langt større i lokalradioerne, og vi lavede også en manual til, hvorledes lokalradioindslag kunne produceres på bånd. Ydermere producerede vi selv en række korte indslag, som blev sendt flere steder, men som i øvrigt indgik i dagligstuemøder mv.

9.6 Sværtningens kunst

Den besynderlige situation i et formodet frit informationsfund blev – indtil der gik hul på bylden i midten af 1990'erne – en endeløs kilde til stof i *Danskeren* og senere på foreningens hjemmeside. Her kunne interesserede få lejlighed til at undre sig over den ene afsindige affære efter den anden. Det må have været endog særdeles svært for den, der ikke var tæt på begivenhederne, at tro, at slikt kunne udspille sig i virkelighedens verden i et land som Danmark.

Pressens historier havde, som det vil forstås, som regel en særlig drejning, når de berørte os med forkerte meninger. Der var således et evigt tryk på for at kæde os sammen med al mulig ondskab – ikke mindst med fænomenerne nazisme og racisme. Eller måske var forestillingsverdenen hos de journalister, der havde indvandrings- og flygtningeforhold som stofområde, så snæver, at den ikke gav andet grundlag at orientere sig efter.

Det var ikke småting, vi måtte lægge ryg til i denne genre. I stor stil leveredes råstoffet hertil af en snæver kreds af skøre mennesker. Det drejede sig dels om nogle efterhånden velkendte „antiracister“ på den yderste venstrefløj, og dels om kræfter fra det ekstreme højre, der på denne måde åbenbart mente at kunne rydde os af vejen. Disse tvivlsomme kilder havde imidlertid rig afsætning for

deres varer, og når historierne først var offentliggjort, levede de som regel videre for egen kraft uanset alle dementier og mortifikationsdomme, idet nye artikler, radio- og TV-indslag brugte det allerede publicerede som belæg.

Dansk Folkeparti har været ude for det samme og opgav vistnok på et tidspunkt helt at følge slige ting til dørs, fordi opgaven blev uoverkommelig. Her blev endog partiets pressechef, der er jødisk gift, fremstillet som skabsnazist og tidligere medlem hos nazisterne.

I foreningens styrelse diskuterede vi tidligt, hvad der skulle gøres, og nåede til den konklusion, at al omtale er god omtale. Men vi besluttede dog at injuriestævne de ophavsmænd til *regulære* nazisme/racisme beskyldninger, der for offentligheden fremstod som seriøse kilder. Derimod så vi ingen mening i at stævne de omkringløbende venstre- eller højreekstremer psykopatyper. Tværtimod anså vi det for gavnligt, at racisme/nazisme-halløjet blev kædet sammen med netop dem. Det førte til en stribe retssager – se nedenfor under kapitel 12.

9.6.1 *Labre affærer*

Jeg husker en del af „historierne“ i genren. Det var nemlig et løbende ubehag at kommunikere med redaktionelle medarbejdere, der var ude af stand til at forstå, hvad loyal reportage er, men i stedet i opblæst overbevisning om eget højre stade var helt opsugt af at pumpe deres forskruede tankeunivers ind i publikum.

Et af de senere eksempler af arten var en artikel 6/2 2000 i *B.T.* (ved journalisterne Tenna Nielsen og Andreas Karker). Heri berettes, at Den Danske Forening „i en periode har haft et nært samarbejde med nynazisterne“, samt at „unge skinheads“ på et af foreningens møder var „enedes om, at ‘nu skal vi ud at jage jøder’“. Jeg faxede samme dag en anmodning til bladets chefredaktion om at berigtige, hvilket imidlertid ikke skete. I stedet kom de vanlige bortforklaringer, så der måtte laves stævningsudkast.

Det viste sig, at de to journalister havde hentet dokumentationen for dette vås i en kreativ overskrift på en gammel ekstrabladsartikel, som de dog for at få det hele til at se autentisk ud havde forskønnet med citationstegn. På den måde var skinhead-citatet om vores „jødejagt“ konstrueret. Det drejede sig om en artikel af Bo Elkjær i *Ekstra Bladet* 5/7 1997, ifølge hvilken Den Danske Forening havde „erklæret krig mod jøder“. Belægget for denne artikel var noget, der kaldes „Dronten“, og som ifølge Elkjær var foreningens nye internetavis. Vi havde ikke noget at gøre med nogen „dronte“, og det havde vi i øvrigt i anden anledning for længst oplyst på vor egen hjemmeside. Men som altid: De to genier på *B.T.* havde hverken eftersat hjemmesiden eller kontaktet os inden trykningen af den genoplivede og oppustede historie, sådan som de presseetiske regler kræver. Ikke desto mindre måtte *B.T.* have sin advokat til hjælp for at forstå problemstillingen. Han sørgede for at få forligt sagen med en berigtigelse og økonomisk kompensation til os.

Formentlig har de to uheldige helte hentet inspirationen i *Politikens* artikel-database. Heri findes således et rigt udvalg af sværtningshistorier uden ledsa-

gelse af de efterfølgende dementier. Så basen giver rige muligheder for journalister, der må kompensere for mangelen på talent ved at tillægge sig de rette holdninger.

Behovet for at sammenkæde foreningen med nynazisterne var enormt – selv på de store morgenblade. Et eksempel herfra viser, hvorledes koblingen kunne skabes ad bagvejen:

Året før interviewede *Jyllands-Postens* Flemming Christian Nielsen en vis Anette Ladefoged fra foreningen *Dansk Forum*.³⁶³ Nielsen hævdede i denne forbindelse, at Den Danske Forening havde haft en ungdomsorganisation, af hvilke nogen var blevet standset i en bil med nazi-propaganda.

Foreningen har aldrig haft nogen speciel ungdomsorganisation, og intet foreningsmedlem er så vidt vides blevet standset med nazipropaganda – det ville have været eksklusionsgrund at omdele sligt. Jeg valgte derfor at skrive et læserbrev med en berigtigelse.³⁶⁴ Til dette svarede redaktionen imidlertid, at organisationen *Dansk Ungdom* havde erkendt, at nogle af dens medlemmer var blevet stoppet i en bil med slagvåben og materiale fra Den Danske Forening, og at Søren Krarup i *Danskeren* fra september 1996 kritiserede, at *Dansk Ungdoms* medlemmer havde kollektivt medlemskab af Den Danske Forening, hvorved en formodet „halvnazistisk“ person skulle have opnået medlemskab. Det var jo ikke helt det samme, som der stod i artiklen – og selv det var i øvrigt godt forskruet.³⁶⁵ Vi hæftede naturligvis ikke for, hvor vort materiale befandt sig, eftersom det udleveredes til enhver, der bestilte det. Og i netop selv samme septemhernummer af *Danskeren* var det blevet oplyst, at Søren Krarups læserbrev byggede på en misforståelse: *Dansk Ungdoms* medlemmer var *ikke kollektivt* medlemmer af Den Danske Forening, og den omtalte konkrete person var heller ikke *personligt* medlem.

I tilknytning til trykningen af mit svar over denne læst oplyste redaktionen så, at man ikke havde fortiet noget.

Tja ...

Udflugter, udflugter, udflugter. Det ville være en lise, om blot en enkelt redaktion blot en enkelt gang kunne rette ryggen en lille bitte smule og indrømme, at den havde begået en fejl. Men det skete ikke. I stedet for arbejdede pressens tjenere hver gang, der gik kage i „afsløringerne“, hvileløst på at fastholde det publicerede vrøvl.

Den sidst omtalte affære fik i øvrigt et efterspil. Redaktør Carsten Juste skrev således i et privat brev³⁶⁶ til mig, at jeg da måtte anerkende, at jeg havde fået ret til at svare, samt at „den aktuelle sag er efter min bedste opfattelse vidt åben for fortolkning, så *Jyllands-Posten* føler ikke at have problemer med sin troværdighed“. Man tror dårligt sine egne øjne.

Jeg kendte i øvrigt den gamle 68'er Fl. Chr. Nielsen udmærket, bl.a. fra et 50-års fødselsdagsportræt af mig i 1995.³⁶⁷ Hans insinuationer her om min optræden på arbejdspladsen faldt ved den lejlighed mine studenter så meget for bryttet, at de protesterede over for avisen.³⁶⁸

En fast kreds af medarbejdere på *Ekstra Bladet* gjorde sig også til stadighed bemærket i nazificerings-produktlinjen. Forankringen for denne aktivitet be-

fandt sig på bladets Århus-redaktion (med Niels Westberg, Kurt Simonsen m.fl.), men havde forgreninger i København. Hvad århusianernes aktivitetsprofil angik, var vi velinformede gennem kilder i det lokale værtshusmiljø, hvor de pågældende havde deres gang og mente at kunne udtale sig frit. Ved en enkelt lejlighed pralede en af dem endog over for vor hjemmelsmand af, at han kendte vort foreningsapparat indefra samt enhver, der hørte til i det. Jeg fik en rapport om samtalens indhold, som var interessant derved, at manden altså end ikke var begavet nok til at forstå, hvem han talte med.

Fantasien hos denne kreds af medarbejdere på *Ekstra Bladet* var næsten uudtømmelig. Psykologer kan nok forklare det bedre end jeg. Den 21/10 1993 bragtes således – også i dette blad – et billede af de naziflag-svingende nynazister i tilslutning til en omtale af det allerede omtalte Hillerød-møde. Historien strammedes dog her til at gå ud på, at nynazisterne ligefrem havde „bevogtet“ os og Søren Krarup. Realiteten var, at mødet var bevogtet af 100 politifolk, og nynazisterne blev som foran nævnt forment adgang til arrangementet.

Dette og tilsvarende førte til flere konfrontationer i retten, og her måtte *Ekstra Bladet* i 1993 krybe til korset. Baggrunden var, at bladet efter allerede at være dømt én gang *genfremstillede* nogle af de retligt underkendte injurier, hvorfor vi startede en ny sag. Ifølge et par gamle højesteretsdomme var der i lyset af den allerede foreliggende retlige underkendelse nu chance for at få sat den ansvarshavende redaktør fast. Som jeg gjorde bladets advokat – Ibfeldt – opmærksom på, da han ringede mig op aftenen før det afgørende slag i retten, så ville det jo altså være *hans* problem at overbevise byretten om, at højesteretspræjudikaterne nu var forældede, og ikke *mit* problem, at de var så gamle.

Han var ikke varm på opgaven, og jeg kunne derfor stort set frit bestemme indholdet af det forlig, bladet måtte indgå på.³⁶⁹ Se om det nedenfor under kapitel 12, 2.1.

Det markante nederlag tog dog ikke modet fra de medarbejdere på bladet, der havde som livsindhold at bade sig i racisme/nazisme. De fortsatte ufortrødent – dog nu således, at beskyldningerne pakkedes bedre ind. Eksempel:

Ifølge en artikel fra 1997 af journalist Jan Kjærgaard deltog en navngiven nynazist „i den Danske Forenings grundlovs-møde 5. juni 1995, hvor DNSB synligt deltog som gruppe“.³⁷⁰ Det var opspind, der var til at tage og føle på – mødet blev nemlig overhovedet ikke afholdt, idet nynazister havde besat mødestedet, hvilket i øvrigt fremgik bl.a. af *Ekstra Bladets* egen reportage derfra 6/6 1995.³⁷¹ Men Jan Kjærgaard havde da også ry for uregulære fremgangsmåder og en baggrund som chefredaktør for SF's ugeblad *Socialistisk Weekend*. I et læserbrev i *Jyllands-Posten* 23/9 1986 (Chr. Arnfast) oplyses f.eks., at han ved en bestemt lejlighed ligefrem skal have præsenteret sig som en anden, nemlig en journalist fra *Weekendavisen*, hvorefter interviewet bragtes i SF's blad – i øvrigt i uigenkendelig form. I *Jyllands-Posten* 20/1 1988 oplyser red. Bjørn Svensson også om andre tilfælde af denne art, hvor Kjærgaard hævdes at have optrådt under falsk flag.

Men der var andre varianter. *Ekstra Bladet* bragte f.eks. 1/7 1996 en artikel om os af journalist Kurt Simonsen under overskriften „nazi-vagt“. Den var led-

saget af to billeder, igen hidrørende fra *TV-Stop*, og hvoraf det ene angaves at vise to nazister – kaldet „Brian“ og „Torben“ – ved vort grundlovsmøde 1996, medens det andet angaves at vise samme „Torben“ heilende ved førerbunkerens hos nazisterne i Greve. „Torben“ var, oplyste artiklen videre, opsynsmand for os ved foreningens efterfølgende sommerstævne. Den udpegede „Torben“ på grundlovsbilledet var imidlertid en helt anden person end opgivet i artiklen, nemlig en vis Kenneth. Og den gode Kenneth var ikke nazist, lige så lidt som der i øvrigt var identitet mellem ham og den heilende person på fotografiet fra Greve. Derimod var „Brian“ autentisk nok. Han havde, efter hvad jeg efterfølgende fik at vide, været til arrangementer hos nynazisterne, men var dog ikke identificeret som organiseret nazist. Naturligvis kunne det imidlertid ikke falde en journalist som Kurt Simonsen ind at gøre opmærksom på, at vi var uden jordisk chance for at sindelagskontrollere de mange udefra kommende deltagere i vore offentlige mødearrangementer, hvortil i øvrigt både nynazister og „antiracister“ erfaringsmæssigt sendte observatører. Fup, fup og atter fup – det var kvalmende.

Kurt Simonsens metode var karakteristisk: Ved hjælp af materiale, som ser autentisk ud uden at være det, samt ved en ordanvendelse, der er egnet til at blive misforstået på den måde, han gerne vil have, kobledede han tingene i læserens bevidsthed. Men også Simonsen har da udgangspunkt hos det ekstreme venstre. Han var således i sin tid tilknyttet *Socialistisk Dagblad* og *Solidaritet* (Venstresocialisternes organ) og var på *Journalisthøjskolen* med i den strategiske planlægning af den kæntring af journalistikkens traditionelle objektivitetsbegreb, som fandt sted fra midten af 1970'erne (se ovenfor under 3). Han færdedes endvidere langt op i 1990'erne hjemmevant i ekstreme venstrekredse under besynderlige omstændigheder. Således forsynede han tilsyneladende selv i rollen som „ekspert“ disse grupper med stof til de vanvidshistorier om os, de herefter råbte ud for alverden. Herefter kunne han så frit citere historierne med denne kilde og derved dække sig under pressereferentens lovhjemlede ansvarsfrihed.³⁷²

Selv det i gamle dage seriøse *Ritzaus Bureau* viste sig at snyde. I sin omtale af *Dansk Folkepartis* årsmøde 1996 publicerede *Ritzau* f.eks. følgende:³⁷³ „*Den Danske Forening, der ligesom Dansk Folkeparti slår på udlændinge-fobi, omend med nazister blandt medlemmerne – i mere raceideologiske toner*“. Vi fik bureauet til at tilbagekalde udtalelsen og betale erstatning. Men som vanligt var det også her nødvendigt at gå til advokat først.³⁷⁴ Som altid var selv dette dog som at slå vand på en gås: I et senere telegram fra *Ritzau*³⁷⁵ oplyses f.eks., at en gruppe på 30 unge fra organisationen *Dansk Ungdom* mødte op til *Den Danske Forenings* sommerstævne 1996 iført „sorte uniformer“. Der var ingen uniformerede unge af denne art i området – bortset fra de politifolk, der var til stede for at holde opsyn med en såkaldt demonstration af „antiracister“ med sorte posere over hovedet.

Et eksempel i den morsommere ende daterer sig til efteråret 1998.³⁷⁶ Det illustrerer, hvad medierne løb med i.

Der var sket det, at en scribe københavnske kommunalpolitikere havde frasaagt sig modtagelsen af *Danskeren* med henvisning til, at bladet gav udtryk for

„frastødende holdninger, der er usande og uden respekt for at mennesker er lige meget værd ...“ (citeret fra en meddelelse til pressen). I et tilsvarende ubehjælpsomt udformet brev³⁷⁷ til foreningen, som var vedføjet de pågældendes underskrifter, hedder det videre, at underskriverne „vil godt med denne underskrift give udtryk for voldsom afstandtagen til Den Danske Forening målvirksomhed ...“.

Kommunalpolitikernes aktion blev omfattende og ukritisk rapporteret i pressen. Her hæftede man sig naturligvis ikke ved det pudsige i, at foreningens af kommunalpolitikere kritiserede formål ifølge vedtægterne er „på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis“. Fra 3 af underskriverne, der var knyttet til *Dansk Folkepartis* gruppe i Borgerrepræsentationen, blev vi da også efterfølgende underrettet om, at de var blevet bedt om at skrive under på, at de ikke ville have materiale fra et nazistisk inspireret foretagende styret af nazilederen Jonni Hansen i Greve. Det havde de så gjort på en særskilt liste. De havde imidlertid nu opdaget, at denne liste i stedet var blevet anvendt til noget helt andet. Derfor ville de gøre opmærksom på, at de var blevet misbrugt og ikke kunne vedkende sig tilkendegivelsen, men fortsat gerne ville have bladet.

Man skulle tro, at den *virkelige* historie herefter var, at det altså kunne lade sig gøre at få københavnske toppolitikere til at skrive under på hvad som helst, nemlig på et stykke blankt papir, uden at andre end *Dansk Folkeparti* protesterede. Men dette aspekt erindrings jeg ikke at have set trykt uden for *Danskeren*.

9.6.2 Pressens autoritative kilder

Undertiden kom de egentlige kilder til smørerierne frem i lyset.

I 1997 mente således pressebureauet *Den liberale Presse* – der servicerer en stor del af de borgerlige provinsaviser – at der var behov for at trykke noget om nazisterne. En free-lancejournalist (Helle Broberg Hansen) blev herefter sat på sagen.

I *Dagbladet Roskilde Tidende*,³⁷⁸ *Dagbladet Holstebro /Struer*,³⁷⁹ *Kalundborg Folkeblad* og *Flensborg Avis* havnede dernæst en artikel: „Ingen bliver nazist ved en tilfældighed“. Heri oplyses med en vis Erik Jensen som kilde, at den såkaldte forening DEMOS havde fulgt de danske nynazister i ti år. Anledningen angives i artiklen at have været dannelsen af Den Danske Forening. Erik Jensen, der præsenteres som historiker, siger endvidere bl.a.: „Det står i *Den Danske Forenings vedtægter, at medlemmerne ikke samtidig må være medlem af DNSB* (nazipartiet, red.). Og vi har da også set, at de har ekskluderet medlemmer, så snart det er kommet til offentlighedens kendskab. Nej, jeg siger selvfølgelig ikke, at det var lige derfor, tilføjer han med et taktisk smil.“

Tilfældet er illustrativt for pressens brug af kilder: Hvem er denne Erik Jensen og hvad er DEMOS?

Erik Jensen er en levning fra de såkaldte Vietnambevægelser, der i 1960'erne og 1970'erne med støtte østfra søgte at undergrave Danmarks tilhørighed i det vestlige forsvarssamarbejde. Herom kan læses i Mette Herborgs og Per Michaelsens bog, *STASI og Danmark*, 1996, som bygger på materiale hentet i de åbnede

østtyske arkiver. Jensen sad dengang imellem 2 regulære Stasi-agenter – Otto Sand og Kurt Vieweg – omend det aldrig er lykkedes at identificere ham selv som formel agent. Han udgav i denne periode sammen med en vis Petter Sommerfeldt bogen *Under dække* (1978), som for øvrigt på grund af letsindig omgang med kilderne indbragte en injuriedom.

Efter at verdensrevolutionen faldt på gulvet, gik Erik Jensen sammen med så mange andre fra miljøet over i antiracismebranchen. Han præsenterede sig i denne forbindelse normalt som underviser på gymnasier, seminarium og højskole eller som „free-lance“ „journalist“. Efter behov har han imidlertid også været forlagsdirektør eller „forsker i højrebewægelser“ med en licentiatafhandling under udarbejdelse hos historikerne ved Københavns Universitet (hvor man imidlertid nægtede at kende noget til manden). Seminarielærer Jensen – eller hvad han nu er – ses overalt, hvor den traditionelle venstrefløj opererer. Hvad angår rammen specielt for den „antiracistiske“ indsats har han i en udsendelsesserie i *Københavns Radio*³⁸⁰ fortalt, at han „går ind for hårdhændede blokader mod erklærede racister“.

Han har i øvrigt trods en ikke særligt tilforladelig fysisk fremtoning en enestående evne til at anbringe sig i bedre selskab, end hans baggrund betinger – officielle møder, diskussionspaneler mv. F.eks. fik han skubbet sig ind i den arbejdsgruppe, der under Anker Jørgensens ledelse udarbejdede det arbejdsrapport om „*bekæmpelse af racisme og racediskrimination*“, som blev udgivet af *Det danske Center for Menneskerettigheder* i 1996 (jf. ovenfor under kapitel 6, 12, 2). Han bruges også jævnligt som sandhedsvidne af både DR og TV 2.

Mandskabsmangel på hans side af det politiske spektrum indebar imidlertid, at han undertiden kastede sig ud i opgaver, som bragte ham i rampelyset på en uhensigtsmæssig måde. Han var f.eks. med blandt de „demonstranter“, som i efteråret 1989 brød ind i et TV-studie for at afbryde en diskussion om nynazisters mulige opstilling til kommunalvalget. Og 19/3 1990 blev han pågrebet under ulovlig indtrængen og fotografering ved et møde hos os i Vartorv – han blev her overgivet til politiet efter (mod sædvane og temmelig dumt) at have slået løs på nogle af deltagerne i forsøget på at undslippe inden politiets ankomst.

Han er blevet karakteriseret som habil til researcharbejde. Hans politiske idéer skygger imidlertid for vurderingsevnen på en sådan måde, at der ustændelig går kage i hans resultater. Kendt er f.eks. en artikel i *DEMOS Nyhedsbrev* fra efteråret 1994 om „*Ridderne af Christiansborg*“, hvor der berettes om forsvarets beskyttelse af Slotsholmen. Heri fortæles, hvordan „*riddere af hemmelige loger og medlemmer af højreekstremistiske grupper er blandt de personer i Hjemmeværnet, der skal beskytte Slotsholmen, inklusive Folketinget, hvis en krig bryder ud eller 'ekstraordinære forhold' opstår. Det drejer sig om Akademisk Skytteforening og Hjemmeværnskompagni 6301*“. Artiklen udgør et frygteligt roderi af personforvekslinger og gætterier mht. indretningen af de omtalte sikringsforanstaltninger. Den indblander f.eks. Malteserridderordenen, landsretssagfører Kristian Mogensen, fhv. justitsminister Bjørn Westh og Mogens Camre – foruden forfatteren af nærværende. Men den er illustrativ for tankegangene dér, hvor Erik Jensen kommer fra.

Han var i mange år ankermand i foreningen DEMOS, ligesom han placerede sig som redaktør af DEMOS *Nyhedsbrev*. Også denne forening har udspring i Vietnam-bevægelserne, men beskæftiger sig i dag med at samle materiale om den indbildte så vel som den virkelige „ekstreme højrefløj“. Bl.a. har man her opbygget et arkiv, på grundlag af hvilket der udpeges „nazister“.

I VS's partiblade nr. 1, 1991 karakteriserer Erik Jensen DEMOS som et led i den „revolutionære“ venstrefløj og forklarer: „Her i butiksfællesskabet, også kaldet butikken – de unge kalder det Shoppen – er der jo ikke kun os. Der bor også Fællesinitiativet mod Racisme, Antirepressionsgruppen, Big Brother og Autonomt Info. Samt en række mindre grupper, der har postboks her.“ I DEMOS *Nyhedsbrev* nr. 27 1993 hedder det: „Foreningen DEMOS blev stiftet i 1979 med det formål at videreføre de politiske erfaringer som vi fik i arbejdet med De Danske Vietnam-komiteer og i forlaget DEMOS, der blev stiftet i 1969. Vi arbejder på et socialistisk og anti-imperialistisk grundlag, og er uden fast tilknytning til nogen af de eksisterende grupper på venstrefløjen. Vi bruger foreningen til at bekæmpe højrekræfterne og samarbejder med andre grupper om at ændre samfundet i socialistisk retning.“

I DEMOS-butikken, Elmegade 27, København, har man da også bl.a. averteret med „Oversigt over det yderste Højre i Danmark“, „Kontrarevolutionens Internationale“, „Bekæmp den amerikanske Imperialisme“ mv. mv. Som det hedder om foretaget i BZ-organet *Fingeren*:³⁸¹ „I 'bogshoppen' findes alt det politiske materiale som DEMOS har skaffet gennem tiderne ... samt en del orientering og nyhedsstof om den anti-imperialistiske kamp her i Europa. Desuden findes der orientering om svinene herhjemme og internationalt.“

Deltagerne i „butiksfællesskabet“ (Autonomt INFO og Fællesinitiativet mod Racisme m.fl.) har taget fælles „politiske initiativer“ sammen.³⁸²

Også Autonomt INFO er en ekstrem gruppering. Gruppen udsendte f.eks. i sin tid et åbent brev til de fængslede i Blekingegadesagen, hvori det bl.a. hedder: „Vi véd ikke om det er rigtigt, at I eller andre har plyndret bankerne eller sendt pengene til PFLP. Men hvis I har gjort dette, synes vi, det er fedt“.³⁸³ Ifølge egne angivelser rummede gruppen „primært folk med tilknytning til BZ-miljøet“.³⁸⁴

Fællesinitiativet mod Racisme var en løs gruppering dannet på initiativ af „den revolutionære venstrefløj“.³⁸⁵ Også her var BZ med – „Vi kalder os for antiracistere og vort fællesskab for 'Fællesinitiativet mod Racisme'“, skriver BZ-miljøet i Århus f.eks. i et indlæg.³⁸⁶ Fællesinitiativet optræder i marts 1989 sammen med BZ'erne på en plakat, der opfordrer til demonstration „mod politiovergreb“(!). I bladet *Klassekampen*³⁸⁷ fortælleres, hvordan Fællesinitiativet i en aktion, der gik ud på at standse Den Danske Forenings grundlovs-møde i Århus (med viceborgmesteren som taler), ikke ønskede at „hægte“ byens BZ-miljø af. Det fremgår af artiklen, at BZ var en del af Fællesinitiativet. Anti-imperialistisk Aktionsgruppe, der stod bag kampagnen i eftersommeren 1991 til fordel for de afviste palæstinensiske asylansøgere, som besatte Blågårds Kirke i København, bestod foruden af folk med tilknytning til BZ-bevægelsen og *Palæstina-kampagnen* også af personer fra Fællesinitiativet.³⁸⁸

I marts 1995 måtte DEMOS formelt ophæve butiksfællesskabet, efter at vi omfattende havde offentliggjort, hvad der foregik inden for dets rammer.

Med denne baggrund er det altså, at Erik Jensen fører sig frem som „ekspert i højreekstremisme“. Hans oplysninger i Helle Broberg Hansens artikel var da også fup. DEMOS har eksisteret siden 1960'erne, og foretagendets registreringsaktiviteter går i øvrigt længere tilbage end oplyst i artiklen. Hvad Erik Jensens øvrige oplysninger til *Den liberale Presse* angår, bør for en ordens skyld siges, at vi kun havde ekskluderet ét medlem, som bevisligt var nynazistisk infiltrator, og som blev afsløret i pressen. Desuden havde vi ekskluderet nogle få, hvor sådant bevis ikke forelå, men på grund af de pågældendes i øvrigt uacceptable aktivitetsprofil. Hverken Erik Jensen eller DEMOS bidrog på noget tidspunkt til at hjælpe med at finde de nynazister, der måtte have infiltreret os.

Det hører også med til karakteristikken af artiklen fra *Den liberale Presse*, at vi på det tidspunkt, hvor den blev trykt, for længst havde fået slået fast ad rettens vej (nemlig ved en dom i Østre Landsret³⁸⁹), at det var uberettiget at hævde, at vi havde „forbindelser til ekstremistiske højreorienterede kræfter blandt andet det danske nazi-parti“.

En central del af DEMOS' arbejde var imidlertid netop at smugle politisk desinformation ind i medierne. Erik Jensen har selv fortalt herom i Venstre-socialisternes partiblade: DEMOS arbejder på at „forsyne journalister med stof. Det hedengangne *Land og Folk*, *Information*, *Politiken* og *Det fri Aktuelt* kender os og bruger vores materiale“.³⁹⁰ Hvordan dette forgår i praksis er beskrevet i en såkaldt *Håndbog for Barfodsjournalister*, som blev udarbejdet af en gruppe VS-journalister i august 1978: „Journalister er dovne og under tidspres ... Hvis din udtalelse ligner en artikel, gider journalisten måske rette den til og lade den gå til tryk“.

Vi kom i øvrigt under oprensningen af det „antiracistiske“ miljø i kontakt med flere journalister, der er blevet misbrugt af DEMOS. En af dem fortalte følgende om kontakten:

„Vi henvendte os selv – lagde navnet på telefonsvareren i DEMOS. Erik Jensen kom så op på redaktionen. Han gav indtryk af at være ekspert på personspørgsmål. De lå inde med en masse materiale om nazister. Billeder og så videre. Det hele var meget samkørt. – Ja, hvor naiv kan man være? Set i bakspejlet ... De er meget dygtige. Erik Jensen kunne vise: Her har du den og den – ved navn. De vistes så på billeder fra et DDF-møde (møde i Den Danske Forening, red.). Hvem tænkte på, at det var et offentligt møde, hvor enhver kunne komme? Som de vistes på billederne, var de en del af DDF. Det virkede meget overbevisende. Vi var motiverede til at acceptere det – havde fornemmelsen af at have fået en gave. Man gav os f.eks. det indtryk, at billederne havde været svære at tage. Det hele blev mystificeret, og man bliver benøvet. Det er vigtigt at have gode kilder – man skal passe på sine kilder. Vi fik opfattelsen af at have fået en god kilde, og opdagede ikke, hvad vi gik ind i. I virkeligheden blev vi bøffet. Brugt. Vi var postbud for dem. De har deres budskaber. De vejrer: Her kan det betale sig at investere lidt. Vi troede, vi var smarte og kritiske. Og så var vi i virkeligheden bare formidlere for dem“.

Ak ja.

Men det var i øvrigt ikke blot pressen, der betjente sig af DEMOS. F.eks. luskede foretagendet også rundt med – sandsynligvis – fupbilleder af enkeltpersoner til de socialdemokratiske partiorganisationer, så at disse kunne ekskludere

folk med formodet forkerte meninger. De ekskluderede fik naturligvis ikke lejlighed til at se og imødegå det kompromitterende materiale.³⁹¹

9.6.3 Og sådan er det i øvrigt ...

I øvrigt havde besynderlighederne udbredelse langt uden for den almindelige presse. F.eks. kunne også i den populære håndbog *Hvem Hvad Hvor*, 1994 (Politikens Forlag) på side 132 ses det forslidte billede af naziflagsvingende nynazister, der ifølge den tilhørende tekst demonstrerede, fordi de var tilhængere af Den Danske Forening. Dette uagtet det fremgår af *Politikens* overskrift til selve reportagen fra mødet,³⁹² at *netop* de afbillede nynazister var blevet „vist bort“.

Selv det ærværdige *Finansrådet* lavede plát. Rådet udgav bladet *Tema*. Spot i et oplag på 3.400 til lærerne ved gymnasierne og handelsskolerne, som så forventedes at bruge det i undervisningen. Bladets nr. 4 1992 rummede i pagt med tidens ånd en samling artikler om „det nye højre“, „nationalismens spøgelse“ og lignende. I denne forbindelse hyrede man journalist Leif Blædel fra *Weekendavisen* til at skrive en artikel om Den Danske Forening og Søren Krarup. De to sider, artiklen fylder, indeholder stort set ikke en én retvisende oplysning.

Det hedder f.eks. i indledningen: „Den Danske Forening er organiseret efter den model som kendes fra 30'ernes totalitære, revolutionære partier. Medlemmerne har intet at skulle have sagt, styrelsen (6 medlemmer) er selvsupplerende og bestemmer alt, lokalforeningerne er organiseret i celler der ikke kender hinanden“.

Herefter får skolebørnene f.eks. stillet følgende opgave:

„Redegør for Den Danske Forenings organisation og diskuter motiver for denne organisationsform“.

Hvad er eleverne mon nødt til at svare herpå?

Jeg henvendte mig i anledningen til redaktionen (nemlig journalist Ole Schmidt Pedersen, i sin tid kollega i *Arbejdsgiverforeningen*) for at få trykt en korrektion. Han svarede blot, at „vi finder ikke grundlag for at imødekomme Deres ønske“.³⁹³

„Fonds“formen, som Den Danske Forening er organiseret i, har længe været brugt i Danmark, og en række andre organisationer (f.eks. *Greenpeace* og *Indre Mission*) var opbygget på samme måde. Vore medlemmer tilsluttede sig ved landsmødet i 1991 med overvældende majoritet denne organisationsform, der ud fra de vilkår, som blev budt vort arbejde, næppe kunne være en anden. Lokalforeningerne kendte ifølge artiklen ikke hinanden, men var organiseret i „celler“? Der var imidlertid slet ikke etableret nogen lokalforeninger, omend lokale kontaktpersoners telefonnumre offentliggjordes løbende i *Danskeren*. „Cellerne“ var med andre ord en omskrivning for det almindelige kontaktnet, de fleste politiske grupperinger har.

Telefonisk adspurgt ville redaktør Ole Schmidt Pedersen, ikke oplyse, hvorfor han ikke fandt „grundlag“ for at bringe en korrektion. Han ønskede heller ikke at indlede en „polemik“ om det til citat. Samtalen med ham fortjener imidlertid at citeres, fordi den er så karakteristisk for reaktionsmønsteret hos de små mennesker, der forpestedede det danske pressevæsen:

Redaktøren: „Men jeg kan i hvert fald sige, at det er svært at korrigere i et skrift af den type.“

Mig: „Men I har udsendt en hel serie falske oplysninger i artiklen?“

Redaktøren: „Man kan sige, at vi har udsendt nogle oplysninger, som er stærkt holdningsprægede.“

Mig: „Kan du ikke se, at spørgsmålet til eleverne om DDF's organisationsform ud fra bladets oplysninger kun kan føre ét sted hen?“

Redaktøren: „Jo!“

9.7 Dagligdagen med pressen

Nogle eksempler fra dagligdagen med pressen gennem de sidste år, jeg var i funktion, kan belyse den mere uskyldige ende af det, vi levede med dag ud og dag ind:

En journalist har ringet. Han vil gerne ringes op. Jeg kender navnet og har ikke megen lyst. Han sidder på et såkaldt seriøst blad, men han har for at sige det mildt ikke noget objektivt forhold til sit stof. Hans reportager er kort sagt dybt upålidelige. For at få fred for flere opringninger ringer jeg imidlertid tilbage.

En ophidset stemme i den anden ende af røret: Kender jeg noget til nogle racistiske klistermærker, der er fundet under en ransagning af en betjents skab ved station 1?

Jeg kender udmærket betjenten og har også set klistermærkerne, som aldeles ikke er racistiske. Det meddeler jeg journalisten. Han bliver helt stakåndet: Er det her noget, Den Danske Forening har lavet?

Nej, det er ikke os, der har opfundet disse klistermærker, og i øvrigt vil jeg ikke belyse sagen nærmere.

Hvem er da „modstandsbevægelsen“, som står anført på mærkerne?

Jeg tænker på at sige til ham, at det kunne tænkes at være en morsomhed, som har til formål at tiltrække omtale fra dumme journalister, men afstår.

Om jeg da ikke har læst en forfærdelig artikel i *Danskerens* seneste nummer. Nej, det har jeg ikke.

Men station 1-betjenten er nu farlig, mener journalisten. Om jeg da ikke i det mindste kender noget til en (navngiven) mand, betjenten korresponderer med om nogle „selvtægtsgrupper“. Den påståede korrespondance skulle i parentes bemærket være fundet ved ransagning af betjentens hjem.

Jeg har imidlertid end ikke hørt navnet.

Historien kørte i pressen i godt en uge. Den fiktive historie altså.

Den *virkelige* historie var nemlig en anden: Politiet havde ransaget en medarbejders hjem uden dommerkendelse. Det var sket, fordi man havde fundet nogle klistermærker i betjentens skab på stationen, som man mente var racistiske. Man havde dog ikke været i stand til at få denne vurdering bekræftet hos etatens jurister. Ikke desto mindre havde man ransaget hans bolig og herfra taget noget yderligere – påstået – racistisk materiale med, ligesom man havde rodet i hans private breve (som i øvrigt viste sig ikke at være belastende for ham). Endvidere

var historien, at politiledelsen omtalte betjenten offentligt i nedsættende, ja endog injurierende vendinger og oplyste pressen om, hvad der befandt sig i hans private gemmer. Den virkelige historie var altså, at politiets ledere åbenbart i „antiracistiske“ anliggender ikke kunne finde ud af at overholde de regler, politieleverne lærer om på politiskolen.

Men den historie har vi hidtil ikke læst i pressen – heller ikke efter at det formiddagsblad, der viderebragte beskyldningerne mod betjenten, senere måtte udrede erstatning til ham i byretten for injurier. Betjenten havde intet med racisme at gøre. Han var udsat for hetz.

Nyt tilfælde. Festlighed i X-by med undertegnede som deltager. En anden af gæsterne er en kendt journalist. Varm i kinderne af sprut og mad bliver han selskabelig:

Det er jo helt sindssygt med Den Danske Forening, mener han. Den vil f.eks. have ham selv smidt ud af landet, fordi han har en sydeuropæisk mor. Og så Pia Kjærsgaard, som vil forhindre adoption af udenlandske børn!

Man gider næsten ikke svare. Men jeg siger da, at jeg altså endnu ikke har hørt om dette program punkt hos foreningen, og jeg burde dog vide det. Og det med Pia Kjærsgaard vil jeg gerne have dokumenteret. Det lover han – jeg venter endnu i spænding ved postkassen, mere end 2 år efter.

Foreningen bør dog i hvert fald tage *afstand* fra nazisterne, mener han. Når man har et program som vores, så bør man *bestemt* tage afstand fra nazisterne. Foreningen bærer sig i øvrigt helt forkert ad. Han har i sin tid været ansat på et større københavnsk dagblad. Der fik man *Danskeren* sendt uopfordret. Ufor-skammet. Bladets journalister skulle nok selv finde ud af, hvor de ville søge deres kilder. Så de havde da samlet de tilsendte numre i en bunke og returneret dem.

Jeg orker ikke at forklare ham, at det, han har sendt tilbage, nok var lige netop alt det, han burde have læst for at have en begrundet mening overhovedet – og som jo altså for øvrigt nu har vist sig at holde vand, hvorimod alt det vås, han trykte dengang med de humanitære som kilde, netop *ikke* holdt vand. Ej heller orker jeg at fortælle ham, at i det materiale, han og kollegerne med stor kollektiv stolthed har smidt ud, havde han bl.a. kunnet læse, at foreningen har et vedtægtsmæssigt forbud mod optagelse af nazister. Jeg orker ikke at fortælle ham, at de blade, han har smidt ud, er bragt til ham af den oven for omtalte forhenværende KZ-fange.

Hvad forventer denne stupide repræsentant for journaliststanden egentlig? Skal jeg sende et medlem, der har siddet i nazitysk KZ-lejr, ud med voksllys i hænderne for at vise, at han og vi andre tager afstand fra nogle forhutlede nazister? Kan jeg gøre mig håb om, at det måske så vil sive ind i knolden på journalisten, at han skulle have læst de blade, han har smidt væk, inden han udtalte sig om, hvad der stod i dem? Skulle jeg have forklaret ham, at en journalists opgave ikke er at afskære sig fra, men derimod at skaffe kilder?

Nyt eksempel: Klokkeren er 6.45 en decembermorgen i 2000, og telefonen ringer. I den anden ende af røret er der (igen) er ophidset journalist. Han vil gerne vide, om jeg er *den* Ole Hasselbalch (der er to – mig og så en anden stakkel).

Jo, det er jeg jo da vel nok. Jamen så vil han gerne have en udtalelse angående den voldsomme modstand, nogle breve, som DDF lige havde sendt til elevrådene med tilbud om informationsmateriale, har affødt på landets skoler. Han har f.eks. talt med en meget vred skoleinspektør. Om jeg vil udtale mig til morgen-nyhederne?

Ja, det vil jeg da gerne. Der er åbenbart chance for at komme direkte og ucensureret på.

Han ringer op på ny, og jeg får lov til både at høre det, radioen bringer om elevrådsbrevene, og hvad skoleinspektøren har at sige:

Det hele præsenteres for de morgenduelige lyttere som et initiativ taget af den „stærkt fremmedfjendske“ danske forening, som „vil have alle udlændinge smidt ud af landet“. Den alarmerede skoleinspektør, der ikke har fået andet end radiojournalistens version, kommer så til orde. Nej, den slags henvendelser er han da ikke glad for. Han vil måske anmelde sagen til politiet. Men nu vil han da lige se henvendelsen først. (God idé!)

Den ophidsede journalist går videre til mig. Er det ikke forfærdeligt? Der står i brevene, at alle vegne, hvor der er udvikler sig multietniske samfund, bliver der ballade!!

Skrækkeligheden er altså nu kogt ned til noget, der er til at tage at føle på. Jeg konstaterer derfor over for lytterne, at det har brevene jo sådan set ret i.

Det er tydeligvis meningen, at jeg fra nu af i samtalen skal køres rundt i alle mulige underforståede forudsætninger om, hvor forfærdelig foreningen er. I stedet tager jeg imidlertid roret og lader ham ikke komme til orde – direkte ud i æteren: Jeg er godt træt af mennesker, der ikke forstår demokratiets idéer. Vi lever ikke i Stalins Rusland, men et sted, hvor folk har lov til at henvende sig til hinanden med det, de har på hjerte – inklusive skoleelever. Det foreningen sagde i 1980'erne, viste sig at holde vand, hvad de officielle sandheder visselig ikke gjorde. Var det så ikke på tide at komme ned på jorden og se verden, som den er? – Og mere af samme skuffe, indtil det lykkes den skrækslagne radioreporter i den anden ende af røret at lukke mikrofonen.

Hvor er historien?

Historien er, at visse lærere og skoleinspektører altså mener, at de har ret til at censurere elevrådenes post. Hvad skal man så med elevråd? Hvis der er en journalistisk historie i en sådan sag, må den da gå på mærkværdigheden i, at lærere, der ikke kender demokratiets spilleregler, får lov til at undervise i folkeskolen, og at de ligefrem undergraver elevrådene.

– Hvis der altså overhovedet er en historie. Mig forekommer den tynd.

Men jeg så intet steds i løbet af dagen denne indfaldsvinkel på stoffet. Tværtimod kørte også TV 1-nyhederne efter det forskruede koncept fra morgens samtale med mig. Naturligvis. Sådan er jo TV.

Eksempel 4. Jeg taler med en efter min erfaring god journalist. Han lever op til de kriterier, man helst forbinder med journalistisk arbejde. *Læser* oven i købet *Danskeren*. Naturligvis – han følger da med i, hvad der „rører sig“, som han siger.

Jeg undrer mig over for ham i anledning af, at pressen ikke har taget fat i

historien om den på et helt andet moralsk niveau end os svævende „cand. polit.“, dengang statsminister Poul Nyrup Rasmussens mærkværdigt manglende eksamensbevis. Den er ellers blevet bragt i *Danskeren*.³⁹⁴ Vi savner fortsat en begribelig forklaring på den beklagelige mangel, og redaktør Sune Dalgård, den pæne mand, har jo stort set serveret det hele på et sølvfad. Hvad der behøves, er bare lidt dybdeborende journalistisk arbejde. Det må da være til at hitte ud af, om statsministeren har den eksamen eller ej? Hvad med at eftersøge de eksaminatorer, der har haft Nyrup oppe til de eksaminer, han må have aflagt for at blive cand. polit. med eksamensbevis? Det er vel usandsynligt, at ingen af dem husker en senere statsminister? Så mange eksamenskandidater var der da heller ikke dengang. Eller de medstuderende, der var til eksamen samme dag – kan de heller ikke huske Nyrup? Eller dem, der var med til at fejre dagen, da han var oppe i sidste fag? Det må være *masser* af mennesker, der kan bekræfte, at Nyrup var oppe til disse eksaminer, selv om han ikke nu kan finde sit eksamensbevis, og selv om eksamensprotokollen på beklageligste vis er blevet væk på Universitetet? Hvis der imidlertid *ingen* er, som selv den mest nidkære journalist kan finde, har den højmoralske Nyrup så overhovedet været igennem afsluttende eksamen?

Min journalistbekendt kan godt se pointen. Jovist, det kunne man jo gøre. Men der er altså bare det, at en sådan historie næppe vil blive trykt. For hans avis vil nemlig så blive afskåret fra enhver kontakt med Statsministeriet.

Så hvis Nyrup Rasmussen virkelig ikke har den eksamen, han skilter med i *Den blå Bog*, er det offentlighedens problem, at vi aldrig vil få det at vide. Åbenbart end ikke efter statsministerskiftet.

Eksempel 5. Efter Svend Aukens succes i sin tid med at kalde daværende præsidentkandidat, senere præsident Ronald Reagan for en „afdanket cowboy-skuespiller“, skulle man have troet, at danske politikere var blevet klogere. Statsminister Fogh Rasmussen kaldte ikke desto mindre umiddelbart efter sin tiltrædelse den daværende franske præsidentkandidat Le Pen for „*afskyvækkende*“. Le Pen har nemlig, fik vi at vide, karakteriseret nazisternes folkemord på jøderne som en „*detalje*“.

Over hele Europa er den politiske elites reaktion over for oppositionen mod de sidste årtiers hovedløse indvandringspolitik den samme: Den affærdiges hysterisk og beklikkede groft. Vi har endog på TV kunnet opleve *Europaparlamentets* medlemmer fare skrigende op som forkælede børn, der får frataget deres slik, fordi Le Pen fik ordet for en i øvrigt helt ukontroversiel bemærkning.

Havde det ikke været noget for pressen at hitte ud af, hvad der er sandt, og hvad der er falsk omkring Le Pens udtalelser? Jeg ville for mit vedkommende i al fald godt vide det. Manden blev jo trods alt præsidentkandidat i et stort land. Det er vel ikke helt uvæsentligt for Europa?

Oplysninger af den slags blev også indsamlet i vort regi. For nogle år siden bragte *TV 2* den videosekvens, der hævdedes at dokumentere Le Pens nævnte udtalelse. Den er klippet ud af et forvirret forløb, hvor interviewerens tydeligvis ikke er interesseret i, hvad Le Pen mener, men derimod i at få halet noget belastende ud af ham, sådan som det næsten altid er tilfældet, når det er oppositio-

nelle, der interviewes. Le Pen afæskes herunder en stillingtagen til de såkaldte Holocaust-benægttere og svarer desorienteret:

– Jeg siger ikke, at gaskamrene ikke eksisterede – jeg så dem ikke selv – jeg har ikke studeret emnet – men det var bare en detalje i 2. verdenskrig ...

Interviewer: *Tvivler De på ... er 6 millioner døde jøder en detalje?*

Le Pen: *Hvabehar – 6 millioner døde ...*

Interviewer: *... jøder kalder De det en detalje?*

Le Pen: *NEJ. Spørgsmålet gik på, om de blev dræbt eller ikke?*

Interviewer: *Det var da ikke en detalje!*

Le Pen: *Jo, det var det – i KRIGEN ...*

Europa oversvømmes i disse år af fremmede etniske grupper, der rummer massivt fjendtlighedsindede elementer. Danske jøder må af den grund allerede leve under politibeskyttelse, og deres sympatisører hakkes ned med økse i Københavns gader. Er dette så rette tidspunkt af fordømme folkevalgte i andre lande, der sætter sig til modværge ad sædvanlig demokratisk vej?

Hvorfor er det *privatfolk* og ikke *pressen*, der skal holde øje med, på hvilket grundlag en dansk statsminister lægger sig ud med et potentielt statsoverhoved i et andet land?

9.8 Annoncecensur

Ikke blot måtte vi altså regne med at blive illoyalt rapporteret. Det viste sig hen ad vejen også, at vi end ikke altid kunne regne med at *annoncere* oplysningerne ind i bladene.

I september 1995 averterede foreningen omfattende i de husstandsomdelte lokalaviser. Annonceteksten var sådan set ukontroversiel: „*Tusinder og atter tusinder strømmer hertil fra den tredje verden. Vi skal hjælpe de forfulgte, men lad os sige nej til de mange, der bare søger økonomisk fordel. Det gælder Danmarks fremtid, og det haster. Indsend denne annonce og få alle oplysninger gratis med posten*“. En del af lokalbladene afviste imidlertid annoncen.³⁹⁵ Det viste sig, at det var hos blade kontrolleret af *Det berlingske Hus* og *Aalborg Stiftstidende*, det var galt. Her var der udstedt forbud mod at trykke den.³⁹⁶

På *Sønderborg Ugeavis* under *Berlingske Tidende* endte trykforbudet som en parodi: I kraft af censurinstruksen afviste bladet i første omgang endog at *annoncere* et antinazistisk møde, vi holdt i byen. Efter at have læst den afviste annonce nåede redaktøren imidlertid til den konklusion, at hans overordnede havde ført ham bag lyset. Redaktøren beordrede derefter mødeannoncen trykt.

End ikke de velkendte kuponkataloger, der ellers annoncer for hvad som helst inklusive politiske partier, turde optage vore annoncer.³⁹⁷

9.9 Pressenævnet

På et tidspunkt, hvor der var kræfter til det, efterprøvede jeg via en serie klager, hvad det efter den nye medieansvarslov nedsatte *Pressenævnet* var værd med henblik på at komme uvæsenet til livs. Materialet herfra suppleredes med nogle

yderligere – veldokumenterede – sager, som andre havde rejst. De tankevækkende resultater skal ikke gengives i detaljer her, så vidt som at det hele blev trykt i et lille skrift, *Pressenævnet* (1994). Men der kan være anledning til at opridse dettes sammenfattende konklusioner:

Det helt overskyggende demokratiske problem på dette tidspunkt var ikke at sikre pressefriheden. Det var derimod, at pressen misbrugte sin frihed til at holde oplysninger ude, der afkræftede rigtigheden af det, der bragtes. Problemet var med andre ord den censur, der udøvedes af redaktionerne selv bag nedrullede gardiner – „non-information“ som det kaldes i pressesproget.

Prøvesagerne viste, at *Pressenævnet* stort set lod redaktionerne gøre hvad de ville i så henseende. Et medie kunne således uden større bekymring for, hvad Nævnet evt. ville sige til det, misinformere – også åbenlyst bevidst – og derefter bortcensurere både regulære protester og alt andet, der viste, at tingene forholdt sig anderledes. Det forekom endog, at *Pressenævnet* ikke kritiserede fremgangsmåder, der kolliderede med straffelovens injurieregler. Når sagen kom for *Pressenævnet*, kunne mediet også uden risiko misinformere Nævnet. I modstrid med, hvad grundlæggende retspleje- og forvaltningsretlige principper tilsiger, sikrede dettes praksis for sagsbehandlingen nemlig ikke klageren nogen adgang til at modsige det indklagede medies version af begivenhederne.

Dermed cementerede Nævnet så at sige usikkerheden om den offentlige debats grundlag, ligesom Nævnet naturligvis gjorde de ofre for „historierne“ retsløse, som ikke havde andre steder at gå hen.

Det virkede endvidere i påfaldende grad som om, Nævnet dømte vilkårligt. Dets holdning vekslede nemlig, alt efter hvem offeret var: Hvis den pågældende var kontroversiel efter tidens herskende strømninger, kunne han således ikke regne med at opnå det samme hos Nævnet som i andre tilfælde. Der blev f.eks. gjort forskel på en Søren Krarup og en Pelle Voigt.

Pressenævnet opstillede *heller ikke*, sådan som det ellers var tilsigtet af lovgiver, forbilleder for, hvordan nyhedsformidlingen burde foregå, med det formål at højne sandhedsstandarder inden for pressen. Tværtimod. I stedet for at ansøre i denne retning så Nævnet bort fra eller undskyldte tilsidesættelser af elementære sandhedsprincipper.

Tilsvarende viste det sig, at Nævnet så vidt muligt begrænsede de krænkedes mulighed for at få publiceret et såkaldt genmæle. I så henseende udnyttede Nævnet nemlig ikke en adgang, loven hjemlede Nævnet, til at tilkende den krænkede plads for en redegørelse for *sin* version af „historien“. Et krav i loven om, at genmælet „*i alt væsentligt (skal) være begrænset til de nødvendige faktiske oplysninger*“, fortolkedes således snævrast muligt af Nævnet.

Ved vurderingen af, om god presseskik var overtrådt, nedtonede Nævnet også hele tiden det mest centrale, nemlig den *effekt*, den påklagede artikel – eller indslaget i de elektroniske medier – måtte formodes at have haft på publikums bevidsthed. Det afgørende i så henseende er ikke nødvendigvis de *ord*, der er sagt, men derimod det *indtryk*, den samlede artikel hhv. eller det samlede indslag giver læserne, seerne eller lytterne. Sammenhængen, opsætningen, typografien, billedsætningen og i de elektroniske medier tillige lyd-

anvendelsen er helt afgørende. Men disse ting inddrog Nævnet ikke i sine vurderinger.

Nævnet udnyttede heller ikke de muligheder, loven hjemlede, for at gennemtvinge passende *oprejsninger* i form af enten iøjnefaldende placerede genmæler eller nævnspålagte redaktionelle rettelser. Dette til trods for, at det ifølge medieansvarsloven er Nævnet, der afgør, ikke blot om et massemedie er forpligtet til at offentliggøre et genmæle, men også dettes „*indhold, form og placering*“. Efter loven kan Nævnet endvidere pålægge en redaktør at „*offentliggøre en kendelse i et af Nævnet nærmere fastlagt omfang*.“ Der ville derfor f.eks. intet være til hinder for, at Nævnet bestemte, at mediet skulle offentliggøre en kendelse, hvis indretning og omfang var afpasset efter den *oprejsningsvirkning*, som tilstræbtes – i en avis f.eks. over hele forsiden, hvis det var her, den oprindelige løgn var bragt.

Konklusionen af undersøgelsen var deprimerende: Når Pressenævnets afstod fra at udnytte de muligheder, loven gav, og tværtimod så gennem fingrene med bevidst desinformation og censur, ja nærmest dækkede over sådant, skadede Nævnet mere, end det gavned. Offentligheden ville jo nemlig naturligt gå ud fra, at når der nu var et pressenævn, ville den slags ikke kunne passere upåtalet, som Nævnet rent faktisk accepterede. Offentligheden ville altså også i kraft af nævnsordningen tillægge medierne større troværdighed, end der var belæg for.

Selv opgav vi derfor helt at bruge Nævnet. Om forholdene er ændret til det bedre siden, er derfor ikke til at vide.

Som garant for varetagelsen af presseofrenes interesser placeredes advokat Ole Malmqvist i øvrigt i Nævnet. Han var formand for *Komitéen til Støtte for Pressens Ofre*, som jeg også selv var medlem af. I forbindelse med tiltrædelsen af formandskabet for Den Danske Forening kom der imidlertid fra Ole Malmqvist en opfordring til i den anledning at afstå fra min plads i komitéen.³⁹⁸ Efter at denne således var gået over til selv at skabe presseofre i stedet for at støtte dem, der var i forvejen, udtrådte jeg naturligvis.³⁹⁹

9.10 Vendepunktet

Op mod midten af 1990'erne blev det mere og mere klart for offentligheden, at der var noget alvorligt galt. Det var forudseeligt, at en sådan opvågning ville finde sted, så vidt som at det, der foregik ude foran folks vinduer, jo i stadig ringere grad stemte med, hvad de fik at vide hos medierne, myndighederne og de humanitære organisationer.

På et tidspunkt i 1995 blev jeg ringet op af journalist Philip Lauritzen fra *Ekstra Bladet*. Mit forhold til dette organ var, som det vil forstås, ikke varmt. Lauritzens indfaldsvinkel var imidlertid ny. Han bad om at få en snak, og da han mødte op i Humlebæk, erklærede han lige ud, at bladet havde taget fejl, og at skeen nu ville blive taget i den anden hånd. Han var også udmærket klar over, at foreningen på dette tidspunkt havde opbygget et netværk, som kunne skaffe informationer frem om ting, alle gode kræfter gjorde deres bedste for at få fejret ind under gulvtæppet.

Han virkede oprigtig, og jeg gav ham derfor indsigt i en del af foreningens arkivmateriale mv. med det forbehold, at han selv måtte verificere og vurdere dokumentarværdien, så vidt som at også vi gang på gang måtte overveje denne både forfra og bagfra, inden noget blev brugt. Han udnyttede muligheden og fik også gennem vort netværk krydskontrolleret holdbarheden af informationer, han selv havde fået fra anden side.

Konsekvensen var naturligvis, at også *Ekstra Bladet* nu blev beskyldt for „hetz“. Ja, det kom endog til en demonstration på Rådhuspladsen mod bladets „linje“. Det er vanskeligt at se, at det er hetz at trykke hårdt savnede facts, hvilket vitterlig var, hvad der skete. Men hvis man havde sin hjerne deponeret i de humanitære organisationers informationskontorer, så var det naturligvis ikke hyggeligt at læse de ting, der nu blev trykt.

Udviklingen på *Ekstra Bladet* var imidlertid karakteristisk for, hvad der skete flere steder omkring dette tidspunkt. Der kom således åbninger det ene sted efter det andet, som siden har gjort det umuligt at opretholde kulissen.

I slutningen af 1980'erne havde vi foreslået også *Ekstra Bladet* at foranstalte en eksperthøring til afklaring af, hvad der var fup, og hvad der var faktum i debatten. Det afslog bladets chefredaktør. Det samme havde vi foreslået *TV 2* – der dengang ligeledes afviste tanken. I 1995 kom der imidlertid en invitation til en sådan høring herfra. Nu ønskede man *netop* et – timelangt – arrangement af denne art, hvor jeg skulle afhøre vidner for vort syn på tingene, medens *Politikens* chefredaktør Tøger Seidenfaden skulle afhøre vidner for det pseudoprogessive synssæt, der er så karakteristisk for dette organ. Vi fik oven i købet begge tilbudt researchbistand forinden. Udsendelsen gik i luften 24/9 1995.

Det var vanskeligt for mig at få relevante personer til at stille op som vidner. Flere egnede folk, f.eks. Eyvind Vesselbo med sine tankevækkende demografiske analyser bl.a. af forholdene i Ishøj kommune, turde ikke. Det er jo heller ikke rart at blive koblet til dem, de andre ikke vil lege med. Men det lykkedes dog at få vidneskranken besat, og Seidenfaden havde, som det kunne ventes, ikke styr på noget som helst andet end de myter, der så behændigt var blevet plantet i hans hoved. Og de var ikke meget værd i en konfrontation med de dokumenterede kendsgerninger.

Det var en ejendommelig fornemmelse at blive fair behandlet af udsendelsesledelsen (Kaare R. Skou). Der gik ganske vist kludder i tidsmålingen på mine indlæg, og der var ingen engelsk/dansk oversættelse af mine spørgsmål til et engelsksproget vidne. Men det virkede som utilsigtede smuttere i stedet for den ondartede manipulation, der hidtil havde været normen. Det var herligt f.eks. at trække en fagforeningsmand rundt i manegen i anledning af fagbevægelsens tilsidesættelse af sit ansvar over for medlemmerne – for slet ikke at tale om fornøjelsen ved at afhøre Nils Foss, som Seidenfaden letsindigt havde indkaldt som vidne. Jeg kendte som allerede berørt f.eks. til *Flygtningehjælpens* kludder i pengestrømmen – havde også fået fat i organisationens revisionsprotokollater og andet, hvoraf bl.a. fremgik, at store beløb var pist forsvundet, uden at det lod sig forklare.⁴⁰⁰ Men jeg fik jo altså også mulighed for at spørge Foss om hans aktion for at holde mig væk fra konferencen med de konservative i sin tid på Rolighed

(se ovenfor under kapitel 7, 3). Og så var der jo i øvrigt lejlighed til at fortælle de af *Politikens* læsere, der så udsendelsen, at jeg systematisk var blevet holdt ude fra dette blads kronikspalter.

Høringen endte med, at Seidenfaden med følge forsvandt ud af bagdøren, medens de antagelig tilsvor hinanden, at sådant ikke måtte få lejlighed til at gentage sig – hvad det da heller ikke har gjort. Vi andre gik i kantinen for at få en øl.

TV 2's vært udtrykte i øvrigt overraskelse over udfaldet af diskussionen. Endnu et bevis for, hvor ringe orienteringsniveauet var dengang hos selv fremtrædende journalister.

KAPITEL 10

De andre aktører

10.1 Bibliotekerne

Heller ikke bibliotekerne var til megen hjælp i arbejdet på at højne informationsniveauet.

Ifølge bibliotekslovens § 1 var de forpligtet til at fremme oplysning, uddannelse og kulturelle aktiviteter ved at stille bøger og andet egnet materiale til rådighed. Dette skulle efter § 1 ske gennem „kvalitet, alsidighed og aktualitet“ i det, der tilbødes brugerne. *Alene* disse kriterier og ikke materialets moralske eller politiske synspunkter måtte være afgørende for udvælgelsen.

Rent praktisk var det den ledende bibliotekar det enkelte sted, der sammen med de øvrige bibliotekarer – og under ansvar over for kommunalbestyrelsen – bestemte, hvad der skulle anskaffes. Beslutning om bogindkøb blev normalt truffet ved særlige bogvalgsmøder mellem bibliotekarerne. Inspiration til disse møder hentes især i såkaldte „lektørudtalelser“, som udsendtes fra *Bibliotekscentralen*. Herudover hentes inspiration i avisanmeldelser. Der kunne f.eks. tegnes abonnement på dagbladet *Politikens* boganmeldelser (men et evt. svar på en sådan anmeldelse indgik dog ikke i abonnementet). Endelig hentes inspiration i *Dansk Bogfortegnelse*, der oplyste om alle nye bøger. Valg af abonnementer til tidsskrift-hylderne skete normalt simpelt hen i kraft af den lokale efterspørgsels indretning.

Dette system ser i teorien fornuftigt ud. Der herskede imidlertid i praksis de „rigtige meningers“ monopol de fleste steder. Det kunne således være endog *meget* svært for en medarbejder at sætte sig ud over det gruppepres, der var opbygget blandt bibliotekernes personale til fordel for det politisk korrekte materiale og *imod* ting med et mere realistisk indhold.

Følgen var bl.a., at Den Danske Forenings bøger og skrifter som regel ikke fandt nåde, medens *Flygtningenyt*, *Samspil* og lignende til overflod lå i bibliotekerne. Helt ud på det bibliografiske plan gik skævvridningen. Hvis f.eks. en skoleelev, der skulle skrive rapport om indvandringsforhold, gik dybere til værks, kunne han på biblioteket få en oversigt, *Litteratur om indvandrere* med undertitlen „*annoteret bibliografi*“. Den var udgivet af *Mellemfolkeligt Samvirke*. Da det ligefrem var noget, der præsenterede sig som en „bibliografi“, han hermed havde i hånden, ville han føle sig tryk og gå ud fra, at den rummede indgangen til alt, hvad han havde brug for. I „bibliografien“, fandtes imidlertid ikke andet end skrifter på linie med udgiverens synspunkter.

Vi beskrev tingenes tilstand i flere artikler i *Danskeren*⁴⁰¹ – bl.a. ud fra en undersøgelse af tidsskriftbestanden i det danske biblioteksvæsen over en bred front. Denne viste, at centralbibliotekerne i gennemsnit hver holdt 9 af de poli-

tisk korrekte tidsskrifter om indvandringsforhold, og at skrifter af denne observans i øvrigt var endog særdeles rigeligt repræsenteret også i lokalbibliotekerne. Det viste sig endvidere, at der var centralbiblioteker, som end ikke afbalance-rede deres halve snes skrifter af denne art med et eneste kritisk skrift. Endvidere var det således, at af samtlige landets lidt over 1.000 biblioteker abonnerede kun en snes på *Danskeren*.

Tilsvarende stillede det sig på bogfronten. Den oven for under kapitel 1, 5, omtalte bog *Hvad med Danmark?* udgivet af *Komiteén mod Flygtningeloven*, der var den litterære indgang til opgøret med udlændingepolitikken, fandtes f.eks. ifølge biblioteksfortegnelsen for 1991 kun i alt i 37 eksemplarer. Min egen *Viljen til Modstand* fandtes kun i siger og skriver 9 eksemplarer.

Skævheden var ikke nogen tilfældighed. Den skyldtes heller ikke, at bibliotekerne manglede kendskab til, at der var andre sandheder end de officielle. Alle-rede i februar 1989 fik alle biblioteker således et abonnementsstilbud på *Danskeren* (tilbudspris 100 kr. årligt). Den 12/5 1990 skrev foreningen også til bog-valgsledelserne i alle de lokale biblioteksvæsener og gjorde opmærksom på bla-dets eksistens, på at det stort set var det eneste modspil til de talrige mere eller mindre statsfinansierede udgivelser af modsat observans, og på bibliotekernes forpligtelse til alsidighed. Dette førte imidlertid ikke til noget.

Et enkelt svar⁴⁰² demonstrerer stemningen. Det hedder heri, at *Danskeren* var afvist efter „behørig“ vurdering, og endvidere:

„Iøvrigt finder vi Deres henvendelse uforskammet, især med hensyn til på-standen om, at vi ikke skulle efterleve bibliotekslovens krav om alsidighed mv. ...

Odense Centralbibliotek har andre og lødigere tidsskrifter at spendere den skrabede tidsskriftkonto på end publikationer fyldt med fordrejelser, citatfusk og injurier.

I det hele taget kan Odense Centralbibliotek kun have et anstrengt forhold til Den Danske Forening, hvis løbesedler og andet kryptoracistisk materiale anonymt er blevet spredt rundt i flere af vore biblioteker.

En forening, der ikke engang selv åbent vil vedkende sig sit eget kampagne-materiale, kan vist ikke have rent mel i posen.

Til orientering er det bl.a. folkebibliotekernes formål at fremme oplysning og uddannelse, ikke at medvirke til fordrejning og fremme af inhumane og uunderbyggede udgydelser ...“

I offentlige biblioteker måtte der således ifølge brevskriveren kun befinde sig godkendt materiale. Hvis andet materiale blev lagt anonymt ind af ukendte per-soner, var det umoralsk. Hvis dette andet materiale på den anden side blev til-budt frit og frejdigt, var henvendelsen uforskammet.

Det underlødige skrift, der opnåede denne bedømmelse, var *Danskeren* nr. 2 fra 1990. Af dette blads 24 sider var de 19 skrevet af personer med doktorgrader (inkognito), 1/2 af en dommer og 1/2 af en af landets kendteste journalister (inkognito).

Kilden til problemet var, som det vil kunne forstås, ikke loven. Den var god nok. Det var dem, der administrerede reglerne, den var gal med. Det var bibliotekarstandens store, varme fællesskab om den humanistiske sag, som var så rigtig og så indlysende og i en sådan grad havde moralen for sig, at det var berettiget, ja, ligefrem en god gerning at omfortolke loven i det gode formåls tjeneste. Blandt de mest aktive i arbejdet på at skabe denne fællesskabsfølelse, som det kunne være risikabelt for en bibliotekar at sætte sig ud over, var *Bibliotekarforbundet*.

Vi oplevede selv, hvor vanskeligt det var at stille denne organisation tilpas. I forbindelse med et „antiracistisk“ forsøg på at ødelægge foreningens grundlovs-møde i Århus 5/6 1990 (se nedenfor under 3) havde „demonstranterne“ nemlig også taget byens bibliotekarer til indtægt for støtte til den med åndsfrighedens princip ikke let forenelige aktion. I den anledning sendte jeg forbundets formand et brev med en redegørelse for begivenhederne. Det slutter:

„I realiteten er der altså tale om, at visse kredse i dette land i forsøget på at fremstille deres egen tilslutning til menneskerettighederne og Grundloven søger at forhindre uskyldige mennesker i at fejre sidstnævnte, ved hjælp af en løgn-kampagne suppleret med trusler om fysisk vold.

Dele af Deres forbund er i aktivisternes udsendte materiale taget til indtægt for støtte til aktionen imod vort grundlovs-møde, jfr. vedlagte.

I den anledning skal jeg tillade mig at forespørge, om forbundet vedkender sig de beskyldninger imod Den danske Forening, som nævnte materiale rummer, og om det støtter eller tager afstand fra de metoder, som anvendes over for os“.

Formanden nedlod sig end ikke et svar. Derimod fremkom i forbundsbladet⁴⁰³ en notits om, at man ikke ønskede at „indgå i en dialog med dette sammenrend af forstokkede fremmedhadere“.

Omkring samme tidspunkt, nemlig 14/4 1992 udtalte forbundets nye formand, Elisabeth Tank, i øvrigt i *Jyllands-Posten*, „at vi skal ikke opdrage folk formynderisk til at læse bestemt litteratur ... Vi skal være åbne og imødekomme de behov, som folk har.“

Hvordan skulle borgere, der ikke fik andet at vide, så tro anderledes om damens sindelag?

„Biblioteket vil favne alt mellem himmel og jord“ var overskriften på en artikel i *Frederikshavns Avis* i juni 1991. Anledningen var „bibliotekets dag“, i hvilken forbindelse bibliotekaren offentligt indbød alle, der havde „noget på hjerte“, som kunne meddeles i udstillingsform, ved opvisninger o.l. „Vi er meget åbne over for alle tænkelige aktiviteter“, fortsatte hun.

Vore lokale folk tilbød glade at stille med en udstilling.⁴⁰⁴ Så langt rakte favnen og åbenheden imidlertid ikke. „Da en udstilling fra Den Danske Forening falder uden for dagens tema, skal vi herved meddele, at vi ikke er interesseret i jeres udstilling denne gang“, lød svaret.⁴⁰⁵ Bibliotekaren var heller ikke interesseret senere.

Forholdene på Københavns hovedbibliotek på Kultorvet er illustrerende. Her

var der i længere tid slagsmål mellem på den ene side de lånere, der følte deres synspunkter misrepræsenterede, og på den anden biblioteksledelsen. Selvsagt fandtes *Danskeren* ikke på biblioteket. Hårdt presset fortalte en bibliotekar derfra i *Jyllands-Posten*,⁴⁰⁶ at dette skyldtes, at bladet havde „*tvivlsom sandhedsværdi*“. Den samme indsigelse havde dog ikke ført til udelukkelse af en flom af publikationer om senkapitalismens døds kamp, paradiset i det kommunistiske Albanien og lignende.

I begyndelsen af 1991 var det galt igen på Kultorvet. Anledningen var denne gang en plancheudstilling, der endog fremstillede Den Danske Forening som „racistisk“. Den særprægede forestilling affødte en anmodning fra nogle af lånerne om tilladelse til at arrangere en udstilling med Den Danske Forenings skrifter og materialer – så kunne bibliotekets brugere jo bedre selv danne sig deres mening. Dette blev imidlertid afslået⁴⁰⁷ – med læserprotester i *Berlingske Tidende*⁴⁰⁸ og *B.T.*⁴⁰⁹ til følge. Reaktionen på læserbrevene kom prompte. De protesterende „*må finde sig i, at vi tager bibliotekslovens krav om alsidighed og aktualitet alvorligt*“ skrev bibliotekarerne indigneret.⁴¹⁰

Københavns kulturborgmester Tom Ahlberg kom i anledningen også på banen. Han havde således gennemgået de sidste par måneders udstillinger, fortalte han, og de havde efter hans opfattelse både den „*bredde og kvalitet*“, der kunne forlanges af et offentligt bibliotek. I *Berlingske Tidende*⁴¹¹ forklarede han, at han byggede denne vurdering på følgende udstillinger:

- „*København mellem husene*“ og „*Bag facaderne*“ fra Peter Olesens bøger.
- *Bogudstillingerne „Uheldige helte“ og „Heldige gavtyve“.*
- *En palæstinensisk kunstners tegninger og malerier om Palæstina og palæstinenserne.*
- *Værker af maleren og grafikeren Sven Rose.*
- *Bogudstillingerne „Østeuropæiske stemmer“ og „Klaus Rifbjerg“.*
- *Udstilling af Fællesinitiativet mod Racisme.*
- *Fotoudstilling „Baghavnen“ af Lars Overby.*
- *Bogudstillingerne „Sorte kvindelige forfattere“ og „Den arabiske Verden“.*
- *Udstilling om foreningerne IND-Støt, og INDSAM (Indvandrerforeningernes Sammenslutning), arrangeret af disse.*
- *En fotoudstilling i anledning af Christianias 20-års dag.*

Selv de, der ikke er fortrolige med venstrefløjens tankeverden dengang, er nok i stand til at se, hvilken bredde der er tale om i relation til de spørgsmål, der interesserer klagerne.

Også indenrigsministeren blev derfor inddraget,⁴¹² men afviste at gøre noget.⁴¹³ Som påskud for at lade stå til henviste ministeren bl.a., at alsidighedsvurderingen vedrørte bibliotekets „*samlede materialebestand*“ og ikke den enkelte materialeenhed, herunder udstilling. Det fremgår endvidere af ministerbrevet, at stadsbibliotekaren havde skønnet, at Den Danske Forenings synspunkter var tilstrækkeligt repræsenteret i bibliotekets samlede bestand af materialer. Det konkretiseredes dog ikke, hvori denne repræsentation bestod. Biblioteket

havde imidlertid til ministeriets sag oplyst, at det abonnerede på *Danskeren* – selv om en af bibliotekarerne som nævnt ovenfor endog i et læserbrev havde begrundet, hvorfor man netop *ikke* abonnerede. Videre siges det i ministerens brev, at ingen på biblioteket havde noteret, at Den danske Forening var blevet injurieret i den omstridte udstilling.

Nej, det tror man gerne.

Den 31/3 1992 holdtes et „antiracistisk“ møde i den nye (facade)organisation *Studerende mod Racisme* i Købmagergade. Den selv samme bibliotekar, som i sin tid afviste foreningens materiale, tog her ordet. Hun var fortvivlet og bad panelet – som bestod af velkendte „antiracister“ – om råd med hensyn til, hvordan hun bedst kunne hindre foreningen i at holde udstilling på Hovedbiblioteket. Panelet opfordrede hende til at gå til sit forbund, *Bibliotekarforbundet*, for at få støtte.

Sagen affødte i øvrigt også en henvendelse til kulturministeren i læserbrevsform.⁴¹⁴ Ministeren svarede ikke.

Med andre ord: Bibliotekerne var faldet ud. For foreningens nuværende formand Harry Vinter, der selv er bibliotekar af uddannelse – og som for øvrigt har en fortid i SF – var det noget af et personligt mareridt at opleve, at ingen af de principper for biblioteksvæsenet, han havde lært om under sin uddannelse, blev overholdt.

Bibliotekerne er imidlertid helt centrale for folkeoplysningen, så der måtte gøres noget. Vi gik derfor over til på privat initiativ at få bibliotekernes samlinger bragt på niveau med tidens krav.

I den forbindelse opfordrede vi vore sympatisører til at klage til biblioteksledelserne de steder, hvor der var skævheder. Hvis klagen afvistes med henvisning til økonomisk begrundede begrænsninger i indkøbsmulighederne, stod vi naturligvis til rådighed med et friabonnement. Som regel førte sådanne klager og gavetilbud dog ingen steder hen. Længere op kunne der så klages til kommunalbestyrelsen – som regel blot med endnu flere dødssyge undskyldninger til følge. Det har givetvis irriteret de hellige med alt dette klageri, men det var jo ikke nok, at de blev irriterede. Til sidst gik vi derfor over til at anbefale selv-tægt.

Vi lavede således lister over forbudte skrifter og opfordrede folk til at blive ved med at bestille og genbestille disse – naturligvis på grundlag af udtømmende og korrekte bibliografiske henvisninger (forfatter, titel, forlag og udgivelsesår) så der ingen undskyldning var for at knibe udenom. Bibliotekerne var nemlig *forpligtede* til at stille eksisterende dansk litteratur til rådighed.

Samtidig opfordrede vi vore folk til at komplettere samlingerne ved at efterlade de bortcensurerede skrifter, foldere mv. alle vegne i eller sammen med bibliotekets andre bøger, tidsskrifter mv. Det er jo ikke ulovligt at forære oplysende materiale til et offentligt bibliotek endsige at glemme den slags rundt om i bøgerne – bunkevis anbringelse i de på bibliotekernes særlige hylder for gratispublikationer førte som regel blot til bunkevis fjernelse.

Samtidig opfordrede vi til nervekrig mod bibliotekarerne, f.eks. ved at man efterlod sedler passende tekster relevante steder. Fantasien havde her frit spil,

og vi vidererapporterede gode påfund til andre aktive. F.eks. har jeg set sedler fæstnet til tidsskriftreolen med påskriften:

Her skulle bladet Danskeren have ligget - men det gør det ikke, for biblioteket overholder ikke bibliotekslovens alsidighedskrav.

Klag til bibliotekaren!

Eller på de vanlige propagandistiske skrifter sattes der sedler med påskriften:

DETTE ER INDVANDRINGSPROPAGANDA!

Biblioteket, du befinder dig i, nægter at holde tidsskrifter, der udtrykker andre holdninger. Det er i strid med bibliotekslovens krav om alsidighed (§ 1 a).
Hvorfor denne mangel? Spørg bibliotekaren!

Eller det mere humoristiske opslag på døren:

Advarsel!

Dette bibliotek kontrolleres af indvandringsmafiaen! Anmeld sagen til nærmeste kommunalbestyrelse!

10.2 Skolerne

Folkeskolen skulle ifølge loven sikre elevernes alsidige udvikling. Det indebar, at undervisningen skulle præsentere dem også for den side af sagen, vi søgte at få frem. Skolevæsenet fortolkede imidlertid som regel begrebet alsidighed på en noget speciel måde.

Det viste sig dog, at folkeskolelærerne gennemgående var bedre orienteret om, hvad det hele drejede sig om, end bibliotekarerne. Måske har problemerne med de mange fremmedsprogede i skolerne gjort deres virkning. Lærerne var i al fald ikke sjældent interesserede i at få diskussionsmateriale til undervisningen - ja, vi blev ligefrem nu og da inviteret ud på skolerne.

Men naturligvis fandtes der også blandt lærerne personer af den forkælede/hysteriske type, som ikke holdt sig for gode til at banke de småbørn, der mod-sagde dem, på plads. Vi anbefalede forældre til sådanne elever at være forsigtige - et barn har jo ingen chancer over for en voksen lærer.

I øvrigt udarbejdede vi (i 1990) manuskript til en oplysende bog på det ni-

veau, skolebørn forstår, som modvægt til de skrifter, ungerne dyngedes til med fra anden side. Intet forlag turde imidlertid trykke det.

Generelt set foretog vi os dog ikke andet relation til skolebørnene end det, vi blev bedt om. Børn skal have lov til at være i fred for de voksnes politiske slagsmål.

10.3 Arbejdsmarkedets parter

Ifølge gængs teori er fagbevægelsen den lille mands værn mod de stores samvittighedsløshed og de intellektuelles griller.

Det er vist heller ingen hemmelighed, at jeg havde kontakt med flere af fagbevægelsens „gamle“ folk. Disse lå som regel ikke under for multietniseringdillen, men gjorde sig deres egne, jordbundne tanker. Allerede i slutningen af 1980'erne var kredsen af den gammeldags støbning imidlertid trængt. De var blevet til „kustoder“. Den østfra styrede „fredskamp“, som rev store dele af fagbevægelsen med, viste også, hvor sårbar den opvoksende generation af fagforeningsledere var over for hjernemassage.

Et eksempel til at illustrere stemningen i „bevægelsen“:

I *Husligt Arbejderforbunds* blad *Huslige Erhverv* nr. 4, april 1992, markedsførte formanden, Margit Vognsen, for Gud ved hvilken gang de officielle, dvs. misvisende „facts“. Samtidig skrev hun om indvandrerne og flygtningene, at „*min holdning er, at vi bør behandle disse mennesker med respekt og ikke den menneskefjendskhed, som for eksempel Den Danske Forening udviser i spørgsmålet om flygtninge og indvandrere*“. Jeg imødegik insinuationen i et brev til hende:⁴¹⁵

„Kære Margit Vognsen,

Jeg har modtaget en del henvendelser fra Deres medlemmer i anledning af Deres indlæg i nr. 4 af Huslige Erhverv. Måtte jeg i anledning af disse anmode om at få optaget følgende:

'Af Huslige Erhverv nr. 4 fremgår det, at Den Danske Forening behandler flygtninge og indvandrere med 'menneskefjendskhed'.

I modsætning til, hvad der muligvis fremgår af forbundets post, fremgår det med al ønskelig tydelighed af Den Danske Forenings post, at flere og flere danskere har nået bunden af tegnebogen og ikke har mere at betale med. På denne baggrund er det meningsløst under påskud af, at man ellers er 'menneskefjende', at tillade stadig større mængder af fremmede at slå sig ned her – i al væsentlighed til forsørgelse i de danske socialsystemer.

Må jeg i denne forbindelse minde om, at det billede, Margit Vognsen tegner af, hvem disse fremmede er, ikke er korrekt.

Margit Vognsen fortæller f.eks., at vi selv har inviteret indvandrerne herop. Sandheden er imidlertid, at der ved 'indvandringsstopet' i 1973 var ca. 15.000 af dem (af hvilke ingen blev inviteret til at blive her i al evighed) – nu er der ca. 130.000 i samme gruppe, og den vokser med stadig stigende hast.

Margit Vognsen vil også beskytte dem, der af „forskellige årsager“ søger tilflugt i Danmark. I 1990 skønnede FN's flygtningekoordinator for Vesteuropa,

Jonas Widgren, at 95 % af dem, der kommer som 'flygtninge' ikke er politiske flygtninge. FN frygter, at hele asylsystemet bryder sammen, såfremt vi ikke får hold på flygtningepolitikken – hvilket forudsætter at vi begynder at tale om tingene, som de er, i stedet for at skjule kendsgerningerne af frygt for at blive kaldt 'menneskeffjendske'.

Udgifterne til de indvandrere og flygtninge, der er her, kendes ikke, fordi politikerne har gemt dem væk i de offentlige regnskaber. Private efterforskere af disse regnskaber er imidlertid nået frem til, at det nu drejer sig om mere end 20 milliarder kr. årligt – svarende til 4.000 kr. pr. dansker, mand kvinde og barn.

Det er ikke menneskeffjendsk at gøre opmærksom på disse forhold – det er tværtimod uansvarligt ikke at gøre det."

Indlægget og tilsvarende protester blev selvfølgelig ikke trykt – den slags havde medlemmerne af *Husligt Arbejderforbund* jo ikke godt af at læse. I bladet for juli/aug. 1992 bragtes i stedet en notits under overskriften „*Vi tager afstand*“. Redaktionen havde således modtaget flere anonyme protester af „racistisk“ indhold. Der stod dog ikke noget om, hvori det „racistiske“ nærmere bestod, men det kan læserne her altså udlede af ovenstående.

Det var ikke svært for den voksende bestand af plattenslagere i antiracismbranchen at udnytte denne situation. Efterhånden lod det til, at de ved blot at sige nogle velvalgte ord kunne vade lige ind i fagforeningerne og hente, hvad de havde brug for. På et tidspunkt opdagede jeg f.eks., at en venstreekstrem gruppe efter at have friseret sig og pudset næsen lige så stille lempede sin egen post gennem et bestemt forbunds frankeringsmaskiner, medens ledelsen sad uanende ovenpå og så betydningsfuld ud. Jeg adviserede en af forbundets tillidsmænd herom. Han var en personlig bekendt. Men reaktionen er karakteristisk: Han ville helst ikke røre ved sagen. Den kunne jo give besværligheder.

På det pekuniære område viste det sig i øvrigt, at de ekstreme grupperinger med ansøgninger i passende indpakning kunne hale nogle få tusinde kroner ud pr. gang af næsten en hvilken som helst fagforening. Først hvis der ansøgte om mere, kom der ubehagelige spørgsmål.

Godtroenheden og den manglende civilcourage i miljøet taget i betragtning var det derfor ikke uden grund, at de venstreekstremer igen og igen prøvede at få involveret fagforeningerne i deres aktioner mod vore møder. Disse forsøg var i realiteten ikke særligt fremgangsrige, så vidt som at det i reglen kun lykkedes at engagere velkendte kommunistiske fagforeninger og fagforeningsfraktioner aktivt. Men de øvrige *frasagde* sig på den anden side ikke den klamme omfavelse. End ikke voldelige aktioner havde fagforeningsbosserne af den yngre skole mod til at tage afstand fra. Gang på gang lykkedes det derfor over for offentligheden at tage „bevægelsen“ som sådan til indtægt for støtte til de „antiracistiske“ ulovligheder.

Denne slaphed gik helt til tops. Efter overfald på et par møder i 1988⁴¹⁶ skrev foreningens daværende formand, Sune Dalgård, til LO's formand, Finn Thorgrimson⁴¹⁷ og foreslog, at man for at undgå misforståelser om, hvad fagbe-

vægelsen stod for, i *LO-bladet* gav udtryk for fagbevægelsens „*absolutte afstand-tagen*“ fra mødeterrorisme som politisk middel. Thorgrimson svarede imidlertid,⁴¹⁸ at *LO* ikke ville skrive noget herom i bladet.

Den 5/6 1990 forsøgte „antiracister“ at ødelægge vort grundlovmøde i Århus. Arrangementet måtte således flyttes i sidste øjeblik, efter at politiet i overensstemmelse med sandheden havde fortalt lokaleudlejeren, at der kunne være anbragt bomber hos ham. Han gik derfor – meget forståeligt – fra lokaleaftalen.

Det var ikke demokratiets avantgarde, der var på spil ved den lejlighed. Talerne ved den „antiracistiske“ „demonstration“ omkring mødet triumferede således – omend altså noget overilet – over, at det var lykkedes at hindre et grundlovmøde. Som de sagde: „*Vi skal ikke give dem chance for at vinde opbakning i ly af pænhed fra vores side*“.

Da de aktionerende også her tog fagbevægelsen til indtægt for det, de havde lavet, skrev vi til de forbund, hvis navne var blevet brugt.⁴¹⁹ For at de ikke skulle være i tvivl om, hvad der var foregået, vedlagde vi en liste over samtlige mødeoverfald, som viste det i klartsprog. Desuden vedlagde vi en artikel om en af disse affærer samt resultatet af den efterfølgende injuriersag, der blankt underkendte „demonstranternes“ racismebeskyldninger mod os. Vi vedlagde også en af plakaterne fra det nu aktuelle møde, hvoraf fremgik, at de pågældende fagforeninger anbefalede den stedfundne „demonstration“ og – i strid med dommen – postulerede, at vi var „racistiske“. Vi spurgte, om de pågældende forbund på dette grundlag vedkendte sig de beskyldninger imod os, som de var taget til indtægt for, og om forbundet i øvrigt støttede eller tog afstand fra de metoder, der anvendtes for at stoppe møderne.

Ét forbund (BUPL) svarede pænt og ordentligt med en henvisning til, at organisationens berørte lokalafdeling var selvstændig. Et andet, *Bibliotekarforbundet*, svarede som nævnt ovenfor (under 1) endog uartigt og på en måde, som nærmest opmuntrede mødestormerne. De øvrige lod slet ikke høre fra sig.

Samtidig skrev vi i øvrigt igen⁴²⁰ til Finn Thorgrimson og vedlagde oversigten over mødeovergrebene, ligesom vi orienterede om den konkrete sag i Århus. Brevet sluttede med at spørge om *LO*'s holdning til den kampagne, som fremgik af oversigten. Han svarede⁴²¹ karakteristisk:

„Undertegnede har modtaget skrivelsen af 7. ds. med tilhørende bilag, hvilket imidlertid ikke giver anledning til kommentarer herfra“.

Allerede i 1992 lod *LO* sig suge aktivt ind i et „antiracisme“fremstød af vanlig støbning organiseret fra det ekstreme venstre under anførsel af den ovenfor (under kapitel 9, 6.2) nævnte 68-figur Erik Jensen.⁴²² Det var pinligt for de kolleger i *LO*'s administration, over for hvem jeg viste, hvad der foregik. Heller ikke de turde imidlertid sætte sig op mod strømmen, så *LO* traskede trøstigt videre i det spor, Erik Jensen & Co. havde lagt.

Så sent som lige før folketingsvalget i 2001 oplevede vi i øvrigt *LO* på slap line. Det af organisationen finansierede ungdomsblad *Tjæck* genoplivede således til lejligheden nogle af de gamle og for længst afdøde historier om os og „den

ekstreme/nazistiske højrefløj“. Formålet var øjensynlig at belaste Dansk Folkeparti,⁴²³ som nemlig søgtes viklet ind i det hele. I dette øjemed genopfriskede man også skrønen om vor delagtighed i den sønderjyske attentatgruppe, som i virkeligheden var opdigtet af en medarbejder i DR (se ovenfor under kapitel 9, 5.1).

Gennemgående var fagbevægelsen således ikke noget værd til værn for medlemmerne i den kritiske situation, som udviklede sig op gennem årene. Det, der skete, var for nyt og for specielt til, at man var i stand til at relatere det til de politiske skabeloner, bevægelsen byggede på. Desuden var medlemmernes interesser jo altså ikke i harmoni med den politiske „mainstream“ i de bedre kredse, som fagforeningslederne efterhånden var blevet en del af. Arbejderbevægelsen gled derfor af sporet og blev gradvis en del af undertrykkelsesapparatet.

Jeg fik mange henvendelser fra rasende fagforeningsmedlemmer. Som regel skyldtes ophidselsen, at deres forbund brugte kontingentpenge på en eller anden ny støt-de-fremmede kampagne eller havde rodet sig ind i en fjollet manifestation mod „racisme og fremmedhad“. Henvendelserne af den art var også så relativt mange, og indholdet af dem så specielt, at man må tvivle på, hvorvidt lederne af den engang så mægtige bevægelse i dag har tilstrækkelig forbindelse til fodfolket.

På arbejdsgiverside var stillingen den samme. Det er visselig ikke i det danske erhvervslivs langsigtede interesse at importere den ustabilitet, som det multi-etniske samfund fører med sig. Men langtidsperspektiver af den art savnede vægt over for de her-og-nu gevinster, der kunne høstes ved en fri adgang til fremmed arbejdskraft. Dertil kom nok, at arbejdsgiverorganisationernes folk hen ad vejen var blevet taget som gidsler i en mængde af de institutioner, udvalg nævn mv., der opererede på udlændingeområdet. Når man sidder den slags steder med kaffe og kager på bordet og en hyggelig stemning, er det jo svært at sige grundliggende fra.

De stadige appeller til „erhvervslivet“ om at stille op for den „humanitære“ sag var derfor ikke uden fremgang. Hos et par enkelte erhvervsledere blev den idealistiske aktivitet i denne genre vistnok nærmest til en personlig besættelse. En af dem var administrerende direktør Hans Skov Christensen, *Dansk Industri*, som jeg kendte udmærket fra tiden i *DA*. Han havde tilsyneladende moralske korstog hobby – dog ikke så langt, at det hindrede ham i at rejse ned til det blodbestænkede krigsforbryderregime i Irak for at trykke hånd og sælge danske dippedutter.⁴²⁴ Hans moralsfølelse blev efterhånden så påtrængende, at han i julen 1999 bøjet over flæskestegen forløste den i en kronik om, at vi andre var „svinehund“ og „griseavlere“.⁴²⁵

Det egenartede litterære initiativ medførte stive protester internt i DI, hvis medlemmer vistnok gennemgående har den opfattelse, at man skal tale ordentligt også til folk, man er uenig med. Det er da også ufatteligt, at lederen af en stor interesseorganisation på den måde ville udstille sig som bølle. Da jeg vistnok er en af de få, der gennem tiden har turdet sige Skov imod, skrev jeg til ham, hvad jeg mente. Samtidig fortalte jeg lidt om, hvem „svinehundene“ var – helt ind i hans egen kreds – så langt det nu var gørligt af hensyn til de pågældende.

Der kom et langt og svævende svar, der viste, at han var yderst ringe orienteret om de reelle problemer og helt ukritisk med hensyn til grundlaget for de standpunkter, han advokerede.

Siden har Skov så været nødt til i embeds medfør at forsøge at skaffe sig på talefod med „svinehundene“ i *Dansk Folkeparti*. Det kan undre, hvorledes denne for en interesseorganisation efter valget i november 2001 nødvendige bestræbelse er spændt af. Til gengæld undrer det ikke, at *Dansk Folkeparti* tilsyneladende kom i bedre snak med LO end med *Dansk Industri*. Af alle onder må man jo dog vel foretrække det mindste.

10.4 Menneskerettighederne og de fejlfarvede

I hele perioden var det god tone at „støtte“ menneskerettighederne. Sagde man det rigtige, og stod man for „menneskerettigheder“, „humanisme“, „antiracisme“ og „kampen mod fremmedhad“, var der både sympati og penge at hente i de højere luftlag – foruden ubegrænset medieopbakning.

Der var dog et enkelt forbehold: Det kneb med støtten til menneskerettighederne for os, der betvivlede holdbarheden af de officielle sandheder. Jeg erindrer således kun ganske få tilfælde, hvor nogen med henvisning til, at vi også var en slags mennesker, gik i brechen for vor ret til at eksistere og komme til orde. Kofod-Svendsen fra *Kristeligt Folkeparti* er ét hæderværdigt eksempel, Arne Melchior et andet.

Men de hørte til de absolutte undtagelser. Brystkasserne hos SF, CD og mange andre svulmede f.eks. i retfærdig fordømmelse af den „politiske terror“ efter en eksplosion i de „revolutionære“ *Internationale Socialisters* lokaler i begyndelsen af 1990'erne, der havde et dødsfald til følge. Den blev endog omgående og uden undersøgelse udråbt til at være et politisk attentat fra højre og ikke f.eks. gruppens eget fumlegængereri med eksplosiver under konstruktionen af den slags bomber, vi havde været udsat for i Virumhallen. Som det vil erindres (se ovenfor under kapitel 6, 1) høstede vi ikke tilnærmelsesvis tilkendegivelser i denne vægtklasse, når sprængbomber, giftgas, sten mv. føg om ørerne ved vore lovlige møder.

Også den ellers i relation til menneskerettighederne altid maksimalt årvågne presse var gennemgående ganske tavs og indesluttet med hensyn til dette aspekt af menneskerettighedsproblematikken. Samtidig leverede pressen gennem tilsviningen af os rigelige grunde for svage sjæle til at optræde voldeligt imod os. De, der forfulgte vore møder med hærværk, sten, småbomber og trusler om større, kvitterede da også pligtskyldigt ved at skribe op om, at det netop var menneskerettighederne og demokratiet, *de* forsvarede mod os.

I praksis kunne politiske stormgrupperinger, voldsmand, ekstremister og udskud af enhver art således altid regne med at have mulighed for at krybe i ly af henvisninger til menneskerettighederne. Når de gjorde det, blev der ikke stillet smålige spørgsmål. Betingelsen var blot, at de pågældende hørte til på venstrefløjen, samt at dem, det gik ud over, forinden var blevet udskreget som tilhørende „højrefløjen“.

Misbruget af menneskerettighederne som politisk idé foregik endog helt ind i den officielle menneskerettighedsbevægelses centralnervesystem. Et eksempel:

I *Centeret for Menneskerettigheder* i København holdtes 1/10 1987 møde om „den stigende racisme i Europa“. Til stede var en vis skolelærer Erik Mikkelsen (fra *Internationale Socialister, Fællesinitiativet mod Racisme, Ishøjkomiteen mod Fremmedhad* mv. mv.), Jan Hvass fra *Venstresocialisterne*, Inger Bruun fra *Mellemfolkeligt Samvirke* og andre betydningsfulde personer med interesse i racismehurlumhejet.

Under mødet var der (ifølge skriftligt referat udarbejdet af en deltager) diskussion netop om aktionerne mod vore møder. Mødedeltagerne kunne ikke enes om en holdning til disse. En mente, at „omklamringsmetoden“ var bedre end ligefrem at nægte foreningen adgang til at holde møde. En anden mente ikke, „nazisterne“ kunne ties ihjel – „det skal være dårligt at være nazist“, sagde den pågældende. Og en tredje fandt „at man måtte bruge systemet og lovene til sin fordel“, hvad han så end mente med det. Den yderst meningsfyldte diskussion sluttede med, at *Menneskerettighedscenterets* repræsentant, Eva Ersbøl, udtalte, at „man måtte overveje målgrupperne. Marginalpersonerne reagerer alligevel ikke ved kontante metoder“.

Tableau. Tanken om de tilstedeværende „antiracistere“ ædelhed og om legitimiteten i deres metoder var åbenbart så udbredt i centermedarbejderens hoved, at der ikke var plads tilbage i dette også til overvejelser over det betimelige i at minde de tilstedeværende om, hvad menneskerettighederne egentlig går ud på.

Menneskerettighederne var således kun for dem, der forstod at bruge dem rigtigt. Og i *Menneskerettighedscenteret* i København fik folk, der ville berøve andre ytringsfriheden, kaffe.

Vi gjorde i 1994 *Menneskerettighedscenteret* opmærksom på det, vi var udsat for.⁴²⁶ I den forbindelse foreslog vi, at Centeret enten alene eller sammen med os tog initiativ til en offentlig høring om den politiske vold. Man svarede imidlertid, at man ikke kunne indgå i et samarbejde om afholdelse af offentlige møder herom, fordi Centeret „ikke specifikt arbejder med denne problemstilling“ og fordi „der allerede er planlagt en omfattende række seminarer og konferencer i 1995“.⁴²⁷ Vi skrev herefter tilbage til Centeret og udtrykte forhåbning om, at vor henvendelse ville være i erindring, hvis der skulle vise sig en mulighed for at inddrage os i forbindelse med ytrings- og mødefrihedsspørgsmål.⁴²⁸ Herpå kom imidlertid slet ikke noget svar overhovedet, og vi blev da heller ikke på noget tidspunkt indbudt til Centerets aktiviteter.

Det var således meningsløst at trække på de institutioner, der var sat til at vogte over overholdelsen af menneskerettighederne. De var i praksis på voldens og menneskerettighedskrænkernes side.

10.5 EU

Det, vi stod over for – nemlig andre og for en stor dels vedkommende basalt set ufordrageligt indstillede etniske grupper indtrængen – var et generelt vesteuro-

pæisk problem. Det var grundlaget for nye alvorlige konflikter i vor verdensdel, der blev skabt. Mange opfattede derfor EF – og senere EU – som det naturlige redskab til at imødegå denne udvikling.⁴²⁹ Strømmen i de højere EF/EU-luftlag bar imidlertid generelt set i den modsatte retning og er vel først på det aller seneste, måske for sent, taget af. I praksis fungerede EF/EU således nærmest som varmestue for dyrkelse af idéer til afvikling af de europæiske folkeslags hjem.

Årsagen var formentlig, at de store og dermed dominerende lande allerede tidligt husede et betydeligt antal immigranter fra den tredje verden, som regeringerne ikke havde fået sendt hjem, eftersom man ikke forudså de langsigtede problemer ved deres forbliven. Efterhånden som vanskelighederne begyndte at trænge sig på, søgte man så – ud fra fortsat mangel på fornemmelse af selve problemstillingens karakter – at etablere immigranterne i en normal borgerrolle. Der gik også tidligt i disse lande forretning i at sikre indvandrernes rettigheder – herunder *fortrins*rettigheder af forskellig art med påskud i deres udsatte stilling. Ad den vej opstod dér et stærkt lobbyapparat til støtte for en forkert politik. I øvrigt ser det ud til, at de EF/EU-venlige kredse i nogen grad fandt det opportunt at række den ekstreme venstrefløj den luns kød, der lå i at involvere EF/EU i „kampen mod racismen“ for derigennem at få den fælleseuropæiske tanke til at glide ned også i dette forum. – Og så har det vel spillet en rolle, at eftersom den virkelige syndflod jo først kommer efter os, kunne man egentlig være ligeglade med den.⁴³⁰

Hvad nu end grunden var, så fyldtes EF- og senere EU-systemet gradvis med den ene plan efter den anden til støtte for indvandrerne og besværgelser imod „racismen og det voksende fremmedhad“. I centrum står her den nidkære bestræbelse på at sikre de fremmedes varige bosættelse i Europa med egen kultur og eget sprog, garanti mod hjemsendelse, ret til familiesammenføring og meget andet. Men som led heri blev der også gjort meget for at undertrykke de forsøg på at stoppe det vesteuropæiske ophørsudsalg, som efterhånden kom i gang rundt om. Dette havde især den form, at man omdefinerede modstanden til at være „racisme og fremmedhad“, der skulle bekæmpes og holdes nede.

10.5.1 Tilpasning og affindelse

Der herskede længe komplet ligegyldighed hos EF over for den voksende tilstrømning fra den tredje verden.

Ifølge *Retningslinier for Fællesskabets indvandrerpolitik* fra midten af 1980'erne⁴³¹ skulle EF f.eks. ikke blot have som overordnet mål at sikre lige behandling af alle indvandrere med hensyn til leve- og arbejdsvilkår⁴³² – indvandrerne skulle også betragtes som *permanente* befolkningsgrupper.⁴³³ Derfor skulle deres stilling styrkes.⁴³⁴ „Indvandrerne er en integrerende og uadskillelig del af det europæiske samfund, og de repræsenterer en realitet, som kræver stadig flere indgreb og en ny og tidssvarende politik. En så stor kollektiv indvandring i Europa betyder både noget som økonomisk faktor ... og som kulturel faktor, en opmuntring til at finde nye veje, til nye erkendelser mellem mennesker af forskellig etnisk og national oprindelse, med forskellig kulturel baggrund og med forskelligt adfærdsmønster“, som det

siges.⁴³⁵ Tosprogethed og opdragelse inden for to kulturer ansås følgelig ikke blot som „et nødvendigt redskab til indpasning i samfundet“, men også som „en gensidig berigelse“.⁴³⁶ Endvidere vil „retningslinjerne“ udvide fællesskabsbestemmelserne, så at de kom til at gælde arbejdstagere fra tredjelande.⁴³⁷

Til opnåelse af formålet foresloges informationsmøder mv.,⁴³⁸ „oplysning“ gennem massemedierne, rensning af skolernes undervisningsmateriale for „uønskede stereotyper“, således at de kom til at „svare til den nye virkelighed“, gennemførelse af en skole- og kulturpolitik med henblik på at udvikle et „etnisk og kulturelt pluralistisk samfund“⁴³⁹ mv. mv.

I 1986, hvor skriften på væggen ellers var bøjet i neon, gav EF-parlamentets retsudvalg også udtryk for bekymring over tilbøjeligheden i medlemslandene til at stoppe den immigration, som foregik i ly af flygtningereglerne. Tværtimod, hed det sig, burde medlemslandene udvise en „storsindet“ holdning over for asylansøgere, ligesom visumregler ikke burde begrænse „flugt“ mulighederne. Det anbefalede i pagt hermed at udvidelse af flygtningebegrebet, således at det kom til at omfatte ikke blot de politiske flygtninge, som FN-flygtningekonventionen sigter på, men „enhver person, der på grund af aggression udefra, besættelse, fremmedherredømme eller på grund af begivenheder, der alvorligt forstyrrer den offentlige orden, er tvunget til at forlade sin tidligere bopæl for at søge tilflugt i et andet land“.⁴⁴⁰

Kort sagt: EF mente, vi skulle fritage hele den rodede verden for konsekvenserne af roderiet ved at åbne mulighed for, at de ramte kunne komme op til os, når tingene kørte ud af kontrol hjemme.

I nogle dokumenter fra 1991⁴⁴¹ begynder EF-kommissionen så småt at se at den er gal. Kommissionen kunne dog ikke samle sig sammen til at anbefale effektive forholdsregler herimod. Hurtigt gled de forskellige EF-organer derfor tilbage i den gamle skure. I en rapport fra 1993 om indvandringen til EU⁴⁴² fastslås f.eks., at „EU har behov for immigranternes arbejdskraft, men meget tilbagestår endnu på det internationale samarbejdes område for at hindre racisme og fremmedhad med henblik på at jævne vejen til imødekommelse af dette behov“.⁴⁴³

Denne „udjævnende“ indsats forudsattes rettet ikke mindst mod de unge. Den 23. oktober 1995 vedtoges således en resolution „om uddannelsessystemernes indsats for at løse problemerne i forbindelse med racisme og fremmedhad“. Det fremgår heraf bl.a., at „forskelligartetheden ... anses for en værdi. Pluralismen betragtes således både i uddannelsesmiljøet og i sociale og politiske kredse mere og mere som en berigende faktor og som et særkende for borgernes Europa“. Og „Uddannelsessystemer kan yde et væsentligt bidrag ... i form af følgende foranstaltninger: – anvendelse af didaktisk materiale (lærebøger, tekster, audiovisuelle hjælpemidler osv.), som afspejler det europæiske samfunds kulturelle mangfoldighed – særlige integrationsinitiativer beregnet på elever og studerende, der på grund af deres sociale situation er tilbøjelige til at ligge under for racistisk og/eller fremmedfjendsk indflydelse. ...“. Osv. osv.

I sommeren 1997 kom et forslag fra Kommissionen til en konvention om betingelserne for tredjelandes statsborgeres indrejse i EU samt om deres rettigheder efter indreisen.⁴⁴⁴ Det blev i forbindelse med offentliggørelsen af dette

regelsæt fastslået, at mere end 1 million nu krydsede grænserne hvert år for at søge asyl eller som immigranter. Dette fik dog blot konventionsudkastets fædre til i den skriftlige begrundelse at anbefale, at EU „fremme(de) integrationen af indvandrere, der opholder sig lovligt i EU, hvilket kun kan gøres, hvis de er sikre på at kunne blive i EU“. Som kommissær Gradin, der stod for forslaget, sagde: Vi må „garantere alle fastboende tredjelandsborgere i Unionen de samme minimale rettigheder vedrørende f.eks. adgang til arbejde, skolegang og bolig“.

Ifølge udkastets artikel 32 skulle tredjelandsborgere i øvrigt betragtes som „fastboende“, allerede når de havde haft „fast og lovlig bopæl i en medlemsstat i mindst 5 år“. Med denne status i baghånden skulle de herefter (ifølge artikel 34) have samme rettigheder som unionsborgere mht. bl.a. adgangen til beskæftigelse, uddannelse, bolig og social sikring.

Konventionsudkastet tillægger endog *studerende* fra tredjelande i EU adgang til at ansøge om familiesammenføring efter et års studier. Hvornår har man ellers hørt om studerende, der henter deres familier til studiestedet?

Uanset at det voksende antal muslimer i EU-landene efterhånden i høj grad synliggjorde problemerne med den islamisk fundamentalisme, snakkedes der også uden om dette problem. Et eksempel herpå er en *Betænkning med forslag til Europa-Parlamentets henstilling til Rådet om fundamentalisme og truslen mod den europæiske retsorden* fra slutningen af 1990'erne. Den er afgivet af *Udvalget om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender*.

Her tages udgangspunkt i, at „de internationale forbindelser kan vanskeliggøres af politisk radikalt religiøse grupperingers fremkomst eller magt, såvel fra kristen som fra hinduistisk, islamisk og jødisk side“. Dog mener betænkningen, „at ingen religion i sig selv rummer kimen til had, og at kun en vrangfortolkning af religionerne fører til intolerance, folkedrab og hellig krig“. Åbenbart har betænkningsskriverne ikke hørt om de naturreligioner i verdens afkroge, som påbyder udøverne at putte hinanden i suppegryden til fortæring som aftensmad.

Det noteres videre bl.a., „at der inden for EU også findes visse voldelige grupperinger, men at disse ikke har nogen fundamentalistisk karakter“. Udvalget noterer dog ikke desto mindre, at „‘islamismen’ er på vej fremad, og at der derfor er risiko for, at presset på muslimer i islamitisk retning vil vokse i Europa“, samt at trosfællesskaber, der tiltager sig myndighedernes beføjelser og virkemidler, som netop fundamentalisterne gør, „har tendenser til“, at handle i modstrid med den demokratiske retsorden. Det erkendes endog, at „islam (har) som religion specifikke bestemmelser om retsordenen, der på visse punkter strider mod den europæiske retsorden og verdenserklæringen om menneskerettighederne“. Betænkningens almindelige beskrivelse af Islam forklarer, hvad der sigtes til: Den „islamiske retsorden (er) på visse punkter ... i modstrid med den retsorden, der har udviklet sig i de europæiske stater: uligheden mellem mand og kvinde, forbuddet mod kritik af islam, islams foreskrivelse af dødsstraf i visse situationer, forbud mod at træde ud af islam osv. ...“.

Hvad vil udvalget da bruge den konstatering til? Jo, man anbefaler at give Islam samme rettigheder som de religioner, der allerede anerkendes i medlemsstaterne. EU skal blot gøre udenlandske (læs islamiske) regeringer, der „på inten-

siv vis fortsat blander sig i tidligere statsborgeres (immigranternes, red.) forhold, opmærksom på disse personers ret til i videst muligt omfang at blive integreret i det samfund, de lever i, uden derved at miste deres særlige identitet". Immigranterne i Europa skal således ifølge udvalget have lov til at beholde deres religiøse træk – uagtet disse altså ifølge udvalget kolliderer med de europæiske. Udvalget mener i al fald, at en præventiv politik bedst har form af „en bevidst integrationspolitik for religiøse mindretal“ ligesom „lovmæssige og praktiske hindringer for opfyldelse af religiøse forpligtelser fjernes“.

Det er således umuligt at se, hvad udvalget overhovedet vil, og om udvalget vil noget andet end at lade stå til.

Men der bør i øvrigt ifølge udvalget tages flere initiativer til at støtte den „interkulturelle dialog, f.eks. ved at finansiere oversættelser til arabisk af europæiske videnskabelige værker om religion, retsorden og kultur og om nødvendigt også omvendt“. I forlængelse heraf vil man støtte „islamiske forskningscentre for viden om islam, som kan opfylde behovet for islamiske ledere, der er uddannet i Europa“ (hvorimod der ikke siges noget om, hvorledes „dialogen“ skal styrkes gennem etablering af kristne forskningscentre i den islamiske verden). Ligeledes skal der ifølge udvalget finansieres projekter, der forøger journalisters „viden“ om Islam. Som det hedder i betænkningens generelle redegørelse: „... det er meget vigtigt, at medierne bliver mere bevidst om de samfundsmæssige virkninger af deres reportager om islam og muslimer.“ Derimod tages der ikke højde for behovet for at få åbnet medierne i den islamiske verden for et mere afslappet syn på andre.

I det hele taget „må der sikres større offentlig anerkendelse af muslimernes bidrag til europæisk velfærd og kultur“, mener udvalget. Og som det hedder igen i konklusionen: „For at hindre, at europæiske muslimer bliver ofre for islamitisk manipulation, bør der navnlig føres en forebyggende politik, der sigter på accept og integration af muslimer i det europæiske samfund.“

Hvordan det skal lade sig gøre at respektere og „integrere“ en religion, der ifølge udvalgets egen opfattelse på centrale punkter „strider mod den europæiske retsorden og verdenserklæringen om menneskerettighederne“, melder historien ikke noget om.

Betænkningen blev da også forkastet af Parlamentet. Men den viser ikke desto mindre tankestrømningerne. Dertil kommer, at udtalelser omkring forkastelsen viser, hvor lidt mange parlamentsmedlemmer egentlig havde forstået. Bertel Haarder og Freddy Blak stemte således imod, og sidstnævnte udsendte en pressemeldelse⁴⁴⁵ om, at dette skyldtes, at han i Bosnien har mødt muslimske kvinder, der var blevet voldtaget af kristne mænd. „Ingen religion er i sig selv et problem. Det er fanatismen i sig selv, vi skal bekæmpe“, skriver han.

Der er således ifølge Blak ikke problemer med Islams „ulighed mellem mand og kvinde, forbuddet mod kritik af islam, islams foreskrivelse af dødsstraf i visse situationer, forbud mod at træde ud af islam osv. ...“.

10.5.2 Trykket på menneskerettighederne

Den 11. december 1996 gav *Europaparlamentet* Sakharov-prisen til den kinesiske dissident Wei Jingsheng. I festtalen sagde parlamentsformanden dr. Klaus Hänsch bl.a., at prisen var indstiftet for at udtrykke Parlamentets overbevisning om, at tankens og talens frihed er basale menneskelige værdier. Nationernes bedste borgere er dem, som stillet over for modgang, undertrykkelse og ydmygelse kæmper og ofrer sig for menneskerettighederne, hed det.

Samtidig med at disse ædle ord blev sagt, bugnede bunkerne med planer for inddæmning af den voksende folkelige modstand mod invasionen fra den tredje verden. Ifølge disse planer var udtryk for denne modstand simpelt hen ikke legitim. Tværtimod defineres den i papirerne konsekvent og stereotyp som „racisme og fremmedhad“, og dokumenterne svømmer over med besværgelser imod disse fænomener og forslag til bekæmpelse af dem – uden at der tages smålige hensyn til menneskerettighederne og de personlige frihedsrettigheder for „racisterne og fremmedhaderne“.

Udviklingen i denne retning tog fart allerede i 1988, hvor *Kommissionen* udarbejdede et forslag til beslutning i Ministerrådet,⁴⁴⁶ hvorefter „racistiske“ handlinger og udtalelser skulle gøres strafbare, og „antiracistiske“ organisationer skulle have adgang til at indtræde som „part“ i sådanne processer. En sådan indtrædelsesret vil i realiteten indebære, at der åbnes mulighed for privat heksejagt gennem det offentlige strafsysteem – til gavn for de utallige tvivlsomme foretagender i antiracismebranchen. Endvidere foresloges trykkefriheden „tilpasset“.

Det voksende indre tryk for at aktivere EU mod de oppositionelle gav sig også udslag i, at *Ministerrådet* i oktober 1995 vedtog en resolution om bekæmpelse af racisme og fremmedhad i forbindelse med beskæftigelse. Endvidere udarbejdede *Kommissionen* i december 1995 en meddelelse om racisme, fremmedhad og antisemitisme. – Mærk hvorledes nu også fænomenet „antisemitisme“ koges ind i konceptet. Fremdeles vedtoges EU-resolution af 23/7 1996 om det såkaldte racismeår, 1997, hvis mål skulle være at fremhæve den trussel, racismen udgør, og at fremme overvejelser og drøftelser om foranstaltninger, der er nødvendige for at bekæmpe den.

Vedtagelsen garneredes med en mængde forslag til, hvad der mere konkret skulle foretages: Medlemslandene skulle holde konferencer om racismeåret, seminarer om bekæmpelsen af racisme, udarbejde rapporter om seminarerne, lave oplysningskampagner om de positive bidrag til samfundet, som indvandrere yder, udforme og tilskynde til brug af fælles logo og slogan for racismeåret, stimulere audiovisuelt materiale om racisme, udveksle erfaringer mellem de kompetente organisationer, uddele priser til medierne som belønning for tolerance og forståelse – og meget, meget andet. Til gennemførelsen af det hele var der afsat 4,7 millioner ECU, hvilket svarede til ca. 35 millioner danske datidskroner.

I juni 1997 besluttede *Rådet* endvidere at oprette det europæiske såkaldte „*Overvågningscenter vedr. Racisme og Fremmedhad*“.⁴⁴⁷ Dettets formelle formål er forsyne EU og medlemsstaterne med „objektive, pålidelige og sammenlignelige oplysninger på europæisk plan om fænomenerne racisme, fremmedhad og antisemi-

tisme". Det skal herunder kortlægge omfanget og udviklingen af „racistiske, fremmedfjendske og antisemitiske fænomener og tilkendegivelser“, analysere årsagerne, konsekvenserne og virkningen deraf og undersøge eksempler på „god praksis i behandlingen af problemerne“. Indsamlingen og registreringen sker bl.a. ud fra meddelelser fra „ikke-statslige“ organisationer. Denne fødelinje ender i øvrigt i Danmark – ikke uventet – ude i de ekstreme „antiracistiske“ organisationer samt i fundamentalistiske muslimske kredse.⁴⁴⁸ Observatoriet skal endvidere etablere et samarbejde mellem dem, der indsender oplysninger, og udarbejde en ordning for fælles udnyttelse af deres databaser med henblik på bred formidling af deres informationer. Ligeledes skal det etablere og koordinere et europæisk „informationsnet for racisme og fremmedhad“.

Det er naturligvis for et demokrati dødsens farligt at autorisere en registreringsaktivitet med inddragelse af informationer fra private foretagender helt uden for kontrol og på grundlag af kriterier, der har form af helt løse begreber – i dette tilfælde ordet „fremmedhad“. Dette udtryk har jo ikke noget håndgribeligt endsige klart defineret indhold. Rene følelser bliver derfor afgørende for, hvad der indlægges i det. Men det hindrede altså ikke Big Brother-systemet.

Ja, dette suppleredes endog 24. november 1997 i en erklæring fra Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer om bekæmpelse af „racisme, fremmedhad og antisemitisme“ specifikt med henblik på områder, der vedrører de unge. Her fastslås bl.a., at det er en forudsætning for de unges „aktive deltagelse i et solidarisk europæisk samfund, at de anerkender værdien af dette samfunds kulturelle mangfoldighed“. Den europæiske tanke bringes på den måde til at skulle bære også accept af ikke-europæeres med de europæiske værdinormer uforlignelige mangfoldigheder. Manglende accept af denne (umulige) mangfoldighed sidestilles endvidere med „racisme og fremmedhad“.

Også i kampen mod disse fænomener er EU's øjne således fikseret på de unge. I anledning „antiracismeåret“ understreger papiret specifikt vigtigheden af de „foranstaltninger af social og uddannelsesmæssig karakter uden for det formelle uddannelsessystem i forbindelse med EU-programmerne for at give antiracismeprincipperne større gennemslagskraft og for at få de unge, deres grupper og organisationer, herunder sportslige organisationer, til at anerkende dem samt for at gøre dem bevidst om de farer, der er forbundet med ... racisme og fremmedhad“.

Intet af alt dette fik de folkelige protester mod den fortsatte tilstrømning til Vesteuropa til at forstumme – snarere tværtimod. Så i en ny såkaldt handlingsplan fra 1998 tog EU-kommissionen et helt spekter af forskellige spanking-redskaber frem fra skabet for at gøre „fremmedhads“bekæmpelsen mere effektiv.⁴⁴⁹ Den formelle begrundelsen var, at „racisme fortsat er en stor udfordring for vort samfund. Dette bekræftes af de mange racistiske episoder og tilfælde af forskelsbehandling, der finder sted, og af den seneste Eurobarometer-opinionsundersøgelse ...“. Se i øvrigt om den tvivlsomme karakter af undersøgelsesmetoderne i dette organ ovenfor kapitel 7, 7.

Men, hedder det, „racisme står i diametral modsætning til alt, hvad Europa står for med hensyn til menneskelig værdighed, gensidig respekt og forståelse og samfundssind i ordets bredeste betydning. De europæiske samfund er multikulturelle og

multietniske, og deres mangfoldighed, som afspejles i de mange forskellige kulturer og traditioner, er en positiv og berigende faktor. Bekæmpelsen af racisme går hånd i hånd med initiativerne til at fremme et samfund for alle, et samfund, som aktivt går ind for integration og fuld medbestemmelse."

Planen opererer på alle de niveauer, hvor propaganda erfaringsmæssigt må drives, hvis den skal være effektiv. F.eks. rummer den forslag til såkaldte „partnerskaber“. Heri ligger, at Kommissionen vil inddrage de enkelte medlemsstater, private organisationer, arbejdsmarkedets parter, lokale myndigheder og ikke mindst medierne. Hvad sidstnævnte angår, forudsætter planen, at aviser, radio og TV „både skal levere oplysninger, som fremhæver racismens farer, og sikre, at oplysningerne ikke er stereotype og fordomsfulde“. Kommissionen hilser i denne henseende en fælleserklæring om tolerance i medierne, som blev vedtaget i 1997 af de store europæiske medie- og journalistorganisationer, velkommen. Selv sportens organisationer vil Kommissionen inddrage (ligesom man i sin tid gjorde i Sovjetblokken og Nazityskland), og „den rolle, som sport kan spille i kampen mod racisme, vil få en fremtrædende plads i Kommissionens kommende meddelelse om sport“.

Desuden vil Kommissionen ifølge handlingsplanen have indføjet „ikke-diskriminationsbestemmelser“ i de forskellige fællesskabsretlige regelsæt. „Racismen“ skal i det hele taget bekæmpes på tværs af EF-politikkerne. F.eks. skal der på beskæftigelsesområdet laves aktioner, der sætter fokus på fordelene ved en blandet arbejdsstyrke. Ligeledes skal EU's strukturfonde anvendes til racismebekæmpelse.

Videre vil Kommissionen sætte ind med uddannelses- og ungdomsprogrammer „til fremme af den gensidige forståelse og nedbrydning af fordomme“, støtte til tilrettelæggelse af årlige anti-racisme aktiviteter i skoler og i ungdomssektoren mv. Herunder skal „ungdomsarbejdere uddannes i, hvorledes racismen kan bekæmpes. Kommissionen agter i øvrigt at gøre kampen mod racisme til et af hovedemnerne i fremtidige informationskampagner rettet mod unge og vil færdiggøre en særlig publikation om racisme til brug i skolerne“.

Særligt interessant er handlingsplanens bemærkninger om informations-teknologien. Heri siges det nemlig, at „borgernes eksperimenter med informations-samfundets muligheder kan også have negative aspekter“. Kommissionen sigter til væksten i antallet af (påståede) såkaldte „hate-sites“ på Internet og på spredningen af „racistisk“ materiale gennem dette. Derfor var der i øvrigt også udsendt en særlig handlingsplan⁴⁵⁰ „til fremme af sikker brug af Internettet (som omfatter) foranstaltninger til bekæmpelse af brugen af Internettet som middel til at provokere racehad eller racediskrimination.“

Desuden mener handlingsplanen, at der skal gøres en fælles indsats på det retlige område. Således tænkes der etableret regler om bekæmpelse af „ansporing til forskelsbehandling, vold eller racehad; billigelse af forbrydelser mod menneskeheden eller nægtelse af, at sådanne forbrydelser har fundet sted; spredning eller distribution af racistisk og fremmedfjendsk materiale; og deltagelse i grupper eller organisationers aktiviteter præget af racediskrimination, vold og had.“

Det understreges i øvrigt, at „ordregivende myndigheder og enheder kan blive

opfordret til at tage socialpolitiske aspekter, herunder fremme af lige muligheder, i betragtning, når de tildeler kontrakter, fordi offentlige indkøb i praksis er et vigtigt middel til at påvirke virksomheders adfærd."

Kommissionen støtter også en række forskningsprojekter og -netværk, som fokuserer på racisme, berettes det.

Alt i alt bevæger handlingsplanen fra 1998 sig således bemærkelsesværdigt tæt på de metoder, magthaverne i totalitære samfund anvender: De forbudte handlinger er uklart beskrevet, hvorfor det bliver op til fogodtbefindende at bestemme, om der er begået en forbrydelse. Grelt er det i denne forbindelse, at det ikke klargøres, hvad „racisme“ er, og hvor bekymret over „folkevandringen“ mod Europa (FN's daværende flygtningehøjkommissærs udtryk), man har lov til at være, uden at det bliver til bekæmpelsesværdigt „fremmedhad“. Hvad der f.eks. skal til, for at en internet-hjemmeside bliver til en „hate-site“, vides heller ikke.

Endvidere blandes „racisme“ jo altså sammen i en rodet bunke med „forskelsbehandling“ – og selv „ansporing“ til sådan søges ramt. Stort set alt, hvad der kommer i nærheden af de kontroversielle emner, vil med et sådant påskud kunne dømmes ulovligt, så vidt som at det er et skøns sag, hvad der „ansporer“.

Hertil kommer så de åbenlyse planer om fysisk at begrænse ytringsfriheden, f.eks. om at hindre „spredning“ af „fremmedfjendsk“ materiale. Ligeledes vil Kommissionen altså gribe ind i forsamlings- og foreningsfriheden, nemlig over for „deltagelse i grupper eller organisationers aktiviteter“, når de er „præget af“ f.eks. had. Hvornår er de mon det?

Trykket på de demokratiske værdier er fortsat siden. Inden for internet-området er 1998-planen eksempelvis fulgt op med en erklæring fra Rådet og regeringsrepræsentanterne⁴⁵¹ om bekæmpelse af racisme og fremmedhad på Internettet gennem „intensivering“ af arbejdet med de unge. Heri understreges igen betydningen af skolers, ungdomsorganisationers m.fl.s ansvar for at tilskynde de unge til at fremme „demokrati, menneskerettigheder og tolerance“, og deres behov for at „blive fortrolige med gældende ret vedrørende offentliggørelse og udbredelse af racistisk og fremmedhadsk materiale på Internettet“. Også opdragernes betydning understreges her, ligesom erklæringen mener, der „bør gøres en indsats for at udnytte de unges initiativ og kreativitet med henblik på at afvise og modarbejde racisme, fremmedhad og lignende udtryk for intolerance på Internettet“. Man gyser ved tanken om, hvad der kan gå i svang på dette grundlag, når dårligdommene heller ikke her defineres.

Heller ikke EU-ansøgerlandene undgik i øvrigt at få ørerne i maskinen:

I strømmen af „antiracisme“-papirer fra EU kom der således også ét om bekæmpelse af „racisme, fremmedhad og antisemitisme i ansøgerlandene“.⁴⁵² Det tager afsæt i et tilpasset referat af FN's racismekonventionen, og som altid fortier papiret det forbehold i denne, der tillader fortrinsbehandling af egne statsborgere. På dette grundlag kritiserer papiret balternes fastholden af stramme betingelser for statsborgerskab. EU lå således her på linje med f.eks. fhv. udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen, som i begyndelsen af 1990'erne indledte et norstog mod Estland i anledning af, at esterne ville have begrænset muligheder-

ne for, at de derboende russere kunne få estisk statsborgerskab. Esterne forlangte således, at en russer skulle have boet i Estland i 3 år, bestå eksamen i estisk sprog og sværge troskab mod landet for at få estisk indfødsret. Kravene havde gode grunde – russerne massebosatte sig nemlig under sovjettiden i Baltikum. I f.eks. Letland er 34% af befolkningen derfor i dag russere og i Estland 30%.

Bevægelsen mod „racisme og fremmedhad“ var fuldstændig hovedløs og begrænsedes ikke af sædvanlige demokratiske værdier. Faktisk cirkulerede de mest forbløffende eksempler på totalitært tankegods i EF/EU-regi. Et eksempel på, hvor langt man kunne komme ud:

I 1991 blev der under Europaparlamentet etableret et *Undersøgelsesudvalg om racisme og fremmedhad*. Med afsæt i bl.a. notorisk urigtige oplysninger om „racismen“ i de europæiske lande kom dette udvalg med f.eks. følgende henstillinger:

„Henstilling 68: Medlemsstaterne bør styrke deres lovgivning mod racisme og antisemitisme og navnlig træffe foranstaltninger til, at personer, der er blevet dømt og fængslet for sådanne lovovertrædelser, fratages deres borgerlige rettigheder under afsoningen“.

„Henstilling 3: Der bør tilvejebringes et system for overvågning af udviklingen med hensyn til racisme, antisemitisme og fremmedhad (herunder overvågning af højreekstremistiske og fascistiske grupper) og det bør navnlig konstateres, om henstillingerne i denne beretning er gennemført“.

„Henstilling 32: Inden 31/3 1991 bør der udarbejdes et direktivforslag om harmoniserede bestemmelser i EF om forbud mod spredning af antisemitisk og racistisk materiale“. Af bemærkningerne til punktet fremgik, at det drejede sig om at hindre brug af postvæsenet til omsendelse af „racistisk“ materiale og uddeling af sådant i form af foldere, aviser og pjecer foran skoler og ungdomsklubber og på andre offentlige steder.

„Henstilling 28: Der gennemføres en kampagne for at gøre personer beskæftiget ved medierne opmærksom på den betydningsfulde rolle, de har for at fjerne fordomme begrundet i race og fremmedhad, navnlig ved en hensigtsmæssig nyhedsformidling“.

Det blev bagefter påvist, at papiret var udarbejdet af „undersøgelsesudvalget“ på baggrund af venstreekstreme kredses tam-tam om „fremmedhadet og racismen“ i Europa. *„Det er ikke parlamentets medlemmer, men en række yderliggående venstreorienterede organisationer, som har leveret materialet, og som er blevet slugt råt uden nogen som helst kontrol“*, erkendte udvalgsformanden, prof. Jean Thomas Nordman.⁴⁵³ Antagelig er det også denne understrøm, som ligger bag blåstemplingen af mange andre antiracisme/antifremmedhads-initiativer. Der var imidlertid ikke i EF/EU-systemet tilstrækkelig modstandskraft over for den slags. Det ene organ efter det andet derfor blev grebet og havde ikke kraft til at komme fri igen – sådan som det f.eks. også viste sig i den såkaldte Østrig-sag fra foråret 2000, hvor EU's ledere på tværs af EU-traktaten vendte sig imod dette land i anledning af, at *Frihedspartiet* efter et lovligt, demokratisk valg var kommet med i regeringen.⁴⁵⁴

Tankegangene fra 77-punktsprogrammet gled desværre ubesværet ned også hos de danske beslutningstagere. Den 2. december 1991 præsenteredes den lige nævnte fremmanipulerede racismeberetning med tilhørende henstillinger i den gamle landstingssal på Christiansborg under deltagelse af et bredt udvalg af politikere, meningsdannere og medvindsjournalister. Arrangøren var et foretagende med det tilforladelige navn *Fair Play 91*.

Begivenheden er karakteristisk.

Fair Play var skabt samme år som såkaldt paraplyorganisation for at kanalisere et „*breder antiracistisk arbejde*“. Baggrunden var, at *Folkebevægelsen mod Nazisme* (FMN) var blevet inoperativ til dette formål. FMN fik nemlig en del medlemmer, som havde oplevet nazismen på egen krop, hvorfor de ikke var indstillet på at bekæmpe alt muligt andet i dække af en antinazistisk målsætning. En af FMN's to stiftere meldte sig faktisk ind hos os. Med i initiativet til *Fair Play* var *Folkebevægelsen mod Fremmedhad* (gæt hvem), det ovenfor under kapitel 9, 6.2 nævnte *Fællesinitiativet mod Racisme, SOS Racisme, INDSAM, Ishøjkomiteen mod Fremmedhad* (v/ skolelærer Erik Mikkelsen fra *Internationale Socialister*), *FN-Forbundet, Socialrådgiverforeningen* og andre.⁴⁵⁵ Det var med andre ord stort set de gamle travere helt ud til og med *BZ/De Autonome*, der stod bag.

Nogen gigant blev *Fair Play* på denne baggrund aldrig – i midthalvfemsernerne var der kun ca. 70 medlemmer. Ligeledes kneb det med ledelsesordningen: „*Nogen egentlig bestyrelse med formand findes ikke i Fair Play og heller ikke vedtægter om, hvilke midler man vil bruge for at nå målet ...*“, skriver Politiken således om det nye foretagende.⁴⁵⁶ Men *Fair Play* tiltrak naturligvis – som vanligt med den slags foretagender – en stribe pæne navne som anbefalere, heriblandt endog *Dansk Arbejdsgiverforenings* fhv. direktør Arne Lund. Endvidere blev en berømt „antiracist“, vikarbureaudirektør Jens Sejersén, den anden stifter af FMN, af pressen præsenteret som „central figur“. Han var i parentes bemærket blevet marginaliseret i FMN og endog truet med eksklusion, fordi han ikke opførte sig ordentligt.

Uagtet den tvivlsomme baggrund, og uanset de efter dansk demokratisk tradition opsigtsvækkende henstillinger i 77-punktprogrammet, var der ingen af *Fair Plays* mange pæne gæster i landstingssalen, der gjorde indvendinger. Tværtimod – både den tvivlsomme organisation og det tvivlsomme papir gled ned som smurt i gåseleverpostej.

Året før havde vi selv søgt at låne landstingssalen. Formålet var at holde et pressemøde, hvor vi kunne præsentere vor opfordring til at sende bidragene til flygtninge ude i verden direkte til FN's Flygtningehøjkommissariat i stedet for via *Danske Flygtningehjælp*, hvor for mange af de midler, der blev indsamlet i 1986, var gået til interne formål (se ovenfor under kapitel 7, 6). Vi fik imidlertid afslag med henvisning til de gældende regler, hvorefter foreninger, der ikke tidligere havde lånt lokaler, kun kunne gøre det, når der forelå særlig anledning.⁴⁵⁷ Det var der altså ikke, hvis man ville sikre, at det, velmenende borgere gav til flygtninge ude i verden, også kom disse ubeskåret til gode. Vi forsøgte at låne salen igen i 1994, denne gang til en høring om den politiske vold i Danmark,⁴⁵⁸ men

heller ikke dette ansås som nogen tilstrækkelig anledning til at låne lokalet.⁴⁵⁹

Vi var dybt bekymrede over den udvikling i totalitær retning, som EF og EU kanaliserede, eftersom der jo ofte kun er kort fra en politisk retorik, som går i selvsving, og til gennemførelse af de foranstaltninger, retorikken anbefaler. Men skete dette, ville Europa glide uden for, hvad der på lovlig vis kan foregå i et politisk demokrati, og ind i det område, der beskrives i sidste del af de statsretlige fremstillinger, hvorefter militær modstand mod magthavernes vanvid bliver legitim. Det var således selve fundamentet for den demokratiske samfundsordning, der gængede på det ideologiske plan, uden at de, der sorgløst gængede med, havde givet sig tid mellem klapsalverne i landstingssalen til at tænke over tingene, og uden at de forstod, at ord og handlinger ofte hænger sammen, samt at ord kan få konsekvenser.

Vi råbte højt herom – fortrinsvis i bladet, men sådan set uden håb om, at adressaterne ville forstå problemstillingen mere, end de havde forstået alt det andet, vi havde skrevet om. Vi råbte derfor også hver især op privat herom, hvor og når der gaves mulighed. Desforuden dublerede vi for alle eventualiteters skyld på visse felter foreningsapparatet, ligesom vi søgte ved direkte kontakt til politikerne at få dem til at begribe, hvad de var i færd med. Vi skrev bl.a. til samtlige folketingsmedlemmer for at få afklaret, om de ville modsætte sig 77-punktsprogrammets henstillinger.⁴⁶⁰ De fik i denne forbindelse eksempler på disse. Brevet slutter: „*Vi skal på denne baggrund anmode om at få oplyst, om De er enig i disse henstillinger og i modsat fald, hvad De har gjort for at stoppe disse tilløb til overgreb på fundamentale frihedsrettigheder.*“

Kun Kofod-Svendsen fra Kristeligt Folkeparti svarede – og stod fast på vore gældende regler.⁴⁶¹ Til sammenligning skyndte 88 af folketingspolitikerne sig efter den oven for under 4 omtalte bombeaffære hos det revolutionære *Internationale Socialister* at udtale, at „*alle lovlige organisationer – uanset partifarve – skal kunne arbejde politisk og ytre sig frit i offentligheden.*“

Hvilke organisationer ville de mon generelt set i det lange løb tåle som lovlige?

Over for foretagender af passende indretning var der til gengæld ingen smalle steder. Det gjaldt også hvad angik økonomisk understøttelse hos EF/EU. *Fair Play 91* hentede således over 100.000 kr. i dåbsgave fra EF – uagtet gruppen altså hverken havde vedtægter eller formand endsige bestyrelse på tidspunktet⁴⁶² og således i juridisk forstand slet ikke eksisterede.

Den ejendommelige bevilling til en organisation, hvis indhold tilsyneladende fortrinsvis var det ædle formål, affødte et privat brev til *EF-kommissionen*.⁴⁶³ Heri spurgtes *om*, hvad hjemlen var til at yde bevillinger til den ene part i en standende dansk debat, *om* Kommissionen med bevillingen ønskede at opmuntre og belønne krænkelse af møde- og ytringsfriheden som politisk udtryksform, samt *om* Kommissionen anså ønsket om at begrænse indvandringen fra overbefolkede lande for at være kriminelt og et lille folks ønske om at bevare sit hjemland som bekæmpelsesværdigt. Endelig spurgtes, *hvorvidt* der også kunne bevilges midler til foreninger, som er af den opfattelse, at folkevandring ikke er den mest hensigtsmæssige løsning på overbefolkningsproblemet, og som går ind for

folkeslagenes ret til et eget hjemland. Spørgsmålene er aldrig blevet besvaret.

Jeg sendte selv kommissionens informationskontor her i landet en forespørgsel.⁴⁶⁴ I denne dokumenteres *Fair Plays* besynderlige baggrund. Brevet fortsætter: „På denne baggrund skal jeg høfligt anmode om at få oplyst, hvorvidt det er sædvanligt, at EF-kommissionen yder tilskud til enhver, der dukker op med et på overfladen vellydende formål, uden at anstille de mindste undersøgelser af ansøgerens baggrund. Såfremt pengene er ydet under falske forudsætninger, skal jeg endvidere anmode om at få oplyst, hvad EF vil foretage sig i den anledning ...“. Heller ikke dette brev blev besvaret.

I begyndelsen af 1992 kom det derimod frem, at der på ny var ydet et EF-tilskud til *Fair Play*. EF-kommissionen blev i den anledning anmodet om oplysning om, hvor store beløb det denne gang drejede sig om.⁴⁶⁵ Kommissionens repræsentation i Danmark svarede,⁴⁶⁶ at den „desværre (måtte) gøre opmærksom på, at Kommissionen ikke normalt videregiver den slags oplysninger til enkeltpersoner. Kontrollen med Kommissionens aktiviteter på dette område udøves af Europa-parlamentets medlemmer.“

Det skal jo nok nytte.

Græsrodsarbejde

11.1 Alternativ kommunikation

Under forløbet blev der gjort meget for at bringe vore ting videre til sådanne eksperter og beslutningstagere i den offentlige administration, som var åbne over for de problemstillinger, vi pegede på. Disse mennesker var imidlertid ikke afgørende. Politikerne kunne jo nemlig bare negligere dem, hvis de gjorde sig besværlige, og lobbyen havde i øvrigt let ved at tampe dem til tavshed. Det ville kun være muligt at påvirke den politiske dagsorden, såfremt vælgerne begyndte at bevæge sig. En væsentlig del af vort arbejde måtte derfor indrettes på at udvirke denne bevægelse. Det gjaldt derfor om at synliggøre de gode grunde bag den folkelige, latente utilfredshed med tingenes tilstand, så at den kunne materialisere sig så tidligt som muligt i et vælgeroprør, og om at hjælpe dette oprør til at finde en struktureret, målrettet form.

Som det vil kunne forstås af det foregående, var kommunikation ud til offentligheden ad normale kanaler og i begribelige former stort set ikke mulig bortset fra, hvad det lykkedes at få i læserbrevs- og kronikspalterne. Men skrивerierne her rykkede alt for lidt. Vi måtte *direkte* ud i *stor* skala. Til dette var møder selvsagt også utilstrækkelige. Der måtte derfor sættes et græsrodsarbejde i gang.

Som det er nævnt ovenfor under kapitel 6, 3, opbyggede vi med dette for øje et trykt informationsmateriale, som havde tre lag:

Det første var detaljeret og skulle kunne holde vand over for sagkyndige. Det sigtede på dem, der havde behov for mere dybtgående information. Meningen var imidlertid også at sikre, at når vore modstandere rutinemæssigt påstod, vi var fulde af „hetz“ og „myter“, ja så kunne der bankes udførlige, veldokumenterede ting i hovedet på dem. De skulle så at sige marginaliseres på faktasiden, så at de mistede muligheden for at stille noget op i en diskussion ansigt til ansigt.

Ind imellem kom der da også pragtfulde stunder, når det lykkedes at få fingre i en af de mange fremtrædende og formodet vidende mennesker, som balance-rede rundt med de humanitære skabeloner og slogans som eneste ballast. Jeg lagde så vort materiale på bordet, hvorefter febrilske studieværter og politisk korrekte læserbrevsredaktører havde det største besvær med at trylle tingene væk igen.

Næste lag i informationsmaterialet var seriøs, men dog *overskuelig* information, hvortil så også knyttedes de argumenter, modparten søgte at holde uden for debatten om indvandringen. Det kunne f.eks. være artikler i *Danskeren* eller løse informationsark på A-4 papir efter tilsvarende koncept.

Endelig var tredje og måske nok det langsigtede vigtigste lag ganske kortfat-

tede budskaber, der var egnede til at trænge ind og fæstne sig i sjælene og rulle videre for egen kraft på dette grundlag alene (se også ovenfor i indledningen til kapitel 8).

En af kanalerne var klistermærker. Vi lavede f.eks. et med påskriften „Der er 30.000 hjemløse – hvornår bygges der asylbyer til dem?“⁴⁶⁷ Et andet spurgte: „Hvem skal have job – regeringen foretrækker Mohammed Abdallah Hassan Ahmed Habib Ali m.fl.“⁴⁶⁸ De forsynedes med slående illustrationer.

Klistermærker er fremragende informationsredskaber, viste det sig, bl.a. fordi børn samler på den slags og tager det med hjem til forældrene. Desværre oplevede vi dog også gang på gang, at sagesløse supermarkeder, ejendomme, køretøjer eller endog meningsmodstanderes hjem overklisteredes med mærker forsynet med patentsuperklister, så at de nærmest måtte fjernes med mejsel.

Mærket, hvorefter regeringen foretrækker Mohammad & Co., havde succes hos den del af fagbevægelsens græsrodder, som ikke var enig i hverken bevægelsens eller den socialdemokratiske regerings forsøg på at prioritere de fremmede ind på arbejdsmarkedet forud for danskere. På et tidspunkt fik jeg f.eks. brev fra en lokal afdelingsformand i SiD, der beklagede sig over, at ukendte personer anbragte mærket overalt på og i hans nye fagforeningsbygning. Han bad mig standse uvæsenet, hvilket var lettere sagt end gjort, da jeg ikke anede, hvem gerningsmændene var. Da han imidlertid var et pænt menneske, løste jeg problemet ved at udsprede det rygte i området, at han netop var en pæn mand. Hans ukendte medlemmer lod derefter hans fine fagforeningshus være i fred.⁴⁶⁹

Der blev i tidens løb produceret et meget stort antal klistermærker i alle formater helt ned til ganske små blot med „Pas godt på Danmark – en ny folkevandring er i gang“ og foreningens adresse. I den barske ende, men til opmuntring i de trængte boligkvarterer kom der også et lille ark med påtryk:

Retur-Billet

Hvis du er:

TRÆT AF at føle dig fremmed og uønsket,
SUR OVER ikke at kunne få endnu flere af dine koner,
børn, forældre, onkler, tanter, kusiner og fætre herop,
UTILFREDS MED arbejdsløshedsunderstøttelsen og bistands-
hjælpen,

VRED OVER at blive bebrejdet, at du optager en bolig
på bekostning af hjemløse danskere,
GAL PÅ dem der siger, at 50 afrikanske børn kunne
forsørges for det, du koster samfundet ...

så find dig ikke i „racismen“ og „diskriminationen“
mere: Gå til en af danskernes „humanistiske“ politi-
kere og få penge til en billet hjem!

I Danmark skal den, der handler uforsvarligt, nemlig
selv betale skaden.

Tak for besøget – god tur!

Der gives jo altså tilfælde uden for whiskybæltet, hvor der er menneskelige behov for at udtrykke sig direkte.

De centrale budskaber blev således spredt på klistermærker, som dukkede op alle vegne, eller i tryksager, visitkort og småfoldere. Her blev essentielle faktaoplysninger sammenfattet og tingene blev sat på plads i telegrafisk form. Meningen var som sagt, at budskaberne skulle fæstne sig i læsernes bevidsthed og derfra rulle videre efter sneboldsystemet fra mand til mand. Selv den mest forargede medieomtale ville jo heller ikke være nok til at forhindre folk i at forstå og være enige i et ørefangende udsagn, når dette først var refereret. Ved flere lejligheder forøgede vi i øvrigt gennem sådan forarget omtale småpublikationernes oplagstal med oplagstallet på de medier, der gengav „uhyrligheden“.

Noget ulovligt eller racistisk trykte vi imidlertid – trods alle anklager herom – ikke. Dette er oven i købet blevet officielt bekræftet: Som omtalt ovenfor i kapitel 9, 7, fik en betjent fra Station 1 således på et tidspunkt ransaget sit skab, i hvilket hans foresatte (ifølge pressen) fandt „racistiske“ klistermærker fra os. Som lovlydig borger anmeldte jeg derfor mig selv for besiddelse af store mængder „racistisk“ materiale. Politiet var nødt til at behandle anmeldelsen, men man afviste at starte en efterforskning, idet der „ikke er rimelig formodning om, at et strafbart forhold ... er begået“.⁴⁷⁰

Så vi var altså helt på lovens grund.

Det var vistnok i øvrigt også tryksagernes fortjeneste, at DSB's enkeltservietter på toglokkerne blev udskiftet med servietter i sammenhængende baner. Det blev nemlig praksis hos folk, der kom i besiddelse af de små foldere, at tømme servietautomaterne, fordele en håndfuld foldere i bunken og lægge det hele på plads igen. På den måde stod man med en automat, der på de mest uventede tidspunkter gav det oplysende materiale fra sig, de trængende helst ikke måtte læse.

Hertil kom enkeltsagsaktioner. Da *Hjemmeværnet* f.eks. i 1993 begyndte at uddele en propagandatryksag „*Flygtninge – Indvandrere – Fremmedarbejdere*“ bygget på det manipulerende materiale fra journalist Rune Bech (se herom oven for under kapitel 7, 5) understøttede vi en modfolder udgivet af veteraner fra frihedskampen, som spredtes i stort tal inden for de frivilliges rækker. Det stoppede hjemmeværnsledelsens politisering.

Tilsyneladende var publikationsstrategien effektiv. Vi registrerede i al fald, hvorledes de udsendte oplysninger og argumenter rullede videre – undertiden helt ud på det sproglige plan identiske med vore oplæg. Men markedet var sådan set også let, så vidt som at de officielle informationssystemer jo i årevis havde været blokeret. Det var som at hælde vand på en tør svamp.

Det var imidlertid et stort arbejde at få lavet disse ting. Forslagene kom fra alle sider, og ikke alle var lige vellykkede. Hertil kom, at der hver gang – undertiden ad anonyme kanaler – skulle skaffes kvalitetsillustrationer, trykkapacitet osv. Tekst og layout fik vi hjælp til bl.a. af en fremtrædende reklamemand, der bøjede og strakte ordene med den mest utrolige omhu. Det var ikke nok, at ordene var dækkende. Der måtte ikke efterlades et *indtryk*, som var faktisk forkert. Jeg var rystet over den tid, professionelle bruger på at arbejde med selv

ganske korte tekster, billedsætning osv. Også foreningens logo interesserede han sig for – det kom til at indeholde to beskyttende hænder om et Dannebrog, og det *skulle* være *kvindehænder*, hvilken detalje ingen af os andre havde skænket nogen tanke.

I slutningen af 1990'erne kunne vi så gå på Internettet. Det skabte en ny situation, fordi det nu var muligt på en enkel måde at komme ud til et stort publikum.⁴⁷¹ Vi fik da også stort antal besøgende på hjemmesiden.

11.2 Medlemsakkvisition eller ej?

Nogen har ment, at vi arbejdede på at skaffe foreningen flere medlemmer, og det gjorde vi naturligvis også. Men det var så afgjort ikke et primært mål. Vi søgte aldrig at blive en „massebevægelse“ – f.eks. med sigte på at danne et politisk parti. Noget sådant ville suge kraften ud af det væsentlige, og inden vi nåede til vejs ende, ville det alligevel være for sent. Det var mere relevant i vore øjne så at sige at udbore de eksisterende partier indefra ved at påvirke deres vælgere.

En grundstamme af foreningsmedlemmer var og blev imidlertid nødvendig ikke blot for at sikre et fysisk apparat, der kunne bære arbejdet, men også for at have en primær distributionskanal. Det var derfor irriterende, når folk, der var på vort parti, fandt påskud til at holde sig uden for med den konsekvens, at de end ikke pr. automatik fik det opdaterede informationsmateriale. Der var grænser for, hvor mange der kunne sættes på fordelingslisterne på de sædvanlige medlemmers regning. I det hele taget var – og er – det forbløffende, så mange mennesker, der anser problemet med indvandringen som altoverskyggende, men som ikke ville gøre det fjerneste blot for at holde sig selv ordentligt orienterede – for slet ikke at tale om bidrage med noget anstrengende selv. Grundene til at holde sig ude kunne være mange: Man ville af *princip* ikke være medlem af foreninger overhovedet(!) – uha, hvad ville naboen ikke tænke – der var en eller anden artikel i *Danskeren*, man var uenig i osv. osv. Det var til at kaste op over.

Disse vanskeligheder søgte vi at overvinde på forskellig vis. F.eks. var der muligheden for at nøjes med at *abonnere* på bladet. Vi oprettede som allerede fortalt (ovenfor under kapitel 9, 4.3) også en mailingliste over personer og organisationer, som uanmodet fik vort materiale. På den måde fik f.eks. samtlige folketingsmedlemmer bladet på navn (og det kunne observeres fra tilskuerlogen, at det faktisk blev læst rundt om). Undertiden gav behjertede folk også gaveabonnementer til udvalgte venner. Og så var der for de særligt nervøse mulighed for at oprette et „fadderskab“ gennem en mere modig person, så at den egentlige modtager ikke blev registreret hos os overhovedet. Enten optrådte „fadder“ så med flere abonnementer (eller medlemskaber), således at han fik materialet i det nødvendige antal. Eller også kopierede han/hun det selv til videregivelse.

I det store og hele virkede systemet – lige bortset fra, at det ind imellem kunne være vanskeligt at holde styr på, hvem der formelt var med, og hvem der ikke var. Styrelsens møder var som allerede berettet i alt væsentligt åbne, så at

enhver, der havde noget at bidrage med, kunne møde op med sine gode ideer. Landsmøderne var stort set også åbne. Men undertiden *skulle* man jo altså vide, om der var tale om et formelt medlem eller ej.

11.3 Aktivitetsgrupperne

Forbløffende mange fandt, at vor virksomhed var vigtig. Disse mange var som regel også yderst meddelsomme med hensyn til, hvad *vi* burde gøre og ikke gøre. Derimod var der en del færre til faktisk at gøre arbejdet eller sørge for, at det blev gjort. Det sure slid, der skulle til for at få tingene til at fungere, var ikke slet så mange interesserede i.

Disse få opfordrede vi imidlertid til at organisere sig selv i lokale grupper og fra denne position gøre noget i deres hjemområder. Ambitionen var oprindelig, at der skulle laves egentlige lokalafdelinger af foreningen. Men det viste sig hurtigt, at vi derved risikerede at blive suget ind i alt muligt mærkeligt, som vi ingen styr havde på. I det hele taget var der ikke mangel på misforstået hjælpsomhed af den type, som forsøgte at hæve sig selv op ved at tage vort navn til indtægt.

Vi vejledte derfor i, hvorledes en selvstændig gruppe skulle indrettes for at kunne låne lokaler i henhold til folkeoplysningslovgivningen, om teknikken omkring kontakter til pressen, presseklip-tjeneste, etablering af lokale oplysningsarkiver, om mulighederne for at få partitilskud og om forholdsregler ved de uundgåelige gnidninger i egen række.

I denne forbindelse advarede vi om, at nogen måske ikke gik ind i arbejdet for sagens skyld, men for at blive underholdt eller hævde sig selv. Sådanne folk kan bruge endeløs tid til at diskutere ligegyldige ting, og de er også ofte opsatte på at mødes, selv om der ikke er noget at mødes om. Endvidere kan de let finde på at optræde fuldstændig vanvittigt i relation til det egentlige formål, og de er som regel vanskelige at få til at gøre noget helhjertet ved andet end lige netop det, de har sat sig i hovedet. Endelig er den slags mennesker ofte mere trættekære og besværlige end andre. Hvis ikke man kan se genialiteten i deres idéer, f.eks. fordi disse allerede er efterprøvet uden succes eller er åbenlyst umulige, bliver de fornærmede og gider ikke mere. Vi advarede mod den slags proselytter. Et par steder testede man i øvrigt systematisk håbefulde nytilkomne ved at lade dem slide trapper med brochureomdeling, indtil det viste sig, om de var mere interesserede i sig selv end i sagen.

Et lokalt arbejde startede som regel uforpligtende med regelmæssige dagligstuemøder mellem ligesindede under private former. Her organiseredes så f.eks. omdelingsaktioner, deltagelse i den lokale debat osv., og der skabtes evt. en lokal økonomi (til kopiering, fax, telefon osv.) og introduceredes nye ansigter. Efterhånden kunne man så arbejde hen mod, at gruppen fik en fast form.

Herefter kunne den gå i gang med at arrangere større, evt. offentlige møder, dels for at skabe opmærksomhed og dels som et forum, hvor opinionsdannere og politikere blev tvunget til diskussion. Vi vejledte også om forholdene omkring sådanne møder og forberedte de lokale på, at uanset hvem, de var, og hvad der faktisk foregik på deres møder, ville arrangørerne blive fremstillet som eks-

tremister. Det ville derfor være svært at få lokaler, det vil blive svært at få foredragsholdere osv. osv. Vi anviste, hvorledes disse problemer kunne løses, og vi vejledte i detaljer om, hvad der skulle gøres for at få det praktiske til at fungere omkring større møder (forberedelsen, kontakten til foredragsholdere og om loka-leudlån, pressekontakten, kontakten til politiet og sikkerheden omkring mødet osv.). Vi gav også anvisninger på diskussionsteknik.

I særlig grad søgte vi naturligvis at få disse lokale grupper til at foranstalte omdelingsaktioner. Her anviste vi, hvorledes sådant skulle planeres for at undgå unødigt spild af kræfter, hvor materialet mest hensigtsmæssigt placeredes, særlige forhold omkring anvendelsen af klistermærker (de brugtes som sagt under-tiden ikke som information, men som provokation), og at vi ikke ville have vores materiale sammenblandet med andres. De helt uoverskuelige forhold, hvorunder vore foldere og mærker blev spredt, samt umuligheden ved at for-klare folk, hvordan det var fornuftigt at bruge dem, gjorde i øvrigt, at vi hen ad vejen kom ind på en ordning, hvorefter initiativrige lokale *selv* måtte stå for det materiale, de så inderligt gerne ville have. Hvis vi ellers ikke fandt et trykudkast ulovligt, kunne de så evt. ansøge om økonomisk støtte til udgivelsen fra vore fondsmidler. Men de måtte selv ansvare for, hvad de foretog sig med det.

Lokale grupper kom efterhånden i gang rundt om – ofte i øvrigt med en profil, der var væsentlig mere aktivistisk end efter vor smag. På forretninger dukkede f.eks. hjemmefabrikerede klistermærker op med påskriften „*Her har man gjort en dansker arbejdsløs ved at ansætte en fremmed*“. I pakkerne til de udstationerede danske soldater i Bosnien indsmugledes stabler af *Danskeren*. På dyrplagerislagtede halal-kyllinger i supermarkedernes montrer dukkede mær-ker op, hvis indhold slet ikke lader sig gengive her. Osv. osv.

De lokale søgtes ligeledes inddraget i påvirkningen af politikerne. Problemet med dem var som allerede fortalt, at disse mennesker i stor stil ikke kunne eller ville se konsekvenserne af det, de foretog sig. Vi opfordrede derfor de lokale til at opsøge og imødegå dem på hjemmebane. Det drejede sig jo om at få de på-gældende trukket frem i positioner, hvor de over for offentligheden eller eget bagland var *nødt* til at forklare sig. Dette kunne foregå på møder, gennem breve til baglandet eller ved åbne breve i læserbrevsspalterne. Herunder kunne politi-keren så fastholdes på de kendsgerninger og forpligtelser, som han eller hun var vant til at snakke sig uden om.

Ofte havde sådanne modparter vanskeligt ved undslå sig for at deltage i of-fentlige møder. I så fald kunne de lokale evt. blot møde op, registrere, hvad blev sagt, og derefter slå ned på de bløde punkter i venlig, spørgende form – med de koncise fakta ved hånden. Gang på gang lykkedes på den måde at pille store mænd og kvinder fra hinanden i projektørernes skærende lys. Kun den i sådanne sammenhænge altid skånsomme presse er årsag til, at disse fallitter ikke blev kendt i en bredere offentlighed.

Det var naturligvis vitalt at have korrekte informationer ved hånden i slag forbindelse. Vi gav derfor også råd om, hvordan man skaffede sig og opdaterede en vidensfond. Vi bad endvidere om, at de lokale hjalp med at samle informa-tioner ind til vort centrale informationssystem, og om at de skaffede os kontak-

ter til kilder med specialviden – embedsmænd, journalister, medarbejdere i de humanitære organisationer mv.

Især vidensindsamlingen gennem lokale var ofte et problem. Almindelige mennesker er ikke vant til at forstå, at det, de *selv* véd, ikke uden videre vides *også* af alle andre. De er heller ikke vant til, at ting skal dokumenteres og struktureres, hvis de skal kunne nyttiggøres af andre. Ofte fik vi derfor formelige stabler af oplysninger, som ikke var til at finde hoved og hale i. Jeg måtte igen og igen indskærpe, at det ikke var nok blot at hælde en masse i skødet på os, men at tingene skulle være systematiske, kortfattede, objektive og dokumenterede – og at det, der virkelig battede, ikke var den *tilfældige*, men den *vedholdende* forsyning.

Endelig indskærpede vi almindelig „security“. Det var deprimerende at skulle manuducere i de sikkerhedsregler, som var nødvendige for at beskytte almindelige, hæderlige borgere mod overgreb begrundet ene og alene i deres politiske placering. Vi måtte f.eks. vejlede i sikring af kilders anonymitet, sikker brug af post og telefon osv. Og vi måtte vejlede i, hvorledes man personligt håndterede en arbejdsbyrde, som let kunne overskride det bærbare. Vi måtte også vejlede i, hvorledes opgaverne evt. kunne løses anonymt. Det sidste var i særlig grad ubehageligt. Men det var jo altså ikke os, der bestemte vilkårene for arbejdet, det var vore modstanderne.

En god del af foreningens apparat kom derfor til at bestå af mennesker, der ikke var og heller ikke senere er blevet offentligt kendt i foreningssammenhæng, og som arbejdede uden at have mere end én eller to kontakter i foreningen. En del var det overhovedet kun mig, der kendte til. Kontakten opretholdtes her som regel i almindelig, kollegial eller venskabelig form, uanset at begge sider udmærket var klar over, hvad det drejede sig om. Andre i kredsen har vel formidlet informationer på tilsvarende vis.

For mit eget vedkommende fulgte jeg de generelle handleregler ved at bruge pennen livligt både i debat- og kronikspalterne – så langt det nu var muligt at komme ind – og i bogudgivelser. Den første i genren var *Viljen til Modstand*, som udkom over Tidehvervs Forlag i 1990. Foreningen havde ikke dengang selv noget forlag. Senere gik vi over til at etablere et sådant, hvor der kunne trykkes bøger til små priser på den måde, at foreningen købte hele oplaget hos trykkeren inklusive moms og dernæst fordelte det efter den forholdsommæssige kostpris til dem, der ønskede at erhverve et eksemplar, eller som gaver.

De senere udgivelser blev så vidt muligt helt negligeret af anmelderne, men *Viljen til Modstand* kom, inden denne fortielseslinje var slået igennem. Jeg husker derfor, hvorledes bogen – der indeholdt en populær gennemgang af de vigtigste problemstillinger – blev modtaget af anmelderne med de rette meninger: Nedladende, nedvurderende, stillende krav som det ville være umuligt at opfylde inden for skrifies rammer – og i øvrigt massivt fornægtende de oplysninger og forudsigelser, der siden han har vist sig at være rigtige nok.

11.4 Kurser

Efterhånden som aktiviteterne voksede, gik vi over til også at holde kurser inden for de vigtigste emneområder. Det var ikke altid let at styre for slet ikke at tale om rent praktisk at administrere den slags, så produktlinjen nåede aldrig at blive særlig stor.

Et af problemerne var, at vi ikke kunne vide, hvem der dukkede op – evt. adviseret af pressens maleriske historier om os. Ved en enkelt lejlighed sendte *Ekstra Bladet* en mand under dække og et par gange sendte andre aviser folk, som dog åbenbart ikke kunne konstruere sig frem til noget belastende – de trykte i hvert fald ingenting. Jeg var adviseret på forhånd om ekstrabladsmanden og advarede de af vore folk, der stod for arrangementet. Men man kan ikke holde styr på alting, så han fik da lejlighed til at referere nogle dumme udtalelser fra visse deltagere, så at det kunne se ud som om, de tegnede hele flokken. Der kom i øvrigt bagefter en morsom rapport om ham: Han var bl.a. blevet kørt til stedet af en af vore, der var gift med en asiat, hvilket havde gjort denne pressens tjener aldeles perpleks, hjernevasket som han jo var af sine egne historier.

I øvrigt havde vi også deltagere fra søsterorganisationer i Sverige og Norge. Svenskerne bad om, at vi kom til Stockholm og underviste i foreningens metoder. Så jeg tog selv derop og lærte dem organisationsopbygning, kommunikationsvirksomhed osv.– under dække naturligvis i en offentlig kommuneskoles lokaler, som jo ikke må huse den slags i nutidens Sverige.

11.5 Bladet

Akslen for det hele var meget langt bladet *Danskeren*.

I princippet var tanken den, at alt, hvad der var værd at vide, skulle kunne læses her, så at der var et samlet referenceværk for interesserede. Det var i praksis ikke muligt at overholde denne linje – meget måtte trykkes i særskilte bøger og pamfletter. Men gennemgående kom bladet til at stå som en stærk informationskilde – unik ikke blot i Danmark, men også i Norge og Sverige, hvor det dannede forbillede for tilsvarende udgivelser.

Redaktøren var gennem næsten hele perioden fhv. landsarkivar, dr. phil. Sune Dalgaard, der dog blev bistået af en gammel ræv i avisverdenen. De to havde fortræffelig fornemmelse for både, hvordan et blad skal skrives, og hvor grænsen gik for et organ som vores, der også tiltrækker sig opmærksomhed hos mennesker, som netop ikke kender denne grænse. Dalgård havde ydermere den allerede fortalte fordel, at han var veteran fra frihedskampen og dermed urørlig for de medieakrobater, der med en væsentlig mindre moralsk legitimation end hans mente at have patent på at vide alt om „racisme og nazisme“.

Dalgård var iskold i sådanne sammenhænge. Til trods for, at foreningen rummede et rimeligt udvalg af overlevende fra modstandsbevægelsen, har jeg i øvrigt aldrig hos nogen af disse oplevet tilnærmelsesvis det racisme/nazismehysteri ensidige den uartige opførsel over for folk med påståede eller virkelige højre-

ekstreme meninger, der fra andet hold nærmest blev gjort til hovedindholdet i indvandringsdebatten. I det hele taget var Dalgård kold og saglig i alt, hvad han foretog sig, og altid vel reflekteret og velbegrundet i sin stillingtagen på en sådan måde, at han var værd at lytte til, når tingene kom på spidsen.

Siden hen gled også cand.mag. Peter Buhl, der har en rent ud enorm research-kapacitet, ind i det redaktionelle arbejde.

Det løbende problem med bladet var, at det skulle dække behovet hos både husarerne og akademikerne. Dette var næsten umuligt at klare tilfredsstillende, men i det store og hele må bladet vel siges at have levet op til sit formål. Gennem overgang til moderne teknologi lykkedes det også hen ad vejen i høj grad at lette den rent fysiske produktion.

Hvad effekten angår, kunne aflæses, at når et emne først var taget op i *Danskeren*, kunne det godt risikere at rulle videre gennem redaktionelle artikler i den almindelige presse – dog altid først efter nogen tid og *naturligvis* uden henvisning til *Danskeren* som kilde. Som allerede nævnt erindrer jeg ikke et eneste tilfælde, hvor bladet blev citeret – medmindre der da var noget i det, ud fra hvilket der kunne brygges belastende historier mod os. Der var åbenbart stålsat enighed i den almindelige presse om at fortie bladet og prøve at tage modet fra os ved at give indtryk af, at kræfterne var spildt.

Med lov skal land bygges ...

12.1 Politik eller jura?

Spørgsmålet om, hvorvidt vi sølle få tusinde mennesker i foreningen var „racister“ eller „nazi“inficerede, optog i en hel uforståelig grad pressens opmærksomhed. Det virkede nærmest som om, journalisterne kom i lykkerus, hvis der kunne findes påskud til at tage påstande i den retning for gode varer. I betragtning af alvoren det, vi beskæftigede os med, kan det bagefter forekomme uforståeligt, hvorfor det ikke i stedet var substansen i vor argumentation, der påkaldte sig bevågenhed. Men det var det altså ikke. Dette viser vel – igen – hvor lidt pressen kendte sin besøgestid.

Vi førte en del injurieringssager om disse beskyldninger – så mange, at vi blev anklaget for at føre politik gennem retten. Grunden til, at vi gjorde det, var imidlertid, at fænomenerne racisme og nazisme i en sådan grad blev søgt gjort til en del af karakteristikken af os, at det overskyggede substansen i det, vi sagde. Det var uacceptabelt at lade diskussionen glide af sporet på den vis. Men selv i politisk arbejde er det vel i øvrigt også rimeligt at forlange, man ikke fremstilles som det modsatte af, hvad man er.

Almindelig udskældning og grovheder var således én ting – den slags måtte vi bære – kontante beskyldninger for racisme og nazisme derimod mere end det. Vi besluttede følgelig tidligt, at vi ville sætte grænsen for, hvad vi ville finde os i, netop ved anklager for „racisme“ og for „nazistiske“ synspunkter og tilknytninger. Vi var ikke racister og havde *intet* som helst med nazisterne at gøre – kendte faktisk dårligt til deres eksistens, førend vi blev beskyldt for at stå i ledtog med dem.

Men dette afholdt altså ikke dem, der ville os til livs, fra at stå på hovedet for at få det til at se sådan ud. Det afstumpede miljø, vi var oppe imod, viste da også sit sande ansigt straks efter, at vi havde vundet de første racismesager: Man forsøgte nemlig så blot ved hjælp af udtalelser fra *Dansk Sprognævn* og andre kunstgreb at ændre betydningen af ordet „racisme“ for måske ad den vej alligevel at få rettens medhold i, at det kunne klistres på os.

Det blev i øvrigt allerede på et tidligt tidspunkt klart for os, at racisme- og nazismebeskyldningerne som regel ikke fremsattes i god tro. Der var tværtimod tale om en bevidst sværtning stammende fra den ekstreme venstrefløj, hvor man var kold over for, hvordan det i virkeligheden forholdt sig. Det prioriteredes simpelt hen højere at kunne køre en opmærksomhedstiltrækkende „kamp“ mod et „onde“ (se nedenfor under kapitel 13, 6).

Denne „antiracistiske kamp“ var ikke salgbar blandt mennesker med benene på jorden. Men den tiltrak som forventet en del andre. Heriblandt var nogle

markante figurer, der i det ydre var respektable samfundsborgere, men som nærmest må siges at levendegøre de populærvidenskabelige fremstillinger beskrivelser af psykopatien: Det var personer i konstant søgen efter spænding og udtalt mangel på skyldfølelse, parate til u hæmmet udnyttelse af andre til egen fordel, tilbøjelige til impulshandlinger og med ekstrem selvfokusering, manglende evne til at skelne mellem sandt og falsk samt fravær af almenmenneskelig medfølelse. I det turbulente miljø var der frodig grobund for, at netop „antiracist“ og „antiracist“ med den slags tilbøjeligheder kunne boltre sig. Endvidere fangede „antiracisme“ larmen som nævnt ovenfor kapitel 7, 12.2, en del etablerede politikere og folk fra den kulturelle elite, som åbenbart så en interesse i at pleje deres image som verdensomfavnede humanister på den måde.

Over for denne noget blandede flok blev linjen den, at vi kun reagerede ad rettens vej, når nogen, der kunne tænkes at ville blive taget højtideligt, gik over grænsen. Derimod var vi ligeglade, når beskyldningerne kom fra de vanlige venstreekstreme kredse, såkaldte autonome og andet ros. Vi havde tværtimod intet imod, at netop disse kredse blev forbundet med racisme/nazisme-skrigeriet.

I mange tilfælde kom de sager, vi i den anledning rejste, i hænderne på anstændige advokater hos modparten, og de var naturligvis ikke interesserede i at føre en på forhånd tabt proces. Sådanne advokater sørgede derfor som regel for at få forligt sagen, længe inden den nåede retten. Det skete på den måde, at modparten erkendte fejlen, offentliggjorde en beklagelse og betalte vore omkostninger. På den måde blev mange sager sluttet, hvor nogen med belæg i rygter, løs snak samt det altid nærværende behov for at demonstrere egen fortræffelighed på andres bekostning havde viderekolporteret beskyldningerne.

Det var imidlertid ikke alle advokater, der var objektive i vurderingen af, hvad de havde med at gøre, og heller ikke alle klienter, der lod sig tale til fornuft. Derfor kom det til en del regulære retssager. Her fik vi så afprøvet, hvad der overhovedet kunne betragtes som en beskyldning for racisme og nazisme, og hvad der efter domstolenes opfattelse blot er en almindelig udskældning, vi måtte bære som part i en politisk diskussion. Samlingen af papirer i disse sager fylder i dag 21 stopfulde ringbind, hvis enkelte ark alle blev gennemgået med lup undervejs – ofte oven i købet flere gange.

Vi vandt her stort set det, vi skulle vinde. Men det var noget af en oplevelse – ikke mindst personligt. Jeg var nemlig ikke tilfreds med den advokatoriske indsats på vor egen side og gik derfor hen ad vejen over til at føre sagerne selv. Det gav et levende indtryk af, hvad der bevægede sig i hovederne på modparterne, og hvor umuligt det undertiden kunne være at komme i fornuftsmæssig forbindelse selv med mennesker, der blev fremstillet i pressen som sandhedsvidner af høj menneskelig karat. Det gav også et godt indblik i, hvorledes manipulationen fra det „antiracistiske“ bagland mere konkret foregik, og hvorledes det kunne lade sig gøre at tjene advokatsalærer på at prøve at overbevise retten om, at vi var noget, som tidligere retssager gang på gang havde fastslået, vi ikke var.

Problemstillingen nåede på den måde at blive vendt i alle ender og kanter, og der var snart sagt ikke det påskud til at få beskyldningerne accepteret af retten,

som ikke blev efterprøvet. Processerne nåede derfor også flere gange landsretten. Da den i medierne fremstormende advokat Christian Harlang for en antiracistisk klient på gale veje endog indhentede en slags responsum om os i det autonome miljø på Nørrebro (nemlig i DEMOS) indeholdende hele samlingen af fuphistorier om os indtil da, havnede anliggendet minsandten også i Højesteret. Baggrunden var, at jeg ikke ville bruge tid på det tåbelige dokumentarium, hvorfor jeg under forberedelsen i landsretten bestred, at det havde relevans overhovedet. Det synspunkt var landsretten enig i. Retten afviste derfor bunken, medens Harlang skreg op om menneskerettighederne. Han kærede endvidere på stedet afgørelsen til Højesteret, der så måtte bruge måneder på at gennemgå papirbunken igen, inden dommerne nåede frem til samme resultat som landsretten.

Disse processer var ikke behagelige at køre, uagtet de som sagt stort set førte til de ønskede resultater. Det skyldtes til dels visse af de for modparten optrædende „antiracistiske“ advokater, der ikke gjorde det ringeste for at få retshandlingerne til at glide på en praktisk hensigtsmæssig måde, men snarere det modsatte. Men det skyldtes godt nok også, at vi gang på gang stod over for regulært skrupskøre personer. Hvor man f.eks. normalt i en retssag ikke behøver føre bevis for, at solen står op om morgenen og går ned om aftenen, blev stort set *alt*, der kom fra vor side, bestridt af disse mennesker, indtil vi havde ført sandhedsbevis. Det tog sin tid, og da retterne i deres enestående tålmodighed ikke pålagde rettergangsbøder for de evige udflugter – hvad der meget vel kunne have været gjort – svulmede sagerne naturligvis op. Det samme gjorde så nødvendigvis arbejdet med at gøre substansen overskuelig for dommerne. Dette arbejde var i øvrigt i forvejen krævende nok. Også dommere er jo nemlig mennesker, og menneskers vurderinger afhænger i høj grad af de indtryk, de har fra det omgivende informationsmiljø. Dette miljø var imidlertid aldeles forpestet, hvorfor vi som regel i hver eneste ny retssal måtte begynde med at opløse hele den referenceramme, dommeren havde i hovedet, når han trådte ind i salen.

Det er derfor svært at bebrejde en almindelig advokat, at han ikke var motiveret til at gøre det nødvendige ud af indsatsen på vor side. Alene forberedelsen af en afhøring, hvor man må vente, at modparten fylder retten med gas, er tidskrævende. Man skal i sådanne tilfælde helst forudse den afhørtes historier og kende hans omgivelser så meget i detaljer, at man også er i stand til at nagle hans selvmodsigelser og udflugter. Slig forberedelse kræver megen tid. For mig var det imidlertid blot en afveksling at få genopfrisket retsplejeloven og den praktisk advokatoriske sagshåndtering.

12.2 En parade af retssager

12.2.1 „Racisme“sagerne

Den første regulære „racisme“sag indledte vi allerede i foreningens start mod det kommunistiske dagblad *Land og Folk*. Den endte med, at bladet ved et retsforlig (dvs. forlig indgået for dommeren) måtte beklage at have kaldt foreningen

og dens medlemmer som „racistiske“ og „nazistiske“. ⁴⁷² Umiddelbart efter måtte dagbladet *Information* og en privatperson ved et tilsvarende forlig i Københavns Byret beklage at have karakteriseret foreningen som „rent racistisk“. ⁴⁷³

Året efter faldt så den første regulære dom. Det var et byrådsmedlem, som ved retten i Helsingør blev dømt for at udtale om vort oplysningsmateriale, at „det er ren racisme“. ⁴⁷⁴

Yderligere et år senere kom beskyldningerne for første gang op i Østre Landsret. Baggrunden var, at formanden for *Lager og Handelsarbejdernes Forbund* havde udtalt til pressen, at foreningen var „racistisk“, ligesom en afdelingsformand i SiD tilsvarende udbredte sig om, at „den slags svinerier med racisme og nazisme skal tages i opløbet og stoppes med det samme“. De blev begge dømt. ⁴⁷⁵

Det følgende år gik det galt igen for *Land og Folk*, hvis redaktør og en til bladet knyttet journalist nemlig ikke var i stand til at blive klogere, end de nu engang var. De dømtes således i Østre Landsret for at have skrevet, at „Den Danske Forening kommer med slet skjulte opfordringer til vold“. Samtidig dømtes de for at have citeret en af „antiracisternes“ nålestribede bagmænd, nemlig vikarbureau direktør Jens Sejersen, for, at „Den danske Forening er en racistisk Forening“. ⁴⁷⁶

Man skulle tro, at tingene nu lå klart for selv de mest tungnemme. Ikke desto mindre måtte vi igennem en hel stribe af yderligere sager:

Den 11/11 1993 ⁴⁷⁷ dømtes *Ekstra Bladet* således for i en artikel af journalist Kurt Simonsen at have refereret en udtalelse af europaparlamentsmedlem Ejner Hougaard Christiansen gående ud på, at „Den Danske Forening er racistisk“, „Racistisk – helt klart ja“. Derimod frifandtes bladet pudsigt nok for at have citeret ham for følgende: „Jeg er fuldstændig klar over, at Den Danske Forening har dom for, at den ikke må kaldes racistisk. Men det er den alligevel. Kulturracistisk“. Begrundelsen var, at gengivelsen her ikke indeholdt en forstærkning af, hvad han i forvejen havde sagt i EF-parlamentet, og at der her hersker immunitet mod søgsmål.

Vi ramte på denne bladredaktion en ren guldåre af trøghed. Trods dommen fortsatte *Ekstra Bladets* journalister Kurt Simonsen og Niels Westberg således i samme skure. Det kom derfor til en ny sag mod bladet, nu for bagvaskelse, dvs. injurering mod bedre vidende, hvilket har en højere straf ramme. Det var ved den lejlighed, bladet før domsforhandlingen så sig nødsaget til at gå på forlig og beklage over for læserne at havde løjet om os (se ovenfor under kapitel 9, 6). Men det var da også kraftige sager, det drejede sig om – ikke blot regulære racismebeskyldninger, men også beskyldninger mod os for at have arbejdet nært sammen med nynazisterne. Endvidere måtte bladet beklage at have beskyldt mig for at være naziboss, for i retten at have forsøgt at gøre nazisterne stuerene og endog for at have dom for at være løgner. ⁴⁷⁸

Man skulle tro, at budskabet så var sivet ind de steder, hvor man fandt sit livsindhold i at sværte andre til. Slyngen om sig med racisme/nazisme-beskyldninger var imidlertid efterhånden blevet en livsstil – og vist nok også indtægtskilde – i et sådant omfang visse steder, at selv den ene dom efter den anden ikke gjorde noget som helst indtryk. Nogle af dem, hvis eneste mulighed for at frem-

hæve egne fremragende karakteregenskaber åbenbart lå i at gøre det på andres bekostning, *var* dog måske også i god tro. Medens pressen nemlig som regel livligt refererede de oprindelige beskyldninger mod os, fik de senere retlige „morfikationer“ (underkendelser) af samme en langt mere beskedne plads. Som regel strakte de sig højst til notitser, der ikke var lette at få øje på for folk med lav læseevne.

Så cirkus i retssalene kørte videre:

Efter at Gladsaxebladet havde bragt et anonymt læserindlæg om, at foreningen „*har stor forkærlighed for nazisternes raceteori*“ og fremstiller „*stærkt racistiske mærkater*“, stævnedes vi således også dette organ. Redaktionen ville nemlig – med den for standen så karakteristiske selvretfærdighed – end ikke bringe et korrigerende læserindlæg fra os. I retten måtte bladet så vedgå, at påstandene ikke havde noget på sig, og trykke en beklagelse – samt som vanligt dække vore sagsomkostninger.⁴⁷⁹

En endnu mere vanvittig sag opstod, da vi i 1995 fejrede 50-året for befrielsen på et sommerstævne i Korsør bl.a. med et panel af veteraner fra frihedskampen. Arrangementet førte nemlig til en ny sværtningsoffensiv mod os. Denne havde godt nok udspring i autonome kredse, men den blev eftersnakket af *Restaurations- og Bryggeriarbejderforbundet* v/ den daværende forbundsformand Maj-Britt Bidstrup. Hun udbredte sig således med reference til os f.eks. om, at: „*I min begrebsverden er det racisme at behandle mennesker anderledes udelukkende på grund af deres hudfarve ...*“.⁴⁸⁰

Vi har ikke på noget tidspunkt villet behandle folk efter deres hudfarve – så kunne vi vel for øvrigt heller ikke have medlemmer af anden kulør. Der var derfor ikke andet at gøre end at tage fat i damen. Det skete først via et arbejdsretligt fællesmøde i LO – hun havde nemlig i sin antiracistiske, fremmedhadsbekæmpende forivring også foranstaltet en arbejdsretligt set ulovlig blokade mod „*racisterne*“.

LO's behjertede konsulent fik hende her til at indse, at det nok var tilrådeligt at komme tanke om, at der alligevel ingen blokade var. I tilslutning hertil fik Bidstrup udleveret den seneste landsretsdom om, at vi ikke var racister. Hun må imidlertid have en ekstraordinært tyk hjerneskal, for hun gik hjem og udsendte samme aften en pressemeddelelse, som vi naturligvis fik fat i:⁴⁸¹ „*Mennesker skal kunne nægte at arbejde ved arrangementer med et racistisk og menneskeffjendsk livssyn*“. Og i *Aktuelt*⁴⁸² fortsatte hun: „*Hvis ikke det er racistisk, så véd jeg ikke, hvad det er. Tænk, hvis man blev anvist et arbejde, hvor man skulle stå dér, mens de mere eller mindre heiler ...*“. I *Jyllands-Posten*⁴⁸³ fremturedes hun også: „*Den Danske Forenings indstilling er racistisk*“, ligesom i *Berlingske Tidende*:⁴⁸⁴ „*...selvom Ole Hasselbalch viste mig en tidligere landsretsdom i fredags om at foreningen ikke må kaldes racistisk, så må vi bare gå videre til Højesteret, for hvad er så racister?*“

Hun blev herefter dømt af en utålmodig byretsdommer⁴⁸⁵ – hvilket dog ikke hindrede hendes advokat – Harlang igen – i at anke til Østre Landsret, hvor hun efter et af advokaten forvoldt gigantisk oppustet forløb blev dømt på ny.⁴⁸⁶ Landsretten konstaterede her for Gud ved hvilken gang, at Den Danske Forening ikke var racistisk, og at vor modpart i øvrigt ikke ved at svine os til havde handlet til

berettiget varetagelse af almeninteressen endsige af eget eller andres tarv, som Harlang ellers påstod som undskyldning. Under hensyn til, at hun var bekendt med, at domstolene for længst havde underkendt tilsvarende beskyldninger, fandt landsretten heller ikke, at hun kunne fritages for straf i kraft af menneskeretskonventionens regler om ytringsfriheden.

Vi havde i øvrigt krævet, at Christian Harlang *selv* blev pålagt at betale de omkostninger, hun idømtes ud over straffen, for det i kraft af hans umådeholdne krumspring ekstremt forviklede sagsforløb. Men det ville landsretten ikke. Så han har fortsat alt at vinde og intet at tabe ved at føre den slags sager.

12.2.2 Kampen om skældsord

Det kom i forbindelse med sagerne efterhånden frem, at „antiracismens“ tvivlsomme forkæmpere brugte umådelige kræfter på at finde veje til at få hæftet belastende ord eller udtryk på os, som retten ville acceptere som blotte skældsord og ikke beskyldninger for koncise forhold, hvis rigtighed kunne afkræftes ved dom. „Ringeagtsytringer“, som det kaldes i retssproget, dvs. nedsættende bemærkninger, der er injurieretligt tilladelige i en oppisket politisk debat.

Allerede i begyndelsen af 1990'erne kom den første sag af denne art, der viste, hvilken almindelig udskældning, vi måtte tåle at lægge ryg til. Baggrunden var, at foreningen havde søgt at forklare nogle af de fagforeninger, der blev taget til indtægt for støtte til mødeterroreren mod os, hvad der forgik, herunder *Bibliotekarforbundet*. Som nævnt ovenfor under kapitel 10, 1, svarede dette forbund i sin blad arrogant under anvendelse af udtrykket „*dette sammenrend af forstokkede fremmedhadere*“, ligesom forbundsbladet oplyste, at „*pudsigt nok har den belæste lektor (i Aalborg) tætte kontakter til Den Danske Forening*“.

Henvisningen til lektoren i Aalborg måtte naturligt opfattes som en henvisning til nynazisternes daværende leder, P.H. Riis-Knudsen. Vi stævnedes derfor de implicerede personer i forbundet.

Retten mente, at udtalelsen om de forstokkede fremmedhadere vel under visse omstændigheder kunne anses for krænkende, men da foreningens brev til forbundet havde været „*unuanceret og bastant*“ (realiteterne var som tidligere fortalt ret bastante, men det lå altså uden for rettens forestillingsevne) blev udtalelsen ikke mortificeret. Udtalelsen i bladet om lektoren i Aalborg fandtes heller ikke at kunne opfattes på den måde og med det indhold, vi lagde i den. Forbundet forklarede således dommerne – men karakteristisk nok ikke før – at udtalelsen *ikke* sigtede på Riis-Knudsen.⁴⁸⁷

Hermed var der naturligvis åbnet op for ballade. Efter at *Oplandsavisen Brønderslev* havde refereret et møde med den i Danmark verdensberømte „nazijæger“ Frede Farmand, korrigerede avisen på en helt utilstrækkelig måde sit for os belastende referat fra begivenheden. I parentes bemærket var vi således ifølge referatet nazistiske og havde naziføreren Poul Heinrich Riis-Knudsen som leder. I supplement til et utilstrækkeligt dementi af dette nonsens oplystes imidlertid endvidere, at *Ekstra Bladet* havde fået domstolenes ord for, at man måtte anvende udtrykket „*et sammenrend af forstokkede fremmedhadere*“ om os.

Påstanden stammede angiveligt fra *Ekstra Bladets* (des)informationscenter, journalist Kurt Simonsen, og det hele var i øvrigt lige lovlig groft. Vi søgte derfor *Oplandsavisen* med krav om mortifikation. Dommen fastslog, at fremmedhaderbeskyldningen var en ærekrænkende sigtelse, at *Ekstra Bladet* ingen dom havde som af Simonsen påstået, og at den dom i forhold til *Bibliotekarforbundet*, som var blevet taget til indtægt for påstanden i det ufyldestgørende dementi, ikke berettigede til at omtale af os som sket. Udtrykket „*et sammenrend af forstokkede fremmedhadere*“ om os mortificeredes herefter, og der pålagdes redaktøren erstatning.⁴⁸⁸

12.2.3 *Nidkære advokater*

Læserne vil formentlig allerede af sidebemærkningerne i det foregående have fornemmet, at retssager ikke udelukkende skabes og holdes i live at klienterne selv. Et par af de implicerede sagførere var da også aktive på en ret besynderlig måde.

Det viste sig første gang allerede i begyndelsen af 1990'erne. Her havde en syrlig omtale i vort foreningsblad af journalisten og forfatteren Povl Nørager fået denne – der dengang i god tro var blevet indviklet i det „antiracistiske“ miljø – til at stævne vor ansvarshavende redaktør. Nørager opdagede imidlertid undervejs, at foreningen stod for noget andet, end han havde fået indtryk af fra de „antiracister“, der omgav ham, hvorefter sagen forligtes.⁴⁸⁹ Forliget var belagt med en tavsheds klausul og måtte derfor ikke refereres. Povl Nøragers advokat, Hans Mogensen, Aalborg – et fast inventar i de ekstremt gode viljers brigade – kommunikerede ikke desto mindre med *Ritzaus Bureau* om det. Konsekvensen blev, at der bl.a. i *Ålborg Stiftstidende* og i *Jyllands-Posten*⁴⁹⁰ bragtes en for os så krænkende omtale, at Nørager og jeg selv måtte ud og demtere. *Jyllands-Posten* havde ligefrem givet læserne indtryk af, at vort blad havde optrådt på nynazisternes side. I dementiet erklærer Nørager bl.a., at der ikke var det ringeste belæg for koblinger mellem os og nazismen. Han må vide det, for han har flere bøger mod (ny)nazismen bag sig.

Affæren fik et endnu mere ejendommeligt efterspil. Hans Mogensens indskretion førte nemlig til, at jeg skrev og opfordrede ham til at „*vis lidt mindre nidkærhed i forsøgene på at indkonstruere hæderlige mennesker i sammenhænge, hvor de ikke hører hjemme*“. I den anledning stævnedes han mig for injurier. Dommeren frikendte mig imidlertid og påpegede i øvrigt, at Mogensen „*som professionel jurist og rådgivende advokat for en af sagens parter fuldstændig burde have afholdt sig fra at diskutere det i Østre Landsret indgåede forlig eller baggrunden herfor med repræsentanter for pressen. Ved alligevel at gøre dette burde han i det mindste vide, at han udsatte sig for kritik fra den anden part i forliget, og at denne kritik henset til sagens baggrund kunne blive skarp*“.⁴⁹¹

Tilsvarende besynderlig aktivitetsprofil havde Christian Harlang.

Han var f.eks. også advokat for modparten også i den ovenfor under 2.1 nævnte sag mod *Fagbladet*, som endte med dom til fordel for os. Til vor store forundring kunne bagefter i *Fagbladet* læses følgende udtalelse fra Harlang som kommentar

til dommen: „*Den Danske Forening er racistisk, men den har haft stor fornøjelse af, at folk ikke tør sige det*“.

Frisk gjort, når man betænker, at landsretten jo altså lige netop var nået frem til det modsatte.

Vi stævnedes derfor nu både *Fagbladet* og Harlang, og begge dømtes i byretten ud fra Harlangs forklaring og forklaringen fra *Fagbladets* journalist om indholdet af den samtale de to havde haft, og som førte til det citerede referat af Harlangs udsagn. Journalisten afhørtes imidlertid ikke i landsretten, hvorfor denne ud fra Harlangs nu noget mere svævende forklaringer om interviewets indhold ikke ville udelukke, at hans udtalelser under dette havde været „*mere nuancerede og refererende*“ end gengivet af *Fagbladet*. Landsretten dømte derfor kun *Fagbladets* redaktør.⁴⁹²

12.2.4 Bagmænd

I tusmørket omkring disse retssager optrådte et galleri af særprægede, racisme/nazismefikserede personer. En af dem var den allerede nævnte vikardirektør Jens Sejersen. Han er et karakteristisk eksempel på, hvad der trivedes i dette miljø:

I sin fritid levede og åndede denne besynderlige figur for „antiracismen“ og beslægtede vidtløftige ting. Første gang, vi lagde mærke til ham, var da han under en af disse udåndinger skrev et personligt brev til en privat lokaleudlejer for at hindre vort sommerstævne 1990.⁴⁹³ I den på overfladen seriøst udseende henvendelse påstod han bl.a., at vi havde „*forbindelser til ekstremistiske højreorienterede kræfter blandt andet det danske nazi-parti*“.

Også her var det Harlang, der trådte ind for at redde „antiracisten“ ud af suppedasen, men beskyldningen mod os underkendtes trods alle krumspring alligevel af landsretten. Denne ville dog ikke mortificere en udtalelse fra Sejersen om, at vi havde „*racistiske tendenser*“, idet udtrykket nemlig i det konkrete tilfælde var anvendt i en sammenhæng, hvor det nærmest fremstod blot som skældsord mod os.⁴⁹⁴

Efter at Sejersens navn på den måde var dukket op, iværksatte vi en undersøgelse af hans forhold. Efter de første erfaringer med det, der foregik bag kulisserne, var vor værgemetode således ofte den, at vi efterforskede disse ting så langt, det nu var muligt, og offentliggjorde resultatet. I de aller fleste tilfælde endte tråden i de ekstreme venstremiljøer. Men i dette tilfælde havnede den både i disse miljøer og hos Jens Sejersen.

Undersøgelsen af ham afdækkede således en ejendommelig mand: Administrerende direktør, HD, tidl. kaptajn af reserven, og leder af *SejersenGruppen*, hvis indretning det dog på grundlag af de til selskabsregisteret indleverede oplysninger ikke var til at overskue. Han præsenterede sig udadtil som borgerlig (venstremand). Det hindrede ham dog ikke i privat at underskrive med „*rød front*“. Og Poul E. Nørager, sammen med hvem Sejersen stiftede *Folkebevægelsen mod Nazisme* (FMN), fortalte senere i *Berlingske Tidende*,⁴⁹⁵ at direktøren „*massivt*“ modarbejdede FMN og samarbejdede „*ensidigt*“ med venstrefløjen. Under-

søgelsen af Sejersen bragte også en båndoptagelse for dagen, hvori han i privat selskab brovtende redegør for sine fremgangsmåder. Ørerne er næsten ved at falde af, når man hører båndet. Han vedgår således bl.a. at have brugt FMN som „visitkort“ til at komme ind dér, hvor han ellers normalt ikke kunne komme.

Vi kunne med båndet i hånden og dermed belæg i, hvad han faktisk havde sagt, skrive,⁴⁹⁶ at Sejersen „i privat selskab kan finde på at udtale, at han kynisk manipulerer pressen, blæser på vor grundlov og om nødvendigt vil bruge vold til at opnå sine formål“. Endvidere kunne vi omtale ham som en person, „der vedkender sig Goebbels' (den nazistiske propagandaministers) metoder i sin politiske sags tjeneste“.

Det er ikke rart at se den slags på tryk om sig selv, når man fremstiller sig med en helt anden profil offentligt. Sejersen stævnedes da også vor ansvarshavende redaktør for injurier. Vi fremlagde ikke båndet i byretten, hvor vi derfor blev dømt, idet Sejersen forklarede anderledes. Efter at båndet var afspillet i Østre Landsret, frikendtes Dalgård imidlertid.⁴⁹⁷ Dommen blev i øvrigt omtalt i et særnummer af *Danskeren*,⁴⁹⁸ hvor den undrede offentlighed den dag i dag kan læse opsigtsvækkende ting om, hvordan manden mener, man kan opføre sig.

Hvor svært det kan være at tro, at på overfladen pæne mennesker skjuler sligt, viste i øvrigt en efterfølgende sag. Efterforskningen af Sejersens baggrund fik os nemlig til senere at omtale ham i sammenhæng med venstrefløjs-antiracisterne, og vi citerede ham i denne forbindelse for, hvad han vitterligt havde sagt med relation til nynazisterne, nemlig at „Grundloven vil jeg skide på, de skal have bank. ... Kan jeg manipulere med medierne, så gør jeg det“. Det fik ham til at søge både vor ansvarshavende redaktør og foreningen selv. Byretten fandt, at den landsretsdom, der fastslog, at Jens Sejersen faktisk havde udtalt sig således, skulle respekteres, men at landsretsdommen var forkert, samt at det burde have været medføjet i vores referat, at det udtalte var noget, Jens Sejersen kun kunne finde på at sige i privat selskab(!). Referatet ansås derfor for ubeføjet. Da Sejersen imidlertid i øvrigt bevisligt havde optrådt sammen med venstreorienterede, måtte han tåle sammenkædningen med disse.⁴⁹⁹

Denne proces illustrerede i øvrigt også på anden vis den fuldstændige forrykthed, der efterhånden beherskede disse sager. I et af processkrifterne havde vi nemlig oplyst, at Povl Nørager under en anden proces som vidne havde givet nogle (nærmere konkretiserede) stærkt belastende oplysninger om Jens Sejersens involvering med de venstreekstremer. Jens Sejersen krævede nu mortifikation af dette. Da udtalelsen var faldet i et processkrift, og da det ikke kunne afvises, at referatet af vidneudsagnet var nogenlunde korrekt, frifandtes vi imidlertid. Man skulle dog ellers tro, at det var klokkeklart i sig selv, at en sagsøgt inden for rammerne af en retssag har lov til at påberåbe sig, hvad vidner har fortalt i en anden retssag.

Vi fandt i øvrigt i anledning af Sejersens sagsanlæg imod os lejlighed til under processen at kræve mortifikation af nogle yderligere racismebeskyldninger fra ham. Nogle af dem mente retten imidlertid ikke var rettet mod foreningen, som derfor ikke ansås påtaleberettiget. Han blev dog dømt for i strid med sandheden

i et dagblad at have skrevet, at *Europaparlamentet* havde vedtaget en resolution, der benævnte os som racistisk. Vi havde også klaget over, at han på TV havde oplyst, at vi „med et brag“ havde tabt samtlige vore retssager. Dommen tager imidlertid ikke stilling til denne usande oplysning – muligvis har dommeren overset punktet i det ekstremt forviklede sagsforløb.

Det var imidlertid ikke slut med besynderlighederne her. Under netop nævnte sag mod Sejersen havde foreningen og vor redaktør i et af processkrifterne til deres forsvar henvist til en særlig passage i det allerede omtalte vidneudsagn af Povl Nørager. Denne havde således i vidneskranken også fortalt om en filmmedarbejders rolle ved et „antiracistisk“ overfald på et TV-studie under en udsendelse, Sejersen deltog i. Vor henvisning skete efter bedste erindring om vidneudsagnets indhold og uden navngivelse af filmmedarbejderen. Dette gav imidlertid *denne*, der har en nær tilknytning til Jens Sejersen, anledning til at injuriestævne os. Samtidig truede Jens Sejersen Nørager, der lider af hjertesvaghed, og som ikke havde helbred til at stå filibusterretssager igennem, med injuriersøgsmål i anledning af hans vidnesbyrd. Nørager mødte derefter i byretten med lægeattest og bad sig fritaget for at gentage sit tidligere vidneudsagn. På denne baggrund frikendtes vi i byretten af en tydeligt rystet dommer, medens Vestre Landsret, hvor Nørager savnedes – jeg ville anstændigvis ikke vidneindkalde ham – nåede til det modsatte resultat.⁵⁰⁰

En pudsig form for retfærdighed, når hårdkogte folk med pengepungen i orden kan få injuriedom over den, der forsvarer sig i en retssal ved at henvise til, hvad et vidne vitterlig har sagt i en anden retssal. Nøragers tilstedeværelse burde slet ikke være nødvendig for en frifindelse.

12.2.5 *Egne sager?*

Under forløbet blev jeg selv udsat for en del. Jeg var imidlertid ligeglad – som tjenestemand kunne man jo alligevel ikke komme mig til livs uden en disciplinærsag, og udfaldet af en sådan havde jeg ingen grund til at frygte.

Ved en enkelt lejlighed blev det imidlertid for meget. Baggrunden var, at en lille mand, Flemming Hammerild, havde koblet sig på den pensionerede overlærerinde, der forestod vort sekretariat. Her voksede Hammerilds format efterhånden sådan i hans egen overbevisning, at han (vistnok) ville være formand for foreningen. Disse ugensgældte ambitioner var frugtbart land for vore modstandere, og det lykkedes da også disse at hidse ham op imod mig, så at han offentligt kaldte mig for „løgner“ og „notorisk løgner“. Jeg stævnedes ham herfor og vandt⁵⁰¹ – hvilket dog ikke hindrede *Ekstra Bladet* i at trykke en artikel af Niels Westberg, ifølge hvilken dommeren var nået til det modsatte resultat.

Som nævnt ovenfor under 2.1 blev bladet senere ad rettens vej tvunget til at dementere denne lodrette løgn. Af dementiet fremgår, som sandt er, at „*der eksisterer ikke nogen dom om, at Ole Hasselbalch må kaldes løgner*“. Påstanden om sagens for mig ugunstige udfald var imidlertid da for længst cirkuleret videre i mediemiljøet med tilsluttede ekspertkredse. Så en kollega på Århus Universitet, nemlig den i pressen altid meddelsomme professor Gorm Toftegaard Niel-

sen, havde allerede fundet anledning til i *Berlingske Tidende*⁵⁰² at udtale, at „*der er tale om en meget markant dom, hvis lige jeg ikke har set*“.

Nej, det tror man gerne. Det er sådan set kun få juraprofessorer, der ser nogen lige til domme, der ikke eksisterer.

12.2.6 *Tilfældet Farmand*

Jeg ved ikke, hvor mange af læserne, der har kunnet følge med i beskrivelsen af blot det ovenfor omtalte udvalg af de mange sager. Undertiden kunne vi dårligt selv følge med. Mange gange udviklede det sig til rene mammutprocesser, hvor modparten satte både hensynet til rationel sagsbehandling og almindelighed anstændighed til side i en grad, så at det eneste sikre var bilagsmaterialets uhammede vækst og procedurernes ekstreme komplikationsgrad. Det var vel et ønske hos vore modparter om at køre os fysisk trætte, der fik dem til at håndtere tingene på den måde. Når de nu ikke kunne få ret i substansen, håbede de vel, at vi efterhånden ville begå fodfejl, eller at vi i dog kunne opsuges og udskadeliggøres gennem det endeløse renderi i retten.

Denne „filibuster“teknik er lidet kendt herhjemme. Men filibusterinjuriesager anvendes i udlandet af f.eks. visse nyreligiøse bevægelser og af politiske ekstremister, der ad den vej neutraliserer ubehagelige snusere. Det sker på den måde, at de injuriestævner disse, uanset hvor tyndt grundlaget herfor er, og derefter forvikler processerne ud i det vanvittige.

Der kan udmærket spekuleres tilsvarende i det danske injurieprocesystem. Det ligger jo nemlig en normal dommer med fortid i spejderbevægelsen fjernt, at den, han i første omgang får præsenteret som et pænt menneske, kan finde på at foretage sig mindre pæne ting. Også vi blev derfor udsat for at få eksotiske injuriestævninger i hovedet, når vi kom for tæt på visse af de på overfladen tilforladelige figurer på den „antiracistiske“ fløj.

Flere har i nyere dansk retshistorie oplevet at få lukket munden gennem filibustersøgsmål, som de pågældende simpelt hen ikke havde ressourcer til at modstå. Det er nemlig så godt som umuligt at finde en normal advokat, der vil bruge tid på at forsvare klienter i den slags klemme, med de ekstreme krav til nidkærhed og sans for detaljen, som er nødvendige for at opnå en frikendelse. Indsatsen kan slet ikke dækkes ind gennem honoraret. Også jeg blev personligt udsat for en stævning af denne karakter. Men i modsætning til de andre ulykkelige er jeg jo altså i kraft af min professionelle baggrund i stand til at forsvare mig. Det konkrete begivenhedsforløb er karakteristisk for den forgiftede stemning, der oparbejdedes i kølvandet på debatten om indvandringen:

Da jeg i 1990 påtog mig formandsposten, var vi stort set uinformerede om de rævekager, der blev bagt i de ekstreme miljøer til begge sider. I en årrække havde jeg ganske vist fulgt med i de sovjetiske påvirkningsoperationer her i landet, og dette gav et vist indblik i de forholdene på den yderste venstrefløj. Af samme grund kendte jeg også godt tankegangene og metoderne i disse miljøer, som adskiller sig betydeligt fra normale menneskers. Men jeg havde ikke interesseret mig synderligt for disse kredses „antiracistiske kamp“. Derfor var vi

nødt til sætte et arbejde i gang for at finde ud af, hvad der foregik, for at kunne værne os.

Vi var i denne forbindelse godt klar over, at nogle typer, man ikke kunne være glad ved, cirkledede om os, og efterhånden fremgik det også, at de ikke udelukkende kom fra venstre. Problemet var bare, at det ekstreme højrefløjsmiljø var langt vanskeligere at få indblik i end deres kolleger på den anden side. Man kunne jo ikke blot sende nogen ind i et hel- eller halvnazificeret foretagende for at se sig omkring og snakke med folk. Dertil kom, at trykt materiale fra denne kant, som kunne tjene til at belyse tingene, langt fra var lige så udbredt som venstrefløjens ditto, der snart sagt flød ud over hvert eneste gadehjørne. Så det var svært at finde informationskilder.

Det var imidlertid skidt ingenting at vide om de højreekstremer og dermed om, hvad der kunne ventes fra denne kant. Dette så meget mere som at en del af de besynderligheder, vi blev udsat for, så ud til at stamme netop herfra.

Vejen til en i hvert fald delvis udfyldning af dette informationshul viste sig imidlertid, da vi konstaterede, at den senere gennem medierne landskendte såkaldte „nazijæger“ Frede Farmand var blandt dem, der kredsede om vore møder.

Farmand blev anset som en grumset figur, der optrådte i det nynazistiske miljø uden dog at være erklæret nazist. Han var også kendt for altid at ende i hårrejsende konflikter med sine skiftende kontakter. Jeg kunne derfor vanskeligt sætte andre til at tale med ham, og enden blev følgelig, at jeg selv tog forbindelse for om ikke andet så at få i det mindste et indtryk af bevægelserne på den side af plankeværket, hvor han havde sin gang.

Meget af det, jeg måtte foretage mig gennem tiden i foreningens ledelse, var ubehageligt, men denne kontakt hører så afgjort til i særklassen i så henseende. Farmand virkede nærmest fysisk frastødende, og jeg fik på forhånd at vide, at han ikke var til at stole på. En journalistisk forbindelse sagde direkte til mig, at alt, hvad jeg fortalte Farmand, kunne havne hvor som helst.

Men hvis man ikke taler med folk, får man jo altså heller ikke noget at vide, så jeg gik i gang, og det lykkedes gennem omkring et års tid at holde en fornuftig kommunikation ved lige.

Han profilerede sig som antinazist. Jeg oplevede ham imidlertid nærmest som flere forskellige personer. Såfremt han virkelig færdedes, som han berettede om, i de ekstreme højremiljøer, måtte hans indlevelsessevne i al fald være så stor, at den nærmede sig et identitetsskift i forhold til den måde, på hvilken han optrådte under samtalerne med mig.

Farmand var på det mundtlige plan uhyre velformuleret og overbevisende, ligesom han kunne være særdeles charmerende. Han var imidlertid også enormt selvforkuserende, manipulerende og savnede tydeligvis medfølelse med ofrene for de mange intriger, han begejstret berettede om. Dertil kom, at han havde evige vanskeligheder ved at finde ud af forskellen på fup og fakta. Han sammenblandede således hele tiden sine egne påstande med virkeligheden. For ham *var* virkeligheden det, der kunne bringes til at bære i medierne, og ikke det, man ved gusten overvejelse efter kritisk gennemgang af dokumentationen måtte nå frem til. Dokumenter og elektronisk materiale, der så prangende ud, var for ham det

rene guld, selv om det ikke kunne stå for en nærmere eftertanke. F.eks. fremviste han med stolthed sin senere så berømte, databaserede subscriptionsliste på nazistisk materiale. Men hvilken værdi har en tvivlsom persons elektroniske liste med dunkel baggrund, i hvilken hvad som helst kan skrives ind eller tages ud, og hvor man i øvrigt overhovedet ikke behøver at være nazist for at finde sig?

Endvidere viklede Farmand sig uafslædt ind i uoverskuelige mystificeringer, ligesom hans budskaber i stor stil var indirekte, så at det ikke var til at finde ud af bagefter, hvad han egentlig havde sagt. I den udstrækning, man kunne finde ud af det, var forklaringerne for øvrigt heller ikke tidsmæssigt stabile. Kontakten belastedes i det hele taget af, at han levede i et konspiratorisk univers, som man måtte spille med i for at forblive på talefod med ham, ligesom man måtte yde modleverancer af hemmelighedsfuld eller i hvert fald pengegivende karakter, som jeg havde svært ved at stille med.

Jeg fik mange grå hår i hovedet af at holde samtalen i gang under disse former, og det blev et enormt arbejde at sortere og kontrollere det, der kom fra ham. Det lykkedes dog at få visse væsentlige informationer. Det var i øvrigt også gennem samtalerne med Farmand, jeg blev klar over nynazisternes anvendelse af filibusterretssager som redskab til at lukke munden på ubekvemme personer. Han gav imidlertid ikke oplysninger, som gjorde det muligt at finde nynazister, som havde infiltreret os under falske forudsætninger, selv om det senere viste sig, at han kendte til i al fald ét sådant eksempel.

Relationen til Farmand endte brat. Det skete, efter at vi havde sat ham til at optage en præsentationsvideo om foreningen i henhold til et detaljeret manuskript, hvilket turde være harmløst. Han lavede imidlertid i stedet på egen hånd en helt anden video, som tilmed var komplet forstyrret og ubrugelig. Efter at have set produktet sammen med foreningens næstformand og en bekendt fra det journalistiske miljø meddelte jeg derfor sekretariatet, at det under ingen omstændigheder måtte sendes ud i foreningens navn. For at gøre det begribeligt, hvad jeg mente, skrev jeg i den forbindelse en seddel med en kort karakteristik af Farmand.

Det var en fejl – den slags åbenhjertigheder skal man naturligvis ikke give fra sig skriftligt. Det viste sig, at Farmand havde snakket sig ind på de gamle mennesker, der varetog sekretariatsfunktionen, og de har vel også vist ham min notits. Siden har han i al fald været nærmest hysterisk i omtalen af både foreningen og mig.

I årene efter søgte han således vedholdende at belaste den og især mig, hvem han åbenbart anser ansvarlig for forkastelsen af sin filmkunst, som han over for min kone karakteriserede som et livsværk. Kampagnen accelererede i efteråret 1993, efter at TV 2 havde besluttet at markedsføre Farmand som „muldvarp“ hos nazisterne i *Fak2ren*-udsendelsen *De skjulte Bånd*.

Udsendelsen rummer skoleeksempler på det gas, pressen i perioden sendte ud over den sagesløse befolkning med belæg i ren konstruktion (se f.eks. ovenfor under kapitel 9, 5.2). I udsendelsen præsenteredes Farmand imidlertid som helt. F.eks. påstodes han at have afsløret en række kriminelle forhold begået af nazi-

sterne (ved politiets efterfølgende undersøgelse viste det sig, at der ikke var noget i dem).

Den spektakulære udsendelse gav ham et gennembrud som „nazijæger“ og „forsker i højrebevægelser“, hvorved han fik mulighed for en omfattende foredragsvirksomhed. Under disse arrangementer afspillede han uddrag af nazitales og fremviste videomateriale om og af nazisterne. Desuden søgte han på forskellig vis at påvise „åndeligt fællesskab“ og „fælles tankegods“ mellem disse på den ene side og på den anden side hæderlige og i den aktuelle situation blot bekymrede mennesker. Dette uagtet samme tankegods blot var almene værdier, som ikke er karakteristiske for nazismen. Ligeledes brugte han på sine foredragsmøder nazisternes infiltration af hæderlige organisationer (herunder os) samt egne påstande om, hvem der er nazist, som påskud til at reklamere for „personssammenfald“ mellem nazisterne og disse foretagender af helt anden observans.

Disse vinklinger var besynderligt nok sammenfaldende med dem, nynazisterne selv søgte at få ud i omsætningen (se nedenfor under kapitel 14, 2). Det er heller ikke svært at se, at er der nogen, der har fået disse gale mennesker sat på offentlighedens dagsorden, så er det Frede Farmand. Ikke desto mindre har pressen oftest blot sanseløst ekkoet videre, hvad han fandt for godt at hælde af sig. Ja, gang på gang har man endog dækket over ham, når han løb ind i forklaringsproblemer omkring det „antinazistiske“ cirkus. Han kunne derfor under sine fremførelser stort set regne med ikke at skulle stå afgørende til regnskab for diskrepans, mangler og uforklarligheder i det, han sagde. Tværtimod kunne han som oftest trække på sin presseskabte falske autoritet og med denne basis opbygge en imponatorvirkning. Denne videreunderbyggedes så via hans omfattende henvisninger til detaljoplysninger, der gav indtryk af viden, på hurtig fremvisning af billedmateriale mv. ledsaget af en ordstrøm til fortolkning af det fremviste, på bluff i form af udeladelser af afgørende oplysninger, samt på opbygning af vildledende associationer hos publikum og hyppige appeller til følelserne og det underforståede.

Vi – dvs. i praksis jeg – imødegik hen ad vejen Farmand, når hans optræden havde retning mod os, simpelt hen ved at fortælle om de faktiske forhold – herunder vedrørende hans troværdighed og baggrund. Forløbet var normalt det, at han fik trykt en mikrofonholderartikel hos en åndssvag redaktion. Når så hans aktuelle maleriske historie implicerede os, skrev jeg et svar med kendsgerningerne, herunder om ham selv, hvorefter han normalt skrev et så tilpas hysterisk gensvar om mig, at det måtte stå klart for læserne, hvad der foregik.

Ifølge hans gensvar „tilsviner“ jeg ham således med „bagvaskende løgnepropaganda“ og kan i øvrigt ikke pågribes“ i „én påviselig sandhed“⁵⁰³ ligesom jeg har et familienavn med „tilknytning til nazismen“.⁵⁰⁴ Jeg er også „national socialist“⁵⁰⁵ og mine „holdninger og livsværdier ... forener korset og hagekorset“.⁵⁰⁶ Ifølge hans bog *Løgneren fra Auschwitz* er jeg endvidere led i en „brun ring“, hvori også indgår top-nazisterne Thies Christophersen og Riis-Knudsen, med hvem jeg – ifølge bogen – har en „naturlig tiltrækning og samhørighed“. I samme værk omtales jeg som naziførerens „samarbejdspartner“, der søgte at sikre sig arbejdsro til gøremål fælles med denne. Og ifølge Farmands oplysninger i en udsendelse i TV 2

Østjylland i foråret 1996 modtager jeg medvidende støtte fra „racistiske“ grupperinger, ligesom jeg er en „trofast nazi-håndlanger“, der ikke „evner“ at gengive en tidligere dom over ham „sandsfærdigt“. ⁵⁰⁷ Ifølge Farmand erkender jeg i øvrigt Riis-Knudsens racisme som det eneste middel mod muslimsk indvandring. ⁵⁰⁸ Ja, jeg har endog sendt Farmand voldelige nazisympatisører på halsen ⁵⁰⁹ og forsøgt „ulovligt at berige sig på“ hans samlinger og at „tilegne“ mig disse. ⁵¹⁰ Osv. osv.

Begavede læsere af sligt vil naturligvis indse, at manden ikke er normal, så at man må tage hans udgydelser med et gran salt. Så udladningerne bekymrede mig ikke. Dette så meget desto mere som at også andre gode folk har været skydeskive for ham: Formanden for Mosaik trossamfund, Jacques Blum, en radioforhandler i Varde, religionshistorikeren prof. Johannes Ågård, fogeden i Århus Byret og endog ordensmagten, hvis på et tidspunkt offentliggjorte undersøgelser af Farmand denne beskriver som „ren humbug“. ⁵¹¹ På TV 2 har Farmand også afsløret, at politiet har spioneret på sig selv for at hjælpe os. Ja, han har endog kunnet berette, hvordan han har været muldvarp for politiet ved et åbent møde i Århus, hvor det nemlig lykkedes ham at anbringe en mikrofon midt på bordet, uden at nogen tog notits af det. Herudfra rapporterede han til PET, berettede han ophidset og svedende, hvilket – når det præsenteredes på den rette måde i medierne – naturligvis så stærkt kompromitterende ud.

I det hele taget råder Farmand over autoritativt kildemateriale om hvad som helst. Da PET's forhold til militærnægterne for nogle år siden kom på dagsordenen, kunne han f.eks. i sensationelle former afsløre, at han i 1971 – i sin ungdoms spæde vår – sad med rullende båndoptager i nægterlejren Kompedal, netop da en molotovcocktail knustes mod døren. Han kunne endvidere – stærkt oprevet – afsløre kendskab til identiteten på deltagerne i den allerede foran under kapitel 9, 5.1, omtalte hætteklædte hjemmeværns-attentatgruppe i det sønderjyske, som hævdedes at ville skyde Ole Espersen med en kanon, uagtet gruppen senere viste sig at være opfundet af en journalist i *Danmarks Radio*. Også Tvind har han fortrolig viden om. Bunken af sensationel, indside information i Farmands arkiv er således nærmest uudtømmelig, hvilket vel nærmest må tilskrives, at den hele tiden mangfoldiggør sig selv i kraft af Farmands manglende hæmninger og særlige evne til at få ting til at gro frem af den blå luft.

Det hele har dog naturligvis sin pris. I *Århus Onsdag* kunne han f.eks. på et tidspunkt berette, at Den Danske Forening havde andel i 9.000 telefontrusler mod ham inden for 3 år. Ganske flot overkommet, må man sige.

Mine faktisk holdte svar i pressen blev åbenbart Farmand mere og mere ubehagelige, så i 1994 injuriersagsøgte han mig i en sådan sammenhæng for noget, jeg havde skrevet i *Berlingske Tidende*. Jeg havde således bl.a. oplyst, at det var Farmand selv, der (formedelst 40.000 tyske mark) havde produceret en grov nazi-propagandavideo (*Die Auschwitz-Lüge*), som han på tidspunktet gjorde meget væsen ud af at advare imod. Jeg oplyste også, at en „afsløring“ af nazilederen Riis-Knudsen, som på grundlag af hans materiale fandt sted i den ovenfor omtalte TV-udsendelse *De skjulte Bånd*, skete under omstændigheder, hvor Riis-Knudsen selv havde ønsket oplysningen lækket. Endelig oplyste jeg, at Riis-Knudsen havde vurderet Farmand som holdningsmæssigt liggende på linje med sig selv.

Da jeg nu alligevel blev halet i retten for at skrive disse for Farmand lidet flatterende ting, påstod jeg til gengæld *ham* dømt for uberettigede nazibeskyldninger mod *mig*.

Landsretten frikendte mig og dømte ham⁵¹² efter en filibusterproces, der sagde sparto til alt hidtil set. Sagen blev således af Farmand og dennes advokat (igen Hans Mogensen, Aalborg) trukket ud i det næsten endeløse. Han smed f.eks. mængder af bilag – de fleste ganske uden betydning – ind, herunder timevis af båndoptagelser, der skulle bevise rigtigheden af hans historier. Hertil kom uendelige procesforanstaltninger, som hans sagfører lagde ryg til. Det gik endog så vidt, at jeg den morgen, da sagen omsider var berammet til domsforhandling i landsretten, og hvor jeg mødte op i Viborg i den anden ende af landet, fik at vide, at advokat Mogensen desværre var blevet syg og ikke havde kunnet meddele mig sit afbud. Da det omsider lykkedes at nå til domsforhandlingen, startede advokaten også med at genfremsætte påstande, landsretten allerede havde afvist under forberedelsen.

Sådan gik tiden i retten, op og ned, ud og ind, hvilket dog havde den fordel, at dommerne fik et grundigt indblik i Farmands indre univers. Helt ud i småtingsafdelingen benægtet han f.eks. facts, som jeg herefter måtte dokumentere. Og når jeg så havde bevist, hvad kendsgerningerne var, trods alle hans omsvøb, ja, så kom han med nye forklaringer og nyt materiale, der skulle få hans adfærd til at se ud som selvfølgeligheder. Han forlangte f.eks. hele sin nævnte tysksprogede nazipropagandavideo translatøroversat for at acceptere den som bevis i retten – for dernæst at komme i tanke om, at han slet ikke ville vedkende sig, at videoen var hans. Han tilbageholdt også trods direkte forespørgsel oplysninger om nogle af ham selv med fjerpen underskrevne, dybt kompromitterende kontrakter med nynazisterne. – Hvilket dog ikke forhindrede ham i at fremstille samme kontrakter som en selvfølge, da det lykkedes mig selv med retsplejeloven i hånden at få dem frem. Metoden var her den, at han trak sagen i ørerne, indtil han havde fået skrevet en bog til omtolkning af dem. Så den dag i dag tror uskyldige skolebørn antagelig på bogens forklaring om, at de fatale kontrakter blev indgået med nazisterne som del af Farmands „muldvarpe“virksomhed.

Realiteten var, at nazisterne ifølge kontrakterne havde hånd- og halsret over ham. Og blandt dem var minsandten den skriftlige kontrakt på produktionen af den nazipropagandavideo, som Farmand havde *injuriestævnet* mig for at fortælle, han havde lavet. Det er ubegribeligt, at retten ikke gav ham en bøde for på den måde at søge at få dømt en uskyldig – ja, for overhovedet at indlede injuriersag om oplysninger, som han udmærket vidste var korrekte, men som han åbenbart på stævningens tidspunkt anså mig for at være ude af stand til at dokumentere rigtigheden af. Man kan ikke undgå at få den tanke, at andre af hans evige injurieprocesser måske har samme baggrund.

Ikke desto mindre lever Farmand altså videre i bedste velgående den dag i dag som „højrefløjsforsker“, „nazijæger“, „arkivar“ og hvad der nu ellers er af ubeskyttede, tilforladelige betegnelser, der kan bruges som alibi for en god historie. Derfor sidder vi andre med tilbageholdt åndedrag i afventen af, hvilke yderligere sindsoprivende, medieopsugende afsløringer fremtiden vil bringe fra denne

ekstremt velinformerede kilde, som tilsyneladende ikke kan stoppes af pressens kritiske sans, men kun af den nikkel-allergi, der risikerer at ramme enhver, som evig og altid render rundt med mikrofoner surret til kroppen.

Det er i øvrigt besynderligt, at denne kritiske sans fortsat ligger i så fast en dvale. Som det anføres i den redegørelse, der i marts 1998 offentliggjordes vedr. dele af PET's virksomhed, og som Farmand også fik rodet sig ind i: „*Man kan ikke frigøre sig fra den opfattelse, at han har en indre trang til at gøre sig 'interessant'*“. Og som det hedder et andet sted: „*...herved kan Frede Farmands påstand og teorier forkastes og også i dette tilfælde anses som tankespind.*“

Men personer med Farmands psykologiske anlæg findes jo altså nu engang, og i et frit samfund burer man dem ikke inde. At han og hans ligemænd fortsat kan operere rundt, og at folk skal spille tiden med dem i et anliggende, som påkalder sig en helt anden grad af alvor, karakteriserer således mere pressen end ham.

Den ekstreme venstrefløj & Co.

13.1 Den menneskekærlige domprovst

I januar 2002 opstod der ballade omkring domprovst Anders Gadegaard i København. Anledningen var en prædiken, han havde holdt i Frue Kirke om „barnemordet i Bethlehem“, som han nu mente at se gentaget af israelerne på Vestbredden over for de palæstinensiske indbyggere.

Prædikenen blev – noget usædvanligt – trykt i dagbadet *Information*, så at også andre end de fåtallige kirkegængere kunne få lejlighed til at sætte sig ind i provstens interessante synssæt. Det hensatte naturligtvis danske jødiske kredse i nogen ophidselse.⁵¹³

Det lastedes i sammenhængen Gadegaard, at han i sin grænseløse godhed havde været aktiv i *Komitéen Flygtninge under Jordan*.⁵¹⁴ Det så han nu ikke noget galt i. Denne komité udfører nemlig, sagde han, et meget nødvendigt arbejde med at bistå asyløgere, der godt nok har fået afslag på asyl, men som mener, at behandlingen af deres sag er utilstrækkelig. Så hjælper komitéen med at få sagerne genoptaget. – Hvad vi så egentlig skal med alle de over- og underasylnævn, der henslæber tiden med at granske disse ting, udtalte han ikke noget om.

I et brev udarbejdet til deltagerne i et såkaldt „antiimperialistisk træf“ afholdt 17-18/11 1990 fortæller lidt mere udførligt om den veldædige komitées såkaldt nødvendige arbejde: „Vores støtte til flygtninge er i det små med til at sabotere de voldsomme stramninger i den danske flygtningepolitik, noget vi plejer at omtale 'hjælp til at overholde loven': Vi presser på for hurtig (inden det er for sent) sagsbehandling; vi hjælper med fornuftig rejseruteforberedelse; vi hjælper flygtninge til advokatskifte, når de har været uheldige – kort sagt: Vi prøver at skaffe flygtninge asyl, når de har krav på det, eller når de burde have det ...“. Eller som talsmand for og kasserer i komitéen Helle Bliddal oplyser: „Sagt med vores ord, så sætter vi staten på plads, når der er begået en fejl, og måske givet afslag, hvor der ikke skulle være givet det“.⁵¹⁵

Overdømmere i asylsager er med andre ord slet ikke de efter lovgivningen nedsatte, højsagkyndige asylnævn mv., som vi andre gik rundt og troede – det er komitéen.

Samme talskvinde taler for så meget. I *Ekstra Bladet* 3/4 1992 talte hun f.eks. for *Fællesinitiativet mod Racisme* – altså det ovenfor under kapitel 9, 6.2, omtalte BZ-relaterede foretagende. En særlig gruppering under *Fællesinitiativet* beskæftigede sig således specielt med asylforhold: *Fællesinitiativet mod Racismes Asylgruppe*. Et nyhedsbrev herfra fortæller:⁵¹⁶ „Vi er en lille gruppe, som fandt sammen efter aktionen for palæstinenserne i Blågårds Kirke i 1991-92. Vi er en socialistisk gruppe uden tilknytning til noget parti og uden noget fast program ...“.

Asylgruppen forsvandt senere ind i *Flygtninge under Jordan*, som den da også deler både ansigter og opfattelser med. Som det siges i *Asylgruppens* nyhedsbrev fra december 1992: „Bekæmp Justitsministeriets, Udenrigsministeriets og regeringens racistiske tiltag over for Flygtninge.“

Jo, domprovsten er i godt selskab. Og ringen sluttes i øvrigt på nydeligste vis: Også han var i sin tid virksom omkring den flok afviste palæstinensiske asylsøgere, der besatte Blågårds Kirke for at tiltvinge sig den opholdstilladelse, de ifølge asylmyndighedernes grundige undersøgelser ikke var berettiget til. Gadegaard var dog heller ikke ved den lejlighed alene i den gode sags tjeneste. Anker Jørgensen udtalte f.eks., medens han brændte vokslys af foran kirken, at det var uforsvarligt at sende palæstinenserne tilbage til Libanon, og at Flygtningenævnets afgørelse om at afvise dem var truffet på et for spinkelt grundlag.⁵¹⁷ Talrige andre fremtrædende personer herunder 600 præster⁵¹⁸ samt Arne Melchior og overrabbiner Bent Melchior vurderede på tilsvarende vis anderledes end Flygtningenævnet.⁵¹⁹ Brødrene Melchior's øjne var endog så slørede af medynk, at de end ikke bemærkede, at de støttedemonstrerende „græsrodder“ bar skilte med „Befri Palæstina – Bekæmp Israel“. ⁵²⁰ *Selv Ekstra Bladet* tændte lys for kirkebesættterne.⁵²¹ Folketinget lod sig derfor presse til at gennemføre den grundlovsstridige særlov, som sikrede det asyl, besættterne ifølge de gældende regler ikke var berettiget til (se også ovenfor under kapitel 8.1).

Det viste sig senere, at de på den måde til forfulgte flygtninge forvandlede palæstinensere uden problemer kunne aflægge besøg hjemme – f.eks. for at gifte sig og få konen herop.⁵²² Endvidere viste det sig, at kirkebesættelsen slet ikke var arrangeret af „flygtningene“ selv, men derimod af de autonomes „antiracistiske“ grupper som led i et genbosætningsprojekt udtænkt af den palæstinensiske organisation PLO i Mellemosten. Danske humanitære organisationer havde dog også været med i operationen. Det var f.eks. lederen af *Flygtningehjælpens* juridiske afdeling Jacob Gammelgaard og informationschef Kristian Paludan i *Folketikkens Nødhjælp*, der leverede de rapporter om, at ingen palæstinensisk asylsøger ville kunne sendes tilbage uden at risikere repressalier hjemme, som fik øjenlågene hos Anker Jørgensen & Co. til at falde i.

Det hele var således vel tilrettelagt. PLO's politiske leder Salah Salah udtalte da også bagefter til *Jyllands-Posten* stolthed over, at samarbejdet med de nævnte kredse i Danmark var lykkedes. Han erkendte i denne forbindelse, at ingen tilbage-sendte asylsøgere havde været udsat for myndigheds-repressalier. Men, som han sagde, palæstinenserne's situation i Libanon var uholdbar, fordi de ikke kunne få libanesisk statsborgerskab, og som statsløse kunne de ikke integreres i det libanesiske samfund.⁵²³ Hvordan de så skal kunne integreres her, er et stadig uløst spørgsmål. Brødrene Arne og Bent Melchior må derfor i dag (2002-03) beskyttes af politiet mod de nye (palæstinenser)danskere.

Anker Jørgensen har ikke oplyst, hvad han i dag mener om sin daværende vurdering af risikoen ved at sende besættterne hjem. Chansen for, at pressen spørger ham direkte, er også beskeden. I *Danskeren* 5/1991 kan læses om, hvorledes den virkelige baggrund for kirkebesættelsen allerede dengang gennemgående blev holdt skjult af medierne.⁵²⁴

Gadegaard er som en ål i mudder i dette miljø af vidtfavnende, vildt voksende og helt uoverskuelig idealisme, der sætter alle gængse spilleregler ud af kraft i gode sagers tjeneste. Det ligger til ham. Han gjorde sig f.eks. også bemærket tilbage i 1984, hvor det var „fredskampen“, som var på mode. Han støttede her præstekollegaen Birte Andersen, da hun holdt „fredsgudtjeneste“ med tilhørende demonstration i sin kirke⁵²⁵ samt det, Erhard Jacobsen kaldte et „rent VS-budskab“.⁵²⁶ Erhard Jacobsen havde nok ret, så vidt som at det i dag vides, at fredshalløjet blev styret fra den sovjetiske efterretningsorganisation KGB's Første Hoveddirektorat i Moskva. Men Gadegaard kunne simpelt hen ikke lade være. Og det kunne han altså heller ikke, da den nye, gode sag med de nødlidende flygtninge begyndte at trænge sig på. Han gjorde sig således her straks til fortaler for at få et asylcenter for 750 jugoslaver på Østerbro. Bydelen havde nemlig ikke særligt mange indvandrere og udlændinge i forvejen, mente han. For at få gang i sagen tilbød han endog menighedshuset med tilhørende teaterscene til formålet. Han var også med i initiativgruppen, der skabte det – også med det autonome miljø sammenfiltrede – nye hjælp-de-fremmede foretagende POEM, som der vil blive fortalt om nedenfor under 3.1.

Så det er ikke mærkeligt, at han anno 2002 kom på den tanke, at israelernes forsøg på at værge for sig tålte sammenligning med barnemordet i Bethlehem. Det er nok heller ikke mærkeligt, at hans opfattelse i så henseende blev hjulpet til at udkomme på tryk. Lige så lidt er det mærkeligt, at det var i hans kirke, Vor Frue i København, en flok afviste irakiske asylsøgere slog sig ned i maj 2002. Det er så meget, der ikke mærkeligt, hvis man kender baggrunden for begivenhederne ...

13.2 Trykket fra rendestenen

I Den Danske Forenings første år var der en stående diskussion om, hvorvidt vi skulle koncentrere os om substansen i indvandringspolitikken, eller om vi også burde interessere os for de personer og grupperinger, der havde hidført den hovedløse nye lovgivning.

Søren Krarup stod for et mellemstandpunkt. Selv interesserede han sig meget for *Dansk Flygtningehjælp*. Men han så helst, at foreningen afholdt sig fra at beskæftige sig med de klistrede grupper på de politiske yderfløje.

Som læseren imidlertid sikkert nu vil have forstået, så var de pæne og de mindre pæne i spillet bag kulissen jævnt hen vanskelige at holde ude fra hinanden. Vi havde da i øvrigt også medlemmer, som kom fra venstrefløjen, og som var „stået af“ denne i det anliggende, vi beskæftigede os med. De berettede nete historier om, hvorfor disse kredse absolut ikke burde tages uhøjtideligt.

Jeg havde for mit eget vedkommende iagttaget den ekstreme venstrefløjs virksomhed i „fredskampen“ under den kolde krig og havde noteret den succes, disse afsporede mennesker havde med at fordreje hovedet på *Socialdemokratiet*. Så jeg var overbevist om, at vi ville opleve en gentagelse i stor skala, hvis „rendestenen“, som Krarup udtrykte det, fik lov at være i fred. Hvis ikke den organisatoriske kraft bag de mange nyttige idioter, der som den højt begavede Gadegaard

var vandbærere for den ny invasion, blev halet frem i lyset, ville det hele ende med symptombehandling. Det var nødvendigt at beskæftige sig oven i købet *indgående* med disse miljøer. Ellers ville der være alt for meget, man ikke kunne forstå. Jeg fandt også, at det var vigtigt at kunne *dokumentere* offentligt, hvad der foregik, og hvad det altså helt konkret var, medløberne løb med i. Kun på den måde ville medløberiet jo miste respektabiliteten.

Der kom aldrig nogen formel afklaring af vor officielle politik. Men vi gennemførte i praksis en kortlægning af, hvad der foregik i krogene.

Det er en udbredt opfattelse, at den slags bedst sker iført skæg og blå briller. Sådan drives det da også på den ekstreme venstrefløj, der holder gang i et regulært spioneri med tilhørende arkiver over virkelige og indbildte „fascister“, „nazister“ og „racister“. I praksis forholder det sig imidlertid anderledes. Til almindeligt husmandsbrug er det normalt nok at holde øjne og øren åbne, læse aviser, tidsskrifter, løbesedler og pamfletter samt sørge for, at begavede mennesker deltager i relevante arrangementer. Nogen snakker med forbryderne, fordi de fleste mennesker nu engang lukker munden op, hvis andre interesserer sig for dem. Dernæst samler og analyserer man de ting, man finder ud af.

På den måde og ved gamle folks registreringer fik vi et rimeligt kendskab til, hvad der gik i svang både hist og her. Foreningen blev derved væsentlig bedre stillet end de politiske partier og de almindelige politiske og kulturelle organisationer, der for det meste på grund af ren opblæsthed var som blødt ler i hænderne på manipulatorerne. Undertiden brugte vi denne viden til at informere de berørte, undertiden kom de selv og spurgte, undertiden var der basis for en offentliggørelse i *Danskeren*.

Et par eksempler tjener til at illustrere, hvorledes tingene kunne være flettet sammen.

13.3 Edderkoppespindet

Den altid brugbare Gadegaard sidder som sagt fast i en sump af fup og fiduser – formentlig uden selv rigtigt at forstå det. En anden lejlighed, hvor han blev iagttaget baskende rundt i denne sump, var i midten af 1990'erne.⁵²⁷ Historien er illustrativ:

Den 2. november 1996 holdtes der konference i Landstingssalen over emnet „*Etniske mindretal – Integrationspolitik, job og uddannelse, bolig og socialpolitik*“. Arrangementet blev annonceret i *Politiken* 26/10, ifølge hvilken der krævedes forhåndstilmelding til *Det radikale Venstres* sekretariat. De forkerte mennesker skulle jo nødig dukke op og stille stemningsødelæggende spørgsmål. Foruden *Det radikale Venstre* var – hed det – *INDSAM*, *Fair Play* og *POEM* arrangører af begivenheden.

Partiet *Det radikale Venstre* ved enhver, hvad er *INDSAM* var også til at tage og føle på. *Fair Play* var ligeledes velkendt – i al fald af os (se ovenfor under kapitel 10, 5). Men hvem i alverden var *POEM*?

13.3.1 Eksemplet „POEM“

Som regel er det ganske ligegyldigt, hvad den slags organisationer er eller ikke er. Erfaringen viser nemlig, at det normalt er de samme – få – mennesker, der går ind og ud af dem, skrotter dem, når de er brugt op, og finder på et nyt navn, så der kan startes forfra på en frisk med en ny bevillingstiltrækkende og medie-attractiv facade.

Ind imellem er der imidlertid behov for at holde sig ajour. Så en af vore folk med talent for den slags blev sat til at ringe til *Det radikale Venstres* partisekretariat og blive tilmeldt konferencen.

Damen på det opgivne nummer kendte lige så lidt som os noget *POEM* og henviste derfor til en anden.

Jamen, „*der står jo det her nummer i annoncen, man skal ringe til – så er det da mærkeligt, at man skal ringe til nogen andre numre?*“ spørger opringeren forundret.

„*Jamen det er mest tilmeldinger, vi tager os af herinde*“, lyder svaret.

„*Nåh, men véd I ikke, hvem der står som arrangører, når I tager imod tilmeldinger?*“

„*Ja, jeg ved det godt nok ikke,*“ svarer radikaleren i den anden ende af røret. For en gangs skyld er vi altså i samme båd som *De Radikale*.

Ingen på partisekretariatet har naturligvis drømt om, at nogen ville spørge nærmere om arrangørerne bag en konference med et formål, der er så tåreperende smukt, at man får vand i øjnene ved det og alligevel ikke kan se.

Omstilling igen, nu til en tredje. Og dernæst til en fjerde, der henviser tilbage til en af de første. Efter nogen ringen rundt kan en venlig herre oplyse, at *POEM* vist er en forening af yngre indvandrere, der er brudt ud af *INDSAM*. Den venlige mand har imidlertid ikke selv noget materiale om *POEM*. Det har kun *POEM* selv.

Manden på *POEM* er dog heller ikke meget meddelsom. „*Det tager vi op på mødet*“, siger han. Vel vidende, at ved den slags arrangementer levnes som regel ikke plads til at spørge om, hvem der egentlig står bag det hele.

Konferencen blev holdt – med deltagelse af alle de rigtige, varmhjertede og humanistiske mennesker. Deres jammerklager kunne høres milevidt. Men sagen med det underlige *POEM* henstod uløst.

En grundig undersøgelse viste imidlertid nu, at *POEM* også havde markeret sig andetsteds. I al fald havde et foretagende af dette navn deltaget i noget, der hed *Antiracistisk Udvalg*, samt i 1. maj-aktiviteter sammen med andre „*antiracistiske og solidariske bevægelser*“. *POEM* deltog også i det kontaktudvalg vedr. „*racisme og fremmedhad*“ i Europa, som var blevet oprettet på Anker Jørgensens foranledning for at understøtte EU's mange initiativer til bekæmpelse af den slags (sammen med f.eks. Erik Jensen fra *DEMOS*, *Fair Play*, *Mellempfolkeligt Samvirke*, *Dansk Flygtningehjælp*, *Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination* og alle de andre). I *Samspil* nr. 7, november 1996, kunne endvidere læses, hvordan „*de etniske mindretals paraplyorganisation POEM*“ i samarbejde med Undervisningsministeriet og Arbejdsministeriet havde holdt konference om arbejde og uddannelse.

Så foretagendet havde i virkeligheden et nærmest officielt skær.

Jamen, hvad skulle man da med en ny „paraplyorganisation“ for indvandrere, når der allerede var *INDSAM* og *Fair Play* i forvejen? Det var i parentes bemærket først ved årtusindeskiftet, *INDSAM* blev så kompromitteret af sit penge-roderi, at organisationen mistede brugbarheden som platform.

For at finde svaret måtte vore researchere en tur ud på Nørrebro i København, nemlig til *Medborgerhuset* på Nørre allé nr. 7, hvor en vis Petter Sommerfeldt var bestyrer.

Han er ud af god familie, nemlig dynastiet Louis Poulsen – dem med lampe-koncernen. Hvad der for øvrigt i sin tid sikrede den håbefulde unge mand gode sommerferiejob. Siden forlod han erhvervslivet til fordel for arbejdet i 60'ernes Vietnam-komitée, gennem hvis såkaldte dokumentationsgrupper han f.eks. efterforskede *Rustnings- og Krigsforskningen i Danmark* (bog udgivet af *DEMOS*, 1973).

Både verdensrevolutionen og bekæmpelsen af den amerikanske imperialismefik imidlertid trange tider. Så Petter gik over til at syse med tanken om, at der er racister og nazister alle vegne og brugte et astronomisk timetal på at „bekæmpe“ det indbildte „samarbejde“ på den „yderste højrefløj“ mellem nazister, Den Danske Forening og andet, der ikke var tilstrækkeligt venstrerevolutionært.⁵²⁸

I Petters medborgerhus fik derfor – ikke overraskende – det ligeledes fra Vietnam-bevægelserne og til antiracismebranchen overgåede *DEMOS* et såkaldt værested. Netop i begyndelsen af november 1996 holdt *DEMOS* „antiracistisk årsfest“ i lokalerne.

Og minsandten: Også *Fair Play* viste sig at have husly hos Petter. De, der ikke blev trætte af det lige nævnte *DEMOS*-racismeorgie dér, kunne f.eks. 12/11 komme til *Fair Play*-møde i hans hus om „*racisme i det danske samfund*“.

Oven i disse kunder i Petters medborgerhus kom for øvrigt andre foretagender af samme støbning f.eks. et, der kalde sig *FACTS – Mennesker for Frihed og Tolerance*. *FACTS* holdt sit landsmøde 1996 i medborgerhuset. De kunne sagtens være i lokalerne. *FACTS* talte nemlig kun ca. 70 medlemmer. Til gengæld genfandt man (også) blandt disse Jens Sejersen, og han tæller, som det vil kunne forstås fra omtalen af ham ovenfor under kapitel 12, 2.4, for adskillige. *FACTS* skulle efter sine vedtægter „*bekæmpe enhver form for nazisme/racisme og diskrimination af mennesker pga. race, religion eller politisk overbevisning*“, „*oplyse om nazismens og racismens ugerninger*“, „*standse nazismens og racismens udbredelse i Danmark*“ mv. Foretagendet blev angivelig skabt for at få en organisation med tværpolitisk profil på banen, idet de „antiracistiske“ kredse erkendte, at de hidtidige foreninger i genren i langt overvejende grad var venstreorienterede, hvilket formodedes at støde mange medlemsemner bort. *FACTS* prøvede endvidere at tage forbillede i Den Danske Forenings organisatoriske koncept og udgav et blad, der i nogen grad kopierede *Danskerens* opsætning. Dette blev udsendt til bl.a. skoleledelser, praktiserende læger, præster, samfundsfagslærere og andre formodede sympatisører. Organet savnede imidlertid åndeligt løft, så anstrengelserne gav ifølge organet selv kun en „*meget lille umiddelbar reaktion*“.⁵²⁹ Herudover havde *FACTS* holdt møder om bekæmpelse af „racisme“, om Islam, om flygtninges vilkår og om meget andet i samme genre. I denne forbindelse

blev Jens Sejersen brugt som ordstyrer. Organisationen formidlede også foredragsholdere til skoler mv., ligesom man organiserede en gruppe til skrive læserbreve.⁵³⁰

Medborgerhuset varetog endvidere en del af den dengang kørende, statsbetalte *Global Generation*-kampagnes antiracistiske fremstød. Det passede sådan set godt ind i konceptet. Kampagnens (af Folketinget finansierede materiale) havde nemlig helt officielt nazisternes propagandateknik som ideal: „Den eneste racisme-reklame, der nogensinde har virket rigtig godt, var da Josef Goebbels i 30'ernes Hitler-Tyskland lavede en reklamekampagne, der fik et helt land til næsten at udrydde jøderne. Manden var genial som reklamemand, men samtidig en iskold psykopat. ... Men når man kan lave en så god reklamekampagne for racisme, så må man også kunne lave en mindst lige så god kampagne mod racisme. ... Det er før set, at en genial idé kan nå meget langt for næsten ingen penge.“^{531 532} Til *Medborgerhuset* (altså Petter) kunne man som led i den moderne Goebbels-kampagne indsende forslag til antiracistiske slogans, „mini-raps“ – hvad det nu end er – kommentarer og citater.

Og så fik naturligvis *Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination* i en periode gratis logi i *Medborgerhuset*.

Man bliver således helt stakåndet og mat ved at tænke på alle de gode og menneskevenlige og fremdriftige og idealistiske og fremmedhadsbekæmpende foretagender, grupper, aktiviteter, personer og kampagner, der havde til huse i Petters medborgerhus, og som via dette kunne trække på de københavnske skatteborgeres penge.

Så det undrede ikke vor researcher det mindste, at Petter viste sig at være fremtrædende støtte for *POEM*, som følgelig også havde til huse i *Medborgerhuset*.

POEM annoncerede sig udadtil som „*ParaplyOrganisationen for de Etniske Mindretal*“. Det reklamerede naturligvis også højt og lavt de sædvanlige, uimodsigeligt gode hensigter: Understøttelse af Grundlovens bestemmelser om mindretallenes stilling, støtte til FN's menneskerettighedserklæring, sikring af de etniske mindretal, fremme af den gensidige forståelse og tolerance etc. etc. etc.

I bestyrelsens beretning fra maj 1996 angaves medlemstallet til 896 – hvordan det nu end kunne lade sig gøre. Det var nemlig efter lovenes § 3, stk. 1, kun andre foreninger, der kunne blive medlem, og så mange antiracistiske, fremmedhjælpende sådanne fandtes trods alle gode viljer ikke i Danmark. Men måske anede den formelle bestyrelse, som skrev beretningen, heller ikke, hvad *POEM* var.

Det oplystes for øvrigt på *POEM's* „kongres“ i 1996 – der næppe har overbelastet den københavnske hotelkapacitet – at Jens Sejersen var en god „ven“, der kunne bruge flere måneder på forarbejde i forbindelse med *POEM's* arrangementer. Sejersen sad også i *POEM's* særlige „initiativgruppe“.

I denne initiativgruppe genfinder vi desuden vores allesammens Anders Gadegaard.

Herudover sad der:

– Maj-Britt Bidstrup, nu afsat forbundsformand i Restaurations- og Bryggeriarbejderforbundet, altså den racismeudskriger, der som berørt ovenfor under kapitel 12, 2.1, blev brugt af de autonome mod vort sommerstævne 1995.

– Søren B. Henriksen, advokat. Støttede i *B.T.* 11/12 1982 de maskerede unge, der under navnet „Teatergruppen Solvognen“ havde stormet et supermarked og plyndret det for varer. Solvognen har en farverig fortid: I 1973 var gruppen aktør i en med Stasi-bidrag betalt aktion mod NATO (af de østtyske ophavsmænd kaldet operation „Mummenschantz“).

– Erik Jensen, som allerede ovenfor under kapitel 9, 6.2, nævnt fast inventar på den revolutionære venstrefløj, ankermand i foreningen *DEMOS*.

– Advokat Hans Mogensen, Aalborg, en som foran under kapitel 12, 2.3, og 2.6, berørt ekstremt „antiracistisk“ og idealistisk, men dog ikke gratis arbejdende genganger-advokat i antiracistiske mammut-injuriesager. Han stod i øvrigt i slutningen af 1980'erne bag en jammerklage til EF om de fremmedhadiske tilstande i Europa. På den måde var han med til at gøde EF's ovenfor under kapitel 10, 5, nævnte 77-punkts „antiracisme“program, som senere avlede bl.a. pengemæssig støtte til *Fair Play*. Omkring 1990 deltog han endvidere i en „dokumentationsgruppe“ vedr. nynazistisk virksomhed sammen med Jens Sejersen, Erik Jensen og Povl Nørager. Sidstnævnte opdagede dog til al uheld, hvad der foregik, og fortalte vidt og bredt om det de mest ubelejlige steder. Senere gik advokaten over til at „afdække“ fejl i asylsagsbehandlingen. I 1996 hyrede han ligefrem en somaliaekspert til at finde sådanne fejl, og på grundlag af ekspertens undersøgelser krævede han i januar 1997 en stribe afslag i somaliske asylsager genovervejet.⁵³³ Og i 2003 gjorde han sig bemærket ved at forsøge at få sat medie- og menneskerettighedskværnen i gang for at skaffe mellemøstlige bigamister familiesammenføringstilladelse til mere end én kone.⁵³⁴ Mogensen udnyttede også sin umådeholdne viden om „højrefløjen“ til konsultativ virksomhed for „antiracistiske“ kredse. Han holdt f.eks. foredrag om „sine sager mod P.H. Bering og nazisterne“ om „hvad de forskellige højrefløjpartier står for“ for noget, der kaldte sig *Stop Racismen*, Ålborg (vist nok et dække for det venstrerevolutionære foretagende *Internationale Socialister*).

– Bjarne Overmark, der i *POEM*-sammenhæng præsenteredes som „lokalpolitiker“. Han var næstformand og sagsbehandler i *Lejernes-LO*, Randers, og initiativtager til *Rådgivningen for Udlændinge* i byen. Sidstnævnte havde ifølge den lokale vejviser adresse sammenfaldende med bl.a. *Tyrkisk Kultur- og Undervisningscenter* og *Rød Ungdom* (som er en revolutionær samlingsorganisation til venstre for SF, se nedenfor under 6). Overmark markedsførte bl.a. den grundopfattelse, at myndighederne begår „systemvold“ og „dokumenterbare ulovligheder“ mod de fremmede,⁵³⁵ og praktise-

rer „*fremmedhertzernes*“ ideer i strid med internationale konventioner og dansk lovgivning.⁵³⁶

– Villo Sigurdsson, tidligere VS-borgmester i København, præsenterende sig som formand for „*Dansk Kurdisk Venskabsforening*“.⁵³⁷ Dansk-Kurdisk Forening oplyste i parentes bemærket pr. december 1996 ikke at kende til hverken Sigurdsson eller hans venskabsforening.

– Erik Stinus, forfatter, tidligere involveret i „freds“ kampagnerne mod NATO. Modtog i 1981 en pris fra *Danmarks Kommunistiske Parti* 1981 som anerkendelse af digteriske produkter, der var nært knyttet til hans arbejde for „*fred og solidaritet*“. Sad i præsidiet for *Landsforeningen Danmark/Sovjetunionen*.

– Knud Vilby, *Mellemfolkeligt Samvirke*. Tilhørte den sædvanlige garde – var således inviteret til et top-venstrefløjsmøde i 1977 på Esplanaden, hvor gennemførelsen af et „*demokratisk, socialistisk samfund*“ planlagdes.⁵³⁸

Hertil kom en del andre hjertevarme mennesker med rigtige meninger. F.eks. Morten Kjærum fra *Menneskerettighedscenteret* (tidligere ansat i Dansk Flygtningehjælp) og Klaus Rothstein (dengang *Dansk Flygtningehjælp*). Foruden naturligvis sædvanligt nyttigt skubbegods: Bjørn Elmqvist, Anker Jørgensen, Suzanne Brøgger m.fl. Sidstnævnte dame var, som det vil forstås ovenfor under kapitel 8, i særlig grad motiveret for arbejdet i *POEM's* initiativgruppe, idet hun mener, at danskerne ikke ejer Danmark, og at „*folkevandringens realitet*“ alligevel ikke kan stoppes. Denne realitet søger hun derfor at virkeliggøre når og hvor, det lader sig gøre. F.eks. har hun også ladet sit ifølge avisbillederne nydelige ansigt fremvise i en støttepjece for *Ind-Støt* (det nu af økonomisk skandale ramte *INDSAMs* støtteforening). Her benytter hun lejligheden til at fortælle, at vi „*kun kan være taknemmelige for at få gæster*“.

Pudsigt nok var der altså ingen indvandrernavne i *POEM's* „initiativgruppe“. Åbenbart følte de etniske minoriteter ikke selv noget større behov for initiativer af den art, *POEM* stod for. Som en slags kompensation for denne kedelige mangel deltog dog under *POEM's* „paraply“ tilsvarende idealistiske organisationer – f.eks. *Fair Play* og *FACTS*.

POEM led i øvrigt lige så lidt som de andre „antiracistiske“ foretagender nogen økonomisk nød. Tværtimod fik man straks fra starten 100.000 kr. fra Finansministeriet. Ministeriet var imidlertid på forespørgsel fra vor researcher ikke i stand til at finde sagen. Så hvad pengene er gået til, vides ikke.

Men der var lagt op til mere end det: Med særlig støtte fra Jens Sejersens havde *POEM* oprettet en selvstændig indsamlingsorganisation med navnet *SOEM* (hvilket står for *StøtteOrganisationen for de Etniske Mindretal*). Jens Sejersen sad personligt i bestyrelsen for *SOEM* sammen med bl.a. fhv. VS-borgmester Villo Sigurdsson.

Bidragyderne til *SOEM* ydede deres skærv ved at tegne et (stående) (støtte)-

medlemskab. Derfor var SOEM ikke forpligtet til at søge politigodkendelse af en offentlig indsamling og deraf følgende besværligheder ved regnskabsaflæggelsen. – Og så tvang man jo da nok så belejligt heller ikke betalerne til hele tiden at skulle tænke over, om de burde beslutte at yde et bidrag. De kunne nøjes med én gang for alle at tegne et medlemskab – så kom opkrævningerne af sig selv, og særlige overvejelser var kun nødvendige, hvis de ønskede at stå af vognen igen, hvilket især såkaldte institutionelle investorer jo ofte går hen og glemmer.

SOEM var derfor også indrettet således, at organisationer og institutioner kunne være (støtte)medlemmer. Så undgår man også – meget praktisk – at være afhængig af at skulle overbevise folk om det fornuftige i at tage deres egen pung frem. De fleste tænker som bekendt en del over den slags bevægelser i baglommen, og omtanke fremmer sjældent offerviljen i en sag som denne. I stedet kunne SOEM trække på den udbredte tendens, som bestyrelsesmedlemmer i fagforeninger o.l. foretagender har, til pr. automatik at yde mindre beløb på medlemmernes vegne til vellydende formål.

Og SOEMs formål var visselig uhyre ædelt. Det var nemlig at skaffe økonomisk støtte til det ædle POEM – herunder „at skaffe relevant rådgivende ekspertise til udvikling og forbedring af POEMs arbejde“.

Denne ekspertise kunne i princippet være af meget varierende art. Når POEM's formål blev beskrevet så bredt, som tilfældet var, ja så var der jo nemlig næsten ingen grænser for, hvad pengene kunne bruges til. For disse grænser defineredes af POEM's/SOEM's ledelse. Juridisk set var der f.eks. hjemmel til at finansiere juridisk bistand i „antiracistiske“ anliggender – herunder i retssager, og f.eks. ydet af ekspertadvokat Hans Mogensen fra POEM's „initiativgruppe“.

I oktober 2002 blev den ovenfor under kapitel 7, 2.3, omtalte Bashy Quarishy – pakistaneren med de mange ansigter – forøvrigt formand for POEM.

Igen var ringen sluttet.

13.3.2. Konceptet

Eksemplet POEM er illustrativt: Der var tale om et kinesisk æskesystem, hvor et fast persongalleri gik ind og ud ad hinandens døre, medens de hele tiden skiftede kasket, så at det ikke var til at finde ud af, hvem, der var hvad, hvor og hvornår. Hverken de almindelige medlemmer på gulvet, bidragyderne, de mange anbefalere med nyttige navne og stillestående hjerner eller læserne af de smukke ord havde nogen jordisk chance for at følge med i, hvad der egentlig foregik.

På den måde kunne der placeres pålidelige folk på afgørende poster, medens „nyttige idioter“ blev sat til at tegne facaden udadtil. Samtidig kompenserede systemet for det ikke ringe handicap, der lå i, at folk i almindelighed var aldeles uinteresserede i den aktivitet, disse foreninger drev, og ikke kunne drømme om at betale for multetnisk godgørelse. Med vældet af „antiracistiske“ organisationer, grupper, komitéer osv. kunne de til rådighed stående hoveder nemlig genbruges igen og igen og medlemstallet derved „geares“ op. Samtidig kunne der ad denne vej opgeneres ikke helt uanseelige pengebeløb.

13.3.3 Pengestrømmen

Netop pengestrømmen var noget for sig. Der fandtes i midthalvfemserne utallige kilder at øse af, hvis man havde de rette holdninger til tingene. En af de mest givtige var Indenrigsministeriets såkaldte „bevilling til kulturelle og oplysningsmæssige aktiviteter for og om indvandrere og flygtninge“. Herfra fik Petter Sommerfeldt f.eks. 45.000 kr. 16/4 19 1996 til en „sigeunerfestival“, samtidig med at hans medborgerhus (att. ham selv) fik 150.000 kr. til et „etnisk videoværksted“. Den 13/8 1996 fik *Fair Play*, *POEM*, *INDSAM* og *Det radikale Venstre* 14.690 kr. til afholdelse af Christiansborg-konferencen i november samme år, og *FACTS* fik 15.000 kr. til „Syng for Frihed og Tolerance – musikalsk cocktail på Nørrebro i Hellig Kors Kirke“. Den 28/10 1996 besluttedes det endvidere at give *POEM* 25.000 kr. til en conference om uddannelse og arbejde samt en kulturfest. Og samme dag fik *DEMOS* løfte om 31.805 kr. til et arrangement: „*Krystalnatten – international antiracistisk mærkedag 9.11.96*“.

Indenrigsministeriet gav endvidere driftstilskud til indvandrerforeninger – hvilket dog fortolkedes så liberalt, at også rent danske foreninger til fremme af indvandrernes interesser kunne få del i kagen. De skulle bare have et „*integrationsfremmende formål*“, som det hed i bevillingsbetingelserne. Ad denne vej fik f.eks. *Fair Play* 28.700 kr. i 1996, *FACTS* fik 20.780, og *POEM* fik hele 75.000 kr.

Som helhed taget var der på finansloven for 1997 afsat 3,2 millioner til organisationer for de etniske minoriteter, 3,2 millioner til oplysning om flygtninge og indvandrere samt 5 millioner til „*særlige initiativer vedrørende integration*“. Hertil kom så en del særbevillinger: 3,5 millioner til et center for etniske studier, 3,8 millioner til folkebibliotekernes indvandrerbibliotek, 16 millioner til såkaldt nedbrydning af barrierer på arbejdsmarkedet osv. osv.⁵³⁹

Hvor meget oven i, der på tidspunktet hentedes i fagforeninger og tilsvarende organisationer, vides ikke, da den slags ikke oplyses offentligt, og medlemmer, der spørger herom, bliver trynet.

13.4 Bag om Krystalnatten

Det var altså i det hele taget ikke så lidt, der lod sig putte ind under de statsbetalte idealistiske formål. Det er derfor på sin plads gennem et eksempel også at belyse de metoder, man disse steder brugte til at påtvinge danskerne det „multi-etniske“ samfund:

Blandt nyderne af „antiracistiske“ bevillinger var som lige nævnt de såkaldte *Krystalnat-arrangementer*. Det var nogle årlige manifestationer, hvor mennesker med de rette holdninger på årsdagen for nazisternes overfald på de tyske jøder i 9. november 1938 skulle mindes indledningen til jødeforfølgelserne. Arrangementerne – der i øvrigt kører endnu – var indrettet således, at de koblede denne begivenhed til nutidens „fremmedhad og racisme“. Eller sagt med rene ord: De tog *Krystalnatten* til indtægt for, at man i dag ikke må have lov til at være imod masseindvandringen.

Det var et slibrigt koncept. I slutningen af 1997 fik jeg da også en opringning

fra en fremtrædende skikkelse i det danske jødiske miljø, der var bekymret for, hvem der egentlig stod bag, og hvad der foregik bag kulisserne ved disse lejligheder. Man havde nemlig forsøgt at få inddraget også *Mosaisk Trossamfund* i dem.

Der var for så vidt ikke nogen tvivl i så henseende, for det hele stank. Men én ting er fornemmelser, noget andet konkret viden. Så vi satte krystalnatarrangementerne under luppen.⁵⁴⁰

Det pågældende år var det i København formanden for *LO-Storkøbenhavn*, der holdt brandtale i mindet om Krytalnatten, nemlig en ganske ukendt og formentlig i andre sammenhænge helt betydningsløs og uskadelig Peter Kay Mortensen. Oppustet af benovelse over den rolle, han var dumpet ind i som begivenhedernes centrum, kastede han sig da også i sin tale over *Ekstra Bladets* „fremmedhetz“ – altså den nye, faktisk oplysende linje, bladet dengang havde anlagt (jf., ovenfor under kapitel 9, 10) – med den glubende forargelsesappetit, som så ofte kendetegner folk, der ikke har andet at byde på.

Den 10. november kunne endvidere i enhver ordentlig avis læses, hvordan der havde været „krystalnatdemonstration“ i København. Hele 3.-4.000 mennesker samledes her – ifølge pressen – for at højtideligholde årsdagen for indledningen til nazisternes stormløb på jøderne: „Aldrig mere en krystalnat“, „fakler for humanisme“, „fakkeltog mod racisme“, „fakler mod fremmedhad“ og „fakler mod hadet“, som det hed i overskrifterne. Og på billederne kunne ses, hvordan de forsamlede humanisters bekymrede øjne fugtedes i faklernes blafrende skær ved tanken om al den grusomhed, de var fælles om at tage afstand fra.

For at forstå, hvad der forgik, skal vi imidlertid en tur lidt tilbage i tiden. Her opdagede vort hjemlige restlager af Castro- og Mao-tilbedere nemlig, at der var muligheder – og penge – i de højtideligheder, som blev holdt rundt om i Europa på årsdagen for Krytalnatten. Især var et foretagende, der hedder *Rebel*, på tæerne. „Joachim“ og „Trine“ fra *Rebel* foreslog således, at man meldte sig ind i noget, der hedder *United for Intercultural Action*, og som stod for en del af disse krystalnatmanifestationer.

Rebel er et ungdomsforetagende dannet i 1992 med det mål at opbygge et „klasse- og statsløst“ samfund. Det var en „revolutionær socialistisk ungdomsorganisation. ... Vi er socialister, fordi vi ønsker at skabe et helt andet samfund. ... Vi er revolutionære. Ikke fordi vi er tilhængere af borgerkrige og guillotiner, men fordi vi ved, at magthaverne ikke frivilligt opgiver deres privilegier, bare fordi et flertal ønsker det ...“. Sådant siges det i det såkaldte „revolutionære balladeblad“ *Avanti*⁵⁴¹ – som for øvrigt blev udgivet med støtte af bl.a. *SiD*, *Lager og Handel*, *København*, *Sid Anlæg og Bygningsarbejdere*, *Aalborg*, *Dansk Ungdoms Fællesråd* og *1.maj-fonden*.

Medlemmer af *Rebel* sad tungt i *Enhedslisten* og havde i tidens løb deltaget i en del markante aktioner. F.eks. var *Rebel* medarrangør af demonstrationerne i Lund, der førte til optøjer i byen, ligesom *Rebel* deltog i blokaden af Renholdnings-selskabet i Århus i forbindelse med den såkaldte skraldemandskonflikt. I 1996 forsøgte *Rebel* også at ødelægge et af vore grundlovsmøder på Kongeåbroen i Foldingbro. De unge hætteklædte og køllesvingende idealister gjorde sig dengang

bl.a. bemærket ved at rive kroens dannebrogssflag ned og splitte det ad i den gode sags tjeneste.

Rebel indgik i øvrigt i *Autoko (Autonom Koordinering)*, der er betegnelsen for de løbende koordineringsmøder for de autonome grupper.

Men kort sagt: Det var lykkedes for *Rebel* at koble sig på „*United*“. I et andet blad, *Muldvarpen*, forklarede *Rebel* derfor i oktober 1996, hvad der skulle ske herhjemme på krystalnatsdagen dette år: „*Det centrale i Krystalnatkampagnen i år er, at der bliver trukket en direkte linje fra jødeforfølgelsen og op til den forfølgelse af flygtninge som i dag er inden for Europas grænser ... Man kan godt drage en sammenligning med de forhold der gør sig gældende for flygtninge der i dag flygter for at opnå tryghed og sikkerhed, for så kun at blive afvist ved grænsen. Det er i hvert fald, hvad vi har tænkt os at gøre*“.

Meningen var altså „krystal“klar: Den ulykkelige begivenhed fra tredivernes Tyskland, gasovnene, krematorierne og hele molevitten skulle nu kobles til dagens indvandringsdebat i Danmark og bruges som våben mod dem, der ønskede en politik på dette felt, eller som trykte ting, *Rebel* fandt usunde for jævne folk.

Det lykkedes ikke rigtigt i 1996. Men det lykkedes altså i 1997 med hjælp fra bl.a. den tunghjernede københavnske LO-formand. Fremgangsmåden viste sig at være følgende:

I slutningen af oktober uddeltes løbesedler fra noget, der kaldte sig *Krystalnat-initiativet*. Det foregik især steder, hvor nyttige idioter færdedes. Under overskriften „*Stop hetzen – Aldrig mere en krystalnat – nej til racisme – lige rettigheder for alle*“ kunne i sedlerne læses, at *Krystalnatinitiativet* bestod af *Mellemfolkeligt Samvirke*, *INDSAM*, *Komitéen Flygtninge under Jorden*, *Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination*, *Antiracistisk Netværk*, *SOS mod Racisme*, *Ung-Sam*, *Landsforeningen danske Flygtningevenner*, *Fagforeninger mod Racisme*, *FN-forbundet*, *Byggefagenes Samvirke*, *LO-storkøberhavn*, *Jødisk Ungdomsforening*, *Mosaik Trossamfund*, *Arbejderbevægelsens Internationale Forum* og *POEM*.

Løbesedlen opfordrede endvidere interesserede til at „*anbefale*“ krystalnatdemonstrationen, hvilket kunne ske ved indbetaling af 100 kr. på check til en vis Helle Bliddal (boende Strindbergsvej 45, 2500 Valby).

Den 8. november kom så anbefalerannoncen – naturligvis i *Politiken* – med indkaldelse til demonstrationen den følgende dag kl. 17. Heri sås så hvem de mange hjertevarme og rettænkende personer var, som ikke ønskede en gentagelse af Krystalnatten, og som derfor var villige til at spendere 100 kr. på at få deres navn trykt i den anledning. De omfattede i parentes bemærket alt lige fra pensionerede stalinister til og med en højesteretsdommer.

Men på *overfladen* så det – som sædvanlig – alt sammen tilforladeligt ud. Til benefice for dem, der alligevel måtte have deres tvivl, varslede den revolutionære garde endvidere sit *eget* krystalnatarrangement samme dag kl. 13.30 på en helt *anden* lokalitet (nemlig det faste tilholdssted: *Medborgerhuset* på Nørre Alle). Så der var dækket pænt ind.

Men hvem var nu egentlig organisationerne i *Krystalnat-initiativet*. Man hæfter sig ved nogle af dem:

– *Flygtninge under Jorden* og *POEM* er allerede kendt for læseren af disse linjer (se oven for under 1, og 3.1).

– *Anti-racistisk Netværk* blev dannet omkring 1992 netop for at stable en manifestation omkring krystalnatten på benene (dengang med anbefaling af DSU, Enhedslisten, Danmarks Kommunistiske Parti, Venstresocialisterne, Internationale Socialister, Socialistisk Arbejderparti, Danmarks Kommunistiske Parti/marxister-leninister, samt Ind-Støt og Den internationale Liga for Fred og Frihed.⁵⁴² I 1996 genoplivedes „netværket“⁵⁴³ ved et møde i Medborgerhuset Blågården på Nørrebro i København, angiveligt for efter århussiansk forbillede at „skabe en forening mod nazisme, der kan gå ind og yde aktiv modstand“. Herved henvistes i øvrigt til de såkaldte moddemonstrationer, som *Netværk imod organiseret racisme og nazisme* i Århus arrangerede mod Den Danske Forenings møder. „*Netværket*“ stod også bag demonstrationen mod nazimarchen i Roskilde i 1997, hvor dets talsmand var en vis Anne Jessen,⁵⁴⁴ som pudsigt nok tillige havde fungeret som ansvarshavende for *DEMOS Nyhedsbrev*.⁵⁴⁵

– *Fagforeninger mod Racisme* var et organ til nyttiggørelse af fagbevægelsen i den „antiracistiske“ kamp. Som det siges i *Socialistisk Information* (udgivet af *Socialistisk Arbejderparti*) marts 1994: Der er „næppe tvivl om, at kampagnen (LO's „Kampagne mod fremmedhad og for større tolerance og forståelse“, 1993-94, red.) kan og skal bruges i det lokale fagforeningsarbejde mod racisme og fremmedhad. Som eksempel har den løse sammenslutning af 'Fagforeninger mod Racisme' taget initiativ til et samarbejde med LO-sektionerne i København og Frederiksberg om lokale aktiviteter, startende med et pressemøde og et arrangement i Fælledparken den 30. april“.

Ankerpersonen for selve krystalnatarrangementet i 1997 var den på løbesedlen nævnte Helle Bliddal fra Valby (hende som stod for pengeindsamlingen). Hun havde som allerede berørt ovenfor (under 1) tillige været talskvinde for *Flygtninge under Jorden* (se også om dette ovenfor under 1) og i det med det autonome miljø sammenfildrede *Fællesinitiativet mod Racisme* (se ovenfor under kapitel 9, 6.2). Til benefice for ofrene for Krystalnatten og min kontakt i *Mosaik Trossamfund* noterede vi i øvrigt også, at *Fællesinitiativet* i begyndelsen af 1990'erne var indviklet i demonstrationer i anledning af Golf-krigen under sloganet: „Solidaritet med de arabiske folks befrielseskamp – bekæmp zionismen“.⁵⁴⁶

Efter succesen med krystalnatarrangementet 1997, hvor det lykkedes at få den københavnske LO-formand til at videreekke de nye slogans, luftede Helle Bliddal da også i egenskab af talsmand for *Flygtninge under Jorden* sin begejstring.⁵⁴⁷

Tilsvarende opstemthed sporedes ikke hos min jødiske bekendt, da han fik dokumentariet.

13.5 Metoden

Læseren er formentlig allerede blevet stakåndet. Det blev vi som regel også, efterhånden som vi fik gravet os ned i den ene eller anden klistrede affære. Det var let at blive vred og derved miste overblikket. I et arbejde af denne karakter er det derfor væsentligt med mellemrum at trække sig tilbage, se på tingene lidt fra oven, tegne et diagram og ud fra dettes mønster prøve at forstå de overordnede sammenhænge for derigennem måske også at kunne forudse, hvad der vil ske i næste omgang. Lad os derfor tegne et sådant diagram her:

Den „antiracistiske“ venstrefløjs metode omkring krystalnataffæren er en gammel, efterprøvet teknik hos politiske marginalgrupper på begge sider.

De venstrerevolutionære/autonome grupper har ikke mange muligheder for at vinde folkeligt gehør for deres egentlige budskab, såfremt dette præsenteres i sin rene form. De søger derfor at påvirke „den offentlige mening“ ad bagvejen. En af måderne hertil er at kroge sig fast på opmærksomhedssamlende begivenheder. En manifestation i anledning af Krystalnatten, som de fleste jo husker med væmmelse, er glimrende egnet til at samle medieinteresse, der med lidt fingerfærdighed kan bringes til at trække i den ønskede retning.

Disse grupperinger hæfter sig derfor som burrer på den slags begivenheder. Og de prøver dernæst at *koble* disse til de ting, de selv interesserer sig for – i det konkrete tilfælde indvandringsdebatten.

Denne kobling skabes gennem slogans med form af glimmerplatheder, som næsten alle vil kunne tilslutte sig – og som er sådan formuleret, at de dækker også de venstrerevolutionæres *egne* formål. – I krystalnatilfældet „*stop hetzen – aldrig mere en krystalnat – nej til racisme – lige rettigheder for alle*“. Hvem ønsker hetz, krystalnat, racisme eller uligebehandling?

Der opledes dernæst nogle nyttige idioter som „*anbefalere*“ af og pynt på manifestationen, så at den får et tilforladeligt skær. Villige fjolser, der er egnede til dette formål, er som regel ikke svære at finde. Der er nemlig folk nok i høje stillinger rundt om, som er så smigrede ved at komme i forgrunden i vellydende projekter, at de som regel glemmer at stille spørgsmål. De egentlige bagmænd skal blot sørge for at udføre det praktiske arbejde ved manifestationens afvikling, så at de „nyttige idioter“ ikke påføres et besvær, der kunne skræmme dem bort.

Går alt, som det skal, vil man herefter opleve, at mange mennesker bliver tiltrukket af manifestationen. Når dernæst de nyttige idioter her videreekkoer de rigtige slogans, vil slagordene have gode udsigter til at fæstne sig i tilhørernes forstand – især hvis denne ikke er særlig veludviklet.

Og selv om det så skulle blive opdaget bagefter, hvem der i virkeligheden står bag, er det ikke så galt. Bagmændene har jo nemlig i al fald opnået at vise sig offentligt i det „gode selskab“, hvilket hjælper til at tilforladeliggøre dem. De nyttige idioter gør naturligvis for deres vedkommende heller ikke vrøvl. De vil jo nemlig vanskeligt kunne indrømme, at de har kvajet sig. Tværtimod vil de derfor enten hjælpe med til at forhindre, at den virkelige sammenhæng bliver alment kendt, eller de vil ligefrem fremture ved at fremstille manipulatorerne som hæderlige idealister.

13.6 Mødefriheden og de venstreekstremer

Et af ofrene, der blev brugt som brændstof i denne aktivitet, var netop os. Der blev således lavet et utal af manifestationer og aktioner imod os – hele tiden med en snæver og af os velkendt personkreds som drivkraft. Som det allerede er berettet (ovenfor under kapitel 6.1), foregik dette lige fra foreningens start, hvor ingen sådan set kunne vide, hvad foreningen ville komme til at stå for, så vidt som at formålsbestemmelsen slet ikke var formuleret endnu. Derfor er der ingen tvivl om sigtet.

Men det var, som man vil forstå, også komplet ligegyldigt for bagmændene, hvad vi stod for. Det spillede derfor heller ikke nogen rolle for dem, hvad de arrangementer, der „demonstreredes“ imod, konkret drejede sig om. Der blev da også f.eks. „demonstreret“ mod et møde med formanden for *Dansk-palæstinsk Venskabsforening* (v/ den radikale Ole Olsen – som en fremtrædende demonstrant, der var ubekendt med foredragsholderens identitet, i øvrigt kaldte for et „nazisvin“). Ligeledes blev der „demonstreret“ mod møder med Povl Nørager (medstifter af *Folkebevægelsen mod Nazisme* og stifter af *Landsforeningen mod Vold*) og mod et arrangement med en kreds af frihedskampens veteraner.

Men det var da praktisk set også øresønderrivende, komplet ligegyldigt, hvordan tingene egentlig hang sammen. Bagmændene kunne nemlig være sikre på, at aktionernes tåbelighed og egentlige formål aldrig nogen sinde ville blive rapporteret af pressen.

Derfor forblev det ukendt for den brede offentlighed, at grupperingerne bag aktionerne f.eks. i de senere år var en snæver kreds af personer især omkring den allerede omtalte revolutionære organisation *Rød Ungdom*⁵⁴⁸ og det oven for under 4 nævnte *Rebel (Revolutionære Unge Socialister)*. Ideologerne i selskabet fandtes dog især hos det ligeledes erklæret revolutionære foretagende *Internationale Socialister (IS)*. Ligeledes optrådte *Enhedslisten*. Noget andet er, at der jævnlig anvendtes nogle til den enkelte lejlighed opfundne facadeorganisationer (efter konceptet *Xx-by mod Racisme*). Endelig bragtes som regel forskellige fagforeningsfraktioner ind som „anbefalere“.

Tankeverdenen hos bagmændene kendte vi også fra et tidligt tidspunkt. De levede i revolutionsromantikkens verden. Som *Internationale Socialister* siger i et skrift fra 1992, *Smid Racisterne ud*:⁵⁴⁹ „I IS forestiller vi os, at en revolution i Danmark eller i andre lande kommer til at starte med en storstrejke, som varer i længere tid. På et eller andet tidspunkt må de strejkende tage stilling til et grundlæggende problem. Folk er løbet tør for mad, elektricitetsforsyningen er brudt sammen osv.“

Grupperne gjorde den „antiracistiske“ sag til deres, fordi dette tema var et af de eneste tilbageværende, der kunne skaffe den ekstreme venstrefløj opmærksomhed. Som *Internationale Socialister* siger lige ud i *Smid Racisterne ud*:⁵⁵⁰ De tog „antiracismen“ op for at „blive lidt mere kendt“.

Denne markedsføring skete f.eks. ved opbygning af „racistiske“ fjendebilleder, der så skulle „bekæmpes“ med manifestationer, som tiltrak pressen og påvirke-

lige personer. Gennem „kampen“ mod det femmanede „onde“ prøvede grupperne bl.a. at tiltrække naive unge, der så hen ad vejen kunne trækkes længere ind i det „revolutionære“ arbejde. Man ønskede samtidig (ifølge interne oplysninger fra miljøet) at gøre det „ubehageligt“ for folk at komme til vore arrangementer, så at kun de aller mest forhædede mødte op. På den måde kunne „antiracisternes“ beskrivelse af os sådan set være blevet selvopfyldende.

Forudsætningen for, at projektet kunne lykkes, var naturligvis, at offentligheden ikke fik lejlighed til ved selvsyn at sætte sig ind i, hvem vi var, og hvad vore møder faktisk drejede sig om. Derfor gjaldt som fast regel, at „fascister skal ingen ytringsfrihed have“.⁵⁵¹

Midlet til at beskære ytringsfriheden var dels det, der kaldtes „fysisk konfrontation“, dels „anti-racistisk propaganda“.⁵⁵²

Hvad det første angår, var bagmændene tilsyneladende ikke principielt imod vold. Som en deltager i *Internationale Socialister*, sagde til *Ekstra Bladet*:⁵⁵³ „For os er det afgørende i øvrigt ikke, om en aktion er 'legal' eller ej, men om den fremmer kampen eller hæmmer den“. Tilsvarende udsagn forekom med jævne mellemrum i venstrefløjens publikationer. Voldelige aktioner avler imidlertid modvilje hos en dansk offentlighed. Derfor fastholdt „antiracisterne“ konsekvent udadtil, at de aldrig stod bag den slags.

Alligevel udartede de „antiracistiske demonstrationer“ mod vore møder gang på gang: De ankommende mødegæster chikaneredes med spytten, slag og spark. Mødelokalerne blokeredes om muligt fysisk. Lokaleudlejerne og personalet truedes til ikke at medvirke – hvis de da ikke forinden blev ofre for påstandene om, at det var „racister“ og „nazister“, der skulle mødes, og af den grund lukkede døren. Der øvedes også jævnlig hærværk mod bygningerne samt mod deltagerne og arrangørernes ejendele. I mangel af bedre overfaldt „demonstranterne“ endvidere ofte tilstedeværende politi.

Typisk foregik mere voldsomme dele af „moddemonstrationerne“ på den måde, at arrangørerne „opløste“ demonstrationen, hvorefter deltagerne løb ud til alle sider og hver for sig angreb deres mål, medens demonstrationsledelsen, *Enhedslistens* opvarmningstalere og deslige stod tilbage med himmelvendte sveskestene og påberåbte sig at være uskyldige.

„Antiracistisk“ censur kan imidlertid også organiseres på anden måde end gennem fysisk afskæring og håndgribelig vold, nemlig ved hjælp af „anti-racistisk propaganda“: Kunne det lykkes at få folk til at tro, at Den Danske Forening var halv- eller helracistisk, ville de jo nemlig som oftest af sig selv lade være med at sætte sig ind i det, vi fortalte, og undlade at komme til foreningsmøderne. Metoden beskrives af *Internationale Socialister* i *Smid Racisterne ud*:⁵⁵⁴ „Antiracister på skolerne og folk udefra bør argumentere for, at eleverne aflyser møderne (med DDF, red.). Eleverne har en demokratisk ret til at sige: 'vi nægter at høre på DDF's racistiske ævl'.“

Man søgte altså at oparbejde den opfattelse, at det var en god idé at lade være med at sætte sig ind i vore synspunkter og at boykotte de debatmøder, det „desværre (er) blevet populært at afholde med Den Danske Forening“. Kun hvis dette ikke lykkedes, skulle „antiracisterne“ „konfrontere“ „racisterne“.⁵⁵⁵

For at skabe dette adfærdsmønster hos publikum iværksattes en omfattende sværtningskampagne mod foreningen. Til brug for denne klippedes f.eks. i vore skrifter, der herefter citeredes i fordrejet form. Men der fabrikeredes også regulært opdigt. Dette viderebragtes i reglen uimodsagt af medierne – hvilket ophavsmændene naturligvis tog som en bekræftelse på, at digtet var virkelighed. Og historierne eftersnakkedes herefter af udenforstående autoritetspersoner, der gerne ville demonstrere ikke-racistiske sindelag og høj moral, hvilket selvsagt gav billedet yderligere troværdighed.

Kredsen bag tilsmudsningen var lige glade med, om de byggede på løgn. I *International Socialisme*⁵⁵⁶ (temanummer *Bekæmp Racismen*) fortæller en fra *Internationale Socialister* f.eks., at det er „ude af proportioner“ at sammenligne Den Danske Forening med den franske eller tyske „nationalfront“, men at det ikke „gør noget i propaganda-øjemed at smide lidt smuds“. I *Smid Racisterne ud*⁵⁵⁷ tales også om vigtigheden af, at der opnås „bred opbakning til ... at smudse DDF til“.

Den frie presse var jo da også i så henseende til at stole på: Den medvirkede helt som forudsat i konceptet.

13.7 Det gode i det dårlige

Igennem hele dette forløb gjorde politiet stort set ikke noget for at få stillet bagmændene til ansvar, uanset at begivenhederne gang på gang implicerede tydeligt forhåndsplanlagt vold, trusler, hærværk mv. Kun en enkelt gang kom det til et regulært forsøg på at oprulle mødeterroren ved kilden. Hillerød politi arresterede således i 1994 13 deltagere i en maskeeret og bevæbnet overfaldskommando, der herefter blev dømt efter straffelovens mødeterrorparagraf.⁵⁵⁸ Det viste det sig, at adskillige af dem i forvejen var kendte voldskriminelle.⁵⁵⁹ Karakteristisk nok kom der imidlertid først gang i sagen, da jeg personligt gjorde politimesteren opmærksom på paragraffens eksistens. Ydermere var det sådan, at han var motiveret til at forstå, hvad det drejede sig om, idet han var tidligere chef for *PET*. I Århus forstod politiet også udmærket, hvad der foregik, og vi fik et samarbejde, som vel ikke medførte retsforfølgning af bagmændene, men som dog hen ad vejen gjorde det vanskeligt for dem at operere voldeligt. Andre steder kunne det være umuligt blot at få den lokale ordensmagt til at begribe, hvad den stod over for – selv når vi henviste politimesteren til at kontakte Justitsministeriet for at få bekræftet alvoren i det, vi sagde (ministeriet var udmærket informeret).

Spørgsmålet var, hvorledes vi skulle håndtere dette.

På det ene side var det indlysende, at pæne mennesker som regel ikke er forhædede nok til i det lange løb at kunne stå for både spytklatter, stenkast og uartige tilråb, når de skal til et møde – for slet ikke at tale om den omtale, der gang på gang fremkom i en presse, som i reglen helt ukritisk og uimodsagt viderebragte „demonstranternes“ løgnehistorier. Endvidere var der jo altså en risiko for, at vi ved at fastholde mødeaktiviteten ville fremprovokere stribevis af sådan sanseløs sværtningsreportage, hvorfor offentligheden efterhånden vanskeligt ville

kunne undgå at tro på den. De fleste går jo ud fra, at der sjældent går røg af en brand, uden at der er ild i den.

På den *anden side* var det også indlysende, at vi alligevel ikke gennem møder alene kunne regne med at få så mange mennesker i tale, at folkestemningen lod sig vinde på den måde. Vi ville tværtimod som allerede nævnt (ovenfor under kapitel 6 og 11) være henvist til at opgenerere interesse ad indirekte vej.

Derfor blev beslutningen, at vi ville fastholde møderne som middel til at skabe opmærksomhed, hvilket tydeligvis helt kunne overlades til de „antiracistiske“ demonstranter. Gennem denne opmærksomhed kunne vi håbe på, at den tænkende del af offentligheden ville blive provokeret til at skaffe sig flere oplysninger om, hvad balladen egentlig drejede sig om. De kunne så præsenteres for et materiale, der ville få dem til at stejle over modsætningen mellem på den ene side den måde, medierne præsenterede tingene på, og på den anden side de virkelige forhold. Det var jo sådan set kun denne *tænkende* del af offentligheden, det var væsentligt at få fat i. Danmark styres som bekendt ikke af flertallet af vælgerne, men af de vælgere, der er i stand til at ændre flertallet, fordi de tænker over tingene og flytter sig derefter.

Endelig var det jo således, at det var aldeles fortræffeligt at få fremvist og derved associeret „antiracisterne“ og de højtråbende humanister med de hætteleklædte personer, der gang på gang kom i slagsmål med politiet omkring møderne.

Denne strategi viste sig lønsom. Møderne kørte derfor videre, indtil *Dansk Folkeparti* havde etableret sig så fast, at der her var en platform for en regulær, oplysende informationsvirksomhed, som „antiracisterne“ allerede på grund af omfanget ingen jordisk chance havde for at hindre. Fra dette tidspunkt var det heller ikke mere strategisk hensigtsmæssigt at lave noget, der skyggede for arbejdets videreførelse direkte i Folketinget.

På det personlige plan var det imidlertid mærkeligt at opleve retssamfundets laden stå til i dette såvel som i andre anliggender. Det system, børnene lærer om i skolen, kan man ikke regne med, når det virkelig gælder. Det er degenereret.

Denne forstemmende konstatering opvejes imidlertid af mange positive oplevelser. Det hører således til de absolutte undtagelser, at jeg blev intimideret af almindelige mennesker. De tilfælde, hvor jeg blev forsøgt fysisk generet uden for møderne, var tilsyneladende mestendels planlagte forsøg på fra „antiracistisk“ side på at skræmme mig til tavshed. Det er således vanskeligt at genkende den behandling, Pia Kjærsgaard er udsat for. Men den kan vel tilskrives den omstændighed, at hun er kvinde, hvorved nogle mindre vellugtende psykologiske reaktionsmønstre indtræder i mennesker med de karakteregenskaber, som så rigeligt mønstres hos hendes modstandere.

Tværtimod har jeg gang på gang oplevet, at folk er kommet hen for at tage i hånden og sige tak. Buschauffører har uopfordret holdt bussen tilbage, for at jeg kunne komme med og nå det nødvendige, de sagde, jeg jo nok havde gang i. Taxachauffører, som standsede op og tilbød at køre gratis hvorhen, det behøvedes. Tjenere og restauratører, som nægtede at modtage betaling. Og et utal af

mennesker rundt om i landet, der stillede et måltid varm mad og en seng til rådighed under de mange rejser.

Jeg lærte under samværet med disse repræsentanter for det Danmark, det officielle Danmark ikke vil være bekendt, hvad der rører sig i sjælene. Det var nyttigt, når vi skulle formulere budskaberne. Det beviste også, at der var noget at slås for.

KAPITEL 14

Ringen sluttes

Hvis læserne har kunnet følge med i beskrivelsen af det vanvidsscenario, som var en bærende del af „kampen“ mod såkaldt fremmedhad og racisme, er de formentlig grundigt trætte. Det var vi i hvert fald hver gang, vi havde arbejdet os igennem en ny bunke informationer om disse ting. Jeg må imidlertid bedrøve læserne: Det bliver være endnu. Tingene i disse miljøer kører i ring: Kigger man efter tilstrækkeligt langt ude på den ene yderfløj, ser man rumpetterne af den anden.

14.1 Grundlovsdag i Hillerød

Grundlovsdag den 5. juni 1995 lidt før kl. 11 ringende de danske nynazister til *Ritzaus Bureau* og meddelte, at de var ankommet til Hillerød. Kl. 11.30 kunne vore folk på stedet konstatere, at de havde besat den plads, hvor foreningens grundlovs møde dette år skulle finde sted.

Det var ikke nogen overdrivelse. Parkanlægget var okkuperet – politiet an slog af ca. 150 iført mærkeligt tøj og med hagekorsprydede træskjolde. Ud over dem i anlægget var der også oppe i byen en del unge mennesker, som prøvede at undgå at se påfaldende ud, men som man kunne gætte var dukket op i håb om at få fingre i nogen af de autonome, der som regel følger i kølvandet på nazisterne (og omvendt).

Gode råd var dyre. Skulle vi bede politiet rydde stedet? Det kunne have medført et større slagsmål midt i byen. Og selv når politiet måtte have vundet slaget, så var okkupanternes forstærkninger bare sivet ind på pladsen sammen med mødepublikum for derefter at folde hagekorsflagene ud.

Der kunne ikke holdes noget grundlovs møde under disse forhold, og det vidste alle involverede godt.

Nynazisternes formål var naturligvis heller ikke at få lejlighed til at høre grundlovstaler, de alligevel var ligeglade med. Det var at skaffe sig medieopmærksomhed og at opsuge nysgerrige og unge, der bare var kommet for bal ladens skyld, eller fordi de ikke ville gå glip af muligheden for at uddele et blå øje til en autonom.

Det lykkedes dem til fulde at få denne opmærksomhed. På 2 timer lykkedes det dem også at hindre et møde hos os. Det havde „antiracisternes“ ikke været i stand til gennem 8 år.

14.2 Nynazistisk akkvisitionsstrategi

Det er tragisk, at man omkring et dybt alvorligt anliggende skal bruge tid på 200 fjollede autonome og lige så mange fjollede nynazister. Men virkeligheden er som sagt, at pressen har kædet disse sølle eksistenser sammen med debatten om indvandringen på en måde, så at der ingen vej var – og er – uden om. Lad os da derfor afslutningsvis punktere også de medieskabte myter om, hvordan de 200 nynazister arbejder, som menes at kunne true den åndelige velfærd hos os andre 4,8 millioner etniske danskere.

Nynazisternes arbejdsform svarer *ikke* til, hvad pressens farverige reportager lader formode. Jeg ved ikke, hvad der forårsager den systematiske mangel på virkelighedsnærhed i mediernes behandling af emnet. En bekendt i det jødiske miljø, som ligeledes har iagttaget fænomenet, mener, at det nok skyldes, at pressen slet ikke er interesseret i kendsgerningerne, eftersom farvelagte, sprudlende fremstillinger giver flere læsere, lyttere og seere.

Hvorom alting er, så er Grundlovsrådsmødesagen fra Hillerød illustrativ for nazisternes markedsføringsstrategi. Denne er tilsyneladende følgende:⁵⁶⁰

Deres afsæt er medieomtale. *Omtalen* i sig selv er således afgørende for dem, og det er ganske ligegyldigt, om den er negativ, dvs. svulmer med forargelse over og advarer mod nazismen. Selve omtalen hjælper nemlig til at placere dem som en *faktor* i de unges bevidsthed. Deres leder, Jonni Hansen, har således sagt ligeud til flere aviser, at al omtale er bedre end ingen omtale. Eller som den såkaldte „nazijæger“ Frede Farmand, der var hos dem i 20 år, sagde til mig i 1990: Det fremmer nazisterne, når der anvendes hårde metoder over for dem, for det giver dem mere „blæst“ – så stiger de som drager i vinden.

Dernæst prøver nazisterne at brunere (altså nazistemple) passende personer og foretagender. Grunden er den fra reklamen velkendte: Når der sættes lighedstegn mellem på den ene side en vare, der gerne skulle sælges (i dette tilfælde nazismen), og på den anden side noget, som kunderne i forvejen nærer positive følelser for, vil disse følelser let smitte af på varen. – Og så opnås der jo altså samtidig en forfladigelse af de unges opfattelse af, hvad nazisme er, således at betænkeligheden ved at nærme sig de *virkelige* nazister svinder. Det er i parentes bemærket derfor, der endog er gjort forsøg på at give det udseende af, at nazister og gamle modstandsfolk har et eller andet fælles „tankegods“.

Det er også værd at mærke sig, at nazisterne ganske vist er imod den massive indvandring til Danmark. Men de er sådan set ikke interesserede i, at Folketinget *løser* de problemer, der er fulgt i kølvandet herpå. Hvis problemerne nemlig bare vokser, medens folketingspolitikkerne snakker, bliver der grobund i offentligheden for opfattelsen af, at der skal en ny politisk „kraft“ til. I bladet *National-socialisten*⁵⁶¹ er eksempelvis fremhævet, at det ville være ønskeligt, om der kom 300.000 flygtninge på én gang, så at enhver kunne føle sig hensat til en mellemøstlig basar ved at kigge ud af gadedøren.

Nazisterne har heller ikke noget imod, at samfundets spidser blæser på demokratiets spilleregler. Så kan folk jo nemlig selv se, at demokratiet ikke fungerer som styreform. Hvis pæne mennesker f.eks. må gå til møde i en sky af spytklat-

ter og sten, uden at politiet hindrer det, kommer de lettere i tanke om at få en ny holdning til tingene.

Tilsvarende anser nazisterne det for udmærket, hvis der fæstner sig den opfattelse i offentligheden, at pressen ikke er til at stole på. For hvis pressen lyver om andet, så lyves der vel også om dem – ikke?

Nazisterne er i øvrigt helst fri for „konkurrerende“ partier og organisationer – altså sådanne, der arbejder for en løsning på indvandringsproblemet inden for det eksisterende politiske systems rammer og på ikke-racistisk grundlag. Foretagender af denne art søges derfor overtaget på den ene eller anden måde, således at de kan bruges som „sluser“organisationer, gennem hvilke folk gradvis bringes i større nærhed af nazismen. Det var et sådant overtagelsesforsøg, vi var udsat for op til omkring 1991. Lykkes overtagelsen ikke, søges den pågældende organisation modarbejdet og dens arbejde umuliggjort – hvilket vi også oplevede. Det kan f.eks. foregå ved, at nazisterne omfavner den i demonstrativ sympati. Farmand kaldte det for „det våde kys“. Nazisterne leverer i en sådan fase råmaterialet til den nødvendige kompromittering af de uønskede. Så vil pressen – som regel – udrette resten.

Genkender læseren noget?

De ønskede og de mindre ønskelige

En gang imellem driver Vorherre spas med os.

Den 10. oktober 2000 besluttede Det videnskabelige Råd ved *The International Institute of Economics and Law* i Moskva at gøre mig til russisk æresprofessor. Samme dag havde *Der Bundesauftrage für die Unterlagen des Staatssicherheitsdienstes der ehemaligen Deutschen Demokratischen Republik* (administrator af den østtyske sikkerhedstjeneste *Stasis* arkiver) i Berlin inviteret gamle „koldkrigere“ inklusive undertegnede til åbning af en udstilling på Frederiksberg Rådhus om *Stasis* (statssikkerhedstjenestens) aktiviteter i det nu hedengangne, kommunistiske Østtyskland.

Sådan kan det gå. Det så lykkeligt sammenbrudte politiske rædselsregimes værktøjer lå på udstilling for en koldkriger, der blev modtaget som hædersmand i Moskva.

Historien har imidlertid ingen ende, men gentager sig selv i stadig nye varianter: Der var bemærkelsesværdigt mange modstandere af de senere års multi-etniseringssdille blandt gæsterne i hallen, herunder også flere af „vore folk“, som Toldstrup yndede at kalde mere direkte implicerede. Man kunne faktisk blive helt betænkelig ved tanken om, at uvenlige kredse ville kigge sig om og notere de besøgendes identitet ved denne begravelse over den østtyske terrorstat. Begravelser er farlige at deltage i, når man er nødt til at arbejde i det stille.

Et utal af figurer har passeret forbi i miljøet på vor side gennem den tid, der er gået. Stærkest fæstnet på nethinden står dem, der af loyalitet over for noget så forældet, primitivt og latterligt som det danske samfund smøgede ærmerne op og år efter år efter år simpelt hen bare gjorde tingene.

Nogle er almindeligt kendt, andre har holdt sig i baggrunden. Atter andre var som allerede berettet ligefrem så ekstremt meget i baggrunden, at de overhovedet kun eksisterede som anonyme skikkelser selv for foreningens ledelse, så vidt som at vi kun kendte dem gennem de oplysninger, de sendte.

Det siges, at et lands udviklingspotentiel kendes på, hvorledes det behandler sine dissidenter. Det er formentlig rigtigt. Det er jo som regel ikke dem, der er sysselsat med at nyde frugterne af allerede tilvejebragte tilstande, der er hurtigst til at reagere på nye påvirkninger, udfordringer og trusler. Den forfølgelse, nutidens dissidenter i vort demokratiske og med talrige menneskerettighedsforetagender omgærdede politiske system risikerede ved at stå frem, var imidlertid en sådan, at det let kunne blive ubærligt at leve med. Det kom endog så vidt, at foreningens redaktør, Sune Dalgård, i en periode lavede bladet sammen med et ungt menneske, hvis identitet kun jeg og ikke Dalgård kendte. – Hvilket

Dalgård i øvrigt med sin erfaring fra tilsvarende besværligheder for besættelsestidens frie presse dog uden problemer affandt sig med.

Lettere blev det ikke af, at de i kredsen, der mest naturligt havde kunnet påtage sig at styre foreningen indadtil og tegne den udadtil, ofte afstod fra at involvere sig i det helt nødvendige praktiske arbejde. Et klassisk eksempel er Søren Krarup, hvorfra der i årevis kom formaninger om dit og dat, som vitterlig i reglen var meget fornuftige, men som slet ikke tog højde for de med gennemførelsen forbundne byrder, der blot forudsattes løftet af andre, som ganske enkelt ikke havde kræfter til det. Det endte som bekendt med, at Krarup (og Langballe) i foråret 2002 meldte sig ud gennem meddelelse til medierne i anledning af, at foreningens næstformand Poul Vinter Jensen i et foredrag for egen regning i Sverige sammenlignede den muslimske invasion med en ny pest.⁵⁶²

Forholdene på personelsiden var således uhyre vanskelige. Opgaverne var til enhver tid større end kapaciteten til at løfte dem. Det havde derfor også været ønskeligt, om de anonyme såvel som de kendte ude i periferien havde involveret sig tættere. Nu måtte der tværtimod ofte allokeres ressourcer på blot at holde en operativ kontakt i gang. Mange kræfter gik udelukkende med at nyttiggøre og koordinere indsatsen fra mennesker, der ikke var og for himlens skyld heller ikke ønskede at blive tilknyttet foreningen endsige blot blive „set“ på vor side, men som i øvrigt kunne gøre og også faktisk gjorde en masse. Vort job var i denne situation at sikre, at de ydre betingelser for brug af denne ressource var til stede, så der kunne løftes i flok, selv om flokken ikke var til at se og heller ikke fandtes formelt.

I virkeligheden burde personelmanglen have været langt mindre. Danskere er som regel udmærket i stand til at finde ud af, hvis noget kører skævt. Men alt for mange har det med at lade stå til, indtil den er 1 sekund i tolv. Ydermere er det jo således, at selv hvis en dansker meget vel kan se fornuften i at *gøre* noget her og nu, så skal det helst være alle mulige *andre* end lige netop pågældende *selv*, der skal udrette det.

Det gik op for mig som årene gik, at ganske mange var klar over, hvorledes stod til. De fleste kunne imidlertid ikke bruges til noget. Jeg husker et karakteristisk eksempel, nemlig svigersønnen til en kollega. Pågældende, der er en fremtrædende erhvervsmand, drillede min kollega med dennes bekendtskab med mig. Under en selskabelig sammenkomst, hvor vi alle tre mødtes, gik jeg derfor i struben på ham. Overraskende nok svarede manden, at han da var ganske på det rene med, at vi havde ret, og at det forholdt sig som vi sagde, samt at muslimerne sandsynligvis vil overtage hele butikken inden for hans børns levetid, hvis der ikke blev gjort noget. Men, føjede han til: Til den tid var han jo heldigvis selv død.

Folk af denne type, som uden at blinke er villige til at ofre deres børn, når de blot ikke selv risikerer at få griset palævillaen til, var langt mere talrige, end man selv i sin værste fantasi kunne have forestillet sig. Gopler uden hæder og ansvarlighed som flød rundt i universet klamrende sig til deres personlige, behagelige tilværelse.

Den konstante mangel på arbejdskraft til at løse det helt overvældene antal

opgaver medførte naturligvis, at vi ind imellem også fik nogen med et mindre jordnært forhold til virkeligheden inden for dørene. „Landbytosserne“, som de er blevet kaldt i sammenhæng med *Fremskridtspartiet*. Altså mennesker af den type, der tiltrækkes af al usædvanlig aktivitet, eller som øjner mulighed for selv-promovering, de ikke kan skaffe sig gennem personlig kvalitet. Det var jo imidlertid ikke altid lige let at vide på forhånd, hvem der hørte til i denne kategori, hvorfor der kunne gå nogen tid, førend vi kom af med dem igen.

Det gjorde vel ikke så meget i sig selv, så vidt som at en forening med vor indretning jo ikke bindes af, hvad den ene eller anden uden for styrelsen måtte foretage sig. Problemet var bare, at disse mennesker sagtens kunne finde på at tiltage sig vort navn og med dette i knaphullet gøre og sige mærkelige ting. Dette rapporteredes naturligvis så af pressen med begejstring som noget, der kunne tilskrives os. Endog os komplet ukendte personer er på den måde blevet fremstillet som „fremtrædende“ foreningsmedlemmer eller som hørende til i foreningens „inderkreds“ – ja ligefrem som identisk med denne.

Hertil kom så de regulære infiltratorer, som først blev trætte, når de opdagede, at det var den selvsupplerende styrelse, der bestemte, og at de ikke kunne gøre sig håb om at erobre ledelsen. Selv journalister kunne finde på at melde sig ind under dække – eller at møde op som fordækte observatører på møder, hvorfra de så rapporterede i tilforladelige, autentiske former om deres „afsløringer“ fra det i reglen offentlige, ganske åbne arrangement.⁵⁶³ Det bidrog naturligvis til stigmatiseringen af foreningen. Men de skaffede den omtale, som hjalp med at skabe den ønskede ballade om vort anliggende. Kun ved et par enkelte lejligheder har vi derfor afvist journalister. Den ene gang skyldtes det, at den pågældende samtidig var observatør for de hætteklædte „antiracister“ udenfor, der på den måde søgte at orientere sig om, hvorledes stenene bedst kunne kastes gennem vinduerne (vi havde rapportører blandt modtagerne af hans observationer). Ved en anden lejlighed afviste jeg Frede Farmand af den grund, at hans fysiognomi virkede fysisk generende på omgivelserne. Han løber i øvrigt vistnok den dag i dag rundt med båndoptagelser fra det pågældende – igen for normale folk offentlige – møde under foregivende af, at det drejer sig om et hemmeligt arrangement i „inderkredsen“.

Vi oplevede imidlertid også det fuldstændig ukontrollerbare element. Et klassisk eksempel var et debattmøde stablet på benene af de lokale i en provinsby, som mere eller mindre havde tvunget en af byens fremtrædende socialdemokrater til at forsvare sine anklager mod os offentligt ansigt til ansigt. Det var – som vanligt – en fornøjelse at få fat i kraven på en sådan karl. Diskussionen skred da også planmæssigt frem, og den stakkels mand fremstod mere og mere som det sølle fjols, han i virkeligheden var. Hen mod mødets slutning sker der så det, at en opkogt dame i forsamlingen springer op og uden, at den forvirrede ordstyrer får stoppet hende, begynder at råbe de værste uhyrligheder om indvandrerne i en hysterisk tone. Herved fik socialdemokratens medbragte klakører et påskud til at forlade mødet „i protest“. Det hele blev forevigt af TV, som derved havde løggen om os i hus.

Jeg troede først, at det var en provokation arrangeret af vore modstandere –

den slags er nemlig også forekommet. Realiteten var imidlertid, at den noget uheldigt udseende dame oprindelig var en hæderkronet gammel CD-er, altså indbegrebet af Mimi Stilling Jacobsens menneskekærlighed. I denne egenskab havde hun giftet sig med en galant udseende mandsperson med smørstemme af muslimsk herkomst. På den måde var det så gået på bedste vis, idet hun – tilført al den uventede kvindelige ynde, hun nu fik hvisket i øret – førte sig frem i byen i opslidset kjole, medens kavaleren for sit vedkommende optjente den nødvendige tid til at få sig en permanent opholdstilladelse. Da denne tid var udbragt, fik hun et spark i den fyldige bagdel med samt et nyt syn på de fremmede, som hun så altså afreagerede på vort møde.

Enden på historien

16.1 „Succeskriterier“

Baggrunden for russernes venlige behandling af mig var, at jeg fra midten af 1990'erne hjalp med at lave en erhvervsjuridisk uddannelse ved en af deres institutioner. Jeg havde i sin tid advokeret for en sådan herhjemme som alternativ til den traditionelle jurauddannelse, der nemlig var stagneret på de erhvervsorienterede områder. Da en erhvervsjurauddannelse kom på benene ved Bertel Haarders initiativ som undervisningsminister, søgte jeg over på Handelshøjskolen i Århus, hvor professoratet i erhvervsret stod ledigt, og hvor de følgende år gik som deltager i et til tider hæsblæsende arbejde på at holde den nye juralinje på benene. Efter Murens fald blev stofområdet, der indtil da slet ikke havde eksisteret i Østeuropa, naturligvis af stor interesse i forbindelse med reorganiseringen af disse landes økonomiske struktur. Så da henvendelsen kom fra Moskva, var det nærmest en moralsk forpligtelse for en gammel koldkriger at sige ja.

En kold decemberdag i 1998 sad jeg derfor sammen med rektoren for *The International Institute of Economics and Law* – en elskværdig ældre professor i historie med et helt usædvanligt organisationstalant. I kraft af dette forestod han et vidt forgrenet netværk af lokale institutioner, der mindede om vore egne handelshøjskoler. Efter at vi havde drøftet erhvervsjuraprojektet, lændede han sig tilbage i stolen og spurgte: „Og hvad er så vore succeskriterier?“

Det er også hos os blevet moderne at opstille kriterier for, hvornår man har succes. Systemet var vel fra begyndelsen tænkt anderledes, men teknikken plejer i dag at være den, at der formuleres nogle mål, som man i forvejen er sikker på allerede at opfylde, således at omgivelserne kan konstatere, hvor dygtig man er til at nå dem efter en rum tids formodet høj kvalitetindsats. Det var imidlertid åbenlyst, at rektoren på den anden side af bordet havde godskrevet sig idéen sådan, som den oprindelig var ment, og nu forventede, at jeg opregnede noget, hvorudfra vi hen ad vejen kunne efterprøve, om instituttets medarbejdere rundt om i Rusland var gode nok til at leve op til den nye tid. Jeg var ikke forberedt på spørgsmålet – og ville alligevel næppe formå at give indtryk af, at jeg vidste, hvornår folk i Vladivostok gør det rigtige. Så jeg svarede det, der først faldt mig ind: Succes, sagde jeg, har vi, når gnomerne strømmer til og lader som om, det er dem, der har lavet det hele.

Rektor var nær trillet ned ad stolen af grin. Åbenbart er den slags fænomener universelle og ikke kun begrænset til den danske oplevelseshorizont.

Man kan på samme måde spørge, hvordan det skal kunne aflæses, om arbejdet på at få ændret den afsindige indvandringspolitik har haft succes eller ej. Ses det på, hvor mange fremmede der bliver afvist ved grænsen eller hjemsendt

(„repatrieret“)? På hvor mange fede katte, der har mistet levebrødet, eller hvor stor en del af lobbyen, der er blevet overladt til sit eget selskab? På fordelingen af stemmerne ved folketingsvalget? På om de andre forsøger at give det udseende af, at de hele tiden har været på vor side? Eller på hvad?

Når Folketingets sammensætning ændredes, som det skete ved valget i 2001, hvor både *Socialdemokratiet* og *Det radikale Venstre* røg ud i kulden i anledning af det skrækkelige, de har gjort, ja så er der naturligvis i al fald *en* eller anden form for succes, som man kan håbe at have ydet sit lille bidrag til.

Denne succes vil imidlertid næppe føre til noget triumftog som markering af en sejr. Et arrangement af denne karakter med hornfanfarer og det hele ville være alt for provokerende – og alt for belastende for alt for mange betydningsfulde mennesker.

Man skal heller næppe vente sig, at ankermændene for den forkerte politik nu vedgår at have handlet forkert. Dertil er de alt for bundet prestigemæssigt til deres gamle holdninger. De kan selvsagt umuligt indrømme hverken over for sig selv eller andre, hvor meget fejl de har taget, og hvor uansvarligt og ødelæggende, de bar sig ad. Disse mennesker vil højst lige så stille glide ud i mørket. Når f.eks. en Nyrup Rasmussen engang erklærede, at *Dansk Folkeparti*, som i dag sidder med det største procentuelle andel af traditionelle arbejderstemmer, aldrig vil blive stuerent for ham, er det indlysende, at han ikke senere kan nå til det modsatte resultat. Han vil være henvist til at affinde sig med, at han aldrig selv vil kunne være leder af et parti, der måtte blive afhængig af Dansk Folkepartis stemmer. Det har han da åbenbart også gjort. Og når en administrerende direktør i *Dansk Industri* Hans Skov Christensen kaldte dem, der mente noget andet end han selv, for „svinehunde“ og „griseavlere“, er det indlysende, at han har overset, at det skrevne ord, man lader efter sig, er endnu mere bindende end ægteskabet, og at man ikke kan forvente at nå særlig langt i sammenhænge, hvor samme svinehunde sidder med ved bordet.

Men aktivitetsprofilen hos dem, der har mulighed for at *nedtone* det forkerte, de gjorde – altså for at i al lempelighed at omdefinere tingene og for at vise lidt beredevillig hjælpsomhed på rette tidspunkt – er naturligvis en indlysende målestok. Tænker man efter i disse baner, bliver det også klart, at der uden at nævne navne er ikke så helt få i denne gruppe.

Netop i kraft af naturen i denne succes og ud fra behovet for at få vendekåberne ud af hulerne vil der imidlertid ikke kunne aflæses nogen succes i den forstand, at det kommer til at flyde med ros og tak til dem, der sagde fra i tide. Naturligvis ville det være en forfriskende afveksling at opleve, om der blot en enkelt gang et enkelt sted ville blive givet en enkelt anerkendelse af det, der faktisk blev ydet. Men sligt ligger uden for rækkevidde. Det er jo et led i selvforståelsen hos de sidste dages hellige, at de i virkeligheden hele tiden har ment det rigtige og har virket for den rette politik, som de derfor kun har sig selv at takke for. I øvrigt er anerkendelse af ting, de forkerte mennesker har udrettet, den danske natur dybt imod. En Jens Toldstrup, der opbevarede sine under krigen erhvervede udenlandske ordner – inklusive en amerikansk, der kun uddeltes i 13 eksemplarer – stablet i en cigarkasse, fandtes f.eks. end ikke kvalificeret til optagelse i *Den blå*

Bog (som man af samme grund anstændigvis bør holde sig uden for). Når en mand som Niels Ebbesen i sin tid ligefrem blev officiel helt, var det formentlig, fordi han var så betænksom at miste livet i tide ved belejringen af Skanderborg.

Derfor: Om det så påvises hundreder af gange, at det var Den Danske Forening, der havde ret i sine faktaoplysninger og forudsigelser, og ikke de fantasi-rige kreatører af „officielle facts“, så skal man ikke vente at se dette noteret af en eneste avis, sagt i en eneste TV- eller radioudsendelse eller omtalt i en eneste nutidshistorie. End mindre skal man naturligvis vente sig at se nogen anerkendelse andetsteds af en foreningsaktivitet, som i væsentlige forgreninger slet ikke blev almindeligt kendt.

Derfor er det nødvendigt at nøjes med at måle succesen på, at det parti, der inden valget i 2001 markedsførte sig på et program, der stort set er en genskrivning af foreningens 1993-program, også blev det, som de afgørende dele af vælgerne støttede ved valget. Samtidig kan man i det stille glæde sig over, at de forslag, vi sloges for i slutningen af 1980'erne – om henvisning af flygtninge til lejre i deres nærområder, tvangsmæssig hjemsendelse af afviste asylsøgere osv. – ét efter ét er blevet til officiel regeringspolitik.

16.2 Og hvad nu?

Efter folketingsvalget i 2001 fik *Dansk Folkeparti* afgørende indflydelse på Christiansborg. Dette indebar vitterlig en ny politisk situation. Hvis vælgerne vidste fuldt ud, hvor alvorligt det i virkeligheden er fat, og hvor groft de gamle partier har svigtet, ville mange flere vælgere antagelig også gå samme vej. Der er imidlertid ikke råd til at fortabe sig i ønsketænkning. Hvad er der sket siden valget?

Den virkelighed, som er beskrevet oven for i kapitlerne 1-5, forbliver en virkelighed, som ingen bortforklaring eller statistisk omdefinition på, hvad en dansker er, vil beskytte os mod. Vi må også se i øjnene, at der ikke kan skaffes de enorme midler, der skal til for at lette indvandringstrykket gennem ulandsbistand til de respektive hjemlande. Status er, at befolkningskonjunkturerne i Mellemøsten og Afrika er løbet løbsk, og at der ikke spores nogen alvorlig vilje i området til at bringe fødselstallet under rimelig kontrol inden for den aktuelle planlægningshorisont, sådan som det f.eks. er sket i Kina med étbarns-politikken. Status er endvidere, at man aldrig kan vente sig nogen virkelig økonomisk og teknisk udvikling de steder, hvor menneskene koncentrerer sig om at være småligt misundelige på lande, der har skabt en sådan, om 5 gange dagligt at flyde rundt på bedetæpper med enden i vejret, og om at holde deres kvinder gemt under sorte lagner. Hvorledes skal man f.eks. realistisk kunne gøre sig håb om at påvirke tilhængerne af en kultur, hvis forkyndere under den 2. golfkrig fordømte forsøget på at skaffe irakerne af med den folkemorder, der har slået i hundredtusindevis af dem selv ihjel?⁵⁶⁴ En kultur hvis mest markante bidrag til moderne teknologi har været opdagelsen af, at det lader sig gøre at surre sig selv fast til en bombe og hive i udløseren, når der dukker nogen op, man ikke bryder sig om?

Det ligger endvidere klart, at det nye verdensproblem, børnebomben har

skabt, ikke kan løses ved at anbringe disse regioners overskudsbefolkning i kulturelt set helt uforlignelige lande, hvor de så kan mangfoldiggøre sig selv og deres problemer yderligere. På den måde skabes ikke grundlag for en fredelig verden, men tværtimod for det modsatte.

Den eneste vej frem er derfor at tvinge disse mennesker til at blive hjemme, indtil de indser, at de blive nødt til at bringe orden i eget hus. Både de og vi må således forstå, at det ikke er nogen guddommelig ret at kunne flytte rundt på kloden efter eget ønske og behov.

I så henseende er dansk politik nu på rette vej. Men der er langt igen. Blot at nulre frem og tilbage med kommaer og punktummer i den danske udlændingelovgivning er under de herskende forhold ude af proportioner. Det svarer til, at en filatelist, hvis stråtag står i flammer, bruger tiden på at omordne sin frimærkesamling i stedet for at smide vand på ilden.

Når menneskelige samfund har stået ved korsveje, hvor der skulle vælges og træffes beslutning i store, nye spørgsmål, har det ikke sjældent være således, at selv fremtrædende, højt begavede mennesker tabte orienteringen. Andre har været ude af stand til at træffe beslutning om noget som helst, fordi dagens og vejens evige småproblemer gav dem et tunnelsyn, der hindrede dem i at se det væsentlige.

Det er derfor nødvendigt at holde fast i det centrale, nemlig at enhver statsmagts – herunder den danskes – første pligt er at sikre sine egne borgere sikkerhedsmæssigt og socialt, samt at denne sikkerhed er ved at gå i spåner hos os i disse år:

Vor *fysiske* sikkerhed er truet. En tredje verdenskrig er nu i gang om, hvilken ideologi, der på overordnet plan skal tegne menneskehedens fremtid. Den har blot andre former end de to første, *dels* fordi fjenden har en anden infrastruktur, *dels* fordi han udmærket er klar over sine manglende chancer over for os med traditionelle militære midler. Krigen implicerer imidlertid et kæmpemæssigt sikkerhedsproblem for os, netop fordi den fra modstanderens side ikke foregår på blanke våben, men derimod med civile midler og overfald på forsvarsløse mennesker.

Den *økonomiske* balance mellem samfundets indtægter og forbrug, som er forudsætningen for danske borgers sociale tryghed, er også truet. Ikke blot er personsammensætningen inden for fremmedgrupperne en sådan, at disses træk på de sociale systemer forholdsmæssigt langt overvejer de etniske danskere. *Oven i* skal lægges de umådelige mængder af vitaminer og kroner, som talløse særforanstaltninger til fordel for vore uindpasselige gæster opsuger, udgifterne ved fortrængningen af vore egne fra sociale boliger og til det af samme grund overophedede private ejerboligmarked samt meget andet. Byrden ved alt dette tegner i sidste ende til at blive ubærlig, eftersom der jo også bliver færre danske unge til at tilvejebringe samfundets værdier. Og den lettes vel at mærke ikke af drømmesyner om, at gæsterne vil rykke ind i stedet for de manglende danske unge. Grundlæggende er de jo altså ikke kommet for at slide sig en pukkel til i arbejdet på at opretholde en høj levestandard for fremtidens danske gamlinge,

der levede i en sådan grad over evne, at de end ikke fik børn nok til at reproducere sig selv.

Hvis der skal bevares rimelige forhold her i landet, er det nødvendigt, at helt uforlignelige og økonomisk belastende folkegrupper ikke få lov til at slå rødder og etablere sig varigt på dansk grund. Forudsætningen for at undgå dette er, at vi ikke lader uassimilerbare mennesker få langtidsophold, så at de får lejlighed til at kroge sig fast og hen ad vejen opnå statsborgerskab, hvorved de jo vanskeligt kan hindres i at trække *endnu* flere til hjemmefra (f.eks. gennem ægteskab). Dette tilsiger bl.a., at alle unødvendige opholdstilladelser til personer i sådanne grupper afvikles. Endvidere tilsiger det, at der ikke mere gives statsborgerskab til personer med en kulturel baggrund, som kolliderer med vestlige værdier. Endelig tilsiger det, at der iværksættes et målrettet repatrieringsprogram.

Hvad er der indtil nu gjort i så henseende?

Alle gode kræfter – de gamle partier, organisationerne og institutionerne – arbejder i realiteten *stadig* hvileløst på at *forbedre* disse menneskers muligheder for at *blive* her. Stillet over for det dybt ubehagelige, det er at sige til gæsterne, at nu er det tid at bryde op og tage hjem, fortaber man sig stadig i tågede visioner om muligheden for at indpasse dem i det danske samfund. Man vrider hjernen og står på hovedet for at finde metoder til at få de fremmede sluset ind på arbejdsmarkedet, sikre dem boliger, danskundervisning og uddannelse på egne vilkår osv. osv., og der bruges kæmpemæssige beløb af skatteborgermidler på dette formål.

„Integration“ kaldes det. Men der er i realiteten tale om bistand til massiv etablering af en fjendtlighedsindret og stærkt belastende kultur her. Resultatet vil jo nemlig blot være, at denne kulturs tilhængere får *endnu* større muligheder for at sætte sig *endnu* bedre fast, stille *endnu* flere krav og hente *endnu* flere slægtninge herop.

Derfor vokser disse grupper da også stadig uophørligt i antal. I kvartalet før disse linjer blev skrevet, hvor den nye, borgerlige regering markedsførte sig som „strammer“, voksede alene det *officielle* antal indvandrere og efterkommere med, hvad der svarer til 24.000 mennesker årligt.⁵⁶⁵ Det svarer nogenlunde til folketallet i Hjørring eller i Frederikshavn eller til over halvdelen af bornholmerne.

Hvorfor skal vi blive ved med at høre om „integration“ uden at det gøres klart, hvad der ligger i dette fænomen, og hvordan de grundliggende problemer skal afhjælpes?

Hvorfor glemmes det stadig, at skal freden og roen sikres her i landet, så er der kun én tilgængelig vej, nemlig repatriering af de mennesker, der ikke lader sig indpasse i den vestlige kulturramme?

Hvorfor laves der stadig prognoser over befolkningsudviklingen, hvor der bruges det let misforståelige udtryk „efterkommere“, uagtet det faktiske *fremmed-* tal ad åre vil forøges drastisk ud over, hvad rummes under den *statistiske* definition på begrebet efterkommere?

Hvorfor søger man at bilde offentligheden ind, at det er en af Gud given ting, at tilstrømningen ikke lader sig stoppe? En verdensdel, der har forsvaret sig med held to gange inden for sidste århundrede mod kæmpemæssige militærapparater

– nazismen og kommunismen – er altså ude af stand til at forsvare sig mod en hær bevæbnet med barnevogne og kufferter?

Hvorfor får vi at vide, at det er nødvendigt at modtage disse mængder af problemskabere for at opveje et vigende fødselstal i et land, som i forvejen er overbefolket, og som har al udsigt til at kompensere for den – for tiden – vigende arbejdskraftmængde gennem udnyttelse af de teknologiske fremskridt? Hvorfor tages der ikke højde for, at kloden af i dag er et lukket system, hvor der ikke længere er uendelige ressourcer at tage af, af hvilken grund det nu drejer sig om at sikre basis for en anstændig tilværelse på den jord vi har, og ikke om at tage imod en masse mennesker, som har berøvet sig selv muligheden for en fornuftig tilværelse hjemme. Vi har i dag et forbrug, der lægger beslag på 6,58 hektar pr. indbygger.⁵⁶⁶ Det svarer til, at her kun er plads til ca. 15 personer pr. kvadratkilometer. Men her er i dag over 100.

Hvorfor skal vi i det hele taget fortsat lytte på vrøvlet om, hvor strålende det er at opløse alt, hvad der har med Danmark at gøre? Er spørgsmålet om, hvor man bor og har hjemme, blot et bekvemmelighedsanliggende? En udsendelse på TV 1 9/4 2003 illustrerer tankegangen hos nutidens arkitekter for vores allesammens fremtid. Den drejede sig om en (p.t.) herboende mellemøstlig læge – efter det oplyste uundværlig super-specialist i et eller andet – som var dybt gal i hovedet over, at han ikke uden videre blev accepteret som dansker. Så han overvejede da at flytte teltpælene til USA i stedet med sine ifølge udsendelsen uforlignelige ydelser. Danmark var kort sagt et forbrugsgods, som man kan til- eller fravælge efter behov og smag. Derfor forekom det da også udsendelsesledelsen åbenlyst forunderligt, at en til formålet indforskrevet keredansk cand.mag.-familie tilsluttet Dansk Folkeparti og velsignet med en uanvendelig uddannelse af den art, store ånder har udtænkt, ikke med det samme slog til og udnyttede fristende muligheder for at tage job i Tyskland eller Kina.

Risikerer vi ikke som det mikroskopisk lillebitte land, vi er, at ødelæggelsesprojektet faktisk lykkes? Hvor vil vi så stå? Når engang denne tidsalders fædrelandsfornægtende modedille er overstået, skal danskerne så løbe rod- og hjemløse rundt i verden, medens større og derfor mere modstandsdygtige nationer fortsat vil kunne tilbyde deres indbyggere et ståsted?

Hvad skal da de gøre, der organiserede oprøret med indvandringspolitikken?

Tja, en del af dem er ikke svære at få øje på, når man betragter udviklingen i og omkring Folketinget. Andre er placeret anderledes. Mennesker, der i årevis har levet og åndet for at provokere etableringen til at vægne op, har ikke altid let ved at indse, hvornår kampen går ind i en ny fase.

Min egen holdning er den, at efter de afgørende spørgsmål i sidste halvdel af 1990'erne var sat effektivt på den politiske dagsorden, og de faktiske forhold var belyst i de almindelige medier, og efter at der i øvrigt var kommet et seriøst parti til eksistens, som havde gjort vort anliggende til partiets politik, ja så var der ikke mere for mig personligt at udrette. Det var også min opfattelse, at det let kunne skabe „flimmer på skærmen“, hvis nogen fortsatte med at tumle rundt ude i buskene. Jeg argumenterede følgelig for at lægge foreningen i mølpose ved

at gøre den til et rent udgiverforetagende og i denne forbindelse placere den ikke helt uanselige formue på en passende måde.

Ikke alle var enige i denne linje. Et eksempel, der viste dette, udspillede sig i efteråret 2001, hvor foreningens daværende styrelsesmedlem Peter Buhl pludselig søsatte en medieprovokation, der var forberedt længe før, og som vi andre for længst havde glemt. Den gik ud på at tilbyde et par børnehaver, at repræsentanter for foreningen ville kom ud og spille børneteater om indvandringen. Skuespillerne ville så slutte med at uddele slik til poderne. Forhåbningen var naturligvis, at nogen af de menneskevenner, der også findes i børnehaver, ville blive forargede og alarmere pressen – hvor vi herefter kunne hænge børnehaverne ud for selv at hjernevaske børnene i modsat retning. Vi havde i parentes bemærket noget af det materiale til rådighed for formålet, som pædagogernes organisationer i sin tid udarbejdede til hjernemassage på de små. Tanken var også, at med lidt hjælp fra rygmarvstænkende journalister ville det hele måske endog komme i TV „live“, så at vi kunne klæde en eller anden hellig børnehavelærer af, medens alle sad og så på.

Buhl er en fremragende akademiker, tænker og internationalt anerkendt insektsforsker. Han gør en kæmpeindsats. Men nogen praktiker er han ikke. Så han havde desværre ikke forhørt sig hos os andre, om planen stadig var aktuel, end-sige justeret brevudkastet til børnehaveskrivelsen for stavfejl. Han satte desuden sagen i gang midt i efterårsferien, hvor han havde bedst tid, men hvor der ikke var nogen til at følge op. – Og da han så kom på live i TV i den bedste sendetid som håbet, havde han glemt, at der var tale om en happening. Det hele kørte derfor af sporet – oven i købet lige netop forud for valget, hvor vi skulle have ligget fladt for ikke at skygge for *Dansk Folkepartis* valgkamp.

Dette skærpede problemstillingen med hensyn til den fremtidige aktivitetsprofil, der var blevet diskuteret flere gange både i foreningens ledelse og under større møder. Bortset fra dem, der ikke ville stoppe, fordi det var blevet en kær vane for dem at baldre hellige kar, kom der i denne forbindelse også andre argumenter frem, som ikke lod sig afvise. Blandt visse af de ældre i kredsen herskede således den opfattelse, at folk ikke er til at stole på, når de først er blevet politikere. Desuden argumenterede flere for, at det var nødvendigt at bevare et højt beredskab ude i landskabet for det tilfælde, at *Dansk Folkeparti* skulle gå hen og glemme, hvad der er nødvendigt. Der henvistes også til, at der måtte kompenseres for *Dansk Folkepartis* svage infrastruktur på mange af de områder, der er af betydning i en politisk kamp i Folketinget, derved at de fleste såkaldte sagkyn-dige og eksperter har set sig bedst tjent med at løbe efter de gamle partier.

Status blev derfor, at foreningen stadig består som redskab til at bide dem i haserne, som måtte vise sig mindre gode til at huske på, hvad det hele drejer sig om. Den vil måske blive mere aktivistisk med årene, jeg véd det ikke. Aktivisme er ikke min force, og hvis danskerne ikke gider tage sig sammen til at drage de indlysende konklusioner af de informationer, der med så stort besvær og omkostning er lagt frem for næsen af dem, må de jo nok have lov til at dø i deres lænestole.

Litteratur

Der foreligger en omfattende litteratur med relation til indvandrere og flygtninge. Væsentlige dele af den er imidlertid ikke let at finde. Den Danske Fornings hjemmeside (www.dendanskeforening.dk) indeholder en liste over såkaldt dissidentlitteratur. I øvrigt kan især henvises til følgende:

Andersen, Poul E. (red.), *Islam som udfordring til EU*, 2002

Bjergager, Erik, *Baby-Bomben*, 1994. Red Barnet. De grundlæggende og nyeste oplysninger om befolkningsseksplosionen, løsningsmodeller og konsekvenser, herunder folkevandringer.

Buhl, Peter Neerup, *Menneskerrettigheder i Konflikt*, 2000. Ytringsfrihed og national selvbestemmelse i en folkevandringstid.

Buhl, Peter Neerup, *Det nationale Gennembrud*, 1999. Europæiske modstandere af multikulturalismen.

Buhl, Peter Neerup, *Kampen mod Grænserne*, 1998. Fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965-1990.

Buhl, Peter Neerup, *Kampen mod Grænserne* Bind II, 1999. 1990'erne: Multikulturalismen etableres.

Buhl, Peter Neerup og Mogens Glistrup, *Retssagen mod islamlobbyen*, 1999.

Coleman, David, Bent Jensen, Søren Pedersen og Eskil Wadensjö, *Indvandringen til Danmark. Internationale og nationale perspektiver*, Rockwool Fondens Forskningsenhed, 1999.

Dahlerup, Ulla, *Fattigdom på vandring. Om indvandringen til Danmark siden 1970'erne*, 2000.

Danmarks fremtid – dit land – dit valg ... Dansk Folkeparti 2001. Partiets gennemgang af indvandringspolitikken samt tal, statistik og regelsæt på området.

Danskeren, samtlige numre (foreligger for hovedpartens vedkommende i samlet indbinding).

Farah, Eduardo, *Økologisk Ideologi 1*, 1987. Opgang og nedgang for menneskelige samfund som en økologisk proces.

Fem år for Danmark, DDF 1992. Om Den Danske Forenings omtumlede fem første år, hvor modstandernes udemokratiske metoder stilles frit til skue.

Forbudte Foredrag, 1997. Taler holdt i Den Danske Forening 1996-97.

Glistrup, Mogens, *De fremmede i landet*, 1991 og 1994.

Hasselbalch, Ole, *Viljen til Modstand*, 1990. Om overtagelsen af Danmark – samt om dem, der organiserer modstanden.

Hasselbalch, Ole : *Svig*, 1993. Om hvad det officielle Danmark fortav, da Hille-rød byråd nægtede DDF mødelokaler – indeholder mange afsløringer af, hvad der gemmer sig bag den „antiracistiske“ kulisser.

Hasselbalch, Ole, *Pressenævnet*, 1994. (Om det nævn, der burde føre tilsyn med, at pressen overholder de presseetiske regler).

Honeyford, Ray, *Udviklingen af et flerfolket (multi-etnisk) samfund*, DDF 1987.

Indvandrere i Danmark, Danmarks Statistik 1998.

Indvandrerne og arbejdsmarkedet. Mødet med det danske velfærdssamfund, red. Gunnar Vilby Mogensen og Poul Chr. Matthiessen, Rockwool Fondens Forskningsenhed, 2002.

Integration i Danmark omkring årtusindskiftet. Indvandrernes møde med arbejdsmarkedet og velfærdssamfundet, red. Gunnar Vilby Mogensen og Poul Chr. Matthiessen, Rockwool Fondens Forskningsenhed, 2000.

Islam. Integration eller?, Dansk Kultur, 1999.

Jervas, Gunnar, *Flygtningeexplosionen – vår tids ödeskris?* Utrikspolitiska Institutet, Stockholm. Foreligger også i en dansk oversættelse.

Konzelmann, Gerhard, *Den islamiske udfordring*, 1980.

Krørup, Søren m.fl., *Hvad med Danmark?* Indvandringspolitik, flygtningelovgivning, Dansk Flygtningehjælp, 1986. Det første organiserede forsøg på at råbe det officielle Danmark op og gøre opmærksom på indvandrer- og flygtningeproblemets karakter.

Mogensen, Gunnar Vilby og Poul Chr. Matthiessen, *Mislykket Integration? Indvandrernes møde med arbejdsmarkedet og velfærdssamfundet*, Rockwool Fondens Forskningsenhed, 2000.

Mogensen, Gunnar Vilby og Poul Chr. Matthiessen, *Indvandrerne og arbejdsmarkedet. Mødet med det danske velfærdssamfund*, Rockwool Fondens Forskningsenhed, 2002.

Nyt fra Rockwool Fondens Forskningsenhed, diverse numre.

Udlænding '97. En talmæssig belysning af udlændinge i Danmark, Indenrigsministeriet 1998. Ministeriets officielle oplysninger.

Noter

- 1 26/4 1973.
2 Nr. 11, 1970.
3 Nr. 9, 1971.
4 „I går, I dag, I overmorgen“, Indvandrer-
rapport, Ishøj 1990.
5 *Betænkning om Udlændingelovgivningen*, nr. 968/1982, s. 91.
6 Se i øvrigt *Danskeren* 3/1992.
7 Erik Lund, *Pilotundersøgelse blandt tamilske Flygtninge*, 19/6 1989.
8 <http://www.census.gov/ipc/www/>
9 Instruktionerne er afbilledet i *B.T.* 28/4 1991.
10 Refereret i bl.a. *Jyllands-Posten* 31/10 1991.
11 Aprilnummeret 1989.
12 *Berlingske Tidende* 30/6 1991.
13 Se f.eks. *B.T.* 19/6 1991 og hans bog *Din egen dag er kort* (1996) s. 387 f. S. 27.
14 *Berlingske Tidende* 3/7 1991.
15 Se f.eks. om de afghanske flygtninges vægring ved at forlade Danmark med kurs mod hjemlandet, *Jyllands-Posten* 19/10 2002.
16 *Urban* 14/2 2003.
17 F.eks. *Berlingske Tidende* 8/4 1998 og *Aktuelt* 10/7 1997.
18 F.eks. *Jyllands-Posten* 5/10 1997.
19 Se f.eks. *Jyllands-Posten* 12/4 2003.
20 Se *Jyllands-Posten* 30/3 2003.
21 F.eks. *Information* 15/3 1997 og *Berlingske Tidende* 24/1 1997.
22 27/9 1986.
23 18/8 1992.
24 Mere i *Danskeren* 4/1992.
25 Jf. *US Census Bureau*, <http://www.census.gov/ipc/www/> .
26 Se til illustration f.eks. hjemmesiden
27 *Documenting the Persecution of Christians in the Islamic World* – <http://domini.org/openbook/home.htm>.
28 *Jyllands-Posten* 31/7 2001, se i øvrigt også samme 30/6 2002.
29 Se *Danskeren* 2/1999.
30 *Berlingske Tidende* 13/11 og 18/11 2001.
31 *Jyllands-Posten* 14/8 2001.
32 *Jyllands-Posten* 13/8 2001.
33 *Jyllands-Posten* 15/7 2001.
34 Se om affæren i øvrigt skolens blad nr. 1 og 2/1992.
35 Jf. særnummer af *Danskeren*, september 1989, s. 3.
36 Refereret efter *Jyllands-Posten* 12/9 2000.
37 *Danskeren* 1/1992.
38 *Katastrofen i tal og Fremmedstatistik for husmænd*, *Danskeren* 4/1996 og 2/1998 samt *Befolkningsudviklingen, Danskeren*, særnummer oktober 1993.
39 Offentliggjort i *Jyllands-Postens* kronik 11/9 1998.
40 Se f.eks. *Jyllands-Posten* 28/2 2003.
41 Oplysning fra kilde ved den japanske ambassade.
42 Forholdene er omfattende beskrevet i *Danskeren* gennem alle årene.
43 Se Sune Dalgård og Troels Lund i *Danskeren* 1 og 3 1991, jf. *Times International* 23/4 1990.
44 Se *Danskeren* 1/1998.
45 Den syriskfødte forfatter Fahmy Almajid, jf. *Jyllands-Postens* København sektion 31/10 2002.
46 Se artiklen *De skjulte tal* i *Danskeren* 1/1994.
47 Se f.eks. *Jyllands-Posten* 25/2 2003.

- 48 Se i øvrigt *Danskeren* 3/1994, 6/1995, 6/1997, 6/1998, 1/2000 samt særnum-
mer august 2000.
- 49 Se *Danskeren* 1/1999.
- 50 Se også om andre poster på det århu-
sianske budget *Danskeren* 5/1998
- 51 *Folkebladet* 20/1 1988.
- 52 Refereret efter *Jyllands-Posten* 18/8
2001.
- 53 *Økonomisk oversigt*, december 1997,
kapitel 6.
- 54 *Jyllands-Posten* 19/9 2002, jf. oplæg fra
Venstre.
- 55 *Danskeren* 1/1995.
- 56 Om udgifterne se i øvrigt f.eks. *Dan-
skeren* 2/1998.
- 57 Politirapportens s. 4 og 5.
- 58 Brev 23/6 1987.
- 59 *Jyllands-Posten* 20/3 1987.
- 60 B.T. 19/3 1987.
- 61 *Ekstra Bladet* 19/3 1987.
- 62 *Aktuelt* 19/3 1987.
- 63 *Politiken* 19/3 1987.
- 64 *Berlingske Tidende* 19/3 1987.
- 65 Om de celebre detaljer se Jesper Lang-
balle i *Jyllands-Posten* 12/9 1988.
- 66 Brev af 19/9 1988.
- 67 27/9 1988.
- 68 19/9 1989.
- 69 4/10 1988.
- 70 25/10 1988.
- 71 10/11 1988.
- 72 29/11 1988.
- 73 8/1 1989.
- 74 10/2 1989.
- 75 2/5 1989.
- 76 17/8 1989.
- 77 11/9 1989.
- 78 19/12 1989.
- 79 21/12 1989.
- 80 6/3 1990.
- 81 14/3 1990.
- 82 19/3 1990.
- 83 16/5 1990.
- 84 Spørgsmål 415.
- 85 Spørgsmål 403.
- 86 Spørgsmål 402.
- 87 12/10 1988.
- 88 Dateret 27/9 1988.
- 89 Særnumre april 1988 og september
1989.
- 90 Brev af 8/4 1989.
- 91 Breve af 8/4 1989 og 30/7 1990.
- 92 Brev af 3/9 1990.
- 93 Brev af 29/10 1990.
- 94 Jf. *En ny udlændingepolitik. Et oplæg*,
Justitsministeriet 1991.
- 95 Brev af 31/5 1992, j.nr. 1990-1112-
220 ja/ah.
- 96 Se nedenfor under kapitel 13, 1.
- 97 *Jyllands-Posten* 18/10 1990.
- 98 Breve af 7/5 og 13/5 1998.
- 99 Brev 11/5 1998.
- 100 Brev af 13/5 1998.
- 101 *Berlingske Tidende* 5/3 1988.
- 102 10/3 1988.
- 103 11/3 1988.
- 104 Se også *Danskeren* 6/1999.
- 105 11/10 1999.
- 106 9/12 1987.
- 107 *Jyllands-Posten* 16/6 1988 og brev af
22/12 1988, svar fra *Flygtningehjælpen*
10/1 1989.
- 108 13/1 1989.
- 109 23/1 1989.
- 110 Se *Danskeren* 1997/3. Papiret er date-
ret 06-03-97/mi, men hertil knytter sig
en række bilag og diagrammer for på-
virkningsindsatsen, et særligt papir om
håndteringen af pressen mv.
- 111 Brev af 16/9 1989.
- 112 *Jyllands-Posten* 24/10 1987.
- 113 *Berlingske Tidende* 21/10 1989.
- 114 *Weekendavisen* 20/10 1989.
- 115 Af 3/10 1989.
- 116 12/10 1989.
- 117 Om affæren se i øvrigt min bog *Viljen
til Modstand* s. 45 samt min kronik i
Berlingske Tidende 30/10 1989. Det af
Foss bortcensurerede indlæg er trykt i
Danskeren 5/1989.
- 118 17/11 1989.
- 119 23/11 1989.
- 120 Se også *Danskeren* 2/1990.
- 121 *Danskeren* 1/1997.
- 122 Brev 16/3 1990.
- 123 Brev 20/6 1988.
- 124 17/12 91, S 281 1991.

- 125 22/11 1990.
 126 Af 1/9 1991.
 127 Ved brev af 22/11 1991.
 128 Brev af 6/3 2001.
 129 Se nærmere *Danskeren* 5/1989.
 130 *Fakta om indvandringen – Danskeren*,
 særnummer, september 1990.
 131 *Folketingstidende* spalte 3165.
 132 Spalte 3180.
 133 Se i øvrigt anmeldelsen i *Danskeren* 1/
 1991.
 134 På s. 23.
 135 S. 40.
 136 S. 33.
 137 8/9 1990.
 138 10/9 1990.
 139 10/9 1990.
 140 S 179 1990.
 141 10/8 1990.
 142 3/9 1990.
 143 27/11 1991.
 144 *Berlingske Tidende* 19/1 1992.
 145 Informationschef Finn Slumstrup, *Jyl-*
lands-Posten 16/6 1988.
 146 Den 18/7 1990.
 147 24/1 1989.
 148 *Politiken* 13/2 1989.
 149 *Folketingstidende* spalte 3160.
 150 Brev af 4/12 1991.
 151 30/1 1992.
 152 Se f.eks. *Jyllands-Postens* leder 28/4
 2003. Se også samme blad 12/7 2003:
 Knap 40% af de penge, danskerne gav
 til Flygtningehjælpen i 2002, gik til
 administration fremfor flygtninge.
 153 *Ekstra Bladet* 24/9.
 154 30/9 1986.
 155 Se *Danskeren* 4 og 6/1990.
 156 23/9 1990.
 157 I *Berlingske Tidende* 10/10 1990 hed
 det f.eks. i en overskrift: „Flygtninge-
 hjælpen må afskedige efter fiasko“.
 Brev 5/10 1990.
 158 *Politiken* 23/4 2003.
 159 10/10 1990.
 160 Se 4/1990.
 161 Se *Danskeren* 2/1994 og 2/1995.
 162 Se *Danskeren* 5/1995.
 163 Se *Danskeren* 4/1992.
 164
 165 Vurderingen var sluppet gennem cen-
 suren på DR på P 3 17/4 1990 kl. 6.00,
 hvor vi opsamlede den.
 166 25/4 1988.
 167 1/5 1988.
 168 12/5 1988.
 169 *Udlændinges Kriminalitet*, 1986, s. 68.
 170 3/5 og 18/5 1988.
 171 Se f.eks. *Danskeren* 7/1989.
 172 *Danskeren* 4/1989.
 173 20/10 1989.
 174 Se *Danskeren* 2/1996.
 175 *Jyllands-Posten* 13/6 2001.
 176 *Jyllands-Posten* 26/9 1998.
 177 *Ekstra Bladet* 29/3 2000. Se i øvrigt
 Vesselbos kronik i *Berlingske Tidende*
 8/8 1995 om „de feudale meningsdanne-
 res“ censur.
 178 *Ekstra Bladet* 30/11 2000.
 179 *Berlingske Tidende* 3/5 2000.
 180 B.T. 9/10 1997.
 181 *Jyllands-Posten* 8/3 2000.
 182 *Ekstra Bladet* 28/12 1997.
 183 Se *Ekstra Bladet* 22/2 og 23/2 1999.
 184 Se *Aktuelt* 5/9 1987, 15/10 1987, *Pol-*
itiken 15/10 1987 og *Jyllands-Posten*
 30/10 1988.
 185 Se f.eks. *Berlingske Tidende* 1/10 1987
 og *Jyllands-Posten* 6/10 1987.
 186 Hun havde således ved en anden lej-
 lighed påstået sig overfaldet af 6 mænd
 og slået ned med karateslag, hvilket ser
 ud til ikke at passe. Se også nedenfor
 under kapitel 9, 5.1.
 187 Nemlig 7/9 1989.
 188 Brev 20/3 1990 fra denne.
 189 Breve af 14 og 23/12 1998 samt 25/1
 1999.
 190 *Berlingske Tidende* 14/6 1992.
 191 *Hjemmeværnet*, juni 1992, s. 6.
 192 Samme nr., s. 9.
 193 Offentliggjort i *Danskeren* 3/1995.
 194 *Jyllands-Posten* 5/11 1995.
 195 Udtalt af Foss i *Berlingske Tidende*
 10/12 1991.
 196 Se herom f.eks. *Danskeren* 3 og 6/2000.
 197 *Jyllands-Posten* 21/7 1996.
 198 4/1997.

- 199 Se f.eks. *Jyllands-Posten* 10/1 1997.
200 3/12 1991.
- 201 Fra hans forord til *En ny udlændingepolitik Et oplæg*, Justitsministeriet 1991.
- 202 F.eks. på Lærerhøjskolen 28/2 1989 efter 18 års ophold her i landet.
- 203 F.eks. *Aktuelt* 10/8 1989, *Berlingske Tidende* 7/8 1989 og *Information* 5/8 1989.
- 204 *Aktuelt* 8/2 1991.
- 205 *Netværksavisen* nr. 1/1990.
- 206 *Aktuelt* 21/9 1989.
- 207 *Aktuelt* 29/7 1991.
- 208 *Kristeligt Dagblad* 29/11 1990.
- 209 *Weekendavisen* 10/3 1989.
- 210 *Jyllands-Posten* 2/10 1988.
- 211 F.eks. *Berlingske Tidende* 11/1 1991.
- 212 *Aktuelt* 8/2 1991.
- 213 Til *Ekstra Bladet* 29/2 1992.
- 214 Se f.eks. *Ekstra Bladet* 12/9 1988, *Aktuelt* 22/5 1988 og 18/6 1988.
- 215 *Ekstra Bladet* 12/11 1988.
- 216 *Ekstra Bladet* 20/4 1987.
- 217 *Politiken* 24/6 1992.
- 218 11/2 1990.
- 219 *Berlingske Tidende* 11/2 1990.
- 220 21/3 1989.
- 221 12/9 1988.
- 222 16/10 1988.
- 223 16/12 1988.
- 224 F.eks. i *Jyllands-Posten* 21/3 1989.
- 225 21/10 1991.
- 226 21/10 1991.
- 227 8/5 1990.
- 228 Jf. Peter Buhl, *Menneskerettigheder i konflikt*, indledningen.
- 229 S. 186 ff.
- 230 Trykt i *Ugeskrift for Retsvæsen*, 2000 s. 2234 ff. Se om sagens indhold i øvrigt i hans bog *Retssagen mod Islamlobbyen*.
- 231 *De fremmede i landet*, 1994. Se også *Retssagen mod Islamlobbyen*.
- 232 Læserbrev i *Ekstra Bladet* 5/4 1997.
- 233 Brev fra Københavns Politi af 3/6 1997, j.nr. 01aa-170-11-97/1.
- 234 Se i øvrigt om en virkelige rækkevidde af disse internationale forpligtelser f.eks. *Danskeren* 2/1994 og 6/1999.
- 235 Se f.eks. Lars Adam Rehof og Tyge Trier, *Menneskeret*, s. 377 f.
- 236 Se min bog *Svig*.
- 237 Se om episoden *Viljen til Modstand* s. 31 f.
- 238 *Politiken* 1/7 1994.
- 239 21/9 1993.
- 240 *Berlingske Tidende* 4/8 1985.
- 241 28/8 1991.
- 242 *Berlingske Tidende* 16/2 1988.
- 243 *Horsens Folkeblad* 5/8 1996.
- 244 *Jyllands-Posten* 11/3 2000.
- 245 *Jyllands-Posten* 5/9 1999.
- 246 *Jyllands-Posten* 7/3 2000.
- 247 *Jyllands-Posten* 18/12 1994.
- 248 *Jyllands-Posten* 1/2 2002.
- 249 *Jyllands-Posten* 6/12 1994.
- 250 Samme Jytte Hilden i *Århus Stiftstidende* 26/3 1996.
- 251 *Ekstra Bladet* 15/10 1991.
- 252 Anker Jørgensen i *Ekstra Bladet* 15/3 1985.
- 253 Anker Jørgensen i *Ekstra Bladet* 17/10 1991.
- 254 13/10 1987 (*Folketingstidende* spalte 331).
- 255 B.T. 19/9 1995.
- 256 B.T. 18/6 1990.
- 257 22/9 1990.
- 258 *Berlingske Tidende* 8/10 2002.
- 259 *Jyllands-Posten* 12/10 1993.
- 260 *Jyllands-Posten* 20/11 1991.
- 261 *Folketingstidende* spalte 175.
- 262 Arne Melchior i Folketinget 9/4 1991 (*Folketingstidende* spalte 4287).
- 263 *Jyllands-Posten* 1/2 2002.
- 264 *Jyllands-Posten* 4/8 1990.
- 265 *Jyllands-Posten* 10/10 1993.
- 266 *Berlingske Tidende* 24/9 1989.
- 267 *Information* 19/1 1990.
- 268 B.T. 18/6 1990.
- 269 Se *Danskeren* 1/1997.
- 270 B.T. 17/10 1991.
- 271 B.T. 15/8 1993.
- 272 28/8 1991.
- 273 Folketinget 3/12 1991 (*Folketingstidende* spalte 3180).
- 274 B.T. 15/7 1993.
- 275 *Jyllands-Posten* 27/10 1991.

- 276 Se i øvrigt om Ritt Bjerregaard *Danskeren* 2/2002.
- 277 *Ugebladet Mandag Morgen* 1/11 1993.
- 278 *Jyllands-Posten* 13/6 1990.
- 279 *Århus Stiftstidende* 3/5 1994.
- 280 *Ekstra Bladet* 23/4 1994.
- 281 *Jyllands-Posten* 1/12 1994.
- 282 *B.T.* 27/5 1996
- 283 *Berlingske Tidende* 19/8 1990.
- 284 *B.T.* 11/7 1990.
- 285 *Berlingske Tidende* 26/7 1992.
- 286 *Politiken* 6/8 1990.
- 287 *Jyllands-Posten* 1/4 1993.
- 288 *Ekstra Bladet* 11/6 1995.
- 289 *Jyllands-Posten* 1/4 1993.
- 290 *Jyllands-Posten* 7/3 1992.
- 291 *Jyllands-Posten* 26/3 1992.
- 292 *Nr.* 1/1997.
- 293 Se *Danskeren* 1/1996.
- 294 *LO-bladet* 14/11 1995.
- 295 *Jyllands-Posten* 11/11 1995.
- 296 Nærmere om dette foretagende *Danskeren* 2/1996.
- 297 Se f.eks. *B.T.* 29-30/11 og 1/12 2000 samt *Ekstra Bladet* 16/3 2001.
- 298 3/4 1995.
- 299 Ombudsmandens sagsnr. 1995-83-010 VL.
- 300 16/6 1995.
- 301 13/11 95, AF cirkulære 11/95.
- 302 Ifølge *DR* 30/3 2000 organiseret af *Initiativet mod Fremmedhad*.
- 303 *Danskeren* 4/1998 og *Jyllands-Posten* 24/6 1998.
- 304 Jf. *Jyllands-Posten* 3/8 1998. Se om foreningen også *Danskeren* 4/1999.
- 305 Se *Danskeren* 6/1996.
- 306 *Danskeren* 1/1995.
- 307 *Jyllands-Posten* 21/4 2002.
- 308 Se forsøgene på at sætte ansigter på enkeltpersonerne, f.eks. *Fyns Stiftstidende* 10/9 1995 og *Jyllands-Posten* 15/10 1995.
- 309 Se i øvrigt om affæren *Danskeren* 4/1994 (og om nævnet f.eks. *Danskeren* 3/1997).
- 310 *Berlingske Tidende* 8/8 1995.
- 311 Se f.eks. oven for under kapitel 7, 3, om *Flygtningehjælpens* informationsstrategi eller Ole Hammer og Charlotte Toft i bogen *Det flerkulturelle Danmark*, 1995, s. 115 ff, med opregningen af, hvorledes dette mål ifølge forfatterne skulle fremmes. Så sent som i 2003 har man kunnet opleve, at en organisation som den statsbetalte *Mellemfolkeligt Samvirke* fra sit repræsentantskabsmøde udsender buller om, at *Dansk Folkeparti* har for stor indflydelse (*Jyllands-Posten* og *Ritzau* 28/4 2003).
- 312 Se *Danskeren* 6/1996; i øvrigt også 5/1994 samt 1 og 6/1995).
- 313 *B.T.* 25/6 1990.
- 314 *Politiken* 1/12 2001.
- 315 *TV-Zulu* 24/3 2001.
- 316 *Berlingske Tidende* 3/3 1985.
- 317 *Politiken* 20/6 1999.
- 318 *Ekstra Bladet* 14/1 1992.
- 319 *Jyllands-Posten* 16/2 1985.
- 320 *Jyllands-Posten* 16/5 1991.
- 321 *Politiken* 24/4 1988.
- 322 *Aktuelt* 14/12 1991.
- 323 *Jyllands-Posten* 11/1 1994.
- 324 *B.T.* 21/3 1990.
- 325 *Politiken* 3/11 2002.
- 326 *Politiken* 22/11 1989.
- 327 *Ekstra Bladet* 1/12 1991.
- 328 *Jyllands-Posten* 25/5 1991.
- 329 *Politiken* 15/4 1992.
- 330 Jf. *Weekendavisen* 15-21/11 2002 om Anker Brink Lund, *Den redigerede virkelighed*, 2002.
- 331 *Journalistforbundets* forbundsformand Lars Poulsen i *Politiken* 21/3 1996.
- 332 *Danskeren* 1/1999.
- 333 Se herom *Danskeren* 2/1994.
- 334 *Rapport: Indvandringspropagandaens teknik*, 1989.
- 335 26/5 1994.
- 336 Jf. foredragsholderens kommentar i bladet 26/2.
- 337 *Danskeren* 2/1995.
- 338 *Jyllands-Posten* 15/11 1997.
- 339 Jf. *Jyllands-Posten* 13/11 1997.
- 340 *Dråben* 29/1 1993.
- 341 Hans Stephensen og Jørn Træholt i *Dråben* 10/12 1993.

- 342 Se *Danskeren* 2/2000.
- 343 TV-direktør Bjørn Erichsen startede da
også sin karriere i DKP og VS – se
Danskeren 6/2001.
- 344 Se *Danskeren* 2/1993.
- 345 Brev bl.a. 6/3 1988, 23/4 1989, 10/5
1989.
- 346 Således breve af 8/4 1989, 10/5 1989,
19/6 1989.
- 347 Brev 12/5 1989 og 21/6 1989.
- 348 2/6 1989.
- 349 *Danskeren* 4/1989.
- 350 Brev 11/8 1989.
- 351 Sag R 9/1990. I april 1992 kom det i
øvrigt frem i bladet *Journalisten*, at det
nye *Pressenævns* medlemmer i lighed
med førhen *Radionævnet* én gang om
året af DR inviteredes (med ledsagere)
til en kulturel begivenhed. I 1992 dre-
jede det sig om orkesterpladser til en
Pavarotti-koncert – værdi 3.100 kr. for
to billetter. DR inviterede ifølge sin
generaldirektør, Hans Jørgen Jensen,
„*opinionsdannere*“, der pr. definition var
„*interessante at påvirke*“. DR inviterede
dengang omkring 600 beslutningsta-
gere i det offentlige liv til sådanne be-
givenheder hvert år.
- 352 Se *Danskeren* 6/1992.
- 353 Se *Danskeren* 3/1995.
- 354 Se min bog *Svig*, s. 65.
- 355 Se i øvrigt om opdigtet *Jyllands-Posten*
1/9 1994.
- 356 7/9 1994.
- 357 29/8 1990 og 2/7 1991.
- 358 Brev 5/4 1989 og 10/4 1989.
- 359 Se min bog *Viljen til Modstand* s. 56.
- 360 Se interview i *Politiken* 6/6 1993.
- 361 Se nærmere herom i foreningens *5 år*
for Danmark, 1992.
- 362 Af 12/7 1993.
- 363 29/8 1999.
- 364 5/9 1999.
- 365 19/9 1999.
- 366 Af 22/9 1999.
- 367 *Jyllands-Postens* 23/4 1995.
- 368 *Jyllands-Posten* 28/4 1995.
- 369 2/12 1993.
- 370 *Ekstra Bladet* 21/1 1997.
- 371 Se i øvrigt nedenfor under kapitel 14, 1.
- 372 Se således *Danskeren* 1/1994 s. 5.
- 373 2/6 1996.
- 374 Se *Danskeren* 4/1996.
- 375 Gengivet i bl.a. *Information* 22-23 juni
1996.
- 376 Se *Danskeren* 1/1999.
- 377 Af 24/9 1998.
- 378 25/1 1997.
- 379 25/1 1997.
- 380 15-18/10 1990.
- 381 November 1987.
- 382 *DEMOS Nyhedsbrev* 10, maj 1990.
- 383 Brevet er gengivet i uddrag i *Ekstra*
Bladet 27/5 1990.
- 384 *Fingeren*, november 1987.
- 385 Se pjecen *Smid Racisterne ud*, udgivet
af *Internationale Socialister* i 1992, s.
24.
- 386 I bladet *Arbejderen* 29/6 1990.
- 387 4-10/10 1990.
- 388 Det fortæller en af Bashy Quarishys
medforfattere på artiklen i *Ekstra Bla-*
det 12/9 1988 (den om mangelen på
fine følelser for frihedsrettighederne),
elektriker Søren Petersen, fra aktions-
gruppen bag kirkebesættelsen, stolt til
Ritzau, der udsendte nyheden 13/9
1991 kl. 13.59. Samme Søren Peter-
sen stod for øvrigt ifølge kilder i poli-
tiet også bag adskillige BZ-demonstra-
tioner op gennem firserne (*Berlingske*
Tidende 23/9 1991).
- 389 Af 22/2 1993.
- 390 Nr. 1 1991.
- 391 Se om en sådan eksklusionssag *Dan-*
skeren 6/1999.
- 392 5/2 1993.
- 393 7/4 1993.
- 394 Se *Danskeren* 4/2000 og 6/2000.
- 395 Se *Danskeren* 6/1995.
- 396 Det drejer sig om følgende *Berlingske*
blade: *Amager Bladet*, *Ballerup Bladet*,
Frederiksberg Bladet, *Rødovre Avis*,
Taastrup Avis, *Østerbro Avis*, *Frederiks-*
værk Ugeblad, *Ugeposten* *Helsing-*
Haderslev Ugeavis og *Kolding Ugeavis*.
Aalborg Stiftstidende bortcensurerede
annoncen fra *Hobro Avis*, *Midt-Vest*

- Avis, Nørresundby Avis, Oplandsavisen
 Brønderslev og Vejgaard Avis.
 397 Se *Danskeren* 5/1995.
 398 Brev af 23/9 1990.
 399 Brev 29/9 1990.
 400 Revisionsprotokollat af 10/5 1995 til
 regnskabet for 1994.
 401 Således 6/1990 og 3/1991.
 402 28/5 1990 fra Odense Centralbibliotek.
 403 B70 nr. 16/1990.
 404 Brev 12/6 1991.
 405 Brev af 19/6 1991.
 406 30/8 1990.
 407 Brev 5/4 1991.
 408 25/2 1991.
 409 27/2 1991.
 410 B.T. 4/3 1991.
 411 5/3 1991.
 412 13/8 1991,
 413 Skrivelse af 21/4 1992.
 414 *Berlingske Tidende* 29/5 1991.
 415 18/4 1992.
 416 Brønshøj 1/9 1988 og Gentofte 7/9
 1988.
 417 21/9 og 29/9 1988.
 418 Den 3/10 1988.
 419 7/6 1990.
 420 7/6 1990.
 421 12/6 1990.
 422 Se *LO-bladet* 27/10 1992 og *Danske-*
ren 6/1992.
 423 Se *Danskeren* 1/2002.
 424 Se foto i *Danskeren* 2/2001.
 425 *Politiken* 11/1 2000 og tilsvarende se-
 nere *Berlingske Tidende*.
 426 Brev af 22/11 1994.
 427 Brev af 25/11 94.
 428 Brev af 6/12 1994.
 429 Se f.eks. *Danskeren* 2/1998.
 430 Se i øvrigt om EF/EU initiativer f.eks.
Danskeren 5/1989, 1/1990, 1/1992 1,
 5 og 6/1998 samt 6/1999.
 431 KOM 85-48.
 432 S.1.
 433 S.5.
 434 Bilaget s. 2.
 435 Betænkning fra Kommissionens særlige
 udvalg for sociale anliggender – dok A
 2-4/85.
- 436 Retningslinier for Fællesskabets ind-
 vandrerpolitik, KOM 85-48 s. 18.
 437 Sammesteds s. 23.
 438 *Retningslinier for Fællesskabets indvan-*
drerpolitik, KOM 85-48, s. 24.
 439 Dok A 2-4/85, s. 8 ff.
 440 PE DOK A 2-227/86/A.
 441 SEK (91) 1855 og SEK (91) 1857.
 442 RIMET – Réseau d'information sur les
 migrations d'Etats tiers.
 443 Citeret fra pressemeddelelse om rap-
 porten.
 444 KOM-97 387 – vedtaget 30/7 1997.
 Forslaget er i skrivende stund vistnok
 stadig på forslagsstadiet.
 445 14/7 1998.
 446 Dok KOM 88/318.
 447 Rådets Forordning (EF) 1035/97 af 2.
 juni 1997. Om centerets aktivitets-
 profil se i øvrigt f.eks. *Danskeren* 1/
 2001.
 448 Se *Danskeren* 2/2003.
 449 *Handlingsplan mod racisme*. KOM
 (1998) 183 endelig udg.
 450 KOM 97 582 af 26/11 1997.
 451 Af 28/6 2001.
 452 KOM 1999 256.
 453 Til B.T. 10/10 1990.
 454 Se *Danskeren* 2/2000. Aftalen om
 sanktionerne var tilsyneladende truffet
 i pausen mellem laksen og kalve-
 fileten under en holocaust-konference
 i Stockholm. Den formelle begrun-
 delse for dem var nogle løvsagte be-
 skyldninger mod *Frihedspartiet* for na-
 zistiske tilbøjeligheder, manglende re-
 spekt for menneskerettighederne og
 deslige. I parentes bemærket havde *Fri-*
hedspartiet tidligere været grundlag for
 en østrigsk regering – men den var so-
 cialdemokratisk.
 455 Se *Politiken* 4/6 1991.
 456 14/6 1991.
 457 Brev fra Folketingets præsidium 7/5
 1990.
 458 Brev af 12/9 1994.
 459 Brev fra Folketingets direktør af 27/9
 1994.
 460 Brev 17/2 1992.

- 461 Se *Danskeren* 2/1992.
462 *Politiken* 14/6 1991.
463 5/7 1991.
464 5/7 1991.
465 Brev 6/4 1992.
466 Den 8/4 1992.
467 Se *Danskeren* 1/1994.
468 Se *Danskeren* 2/1996.
469 *Danskeren* 2/1996.
470 Brev af 20/4 2002 fra Københavns Po-
liti.
471 Se *Danskeren* 4/1998.
472 8/3 1989, Københavns Byret, afd. B,
sag 172/89.
473 4/4 1989, Københavns Byret afd. D,
sag 1921/1988.
474 12/2 1990, Helsingør Ret, BS 1498/
1989.
475 23/9 1991, Østre Landsret 3. afd. a.s.
nr. 224/1990 og 225/1990.
476 2/6 1992, Østre Landsret, 10. afd. a.s.
nr. 488/1991.
477 Østre Landsret 11. afd. a.s. 364/1992.
478 Forlig af 2/12 1993, trykt i *Ekstra Bladet*
12/12 1993.
479 18/2 1997, Retten i Gladsaxe, sag BS
733/96.
480 *Aktuelt* 8/6 1995.
481 9/6 1995.
482 12/6 1995.
483 13/6 1995.
484 13/6 1995.
485 28/2 1997, Københavns Byret, afd. J.
sag J 351/1995.
486 16/6 2000, Østre Landsret, 19. afd.,
sag B 0749-97.
487 21/12 1992, Østre Landsret, 11. afd.
a.s. nr. 169/1992.
488 20/6 1995, Retten i Brønderslev, sag
BS 43/1995.
489 6/1 1993 Østre Landsret 15. afd. a.s.
nr. 357/191.
490 9/1 1993.
491 30/8 1994, Aalborg Ret, 6. afd. PR
9400299-6.
492 2/6 1994, Østre Landsret a.s. B-2916-
92.
493 Se *5 år for Danmark*, 1990, samt *Dan-
skeren* 3/1990.
494 22/2 1993, Østre Landsret, 1. afd. a.s.
nr. 43/1992.
495 1/4 1992.
496 *Danskeren* 5/1990.
497 22/2 1993, Østre Landsret, 1. afd., a.s.
nr. 312/1991.
498 *Med Lov skal Land bygges*, april 1993.
499 11/6 1996, Horsens Byret, 1. afd. BS
11-295/1995, advokat Hans Mogen-
sen.
500 4/12 1996, Vestre Landsret 5. afd. sag
B-0561-96, advokat Hans Mogensen.
501 10/2 1993, Århus Ret, 4. afd., PR
9107132-4.
502 24/2 1993.
503 *Jyllands-Posten* 8/1 2002.
504 B.T. 26/2 1994.
505 Udtalelse til Jacques Blum.
506 *Berlingske Tidende* 18/10 1994.
507 *Fyens Stiftstidende* 15/12 1996.
508 *Fyens Stiftstidende* 15/12 1996.
509 Bladet *Den Røde Tråd*, december 1995.
510 *Politiken*, marts 1996.
511 *Århus Stiftstidende* 17/4 1999.
512 2/8 1999, Vestre Landsret 1. afd. sag
B-2453-96.
513 Se f.eks. *Jyllands-Posten* 30/1 2002 og
1/2 2002.
514 Jf. *Kristeligt Dansk Fællesforbunds* blad
marts 1994.
515 *Aktuelt* 23/12 1997.
516 Maj 1993.
517 *Ekstra Bladet* 14/1 1992.
518 *Jyllands-Posten* 14/9 1991.
519 Jf. også B.T. 14/9 1991 og *Aktuelt* 14/9
1991.
520 Se også illustrationen i *Ekstra Bladet*
13/9 1991.
521 *Ekstra Bladet* 31/12 1991.
522 Se f.eks. B.T. 4/3 1992, *Berlingske Ti-
dende* 4/3 1992 og *Jyllands-Posten* 8/3
1992. Tillige støttede alle de (vel)-
kendte, f.eks. Frode Jacobsen, *Aktuelt*
6/1 1992, Kim Larsen, *Aktuelt* 23/12
1991, Lone Hertz og Birgit Sadolin,
Ekstra Bladet 8/12 1991, MF Jørgen
Estrup (RV), Dorte Bennedsen (S),
Ebba Strange (SF), B.T. 12/9 1991.

523 Se i øvrigt *Jyllands-Posten* 21/3 1993 og 23/3 1993.

524 Tillige *Berlingske Tidende* 20/9 1991 og 23/9 1991 samt *Jyllands-Posten* 15/9 1991.

525 *Aktuelt* 12/1 1984 og *Berlingske Tidende* 11/1 1984.

526 *Berlingske Tidende* 30/12 1983

527 Se detaljerne i *Danskeren* 3/1997.

528 Se herom f.eks. månedssbladet *Press*, nr. 107, oktober 1994.

529 *Facts* nr. 1/1993.

530 Se i øvrigt om *Facts Danskeren* 4/1993.

531 *Global Kommunikation, en bog om massekommunikation og reklamer på tværs af grænser, hudfarve og religion*, statsfinansieret kampagnemateriale, 1995.

532 Se i øvrigt om foretagendet *Danskeren* 4 og 5/1995 samt 1/1996.

533 *Berlingske Tidende* 12/1 1997.

534 *Jyllands-Posten* 10/4 2003

535 Kommentar i *Politiken* 7/6 1991.

536 *Politiken* 28/8 1991.

537 *Jyllands-Posten* 2/9 1994.

538 *Jyllands-Posten* 24/10 1977.

539 *Nyhedsbrev om indvandrere og flygtninge* nr. 7 1996.

540 Se *Danskeren* 2/1998.

541 Nr. 2 1995.

542 Kilde: Demonstrationsindkaldelsen.

543 Ifølge *Politiken* 17/3 1996.

544 *Berlingske Tidende* 14/8 1997 og *Ekstra Bladet* 13/8 1997.

545 Se f.eks. dettes nr. 42/43.

546 Citeret fra løbeseddel.

547 *Aktuelt* 23/12 1997.

548 Vil ifølge sit program (der er vedtaget på landsmøde 3-5/11 1995) have socialisme indført ved revolution: „*Har ingen illusioner om, at man kan stemme sig til socialisme igennem det parlamentariske system ... en fuldstændig omvæltning af samfundet er nødvendig – en revolution, hvor den undertrykte befolkning tilkæmper sig produktionsmidlerne og magten og indleder en ny epoke.*“ I skriftet *Rød Ungdom Trodser alt!* hedder det: „*Vi er enige om vejen til socialisme. Den hedder revolution. Revolution er omvælt-*

ning af samfundet, og den kan være voldelig eller ikke voldelig ...“. I et indlæg i *Rød Ungdom* nr. 8 1996 hedder det bl.a. fra en repræsentant for *Rød Ungdom*, Viborg: „*For mig at se er politiet altid fjenden. ... og 'det hedder ikke hærværk, så længe man ikke bliver opdaget'* citat Jan Mathiesen, DKP/ML“. Medlemmerne kom i hovedsagen fra DKP/ML (*Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister*, der blev stiftet 1978 med Albanien og Stalin som forbilleder), og i en vis udstrækning også fra KPiD (*Kommunistisk Parti i Danmark* – en fortsættelse af det gamle kommunistparti DKP) og Enhedslisten (sammenslutningen af Venstresocialisterne, Danmarks kommunistiske Parti, KAP dvs. Kommunistisk Arbejderparti og SAP, dvs. Socialistisk Arbejderparti), se herom *Rød Ungdom* nr. 6 1996 og nr. 8 1996). Fik tilskud fra tipsmidlerne (*Ekstra Bladet* 4/4 1997 og *Århus Stiftstidende* 30/11 1997) – organisationen holdt kun næsen oven vand i kraft af disse tilskud som er opnået gennem *Dansk Ungdoms Fællesråd* (*Rød Ungdom* nr. 6 1996), som dog ikke ville optage foretagendet pga. dettes udemokratiske formål (*Århus Stiftstidende* 30/11 1997 og 16/12 1997). Tilskuddet fra tipsmidlerne opnåedes først efter et afslag pga. organisationens antidemokratiske karakter, men sagen lobyedes herefter igennem (efter støtteklæringer fra bl.a. instruktør Erik Clausen, skuespiller Jesper Klein, socialrådgiver Tine Bryld, forfatter Dea Trier Mørch, forfatteren Bente Hansen, sangerinden Lone Kellermann, forfatteren Jesper Jensen, skuespillerinden Anne Marie Helger o.a., se *Lige Venstre* 27/1 1997). I *Rød Ungdom* nr. 3/1997 berettes om, hvordan man besatte den amerikanske ambassade i 3 minutter: „*Stor succes! Den amerikanske ambassades sikkerhed os i røven. Vi griner af jer Yankee-svin.*“ S. 30.

550 S. 32.
551 Skriftet *International Socialisme* 13/11
1990.
552 Udtrykkene hentet fra *Smid Racisterne*
ud, s. 16.
553 12/6 1990.
554 S. 20.
555 *Socialistisk Arbejder Avis*, særnummer,
marts 1992.
556 13/11 1990.
557 S. 14.
558 Se *Danskeren* 3/1995, der også giver
et tankevækkende referat af de pågæl-
dendes forklaringer til retten.
559 Deres identitet er kendt af foreningen,
uanset at retten nedlagde navneforbud.
560 Se også herom *Danskeren* 4/1995
561 Nr. 1, 1987.
562 Krarup gav i *Ekstra Bladet* 25/3 2002

udtryk for, at han i virkeligheden stod
som moralsk garant for foreningen li-
gesom han fandt sig kaldet til at be-
dømme mig positivt, men min efter-
følger i formandsstolen derimod som
skadelig. Jeg mener ikke at have haft
brug for moralske garantier, men kunne
have ønsket mig, at Krarup selv havde
deltaget i det, der rent praktisk skulle
til for at undgå mulige skader.
563 Se f.eks. *Danskeren* 4/1992.
564 Se *JyllandsPosten* 29/3 2002 om stem-
ningen i det københavnske moské-
miljø.
565 Nemlig med 6.268 fra 1. juli til 1. ok-
tober 2002, jf. *Nyt fra Danmarks Sta-
tistik* nr. 453, 2002.
566 WWF, *The Living Planet*, 2002, jf. *Jyl-
lands-Posten* 24/8 2002.

Stikordsregister

11. september 28

Abdallah, Jamahir F. 88
Abonnement på Danskeren 173
Advokater 180, 185 f
Afghanere 19, 39
Afghanistan, befolkningsstatistik 24
Afrika, befolkningsstatistik 24
Ahlberg, Tom 149
Aktuelt 77
Almennyttige foreninger 48
Amnesty International 103
Andersen, Jens Anker 78
Andersen, Jytte 101
Andersen, Simon 117
Andersson, Ralf 64
Andreasen, Victor 92
Ansættelsesretsudvalg 75
Antiracister 41 ff
Antiracistisk Netværk 209
Arbejdsformidlingen 101 f
Arbejdsmarkedet 101
Arbejdsmarkedets parter 152 ff
Arnold Elisabeth 97, 99
Astrup, S. 78
Asylmisbrug 15 f, 16 ff
Autonom Koordinering 208
Autonomt Info 134

B.T. 113 ff, 119, 128
Bak, Thor A. 67, 56
Bardino, Elisabeth 78
Bech, Rune 26, 63 f
Befolkningsstatistik 24, 25 ff
Behnke, Tom 60
Bennedsen, Dorte M. 96, 99
Berlingske Tidende 53 f, 75, 76, 121, 141,
Bibliotek, Frederikshavns 148
Bibliotekarforbundet 148, 184

Bibliotekerne 146 ff
Bibliotekscentralen 146
Bidstrup, Maj-Britt 183, 203
Bin Laden 28, 29
Bjerregaard, Ritt 98
Blak, Freddy 161
Bliddal, Helle 196, 208, 209
Blå Bog, Kraks 224 f
Blågårds Kirke 99, 197
Borgerrepræsentationen i København 131 f
Bosniere 19
Brandrup, Poul 64
Brixtofte, Peter 94, 97
Brøgger, Suzanne 109
Buhl, Peter 178, 229
BUPL 154
Bytinget 123
BZ 134, 167
Børnebomben 22 ff
Båndværkstedet 124

Censur 70 f, 141
Centrumdemokraterne 93, 96
Christensen, Arne Piel 65, 70
Christensen, Hans Skov 75, 155 f, 224
Christensen, Peter (højesteretspræsident)
14

Christensen, Peter (VU) 94
Christiansen, Ejner Hougaard 182
Clausen, Egon 122
Clausen, H.P. 47, 99
Clemmesen, Johs. 41, 46, 48, 54

Dagligstuemøder 174
Dalgård, Sune 41, 47, 51, 177 f, 219,
Dalsgaard, Ove 54, 73
DANIDA 60, 68
Danmark, befolkningsstatistik 25 ff
Danmarks kommunistiske Ungdom 60

- Danmarks Radio, se DR
 Danmarks Statistik 27, 72, 76
 Dansk Arbejdsgiverforening 11 ff, 101
 Dansk Bogfortegnelse 146
 Dansk Flygtningehjælp, se Flygtningehjælpen
 Dansk Folkeparti 72, 87, 128, 132, 154 f, 156, 214, 225, 229
 Dansk Forum 129
 Dansk Industri 155 f
 Dansk Røde Kors 103, 106
 Dansk Sprognævn 179 ff
 Dansk Ungdom 129, 131
 Danskeren, generelt 177 f
 De facto flygtninge 15
 De flove Danskere 103
 DEMOS 132 ff, 181, 201
 Den liberale Presse 132 ff
 Det Kgl. Bibliotek 51
 Det konservative Folkeparti, se Konservative
 Det radikale Venstre 93, 96, 199 ff, 206
 Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination 102, 103, 200, 202
 DR 76, 78 f, 121 ff, 124
 Dronning Margrethes og Pris Henriks Fond 61
 DSB 172
 DsU 59, 71, 100
 Duetoft, Peter 62 f, 66, 96, 97
 Dybkjær, Lone 72

 EF 157 ff
 Efterkommer, begreb 26
 Ejbøl, Jørgen 117 f
 Ekstra Bladet 77, 119, 128, 129 f, 143 f, 177, 182, 197
 Elahi, Lubna 75, 123
 Eleva2oren 124
 Eliten 92 ff
 Elkjær, Bo 128
 Ellemann-Jensen, Uffe 19, 94
 Elmquist, Bjørn 98
 ENAR 83
 Engberg-Pedersen, Harald 107
 Engell, Hans 47, 83
 England, forholdene i 28 f
 Ersbøl, Eva 157
 Espersen, Ole 65, 93, 95
 EU 157 ff
 EU-racismeår 82 f
 Eurobarometer 69

 FACTS 103, 201 f, 204, 206
 Fadderskaber 173
 Fagbladet 186
 Fagforeninger mod Racisme 209
 Fair Play 60, 91 167 f, 199, 200, 204, 206
 Fak2oren 125, 191
 Familiesammenføring 12
 – tamiler 18
 Farmand, Frede 184, 189 ff, 221
 Finansrådet 136
 Flygtning 86 66 ff
 Flygtningehjælpen 14, 41, 56 ff, 60, 61, 64 f, 67 ff, 68, 74, 79, 83, 103, 104, 197, 200
 Flygtningekonventionen af 1951 14 ff
 Flygtningeloven af 1983 12 ff
 Flygtningenyt 146
 Flygtningenævnet 99, 197
 FN 14, 15
 FN's informationskontor 22
 FN-Forbundet 61, 167
 FN-konventioner 88 ff
 Folkebevægelsen mod Nazisme 71, 186
 Folkekirkens Nødhjælp 103
 Forskelsbehandling 89 ff
 Foss, Nils 55, 57, 67, 80, 144
 Fredens land 32
 Fremmedarbejderne 11 ff
 Fremmedhad, EU's kamp mod 157 ff
 Fremmedhadere, sprogbrugen 184
 Fremskridtspartiet 51
 Fri debat 55 ff
 Frisch, Hartvig 33
 Frøslev, Lene 75
 Fyns Stiftstidende 77
 Fællesinitiativet mod Racisme 84, 134, 167, 196 f, 209
 Fødselstal 23 ff
 – i Danmark 25

 Gadegaard, Anders 196 ff
 Gammelgaard, Jacob 197
 Gammeltoft-Hansen, Hans 14
 Genmæle, efter medieansvarsloven 142

- Gentofte Hovedbibliotek 32
 Gladsaxebladet 183
 Glstrup, Mogens 86 f
 Global Generation kampagnen 202
 Gottlieb, Rud 79
 Groule, Jens 78
 Gükdemir, Behice 81
 Gyldendal 69
 Gymnasierne 25
 Gæstarbejdere 11 ff
- Hammerild, Flemming 188
 Hansen, Flemming 109
 Hansen, Helle Broberg 132 ff
 Harlang, Christian 181, 183 f, 185 f
 Hellig Krig 28 f, 30 ff
 Helsefonden 61
 Henriksen, Søren B. 203
 Hilden, Jytte 95
 Hillerød Kommunen 89 ff
 Hizb-ut-Tahir 33
 Hjemmeværnet 78 f, 172
 Hornbech, Birthe Rønn 97
 Hornemann, Jørgen 53
 Hovedbibliotek, Københavns 148 ff
 Husligt Arbejderforbund 152 f
 Hvem Hvad Hvor 136
 Høeg, Jan 42
 Haarder, Bertel 94, 161
- INDSAM 102, 104, 167, 199, 206
 Indsamlinger 66 ff
 Ind-Støt 204
 Indvandrer, begreb 25 f
 Indvandringsstop 1973 14
 Information, Dagbladet 74, 182
 Information om indvandringen 55 ff
 Injuriesager 179 ff
 Integration 33
 Internationale konventioner 88 ff
 Internationale Socialister 156, 167, 211 ff
 Internettet 72
 Ishøj 75, note 4
 Ishøjkomitéen mod Fremmedhad 167
 Islam 30 ff
 Islam, se også islamisk fundamentalisme
 Islamic Relief Agency 60
 Islamisk fundamentalisme 24, 28
- Jacobsen, Svend 42
 Jakobsen, Mimi Stilling 73, 98
 Japan, forholdene i 29 f
 Jelved, Marianne 97
 Jensen, Erik 132, 154, 200, 203
 Jensen, Poul Vinther 125
 Journalistforbundet 112
 Journalisthøjskolen 26, 115
 Jugoslaver 19
 Juste, Carsten 129
 Jyllands-Posten 66, 76, 111, 117 f, 129
 Jørgensen Stig 100
 Jørgensen, Anker 59, 74, 81, 95, 97, 133, 197, 200
- Karker, Andreas 128
 Kenya, forholdene i 105
 Kjærsgaard, Jan 130
 Kjærsgaard, Pia 45, 72, 102, 214
 Kjærum, Morten 82 f, 204
 Klistermærker 171
 Kock, Henning 89 ff
 Kofod-Svendens 45, 156, 168
 Komitéen Flygtninge under Jorden 48 103, 196, 209
 Komitéen mod Flygtningeloven 147
 Komitéen mod Indvandringspolitikken 41
 Konservative 16, 54, 94
 Konventioner, internationale 88 ff
 Koranen 31 f
 Krarup, Søren 20 f, 41, 67, 73, 126, 142, 198,
 Krigens land 32
 Kriminalitet 34 ff
 Kristeligt Dagblad 68
 Kristeligt Folkeparti 96
 Kritisk journalistik 115
 Krystalnatten 206 ff
 KU 95, 100
 Kursusvirksomhed 177
 Kvoteflygtninge 15
- Ladefoged, Anette 129
 Lager og Handelsarbejdernes Forbund 182
 Land og Folk 181 f
 Landsforeningen danske Flygtningevenner 103
 Landskoordineringen for Flygtninges og Indvandreres Rettigheder 84

- Landstingssalen 167 f
 Larsen, Bjarke 96
 Larsen, Ellen 70
 Lauritzen, Philip 143
 Laursen, Klaus 123
 Le Pen 140 f
 Lee, Kirsten 58, 64, 96, 97
 Lindstrøm, Curt 66
 LO 11 ff, 153 f
 Lobbyen 103 ff
 Lokalelån 175
 Lokalgrupper 174
 LO-Storkøbenhavn 207
 Lundholt, Niels Ebbe 104
 Lützen, Peter Heller 110
 Læserbreve 118 f
- Mailinglisten 120 f
 Mathiasen, Anders-Peter 118
 Matthiessen, P.C. 63, 76
 Medborgerhuset Nørre Alle 201 f, 206, 208
 Melchior, Arne 96, 98, 197
 Melchior, Bent 197
 Mellemfolkeligt Samvirke 61, 76, 79, 83,
 103, 146, 200, note 311
 Mellemøsten, befolkningsstatistik 24
 Menneskerettighedscenteret 99, 103, 133,
 157
 Metz, Georg 121
 Meyerheim Michael 124
 Mikkelsen, Erik 75, 167
 Mogensen, Hans 185, 194, 203
 Mortensen, Peter Kay 207
 Muhammed 32
 Muslimer, se Islam
 Mødefriheden 41 ff, 211 ff
 Møder, vejledning vedr. 174 f
 Mødeterror 41 ff
 Møller, Per Stig 94
 Møller-Jensen, Viggo 110
- Nagel, Carsten 88, 109
 Nazister 189 ff, 216
 Nedef, Mehmet Ümit 81
 Neutralisering 73 ff
 Nielsen, Fl. Chr. 64, 129
 Nielsen, Gorm Toftegaard 188 f
 Nielsen, Tenna 128
 Ninka 23
- Ninn-Hansen, Erik 45
 Nissen Christian S. 121
 Nordafrika, befolkningsstatistik 24
 Norge 177
 Notkin, Arne 58
 Nydanser, foreningen 103
 Nævnet for etnisk Ligestilling 103
 Nørager, Povl E. 71, 185, 186, 187, 188
- Odense Centralbibliotek 147
 Olsen, Erling 98
 Ombudsmanden 48, 102
 Opinionsanalyser 69
 Oplandsavisen Brønderslev 184
 „Oplysning“ om indvandringen 55 ff
 Overkriminalitet, 34 ff
 – presseomtale 111
 Overmark Bjarne 203
 Overvågningscenter, EU's 162 f
- Pakistan People Society 84
 Pakistan, befolkningsudvikling 24
 Paludan, Kristian 197
 Pedersen, Ole Schmidt 136
 PET 195
 Petersen, Søren note 388
 Philip, Birthe 42
 Pind, Søren 95
 PLO 197
 POEM 83, 103, 198, 199 ff, 206
 Politiken 69, 70 f, 75, 77, 128 f
 Politikens boganmeldelser 146
 Politiske flygtninge 15
 Poulsen, Jørgen 106
 Poulsen, Lars note 331
 Pressen 111 ff
 Pressenævnet 111, 141 ff
 Prognoser for befolkningstal 25 ff
 Propagandaens teknik 61 ff
- Quarishy, Bashy 83 ff, 205
- Racisme 80 ff
 – EU's kamp mod 157 ff
 Racismekonventionen 88 ff
 Racismeparagraffen 86 ff
 Racismeretssager 179 ff
 Radio Syd 77
 Radionævnet 122

Ragnvald Richard 72
 Rasmussen, Anders Fogh 94, 140
 Rasmussen, Kjeld 38
 Rasmussen, Poul Nyrup 140, 224
 Rasmussen, Vibeke Storm 73
 Rebel 207 f
 Restaurations- og Bryggeriarbejder-
 forbundet 183
 Retsvidenskabeligt Institut B, KU 89 ff
 Ribbjerg, Klaus 109
 Rigsadvokaten 43 f
 Ritzaus Bureau 131
 Rockwoolfonden 55
 Rolighed 57
 Rothstein, Klaus 56, 204
 Rwanda, befolkningsstatistik 24
 Rød Ungdom 211 f
 Røde Kors 66

 Sabroe, Morten 108
 Salah Salah 197
 Samarbejdskomitéen for Fred og Sikkerhed
 48
 Samspil 146
 Sane, Henrik Zip 25
 Saudi Arabien, befolkningsstatistik 24
 Schleimann, Jørgen 22
 Schlüter, Poul 59 f, 83, Poul 94
 Seeberg, Peter 104
 Seidenfaden, Tøger 144
 Sejersen, Jens 182, 186 ff, 202
 SiD 171
 Sigurdsson, Villy 204
 Simonsen, Kurt 130 f, 182
 Simonsen, Thorkild 58 f
 Sjursen, Jan 96
 Skinheads 117 f
 Skolerne 25, 151 f
 Skou, Kaare R. 144
 Slumstrup, Finn 57, 65
 Sløk Johannes 108
 Smyrner, Hanne 108
 Socialdemokratiet 11 ff, 54, 59, 95, 101
 Socialdemokratiets Kulturudvalg 108
 Socialdemokratiets Udlændingekomité 73
 SOEM 204 f
 Somaliere 19, 106
 Sommerfeldt, Petter 201 f, 206
 SOS-Racisme 60, 103, 167

 Sri Lanka 16 ff
 Steen, Paprika 107
 Stephensen, Hans note 341
 Stinus, Erik 204
 Stoltenberg, T. 70
 Stormgaard, Uffe 82
 Straffelovens § 266 b 86 ff
 Strange, Ebba 76
 Studerende mod Racisme 150
 Styrelsesledelse 48
 Sverige 177
 Søndagsavisen 76
 Sørensen, Jørgen Würtz 110
 Sørensen, Per 99

 Tamiler 16 ff, 19
 Tamilsagen 18
 Tamilske Tigre 19
 Tank, Elisabeth 148
 Thorgrimson, Finn 153 f
 Tinor-Centi Eric 102
 Tjeck 154 f
 Toksvig, Karsten 100
 Toldstrup, Jens 20, 23, 47, 224
 Trier, Lars von 107
 Træholt, Jørn note 341
 TV 2 124 ff, 144
 TV 2 Østjylland 125
 TV-Stop 60, 125, 131
 Tyrkere 12
 Tyrkiet, forholdene i 32
 Tyskland, forholdene i 29

 Udgifter 38 ff
 Undersøgelsesudvalg 54
 UNESCO 80

 Vagtkorps 118
 Vase Jacob 78
 Venstre 23, 94
 Verdensbefolkningen, statistik 24
 Vesselbo, Eyvind 72, 76, 144
 Vig Ebbe 27
 Vilby, Knud 204
 Villadsen, Kaj 88
 Voigt, Pelle 142
 Voldsberedthed, islamisk 28 ff
 VU 94, 100

Wedersøe, Erik 108
Weiss, Birte 76, 95, 98
Westberg, Niels 130, 182, 188
Widgren, Jonas 70

Økonomien,
– bag de antiracistiske organisationer
206
– omkring indvandringen 38 ff
Østerbro Medborgerhus 42
Østergaard, Bent 53, 80
Østergaard, Uffe 107